

Chủng Điện Dưỡng Nhi

Contents

Chủng Điện Dưỡng Nhi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	65
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	75
27. Chương 27	79
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	89
32. Chương 32	92
33. Chương 33	94
34. Chương 34	95
35. Chương 35	98
36. Chương 36	103
37. Chương 37	107
38. Chương 38	109
39. Chương 39	113
40. Chương 40	115
41. Chương 41	119

42. Chương 42	124
43. Chương 43	139
44. Chương 44	143
45. Chương 45	147
46. Chương 46	153
47. Chương 47	158
48. Chương 48	164
49. Chương 49	173
50. Chương 50	179
51. Chương 51	185
52. Chương 52	190
53. Chương 53	196
54. Chương 54	200
55. Chương 55	205
56. Chương 56	210
57. Chương 57	214
58. Chương 58	218
59. Chương 59	221
60. Chương 60	228
61. Chương 61	234
62. Chương 62	238
63. Chương 63	243

Chủng Điền Dương Nhi

Giới thiệu

Editor: LýĐã nhiều năm trôi qua Dương Hạo luôn đi theo Vương Tuấn tình cảm giữa hai người vô cùng tốt đẹp. Còn gì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-dien-duong-nhi>

1. Chương 1

Tan tằm vào đúng giờ cao điểm nên trên đường liền đặc biệt đông đúc. Hơn nữa lại là thứ sáu, không ít cha mẹ tan tằm đi nhà trẻ đón con nên đặc biệt nhiều. Đường Hưng Yên hiện tại có thể nói vô vàn xe cộ chật như nêm cối.

[.....]. Đèn xanh một lần rồi lại một lần nữa, đã quá nửa giờ rồi, xe cũng không di chuyển được bao xa.

Xe của Dương Hạo bị ngăn ở giữa, muốn tiến cũng không được mà lui cũng không xong. Hắn nhìn đồng hồ, còn 20 phút nữa là đến giờ nhà trẻ tan học, nếu còn tiếp tục kẹt xe như vậy, đợi lát nữa Đô Đô phỏng chừng phải nhờ bà Trương đón về rồi.

Nhìn dòng xe thật dài, rất có thể nửa giờ nữa cũng không có tản ra, Dương Hạo có chút phiền muộn, hôm nay sẽ không thể lái xe đến nơi.

Lúc này đa phần mọi người đang đi trên đường Hưng Yên đều là đến nhà trẻ để đón con của mình. Dương Hạo cũng giống như vậy, hắn muốn đi đón Vương Tiêu con mình.

Đương nhiên Vương Tiêu có nhũ danh là Đô Đô. Về phần vì cái gì mà họ của Đô Đô không giống Dương Hạo ba ba của mình, đó là bởi vì nó còn một người cha tên là Vương Tuấn nữa.

Dương Hạo thích đàn ông, hắn đi theo Vương Tuấn cũng đã hơn sáu năm, gần được bảy năm rồi. Đứa nhỏ Đô Đô của hắn năm nay cũng đã được năm tuổi rưỡi, cuối năm nay là có thể vào lớp 1. Đàn ông sinh con là chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng được. Đến ngay cả hắn cũng không rõ vì cái gì mà mình, một đại nam nhân cư nhiên có thể mang thai, đã thế lại có thể đem đứa nhỏ sinh ra.

Tuy rằng hiện tại đứa nhỏ đã lớn như vậy, hắn cũng cảm thấy được không có gì là không bình thường nhưng mà lúc ấy mang thai làm cho hắn sợ đến mức kinh hoàng, cứ nghĩ mình bị bệnh gì kì quái. Chẳng qua bác sĩ nói cho hắn biết, hắn toàn thân cao thấp trong ngoài đều thật bình thường, chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà an tâm dưỡng thai là được. Vì thế Dương Hạo mang theo tâm tình vừa không yên lòng vừa chờ mong, tiểu Đô Đô thông minh lanh lợi, gặp người người thích liền như thế mà được sinh ra.

Kẹt xe thật đáng ghét, vẫn đứng tại chỗ chưa đi được. Dương Hạo liền quay kính xe xuống để nhìn xem bên ngoài, nhằm phân tán chú ý của mình.

Nhưng vừa nhìn thấy đã làm cho Dương Hạo sợ đến ngây người.

Lúc này cha của đứa nhỏ, Vương Tuấn, đang từ trong một chiếc xe có giá trị xa xỉ bước xuống. Cánh cửa bên phó lái mở ra, ngay lập tức một người đàn ông từ bên trong bước xuống. Chỉ thấy Vương Tuấn đưa tay tỉ mỉ chỉnh lại khăn quàng cổ cho người nọ, vẻ mặt tràn đầy vẻ ôn nhu. Hai người không biết nói cái gì, người nọ đem Vương Tuấn đẩy ra. Vương Tuấn cũng không giận, ngược lại còn cười, đưa tay ra xoa đầu người nọ, sau đó ôm lấy anh ta đi đến nhà hàng cao cấp kia.

Ánh mắt Vương Tuấn nhìn người đàn ông kia Dương Hạo cả đời cũng quên không được, bởi vì bình thường y chính là nhìn hắn như vậy.

Dương Hạo lúc đầu là trợ lý của Vương Tuấn. Khi đó, hắn vừa tốt nghiệp, một chân bước vào xã hội liền gặp được Vương Tuấn. Vương Tuấn nói y đối với Dương Hạo nhất kiến chung tình. Sau đó Vương Tuấn liền mãnh liệt theo đuổi, sau một năm hai người liền xác lập quan hệ, sau đó sinh ra Đô Đô.

Dương Hạo vẫn cảm thấy tình cảm giữa hắn và Vương Tuấn tốt lắm. Hắn yêu Vương Tuấn, hắn vẫn luôn nghĩ, Vương Tuấn cũng như vậy, thương hắn cùng đứa nhỏ của bọn họ.

Nhưng hôm nay nhìn khuôn mặt của người đàn ông từ trên xe Vương Tuấn bước xuống kia, hắn mới hiểu được, thì ra chính mình chỉ là một vật phẩm thay thế mà thôi.

Bởi vì người đàn ông kia cùng hắn có chút giống nhau. Hai người đứng cùng nhau, vừa nhìn thấy sẽ nhận sai người.

Có lẽ Vương Tuấn cảm thấy được chính mình lớn lên có chút giống người kia, cho nên lúc trước mới nói cái gì mà nhất kiến chung tình.

Hiện tại Dương Hạo hiểu được, Vương Tuấn quả thật chung tình, chẳng qua người y chung tình không phải là mình.

Khó trách thời điểm vừa quen biết Vương Tuấn, hắn cảm thấy được Vương Tuấn thường xuyên nhìn hắn đến nhập thần. Khi đó còn tưởng y thích mình nhìn đến mê mẩn, chính mình cũng không nghĩ nhiều, kỳ thật lúc đó y chính là thông qua mình để nghĩ đến người khác đi.

Hắn chính là vật thay thế cho người trong lòng của Vương Tuấn. Trong đầu Dương Hạo liền suy nghĩ ra khả năng như thế.

Vừa rồi Vương Tuấn gọi điện thoại nói với hắn như thế nào?

Hiện tại Dương Hạo đã biết, làm sao có cái gì gọi là xã giao.....Đây tất cả đều là lừa hắn! Y đi gặp người trong lòng của y đi!

Nhìn theo bóng dáng hai người kia biến mất, Dương Hạo cảm thấy chính mình cả người đều dần dần. Không biết đến khi nào thì đường đã thông xe, hắn đạp chân ga hướng thẳng đến nhà trẻ.

Đường đi không xa, nhưng trong đầu hắn lại suy nghĩ rất nhiều.....

Buổi tối cùng Vương Tuấn ngả bài đi, sau đó mang theo Đô Đô rời khỏi nơi này. Hắn từng cảm thấy cuộc sống 3 người thật là hạnh phúc, tất cả chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi. Hắn không muốn cùng Vương Tuấn tiếp tục như vậy.

Hắn hạ quyết tâm, vừa lúc đi đến nhà trẻ.

Kẹt xe thật là lâu, đã có không ít đứa nhỏ được bố mẹ đón về rồi. Dương Hạo tìm được thầy giáo của Đô Đô, quả nhiên Đô Đô đã được bà Trương đón đi rồi.

Dương Hạo quay đầu xe chuẩn bị đi khỏi nhà trẻ, lúc này điện thoại trong tay hắn vang lên. Dãy số trên màn hình vô cùng xa lạ.

Đột nhiên trong lòng Dương Hạo mạnh mẽ nhảy dựng lên, kích động không hiểu từ đâu ăn mòn toàn bộ tâm trí hắn. Di động hắn cầm trên tay vẫn không ngừng vang lên, chân chữ đề xuống phím nghe.

–“Loạt xoạt....loạt xoạt....”_Tín hiệu đối phương tựa hồ như không tốt lắm, qua vài giây vẫn không có động tĩnh, chỉ có âm thanh sóng lưu bị quấy nhiễu. Bởi vì mở loa ngoài nên Dương Hạo nghe đặc biệt rõ ràng.

–“Alo?”_Bởi vì đối phương vẫn không có động tĩnh, Dương Hạo nhìn không được mở miệng.

–“Mày là Dương Hạo?”_Đối phương là một người đàn ông, thanh âm lạnh như băng không mang theo chút độ ấm, nghe trầm trầm khản đặc.

–“Đúng vậy, xin hỏi ai đó?”

Đối phương cười nhẹ một tiếng, lời nói kế tiếp thiếu chút nữa dọa Dương Hạo cầm không được di động.

–“Vương Tiêu là đứa nhỏ của mày cùng Vương Tuấn đi? Tôi mới vừa rồi bởi nó cùng nhau chơi đùa một lát....Mày không đến đón nó sao?....Dù sao đứa nhỏ cũng rất thông minh, thật có điểm luyến tiếc.”_Nói xong lại cười to lên.

Đô Đô không phải đã được bà Trương đón về rồi sao? Như thế nào lại.....

–“Tao vì cái gì mà tin tưởng mày?”_Dương Hạo hy vọng tất cả chỉ là trò đùa dai của người khác.

Dương Hạo vừa dứt lời, bên trong điện thoại của đối phương truyền đến một đoạn hội thoại

–“Đô Đô, đến, nói vài lời cho ba ba người nghe!”_Trong điện thoại mơ hồ nghe được âm thanh của Đô Đô.

Nghe được người nọ nói như vậy, tim Dương Hạo như bị đâm một dao, hắn nhận không được hô to qua điện thoại_: “Đô Đô, ta là ba ba, con đừng sợ, ba ba lập tức tới đó!”

–“Ba ba, ...ba ba, ta không nhìn thấy!”_Thanh âm của Đô Đô tràn đầy sợ hãi, một tiếng rồi lại một tiếng càng làm lòng Dương Hạo thêm đau đớn.

–“Nghe rõ ràng đi, tao không thêm lừa mày!”

Dương Hạo gắt gao cầm di động, trên tay nổi gân xanh rõ ràng. Hắn kiềm chế chính mình phần nộ, lạnh giọng hỏi_: “Mày ra giá đi, đừng làm tổn thương nó!”

–“Tiền không phải là vấn đề.....”_Người nọ chậm rì mở miệng_: “Tao cũng không cần tiền”.

Không cần tiền? Dương Hạo luống cuống! Người kia rốt cuộc muốn gì?

–“Mục đích của mày là gì?”.

–“Mang theo con trai bảo bối của mày rời đi, tốt nhất đừng cho người khác biết nó tồn tại, nếu không.....”_Người đàn ông dừng lại một chút, lại bắt đầu cười trầm đục_: “Tao sẽ giúp mày làm cho nó vĩnh viễn không tồn tại....”

Người đàn ông đem hai chữ vĩnh viễn cắn xuống rất nặng, ý tứ uy hiếp vô cùng rõ ràng.

Dương Hạo nghĩ không ra người nọ rốt cuộc muốn làm gì, nhưng nghe lời nói của gã không giống như bọn bắt cóc tổng tiền, mà giống như muốn buộc chính hắn mang Đô Đô rời đi.

–“Được, tao đáp ứng mày. Mày nói cho tao biết, Đô Đô đang ở đâu. Buổi tối tao liền dẫn nó rời đi.”.

-“Mày đừng nghĩ nói cho Vương Tuấn biết, cũng đừng tự chủ trương đi báo nguy. Tao có cho người theo dõi mày. Mày nếu có suy tính khác thì đừng nghĩ đến gặp lại con mày nữa.”

-“Được....”

Người nọ cười, nhàn nhã thay đổi ngữ khí tiếp tục mở miệng, giống như đang xem trò hay_: “Như vậy đi đến một chỗ trước, kế tiếp tao sẽ nói cho mày biết con trai đang ở đâu.”

-“Tao như thế nào lại tin tưởng mày?”

-“Ha ha, mày không có sự lựa chọn. Ngài nói có đúng không Dương tiên sinh?”_Mỗi câu nói của người kia như khoét sâu vào lòng Dương Hạo.

Dương Hạo sắc mặt thập phần không tốt, khởi động ô tô_: “Tao nên đi đâu?”

-“Trước đi đến nhà hàng Pháp trên đường Hưng Yên đi. Tới nơi rồi, tao sẽ nói cho mày biết phải làm gì.”

Dương Hạo căng thẳng trong lòng. Chẳng phải vừa rồi hắn mới nhìn thấy Vương Tuấn cùng người đàn ông xa lạ kia đi vào nhà hàng đó sao.....Dương Hạo nhất thời trong lòng hiểu được, trận bắt cộc này đã được âm mưu từ trước. Nhưng mà mục đích của người kia thật là vì cái gì.

Dương Hạo dừng xe lại, bước xuống_: “Tao đến rồi!”

Đối phương lười biếng mở miệng_: “À, ...tao nhìn thấy rồi. Đi vào thôi, mày không phải đã nhìn thấy Vương Tuấn cùng Dịch Thiển sao? Không đi lên cùng tình địch của mày gặp mặt một cái sao?”_Đột nhiên như nhớ ra cái gì đó_: “À, hoặc nói là mối tình đầu của Vương Tuấn, hiện tại là tình nhân? Ha ha ha ha.....Quan hệ của các người đúng thật thú vị, chắc chắn...”

Từ phía tai nghe truyền đến tiếng cười của đối phương, ánh mắt Dương Hạo càng trở nên sắc bén, môi cũng mím chặt, một tay nắm lấy điện thoại, từng bước đi vào bên trong.

-“Tức giận sao? Vậy thật không tốt, mày như thế này cứ đi vào cái gì cũng đừng nói, đừng để cho Vương Tuấn phát hiện. Nếu không.....”

Dương Hạo cắt ngang lời nói của gã, mỗi lời nói của người kia đều làm Dương Hạo xúc động muốn hành hung gã.

-“Tao biết, nhưng mày cũng phải nhớ kĩ những lời mày đã nói. Còn không, do tao có chết cũng không tha cho mày!”

-“À...đi thôi, gặp mặt xong liền ngay lập tức bỏ đi, đừng để cho Vương Tuấn đuổi theo”.

Dương Hạo chậm rãi đem điện thoại ra khỏi lỗ tai đặt vào túi áo, đối phương cũng không có ngắt máy.

Hắn nhìn bốn phía, căn bản không phát hiện ra người mà gã phải đến theo dõi mình.

Hiện tại con của hắn đang ở trong tay người kia, không thể báo nguy cũng không thể nói cho Vương Tuấn, hết thấy đều không thể.....Hắn liều mạng làm cho mình thật bình tĩnh, nếu không.....hắn thật không dám tưởng tượng sẽ là bộ dáng gì nữa.....

Hắn vừa mới biết được người Vương Tuấn yêu không phải là hắn, hiện tại hắn lại bị người khác dùng tính mạng con trai mình uy hiếp. Một ngày hai cái đả kích trí mạng nối gót kéo đến, nếu như hắn yếu ớt một chút, có lẽ thật sự chịu đựng không nổi.

Dương Hạo đi vào nhà hàng Pháp kia, rất nhanh liền thấy được Vương Tuấn trong góc phòng, cùng với mối tình đầu nhớ mãi không quên của Vương Tuấn, Dịch Thiển.

Lúc này cách xa, hiện tại đi vào rồi, hai người cho dù là thân hình hay tướng mạo đều phi thường tương tự nhau, chẳng qua người người kia khí chất thoát nhìn đặc biệt an tĩnh.

Không để cho Dương Hạo suy nghĩ nhiều, Vương Tuấn vừa quay đầu lại liền nhìn thấy được hắn.

Nhưng hiện tại hắn không thể.

Vì thế Dương Hạo nhìn thấy trong ánh mắt Vương Tuấn hiện lên đủ loại cảm xúc: giật mình, kích động, áy náy..... Đây là lần đầu tiên Vương Tuấn không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Dương Hạo còn nhớ rõ chính mình nên làm cái gì, vì thế cái gì cũng đều không nói, xoay người chạy ra bên ngoài.

-“Dương Hạo! Từ từ!

Vương Tuấn đuổi theo hai bước, chợt nhớ ra điều gì, quay người lại_: “Thiên, cậu chờ tôi một chút, tôi lập tức quay lại!”

Dương Hạo làm sao có thể dừng lại. Hắn rất nhanh vọt đến chỗ xe của mình, mở cửa xe nhanh chóng khởi động ô tô. Mà Vương Tuấn theo sát chỉ có thể trở mắt nhìn xa Dương Hạo chạy đi mất.

Kính chiếu hậu nhìn không thấy thân ảnh của Vương Tuấn, Dương Hạo trong lòng có chút cô đơn. Hắn một tay cầm tay lái, một tay lấy điện thoại ra_: “Được chưa? Hiện tại có thể nói cho tao biết Đô Đô đang ở nơi nào đi?”

-“Ha ha, tốt lắm!”_Người nọ vẫn nói chuyện chậm rãi như cũ, cố ý làm cho Dương Hạo sốt ruột_: “Con của mày đang ở tại một cái đình nghỉ chân ở khu vườn phía tây sau núi, cho mày năm phút để đến đây. Nghe nói nơi này không được an toàn cho lắm, mày nếu dám không đến, tao cũng không biết trên người con mày sẽ có thể xảy ra chuyện gì thực đáng sợ hay không?”.

Tút...tút...Điện thoại bị ngắt, phía sau chỉ là một đoạn âm thanh vội vã.

Tay phải Dương Hạo hung hăng đập lên vô-lăng, hai mắt đỏ hoe, dưới chân nhấn ga tăng tốc_: “ĐM! Con mẹ nó khôn nạn!”.

Khu vườn phía tây sau núi là nơi nào chứ? Bình thường nhắc đến đa số mọi người đều biến sắc, nơi đó loạn lạc đến cảnh sát cũng không có cách nào, hai ba ngày sẽ lại phát hiện ra một khối thi thể không tên.

Hiện tại Đô Đô chỉ có một mình ở đó, nếu gặp nguy hiểm sẽ phải làm thế nào? Hơn nữa bốn phía của cái đình kia đều là vách núi tối đen. Đô Đô nói nó không nhìn thấy, nhất định là bị bịt mắt. Hiện tại nếu đám người kia rời đi, nếu Đô Đô một mình đi loạn bị té xuống thì phải làm sao?

Đừng để cho tao biết mày là ai! Đô Đô nếu có chuyện gì tao nhất định sẽ không để cho mày tốt!

Dương Hạo tốc độ đi xe đã vượt quá 120km/h, đường trên núi nhỏ hẹp vô cùng nguy hiểm, đặc biệt bên trái là vách núi đen. Hắn biết như vậy là nguy hiểm nhưng hắn chịu không được. Nếu hắn không nhanh chóng chạy đến nơi, con hắn nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tốc độ đi xe của Dương Hạo càng lúc càng nhanh.

Lúc này hắn phát hiện một chiếc xe theo sau hắn, từng bước ép sát hắn. Dương Hạo giữ vững tay lái ôm qua khúc cua. Bất ngờ một chiếc xe tải lớn thay đổi phương hướng đột ngột lao tới, tông thẳng vào xe Dương Hạo. Phía sau lại thêm một chiếc xe đâm tới!

2. Chương 2

Dương Hạo rơi vào bóng tối vô biên, bốn phía không một chút ánh sáng, thân thể của chính mình giống như từng bị xe nghiền nát qua, một trận đau tâm can phé liệt.

Đột nhiên, Dương Hạo cảm thấy thân thể chính mình tựa hồ như nhẹ nhàng bay bổng, chậm rãi bay lên.....Sau đó trầm xuống.....

-“Đô Đô!”_Dương Hạo mở mạnh hai mắt, hô hấp có chút dồn dập, miệng lớn tiếng hô tên con trai mà tỉnh lại, giờ phút này trong lòng hắn hiu quạnh, từng đợt kích động. Vừa rồi tựa như một trận ác mộng, hắn

mơ thấy Đô Đô bị người bắt cóc, sau đó chính mình bị tai nạn xe đã chết. Trong mộng mỗi chi tiết hẳn đều nhớ rõ ràng, tựa hồ như chính mình đã từng trải qua, sợ tới mức trên trán Dương Hạo toàn mồ hôi lạnh.

Ánh sáng lọt qua tấm rèm chiếu vào, chiếu đến làm cho Dương Hạo có chút hoa mắt. Hắn hé mắt thích ứng với ánh sáng, nhưng trái tim lại bối vì kinh sợ mà mãnh liệt nhảy lên.

Nghĩ đến cảnh đáng sợ trong mơ kia, Dương Hạo mở to hai mắt. Hiện tại hẳn phải nhanh chân đến xem Đô Đô, xác nhận Đô Đô an toàn rồi thì hẳn mới yên tâm.

Hiện tại đứa bé đang áp trên ngực Dương Hạo ngủ say chính là Đô Đô, chẳng qua là Đô Đô mới hơn hai tuổi.

Dương Hạo nhìn nét mặt đang ngủ đáng yêu của con trai dần dần an lòng.

Chỉ thấy các đầu ngón tay của Đô Đô còn ngậm trong cái miệng nhỏ nhắn, Dương Hạo liền nhẹ nhàng đem đầu ngón tay của Đô Đô đẩy ra, đưa tay nó bỏ vào trong chăn, sửa lại góc chăn miễn cho giá lạnh lại thổi vào.

Sau khi làm xong tất cả Dương Hạo nhíu mày, hẳn phát hiện tất cả rất không bình thường.

Hắn hiện tại không phân rõ là mình rốt cuộc là đang ở trong mơ là đang ở ngoài thực? Nếu như là thực, Đô Đô làm sao lại có thể nhỏ như vậy? Đô Đô rõ ràng đã gần được sáu tuổi, hiện tại như thế nào đột nhiên lại trở thành hình dáng chưa đến ba tuổi.

Dương Hạo véo mặt mình, rất đau. Trong mộng rõ ràng không có thể cảm nhận sâu sắc như vậy, cho nên tất cả đều là thực? Như vậy cuộc sống vài năm trước kia là như thế nào?

Dương Hạo nhớ tới âm mưu tai nạn xe cô kia, một cảnh tượng rõ ràng ở trước mắt, hiện tại nhớ lại lòng vẫn như cũ còn sợ hãi. Nếu như là cảnh trong mơ, tuyệt đối sẽ không có hiệu quả chân thật như vậy. Nhìn lại Đô Đô giờ phút này vẫn còn nằm trong ngực, thân hình nhỏ nhỏ của con trai truyền đến độ ấm rõ ràng như vậy.

Trong lòng Dương Hạo có một đáp án. Minh quả thật là đã chết qua một lần, chính là trong vụ tai nạn xe kia mà chết.

Nhưng hiện tại ông trời lại cho hắn một cơ hội khác, để cho hắn trọng sinh. Quay về thời điểm ba năm trước!

Vẫn còn mạng sống, vui sướng nhìn Đô Đô còn sống bình an ở bên cạnh mình, chuyện trọng sinh lần này khổng thể tưởng tượng đánh sâu vào tâm trí Dương Hạo, may mắn hắn vẫn còn sống, lại một lần nữa có được sinh mệnh.

Lần này hẳn sẽ không tiếp tục mơ hồ như thế nữa, hẳn phải bảo vệ tốt đứa nhỏ của chính mình, để cho nó an ổn mà trưởng thành.

Tất cả phát sinh dẫn đến cái chết của một đời trước kia làm cho hắn hiểu được hai việc.

Thứ nhất, Vương Tuấn kỳ thật không có thật sự thương hắn. Mặc dù vài năm qua, y cái gì cũng đều nghe theo chính mình, cũng không có tình nhân khác, nhưng y chính là đem mình thể thân cho một người tên là Dịch Thiển. Lúc trước dù cho Vương Tuấn đối với hắn tốt như thế nào, tất cả cũng chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi. Y không thương chính mình! Nếu hiện tại đã biết rõ, vậy thì hẳn cả đời cũng không muốn làm thể thân cho người khác.

Thứ hai, có người muốn hại hắn cùng Đô Đô, thậm chí còn lập bày muốn giết chết hai người bọn họ. Tuy Dương Hạo không rõ ràng lắm đối phương là ai, nghĩ cũng không ra mình tại sao lại chọc đến những người đó, cũng không bị vì cái gì mà bị lập kế giết hại. Nhưng hắn lại rõ ràng, hiện tại hẳn phải rời khỏi nơi này, trước khi gặp phải bọn người lúc trước thì phải đem Đô Đô đến một nơi an toàn. Hắn tuyệt đối không thể để chuyện đời trước phát sinh thêm một lần nữa.

Chính là bây giờ, nhớ lại tình cảnh lúc đó, Dương Hạo vẫn thấy sợ như cũ. Nếu như không phải ông trời cho hắn cơ hội sống thêm một lần nữa, như vậy hẳn sẽ chết không minh bạch, Đô Đô cũng sẽ bị liên lụy.....

Cho đến bây giờ cho dù là vì cái gì, hắn nhất định cũng phải đem Đô Đô mang đi.....

Dương Hạo lấy di động ra nhìn đồng hồ, đã sắp tám giờ sáng. Mà ngày biểu thị trên điện thoại cũng đúng là thời gian ba năm trước đây. Điều này càng làm cho Dương Hạo thêm chắc chắn với ý nghĩ của mình.

Đô Đô dựa vào hần ngủ rất say, bây giờ vẫn còn chưa tỉnh ngủ. Dương Hạo đem nó gọi tỉnh nhưng không được, lập tức đứng dậy, trợn tròn mắt nhìn vào khoảng không suy nghĩ nên rời đi như thế nào.

Hắn mới nhìn thấy được tin nhắn hôm qua Vương Tuấn gửi cho hắn. Vương Tuấn nói hiện tại y đang ở nước Pháp, hai ngày sau sẽ trở về.

Vương Tuấn hiện tại không có ở nhà, càng đỡ phải xấu hổ. Dương Hạo tuy suy nghĩ đã thông suốt, nhưng không có nghĩa là chính mình một chút cũng không để ý đến.

Dù sao cùng y sinh sống cùng nhau bảy năm, chính mình toàn tâm toàn ý thích y, trong phút chốc biết được sự thật này, trong lòng giống như bị người ta khoét đi một miếng thịt.

-“A....Đô Đô tỉnh rồi?”_Dương Hạo nhìn thấy con trai không thèm nghĩ đến những chuyện phiền lòng nữa, thanh âm trở nên ôn nhu.

Tuy là con trai của Vương Tuấn cùng Dương Hạo, nhưng Đô Đô đặc biệt thân với Dương Hạo hơn. Có thể nói từ sau khi sinh ra, Đô Đô đều do một tay Dương Hạo nuôi lớn, mà Vương Tuấn vội vàng công việc lại đi xã giao nhiều nên bình thường chăm sóc đối với Đô Đô cũng ít hơn rất nhiều. Vì vậy cùng là cha nhưng Đô Đô đặc biệt thích dính lấy Dương Hạo hơn.

Đô Đô chớp to hai mắt, vươn tay nhìn chằm chằm Dương Hạo, âm thanh non nớt mềm nhũn làm nũng_: “Ba ba,..ôm...ôm...”

Dương Hạo một tay ôm lấy Đô Đô vào ngực, một tay lấy quần áo cho bé mặc vào.

Đô Đô không giống như những đứa trẻ khác lúc mặc quần áo vừa khóc vừa nháo lại còn không phối hợp, bé còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, sau khi rời giường cũng không có khóc. Sau khi Dương Hạo ôm bé đứng vững trên giường, còn chủ động dang hai tay ra cho Dương Hạo mặc quần áo vào cho bé_: “Ba ba, mặc quần áo”.

Dương Hạo trên mặt nở nụ cười, động tác hai tay thật lưu loát, rất nhanh đem áo lông mặc vào cho Đô Đô, nhìn không được néo lấy khuôn mặt nhỏ nhắn nộn thịt của Đô Đô_: “Đô Đô thực ngoan”.

Chờ Dương Hạo mặc quần áo xong, Đô Đô cười khúc khích_: “Đô Đô về sau sẽ mặc quần áo cho ba ba”.

-“Tốt, chờ cho sau này Đô Đô lớn lên sẽ mặc quần áo giúp cho ba ba”.

Dương Hạo ôm Đô Đô đi ra ngoài. Hắn nghĩ kỹ rồi, chính mình sẽ mang theo Đô Đô về nông thôn với ông bà. Vốn chính mình từ nông thôn đi ra, cùng lắm thì hiện tại quay về làm ruộng thôi.

Hắn ra đi nhiều năm như vậy, bởi vì nguyên nhân tính hướng của mình nên vẫn không dám nói cho cha mẹ, hơn nữa lại có thêm Đô Đô, vài năm sau này đều không có về nhà. Bởi vì Đô Đô thực dính lấy hắn, hắn lại không dám đem Đô Đô về nhà, sợ cha mẹ lại hỏi. Cho nên hắn chỉ có thể lừa cha mẹ rằng công tác bận quá không về được, trừ bỏ những lúc những lúc gởi tiền về cho cha mẹ, đôi khi điện thoại cũng không gọi.

Cha mẹ đều không có oán giận hắn, chỉ nhắc hắn khi công tác nhớ chú ý sức khỏe. Dương Hạo cảm thấy chính mình thật sự bất hiếu.

Hiện tại chính mình tại thời điểm không có đường đi chỉ có thể quay về nơi có cha mẹ ở đó, một vùng nông thôn nhỏ nơi Tây Nam tổ quốc.

Dương Hạo nghĩ, lần này trở về liền ở cùng cha mẹ, hảo hảo ở bên cạnh họ, hiếu thuận với họ. Ở quê nhà đi làm ruộng, sau đó đem Đô Đô nuôi lớn.

Tính toán thật tốt cho sau này, tâm tình của Dương Hạo khá lên rất nhiều.

Dương Hạo làm bữa sáng cho Đô Đô, một ngụm rồi lại một ngụm đút cơm cho Đô Đô ăn.

Vương Tuấn lo lắng một mình Dương Hạo chăm sóc đứa nhỏ sẽ mệt mỏi, liền mời bà Trương đến giúp đỡ, nhưng bà Trương mấy hôm nay trong nhà có việc xin nghỉ, vì thế hiện tại trong nhà chỉ còn có hai người Dương Hạo và Đô Đô.

Đô Đô đem cái miệng nhỏ nhắn của mình mở ra thật to, lộ ra mấy cái răng nanh nho nhỏ, bộ dạng khá khinh khỗ mạnh đặc biệt đáng yêu.

-“Đô Đô, ăn nhiều vào, sau này sẽ có bộ dạng khỏe mạnh”_Đô Đô tuy rằng còn chưa đến ba tuổi, nhưng nói chuyện đặc biệt lưu loát, trí nhớ cũng tốt. Bình thường Dương Hạo nói một câu, bé đều nhớ rõ rành mạch, ví dụ như một câu vừa rồi chính là trước kia Dương Hạo dỗ bé ăn cơm vậy. Kết quả Đô Đô liền nhớ kĩ, khi ăn cơm không quên vui vẻ nhắc lại câu đó, sau liền một ngụm ăn cơm Dương Hạo đút vào bụng.

Nhìn thấy ánh mắt vui vẻ bộ dáng ngoan ngoãn ăn cơm của con trai, Dương Hạo nhin không được lấy tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn nộn thịt của bé.

Trước khi đi, hắn để lại tờ giấy cho Vương Tuấn ở vị trí dễ thấy nhất trên bàn ở phòng khách, sau đó một tay ôm Đô Đô, một tay kéo hành lý bước đi.

Dương Hạo nhìn thoáng qua nơi mà chính mình đã sinh sống nhiều năm, đột nhiên cảm thấy nơi này thật xa lạ, có lẽ cho tới bây giờ hắn cũng không có thuộc về nơi này.

Tuy rằng chi phiếu của Dương Hạo còn hơn mười vạn, nhưng đường phải đi trong tương lai còn dài, không biết khi nào phải tiêu tiền, cho nên hiện tại mỗi khoản chi tiêu đều phải tính toán. Quê nhà hắn có chút xa, Dương Hạo vốn muốn đi xe lửa, như nghĩ đến ngồi xa lửa hơn bốn mươi mấy giờ sợ Đô Đô nhỏ như vậy sẽ không chịu nổi, vì thế đành cần mua vé máy bay.

Như vậy cũng tốt, mờ tối liền nhanh về đến nhà.

Buổi chiều máy bay cất cánh, ở trên ngàn mét trời cao Dương Hạo nhìn ra bên ngoài, hiện tại hắn phải bắt đầu một cuộc sống mới.

3. Chương 3

Máy bay hạ cánh, Dương Hạo liền đi đến nhà ga. Hiện tại đang là tháng giêng du xuân, người trong nhà ga đặc biệt nhiều. Dương Hạo vừa ôm con trai lại còn muốn kéo hành lý, ở trong đám đông chật chội vô cùng khó khăn.

-“Đô Đô ôm chặt ba ba, không thể ngủ biết không?”.

Đô Đô gật gật đầu, hai tay ôm cổ Dương Hạo chặt hơn nhỏ giọng hỏi_: “Ba ba, chúng ta đi đâu vậy?”

Dương Hạo chỉnh lại khăn quàng cổ cho Đô Đô_: “Trở về thăm ông nội, bà nội. Sau này phải ngoan, nhớ rõ phải xưng hô như vậy”.

-“Dạ vâng”_Đô Đô ở trên vai Dương Hạo cọ cọ, sau đó đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên má Dương Hạo, đôi mắt ngập nước mở to nhìn xem bốn phía đám người lui tới.

Quê nhà của Dương Hạo là thôn Vĩnh Độ ở huyện Cẩm Tân. Sau khi xuống sân bay phải ngồi thêm hai giờ xe buýt nữa mới có thể đến nhà ga của huyện Cẩm Tân.

Đợi hơn nửa canh giờ, Dương Hạo sau khi ngồi trên xe buýt liền để cho Đô Đô ngồi trên chân của mình, hai tay vòng qua bé lấy điện thoại di động ra gọi điện cho cha mẹ báo cho hai người biết bọn họ sắp về đến nhà.

Rất nhanh điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia có chút âm ỉ, cách điện thoại đều có thể nghe được tiếng âm thanh chà xát của mặt chược. Nghe nói người *CD rất thích chơi mặt chược. Ở trên máy bay đều có thể nghe được âm thanh chà xát của mặt chược. Nước lũ đến đây chi phiếu có thể không mang theo nhưng nhất định mặt chược phải cầm theo.

*từ viết tắt này LÝ không hiểu, vẫn còn đang trong quá trình tra từ điển T_T

Cha mẹ của Dương Hạo mở một quán trà nhỏ. Buổi chiều bà con trong xóm không có việc gì làm sẽ đến đó tránh nóng một chút. Bất quá người trong thôn Vĩnh Độ cũng không nhiều lắm, cũng không phải chỉ có mình Dương gia có quán trà, bởi vậy trong nhà khi sinh ý tốt nhất cũng chỉ tổng cộng được 6 bàn: bốn bàn mặt chược và hai bàn đầu địa chủ. Đây chỉ là cảnh tượng trong trí nhớ của Dương Hạo lúc khi còn ở nhà trước kia, hiện tại cũng không biết quán trà của cha mẹ như thế nào rồi.

-“Chờ chút, con ta muốn nói chuyện!”_Mẹ Dương hiện tại đang ở trong “trận chiến sinh tử”, một bên ánh mắt nhìn bài trên bàn, một bên cùng con trai nói chuyện điện thoại_: “Hạo hạo, có chuyện gì sao?”_Thanh âm của mẹ Dương cao lên một ít, rõ ràng mang theo ý cười.

Dương Hạo vừa nghe liền biết hiện tại chỉ có mẹ mình ở nhà thôi, nở nụ cười_: “Mẹ, con đã trở về, đêm nay sẽ đến nhà”.

-“Ai ui! Như thế nào lại không nói sớm, để đến gần nhà rồi mới nói trở về. Lúc nào sẽ về đến nhà? Để mẹ nói cha đến đón con..”_Mẹ Dương vừa nghe tin con trai trở về, mắt đều tràn đầy ý cười, mặc dù lời nói ra có vẻ trách cứ con trai không sớm nói cho bọn họ biết tin này, nhưng nghe trong giọng nói đều là vui mừng cùng chờ mong ngay cả mọi người cùng nhau đánh bài cũng đều nghe ra.

Vì thế mọi người ở hai bàn đánh bài đột nhiên an tĩnh lại, lặng lẽ vênh tai lên nghe mẹ Dương trò chuyện qua điện thoại.

Cũng may mẹ Dương dùng điện thoại là hàng nhái, âm thanh đủ to, một khi nói ra miễn cưỡng đều có thể mơ hồ nghe được hai mẹ con nói gì.

-“Không cần, con sẽ bắt xe trở về, trước hết báo cho mẹ biết một tiếng, khoảng bảy giờ sẽ về đến nhà. Mẹ hôm nay đánh bài có thắng không?”

Hôm nay vận may của mẹ Dương không tồi, thắng đến trăm khối. Hiện tại lại biết được con trai bảo bồi về nhà thăm mình, trong lòng đều là nở hoa vui vẻ_: “Thắng, thắng...tốt lắm. Con đi trên đường cẩn thận một chút, buổi tối mẹ sẽ chuẩn bị cơm chờ con về. Đánh bài, không kiên nhẫn nói”.

Thấy mẹ Dương cúp điện thoại, ba vị thím bác ngồi cùng bàn nhìn bà chăm chăm hỏi:

-“Vừa rồi là Hạo Hạo điện thoại sao? Đây là muốn trở về hả?”

-“Ai nha, hiếm thấy nha....Chị Dương bây giờ an nhàn rồi, con trẻ trở về thăm chị vui vẻ rồi”.

-“Trong thôn chúng ta chỉ có Hạo Hạo là có tiền đồ, nhìn chị Dương thật có phúc khí nha, nói không chừng lần này sẽ mang theo một người vợ xinh đẹp trở về”

-“Đúng đấy, sợ rằng lần này trở về phải làm tiệc rượu mời chúng ta ăn rồi...”

Nhắc đến con mình, trên mặt mẹ Dương vui mừng_: “Vợ cái gì chứ, kết hôn hay không là do nó, hai người già chúng ta không làm chủ được”.

Mọi người nói đùa một phen, mẹ Dương mới phát hiện vừa mới nói chuyện mà đã quên “hồ bài”_: “Ai nha, cái này không ra “tát”, một bộ cùng màu đứt mất số chín, đều không có hồ, chỉ bài cực phẩm thôi.” *

*Những từ liên quan đến đánh bài mặt chược LÝ thật sự không biết T_T. Đánh dấu để đó sẽ tìm hiểu chính sửa sau, hoặc ai biết thì chỉ LÝ nha.

Tuy rằng không hồ bài, nhưng trên mặt mẹ Dương vẻ tươi cười vẫn còn đó, tâm tình vẫn như cũ không chịu ảnh hưởng.

Người dân nơi đồng bằng đối với núi đều có chút nói không nên lời mà hướng đến, ngay cả đứa nhỏ ba tuổi đến kì nghỉ cũng la hét để cho ba mẹ dẫn tụi nó đến nơi có núi để đi chơi một chút. Đặc biệt là mùa hè, tất cả mọi người đều thích đi lên núi hóng mát nghỉ hè. Mà huyện Cẩm Tân vừa vặn là huyện duy nhất có núi trong các tỉnh, thành phố lân cận xung quanh. Mặc dù núi không cao, nhưng lại rất cần.

Mọi người đều nói huyện Cẩm Tân là một nơi đất thiêng người tài. Nơi này không chỉ có núi, còn có một con sông rộng hơn mười thước* (10m) bao quanh huyện thành huyện Cẩm Tân. Núi bị nước bao quanh, phong cảnh ưu mỹ, cũng khó trách tương lai không ít thương nhân coi trọng khai phá chỗ này.

Quê của Dương Hạo ở thôn Vĩnh Độ đối diện với con đê bảo vệ sông ở huyện Cẩm Tân, cùng với huyện thành cách con sông mà nhìn nhau. Mặc dù sau khi vượt qua cây cầu vòng hơn 10m, đối diện chính là huyện thành. Nhưng thôn Vĩnh Độ cách thành lý vẫn còn một khoảng không ngắn. Thôn trừ cách sông gần ra, thì trong huyện cao hơn đất bằng phẳng khoảng 200m không mười ngọn núi cũng có tới bảy ngọn, cho nên chỉ có thể dựa vào sông nước.

Dương Hạo ngồi xe buýt từ tỉnh lỵ thành thị đến huyện Cẩm Tân cuối cùng cũng tới trạm xe. Mùa đông, dài ngày ngắn đêm, mới chừng sáu rưỡi mà trời đã tối xuống. Nơi này cách nhà còn cách một đoạn nữa. Dương Hạo kéo lấy cái rương hành lý đi đến trạm xe, dừng ngay ở lối ra.

Mặc dù sắc trời đã tối, nhưng là chung quanh trạm xe vẫn vây đầy không ít xe cộ. Hiện tại trong thành đã rất ít xe ba bánh đến đón khách, vậy mà ở huyện Cẩm Tân vẫn còn giữ lại thứ xe cộ này. Nhưng mà cũng đã trải qua chế tạo lại, gắn thêm mô-tơ chạy bằng điện: “xe ba bánh chạy bằng điện”.

–“Chàng trai, đi nơi nào đây? Trời đã tối coi như cho cậu chút tiện nghi, đi ha?” Một người đàn ông trung niên ngăm đen nhỏ gầy đem xe dừng ở trước mặt Dương Hạo hỏi thăm, thừa dịp chuyển xe cuối cùng kéo thêm một vài người khách.

–“Đến thôn Vĩnh Độ bao nhiêu tiền?” _Dương Hạo giả vờ hỏi thăm giá tiền.

–“Vốn là mười đồng, nhưng hiện tại cả buổi cũng thu được nhiều rồi. Tính một cái, coi như lấy cậu tám đồng, lên đây đi!” _Người trung niên khoát tay áo, ý bảo đã hạ giá rồi.

Dương Hạo gật đầu. Tài xế thấy Dương Hạo ôm theo con trai, liền chủ động giúp đỡ Dương Hạo đem cái rương nhắc lên xe.

Xe ba bánh kéo chạy qua đường nhỏ ở thành thị, sau đó qua cầu vòng, đi thẳng đường quốc lộ phía trước vòng quanh bờ sông.

Dương Hạo nhìn cảnh sắc hai bên, trong hai năm nay quê nhà thay đổi không thể nói là không lớn.

Trước kia huyện Cẩm Tân là một huyện nghèo nhất xung quanh huyện thành, lúc ấy còn có bài về thuận miệng nói là “ăn mày ra ở huyện Cẩm Tân”. Nhưng mà mấy năm nay chính phủ mạnh mẽ kêu gọi thương nhân đầu tư, phát triển du lịch. Hiện tại, huyện Cẩm Tân có thể nói là biến hóa đến nghiêng trời lệch đất, hẳn đời trước còn nghe ba mẹ nói qua. Hiện tại, hẳn đã trải qua việc này* (ý chỉ Dương Hạo đã trọng sinh) tương lai sẽ dựng lên một “Hoa viên sinh thái”, khách du lịch sẽ phát triển tương đối tốt.

Dương Hạo nhìn thấy tất cả, trong đầu tự hỏi sau này tại quê nhà làm những thứ gì.

Chạy bằng điện xe ba bánh kéo, Dương Hạo cùng Đô Đô về đến nhà trời cũng đã không kém tối đen.

Cửa lớn nơi quán trà nhỏ của Dương gia vẫn còn mở ra. Mẹ Dương đang ở trong nhà cắt tóc hăm lại thịt chuẩn bị cho con trai nghe được tiếp động bên ngoài cửa, lập tức thả dao trong tay xuống, chùi tay vào tạp dề nhanh chân đi ra bên ngoài nhìn xem.

Này vừa nhìn quả nhiên là con trai của mình trở về nhà!

–“Hạo Hạo đã về rồi....” _Mẹ Dương kích động lớn tiếng hô to nhũ danh của Dương Hạo, bước nhanh đi ra ngoài.

–“Mẹ...” _Dương Hạo xoay người gọi mẹ Dương, tay kia trống không vội vàng lấy ra tờ mười đồng đưa cho tài xế xe ba bánh: “Cảm ơn bác tài xế”* (nguyên bản của câu này dịch ra hơi gồng cổ trang nên LÝ đổi lại một chút cho hợp lý).

Mẹ Dương mừng rỡ lao tới nhìn con trai đã mấy năm không gặp, ánh mắt nhìn thẳng chằm chằm vào con trai.

Hạo Hạo ở trong thành đoán chừng rất ít phơi nắng, trắng ra không ít, nhưng thân thể so với bộ dáng trước kia cũng không còn là một cái cây gậy trúc nữa rồi.

Nhưng là trong tay Hạo Hạo lại ôm một đứa bé, là chuyện gì sao?

Mẹ Dương nhận lấy hành lý tài xế xe ba bánh đưa tới, hồ nghi nhìn Dương Hạo_: “Hạo Hạo, sao con lại ôm đứa bé?”

Thật ra trong lòng Dương Hạo đã sớm chuẩn bị, nhưng tại thời điểm mẹ mình chân chính mở lời, vẫn còn có chút khó có thể mở miệng.

–“Mẹ, đây là cháu trai của người, con trai của con, Đô Đô”

–“Hả....”_Nụ cười trên môi mẹ Dương lập tức biến mất không thấy gì nữa. Ánh mắt nhìn Đô Đô ngược lại có chút khó tin hướng con trai của mình nhìn, phảng phất như là vừa mới nghe lầm.

–“Con nói là con trai của ai?”

–“Của con....”_Dương Hạo cúi đầu, che giấu chột dạ trong mắt_”Đô Đô, thưa bà nội

–“Bà nội!”_Đô Đô ở trong ngực cũng không có sợ, hồn nhiên gọi một tiếng bà nội làm cho mẹ Dương đáp lời cũng không được mà không đáp lại cũng không phải, cuối cùng đành miễn cưỡng đáp lại.

Theo như lời nói của Dương Hạo trước mắt làm cho bà kinh hách quá lớn, đầu óc luôn luôn linh hoạt có chút không suy nghĩ được.

Con mình kết hôn còn chưa có, làm sao lại đột nhiên mang về con trai đã mấy tuổi?

Mẹ Dương ngăn cản suy nghĩ lung tung của mình, nghĩ thầm trên TV không phải là thường xuyên có người đem con bỏ đi, sẽ không phải là con mình nhặt về một đứa sao. Mặc dù nghĩ vậy có chút không hợp lý, nhưng mà mẹ Dương thật sự nghĩ không ra lý do nào khác.

Dương Hạo biết mình tùy tiện trở về còn mang theo đứa nhỏ khẳng định sau này không thể thiếu bị người ta nói xấu sau lưng nhưng không còn cách nào khác. Đô Đô bây giờ còn nhỏ, hẳn nếu muốn một người mang theo Đô Đô ở bên ngoài phiêu bạt, đi ra ngoài làm việc sẽ không thể chăm sóc được cho Đô Đô. Còn nếu mà quay về nhà, sau này còn có ba mẹ có thể giúp chăm sóc mà hẳn cũng có thể ở bên cạnh ba mẹ. Tương lai sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày như thế, đến lúc đó cũng tránh không được bị nói xấu.

Trong lúc nói chuyện Dương Hạo đã đem Đô Đô dẫn tới gian phòng của mình. Mặc dù đã nhiều năm chỗ này không có ai ở qua, nhưng mẹ Dương vẫn đem phòng quét dọn sạch sẽ như cũ, một chút tro bụi cũng không có. Ga giường cũng là đổi mới lại, vẫn giống như có người ở.

Mẹ Dương đem cửa lớn kéo lại, lúc này mới theo vào phòng Dương Hạo.

Dương Hạo đem Đô Đô để ở trên giường, từ trong rương lấy ra đặc sản mua về_: “Mẹ, đây là con mua về cho mẹ”

Mẹ Dương nhận lấy mấy bao lớn thịt bò, vừa nhìn vỏ bao vừa âm thầm đánh giá giá tiền, hẳn là không ít.

–“Buổi tối mẹ đem chia một ít cho bà nội của con và chú Hai bọn họ”_Sau đó đem đồ để ở trên ghế bên cạnh, bà còn có chuyện quan trọng muốn hỏi:

–“Chuyện của Đô Đô là sao?”

–“Con vừa mới lên ban*(phòng ban làm việc) thì biết cô ấy. Có lần cả nhóm rủ đi uống rượu rồi say, sau đó con cùng cô ấy xảy ra quan hệ, không bao lâu sau cô ấy liền từ chức. Sau cô ấy nói cho con biết rằng mình mang thai, thời điểm đó đứa nhỏ đã không thể bỏ được nữa rồi. Ba mẹ cô ấy cảm thấy mất mặt, lại cảm thấy con không xứng, buộc cô ấy phải ra nước ngoài. Vì để giữ lại danh tiết cho cô ấy, đứa nhỏ để cho con nuôi. AND cũng đã giám định qua, đúng là đứa nhỏ của con. Trước kia sợ hai người nên con vẫn không dám nói cho hai người biết, cũng không dám quay về. Hiện tại muốn quay về nhà gây dựng sự nghiệp, liền đồng thời mang theo đứa nhỏ trở về.”

Bất đắc dĩ Dương Hạo thêu dệt nên một lý do có chút thái quá, nếu không hẳn căn bản không có cách nào giải thích được đứa nhỏ là do người nào sinh, mẹ của bé là ai. Ở nông thôn nơi mà suy nghĩ còn cổ hủ, việc người dân tiếp nhận tình cảm nam nữ so với nam nam dễ dàng hơn rất nhiều.

Mẹ Trương tính nôn nóng, vừa nghe con trai ở bên ngoài vô liêm sỉ như vậy ánh mắt đều tức đỏ lên liền đập một phát lên lưng Dương Hạo-;” Con cái này thật vô liêm sỉ! Con đi ra ngoài sao lại có thể xằng bậy như vậy! Con từ nhỏ đã nghe lời như vậy, đi ra ngoài làm sao lại có thể làm những thứ việc ngốc như thế!”

-“Mẹ....”_Dương Hạo không có giải thích quá nhiều. Hắn biết mình dù là như thế nào thì cũng đã làm thương tâm ba mẹ.

Đô Đô tựa hồ như phát hiện bà nội tức giận, thật cẩn thận gọi lên một tiếng mẹ Dương_: “Bà nội, ...bà nội...”

Một tiếng gọi này cũng làm cho mẹ Dương thanh tỉnh lại, con trai nhà mình cũng đã như vậy rồi, chẳng lẽ còn thể trách được gì nữa sao? Hơn nữa mới vừa rồi không có nhìn rõ cháu trai nhà mình là như thế nào. Hiện tại vừa nhìn thấy mặt tròn mắt to, bộ dạng mũm mĩm đặc biệt trâu chọc, tiếng kêu bà nội kia làm tâm bà cũng mềm nhũn.

-“Mẹ, đừng có nóng giận làm hại đến thân thể, là con xằng bậy, là con không tốt”_Dương Hạo vỗ nhẹ lưng mẹ Dương để cho bà thuận khí.

Mẹ Dương thở dài_: “Chờ cha con về nhà, con làm sao mà nói với ông ấy....”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, ba Dương lúc này đã trở về, trong tay còn cầm một vài cọng cây cỏ mới lạ.

4. Chương 4

Ba Dương vừa về đến nhà, mới vừa đắm chìm trong niềm vui sướng khi con trai về nhà còn chưa kịp biểu đạt nội tâm cao hứng thì lập tức đã bị mẹ Dương nói cho biết làm ông tức một phen không nhẹ.

Ba Dương là một nông dân trung thực, ăn nói vụng về cũng không thể nói gì. Ông trầm mặc từ trong túi áo lấy ra một cái hộp “Thiên hạ tú”*, lấy châm một liều thuốc, sau đó hít thật sâu một hơi.

*chắc tên một loại thuốc lá, LỖ cũng không biết nó có tên tiếng Anh không nữa, có gì sẽ bổ sung sau nhé!

Mặc dù ba Dương tính tình ôn hòa, bình thường rất nhiều chuyện trong nhà cũng đều để cho mẹ Dương làm chủ. Nhưng là người làm chủ gia đình, loại sự việc lớn như vậy người trong nhà vẫn là chờ ông lên tiếng.

-“Con cũng đã lớn như vậy, làm chuyện cũng không biết đúng mực. Hiện tại ôm con nhỏ trở lại, thân thích bạn bè nhất định sẽ nói đến.”_ Ba Dương chậm rãi phun mấy vòng khói, mày rậm nhíu chặt, trên trán nếp nhăn cũng hằn sâu. Nhìn ra được giờ phút này ông vừa tức giận, vừa lo lắng.

-“Đúng như vậy, vốn là đại gia đình chúng ta chỉ có con là có tiền đồ cao nhất. Con cũng không phải không biết ông nội, bà nội vừa thiên vị cho chú Hai vừa không che chở cho chúng ta. Ba mẹ cũng thật vất vả đem con nuôi lớn, đã nghĩ con sẽ cho chúng ta khẩu khí để tranh giành, cho chúng ta lên mặt. Kết quả hiện tại con lại náo loạn như thế này. Con nhìn chú Hai, thím Hai bọn họ ngày mai không đem con chê cười đến chết thì thôi”.

-“Mẹ, đừng động tới chú Hai bọn họ như thế nào. Chúng ta tự mình là được.”_Mặc dù Dương Hạo cũng không thích nhà chú Hai của hắn, nhưng mà bây giờ an ủi mẹ của mình quan trọng hơn.

-“Mẹ đây cũng biết, mẹ chỉ thuận miệng nói thôi.”_Mẹ Dương chính là tính tình nóng nảy chút, ngoài miệng nói gay gắt, nhưng trong lòng vẫn là đau lòng con trai mình. Quở trách cũng đã quở trách rồi, hiện tại còn có chuyện quan trọng hơn. Bà cùng bạn già của mình liếc mắt nhìn nhau, sau đó hướng Dương Hạo dặn dò_: “Sau này người khác hỏi đến, con đừng có trung thực cái gì cũng nói tất cả ra”.

Ba Dương một bên hút thuốc lá thấy bạn già của mình nói như vậy cũng đại khái đoán được bà muốn cái gì, liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Dương Hạo biết ba mẹ có ý gì. Hắn bây giờ trở về cùng với đứa nhỏ, người ở quê nhà khẳng định cũng sẽ hỏi có chuyện gì xảy ra. Nếu là hắn dựa theo mới vừa rồi giải thích, người có ý nhất định sẽ thêm dầu vào

lửa, nói là bởi vì mình nổi lên lòng xấu xa nhìn trúng con gái có bối cảnh gia thế, nghĩ được ở rể nên làm lớn bụng người ta. Kết quả đối phương nhìn thấy hần nghèo không tốt liền đem hần quăng, cuối cùng cũng đem con trai ném cho hần. Bây giờ đang ở trong thành chen lấn không nổi nữa mới xám xịt trở về. Tóm lại một câu, “trộm gà không được còn mất nắm gạo”.

Trong nông thôn lời đồn truyền đi rất mãnh liệt, có vài người hai miệng lật lọng, trắng cũng nói với người khác thành đen. Tóm lại tận lực không để cho người khác bắt được chỗ sơ hở nói lung tung sẽ khá hơn chút.

–“Kìa mẹ, mẹ nói một chút thử xem nên nói như thế nào cho tốt?”_Nếu mẹ Dương nói như vậy, trong lòng khẳng định cũng có lấy cái cơ tốt hơn.

–“Người đừng nói mẹ của Đô Đô là đồng nghiệp của con, mà là bạn học của con: bạn gái đại học”_Mẹ Dương đặc biệt cường điệu một chút thân phận.

Mẹ Dương đem thân phận mẹ của đứa nhỏ thay đổi không phải không có đạo lý. Mặc dù hiện tại sinh viên đại học có ở khắp nơi, nhưng ở trong thôn Vĩnh Độ trước mắt đường đường chính chính thì lên đại học chỉ có hai người Dương Hạo và con trai nhà Lý Diễm. Trước kia thành tích Dương Hạo đặc biệt tốt. Từ nhỏ cho dù người hỗn loạn bên ngoài thấy hần cũng sẽ hòa hòa khí khí gọi hần là “sinh viên đại học”. Trong thôn hiện tại ngay cả cô bé hỏi về nhà chồng, bà mai cũng sẽ đặc biệt cường điệu nhà trai là một “sinh viên đại học”

Cho nên mới nói, mặc dù ở thôn Vĩnh Độ người dân văn hóa không cao, nhưng đối với phần tử trí thức văn hóa cao vẫn có một phần sùng bái trong lòng. Vì vậy thay vì nói đồng nghiệp, còn không bằng nói bạn gái sinh viên đại học sẽ có hảo cảm hơn.

Mẹ Dương tiếp tục mở miệng_: “Hiện tại không có kết hôn mà có con cũng không chuyện ly kỳ gì. Con nói đối phương có con thân thể không tốt lắm, nhưng sợ phá bỏ rồi sau này khó có con hơn, vì vậy đem Đô Đô sinh ra. Nhưng mà lúc ấy cô ta muốn ra nước ngoài tiếp tục đọc sách, để cho con cùng đi theo. Nhưng con trong lúc đó vướng bận công việc trong nước không muốn buông xuống, nên sẽ không đi theo. Sau đó cô ta ra nước ngoài không có ý định trở về, tìm đến người khác. Cuối cùng đứa nhỏ để cho con nuôi”.

Không thể không nói mẹ Dương bình thường xem phim truyền hình “cẩu huyết” lúc tám giờ vẫn còn có chút hiệu quả: đem một chút đoạn máu chó trên TV đổi lại đa dạng hơn có thể trực tiếp dùng, hơn nữa lấy cái có ra nước ngoài học cũng đủ nâng cao lên phong cách Tây.

Rất rõ ràng là mẹ Dương thiên vị con trai mình, thời điểm thù ghét lấy cơ cũng tận lực duy trì mặt mũi cho con trai.

Mặc dù Dương Hạo cảm thấy mẹ Dương thù ghét lý do cũng không đáng tin cậy, nhưng hiệu quả so với chính hần nghĩ ra tuyệt đối tốt hơn nhiều. Bởi vì ở trong thôn Vĩnh Độ, cùng lứa tuổi với mẹ Dương nhắc đến Internet đều cảm thấy xa lạ, dùng cơ ra nước ngoài học để đối gạt, phần lớn người nghe đoán chừng cũng không hiểu được cái chuyện gì cả.

Dương Hạo gật đầu_: “Tất cả đều nghe theo mẹ”.

Người khác ở sau lưng bàn tán làm mẹ Dương mất mặt, nhưng mà đã là người làm mẹ bà vẫn lo lắng cho đứa bé từ nhỏ đã thiếu hụt tình thương của mẹ, đối với việc trưởng thành của nó sau này sẽ sinh ra ảnh hưởng bất lợi.

Dương Hạo biết ba mẹ nhà mình trong lòng vẫn là đặc biệt đau hần. Vốn là hần đã tính toán chuẩn bị tâm lý bị mẹ hung hăng mắng một trận rồi, nhưng lại không nghĩ rằng, thái độ của ba mẹ lại nhanh mềm lòng như vậy.

–“Mẹ, con biết sai lầm rồi. Con sẽ đem Đô Đô nuôi dưỡng lớn lên cho thật tốt, không để cho nó bị ủy khuất”.

Đô Đô tựa hồ cảm nhận được không khí trong nhà có cái gì đó không đúng, từ trong ngực ba mẹ trượt xuống, nhanh chóng chạy đến bên cạnh bà nội_: “Bà nội, ôm một cái”.

Thấy cháu trai nhà mình như vậy, mẹ Dương tâm đã sớm mềm nhũn ra rồi. Nhìn cặp mắt to tròn linh động kia của Đô Đô nhìn mình, mẹ Dương làm sao không thể không yêu đứa nhỏ đáng yêu như thế. Bà ngồi xổm

xuống, ôm lấy Đô Đô, ở trên mặt bé hôn một cái_: “Đô Đô ngoan, bà nội ôm một cái. Có muốn uống sữa tươi không? Bà nội hâm nóng cho con”.

Đô Đô gật đầu, sau đó từ trong ngực bà nội xoay đầu lại nhìn ba ba của mình cười đắc ý mở to hai mắt.

Không khí hòa hoãn không ít, mẹ Dương và ba Dương cũng nhận tự mình đối với đứa con độc nhất như vậy, sau khi mừng xong tóm lại chính là đau lòng.

-“Đã như vậy cũng không còn biện pháp gì. Những người khác muốn nói xấu vậy thì cứ để cho bọn họ nói đi, ta không tin ai dám ở trước mặt ba phần nản về con. Con cứ nhìn Vương lão nhị ở đại đội mười kia, đem người nhà của vợ bỏ trở lại. Năm đó nhà kia dẫn người đem đao đến nhà gã náo loạn rất hung. Đã nhiều năm như vậy người khác cũng không dám ở trước mặt gã nói gì đó sao. Người một nhà vui vẻ là tốt rồi, chờ lâu như vậy mới có trưởng tôn. Bây giờ đã trở về đến, ba còn rất cao hứng.”_Cuối cùng ba Dương biểu lộ cảm xúc một phen. Mẹ Dương cá tính như thế nào ông đều biết. Đôi khi chính là quá quan trọng, quá để ý đến người khác nói cái gì. Lời này nói ra coi như là để mở lòng cho bà, làm cho bà đừng có để ý nhiều như vậy.

Tiếp theo ba Dương quay đầu nhìn Dương Hạo, vẻ mặt nghiêm túc_: “Sau khi trở về cũng phải có tiền đồ chút, để cho mẹ con có mặt mũi. Người ở nông thôn tâm lý như thế nào con cũng nên hiểu, đã có tiền đồ người khác gặp mặt, cụ già cũng sẽ chào hỏi con, sau lưng nhắc đến con cũng là nói con tốt. Nếu như không có tiền đồ, người nào còn quản đến con.”

Lời nói ba Dương rất đúng sự thật. Hiện tại tất cả mọi người rất thực tế, hết thấy đều hướng tiền mà nhìn đến. Giống như trong thôn giàu có nhất là nhà Lý Diễm, ai mà lại không nhắc đi nhắc lại bọn họ làm sao có được tiền đồ, có khả năng chứ.

Dương Hạo tự nhiên cũng hiểu đạo lý này. Hắn trên đường về nhà đã sớm nghĩ thông suốt những thứ này. Trong lòng cũng đã tính toán từng bước đi như thế nào để làm giàu.

-“Yên tâm đi ba. Con đi ra ngoài mấy năm cũng kiếm được chút ít tiền trở về, chuẩn bị tại quê nhà để gây dựng sự nghiệp. Sau này ở huyện Gấm Tân đoán chừng sẽ phát triển mạnh du lịch, con đang nhìn xem làm sao tìm được đường con muốn đi.”

Hắn là sống trở lại, mặc dù đối với quê quán trong mấy năm ở tương lai phát triển cụ thể không rõ ràng lắm, nhưng đại khái phát triển vẫn là giống như trước kia cũng ba mẹ nói chuyện phỉm.

Mặc dù người ở thôn Vĩnh Độ thường xuyên oán trách nơi này nghèo, nhưng mà mấy năm sau cả huyện Gấm Tân phát triển nhanh chóng, đặc biệt là ở phương diện khách du lịch và sinh thái nông nghiệp. Như vậy thôn Vĩnh Độ với địa thế dựa núi nhìn sông nhất định có tiềm lực rất lớn.

Dương Hạo nếu dựa vào chính mình hiểu biết chuyện lúc trước như vậy so sánh với những người khác có càng nhiều cơ hội. Hiện tại bởi vì vừa trở về, rời nhà mấy năm tình huống trước mắt còn không hiểu rõ lắm. Nếu như cho hắn thêm một ít thời gian, khẳng định như vậy có thể tìm được đường làm giàu.

Dĩ nhiên hiện tại trong lòng Dương Hạo chẳng qua mới có một ý nghĩ bước đầu, sau này rốt cuộc đi như thế nào, vẫn phải là nhìn tình huống thực tế.

Ba Dương thấy con trai trong lòng đã có tính toán sẵn, cũng không nói thêm cái gì, đi vào phòng bếp lấy ra bát đĩa, dọn xong người một nhà vội vàng ăn cơm.

Người ở thôn Vĩnh Độ phần lớn đều rời nhà đến tại nơi không xa để làm việc, xa hơn chút nữa là năm sáu người đến khu Tây Bộ của tổ quốc đi làm, mà Dương Hạo là người duy nhất còn lại trong thôn làm việc ở phương Bắc.

Mấy thôn bên cạnh cũng biết con trai nhà Dương Kiến Huy hiếu thuận có tiền đồ. Mặc dù mấy năm chưa có trở về một lần, nhưng hàng năm hầu như mấy vạn đều nghiêm túc gửi cho ba mẹ.

Nói thật, nhà bình thường trong thôn không có con gái* (!? Bản QT chính xác ghi như vậy T_T) nhà ai có thể cho ba mẹ nhiều tiền như vậy. Nói dễ nghe chút, cha mẹ hiện tại không bỏ tiền cho con gái đã là cảm ơn trời đất rồi.

Hơn nữa nông thôn là nơi không giấu được chuyện. Hôm nay ông bà B cãi nhau, ngày mai Hai mặt rõ sinh bệnh rất nhanh sẽ truyền đi khắp cả thôn, thậm chí mấy thôn cách vách mọi người cũng có thể biết.

Này cho nên hôm nay Dương Hạo về nhà, không ít người biết được tin tức trước tiên rồi rít chạy đến xem một chút đứa nhỏ* (chỉ Dương Hạo) từ trong thành thị lớn trở về.

Lúc người dân trong thôn chạy đến, cả nhà Dương Hạo đang dùng cơm. Đô Đô tự mình cầm đũa, vưng vàng gấp thức ăn đến chén ba ba, sau đó cùng gấp cho ông nội và bà nội.

Thấy đứa cháu nhà mình có tâm như vậy, hai ông bà trong lòng đều vui mừng. Món ăn ở trong miệng so với thường ngày đều có hương vị hơn, lại nhìn Đô Đô hiểu chuyện ăn cơm không có bộ dạng khó chịu ầm ỹ, càng cảm thấy thích đứa nhỏ này.

Người một nhà cùng ăn cơm vui vẻ hòa thuận, từ phòng ngoài lại truyền đến tiếng phụ nữ lạnh lạnh.

-“Ta nghe nói Hạo Hạo trở về, lại đây nhìn một cái. Đã nhiều năm không gặp, ở trong thành lâu như vậy sợ rằng không nhận ra chúng ta”.

Mặc dù mấy năm không ở nhà nhưng âm thanh này Dương Hạo vẫn nhớ được rõ ràng.

Hắn thả bát đũa trong tay xuống, mặt không chút thay đổi nhìn ra ngoài cửa.

Trong đêm tối người kia đi vào bên trong. Đèn chiếu sáng trên người bà rõ ràng mặt mũi.

Người tới chính là người mẹ Dương vừa nhắc tới: thím Hai của Dương Hạo.

5. Chương 5

Thím Hai đi vào trong nhà, Dương Hạo lúc này mới nhìn rõ hình dạng của bà, mấy năm không gặp tổng thể bộ dáng cũng không thay đổi gì.

Thím Hai đến tiệm cắt tóc nhuộm tóc thành màu đỏ rượu, mặc trên người chiếc áo khoác ngoài bằng nhung mới tinh cùng với chiếc quần da ngắn màu đen, dưới chân mang giày da bó trên gối lưu hành nhất hiện nay, gót giày cao ít nhất mười phân.

Dương Hạo biết thím Hai nhà mình vẫn cũng thích đẹp. Trong thôn hình như bà là người đẹp nhất, mặc dù lớn lên có chút mập, nhưng mà trong nhà quần áo xinh đẹp không thiếu, mỗi một quý mua bảy tám bộ giá tiền đều từ vài trăm trở lên. Mùa đông quần áo hơn một ngàn bà cũng muốn mua ba bốn bộ để trong nhà.

Trong thôn trừ nhà Lý Diễm giàu có nhất ra thì cũng chỉ có nhà bọn họ thích mặc như vậy. Người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng nhà bà có tiền, thật ra thì nhà bọn họ thiếu nợ không ít, mượn nhà này nhà kia một ít, không cho mượn tiền thì cùng người ta tức giận.

Mặc dù không quá giàu có, nhưng lại rất biết hưởng thụ. thím Hai Dương Hạo bình thường sống cái gì cũng không làm. Một ngày ở nhà nấu ba bữa cơm, còn lại sẽ là đi đánh bài hoặc đi phòng thẩm mỹ đắp mặt nạ, sống giống như đại tiểu thư. Trong nhà đất đai toàn bộ cho người khác trọ, ba phần đối diện với đường lớn cũng lười làm, lúa gạo cùng với thức ăn toàn bộ đều mua xài.

Những thứ này nhà Dương Hạo đều biết, nhưng bọn họ lựa chọn tiếp tục như vậy thì nhà mình cũng không xen vào. Nhưng là hết lần này đến lần khác, thím Hai cũng không có giảm bớt, bà luôn thích đến trước mặt mẹ Dương khoe khoang: hôm nay mua bộ quần áo gì đẹp mắt, ngày mai mua cái vòng tay quý ra sao. Tóm lại là cố ý ở trước mặt mẹ Dương “vô tình” nhắc đến.

Mẹ Dương Hạo cả đời tương đối cực khổ, hàng năm cung cấp nuôi dưỡng một sinh viên đại học đi học hao tốn không ít. Năm xưa lúc ba Dương còn trẻ tuổi đi làm ăn, sổ sách vừa thiếu một khoản cho nên bình thường phải đi sớm về tối cố gắng không ngừng. Mẹ Dương ăn mặc theo mùa, mua một bộ quần áo cũng không quá quan tâm phù hợp.

Nào biết thím Hai lại đặc biệt thích hóng hót*, cùng người khác nói mẹ Dương số mệnh không tốt, cả ngày chỉ làm cho nam nhân nhà mình làm trâu làm ngựa. Còn chính mình mệnh tốt, sống cái gì cũng không cần làm, vui đùa cũng cảm thấy nhàn chán.

Mẹ Dương tính tình nóng nảy, thấy em dâu nhà mình bên ngoài sỉ nhục coi thường bà như vậy, trong lòng dĩ nhiên mất hứng. Hơn nữa nhà bọn họ còn thiếu mình mấy vạn đồng không trả, người một nhà dùng số tiền của nhà khác mà sống sung sướng, mẹ Dương đối với nhà bọn họ nhìn cũng không vừa mắt.

Hiện tại vừa thấy em dâu tới liền căng thẳng trong lòng. Bình thường bọn họ không có gì cũng thích nói huyền thuyên phía sau lưng. Hiện tại Dương Hạo mang theo Đô Đô trở về, đoán chừng sau lưng không biết lại muốn nói lộn xộn cái gì nữa.

-“Thím Hai”_Dương Hạo đứng lên chào hỏi Nhị thẩm, lại đưa cho bà cái ghế để ngồi._: “Thím ngồi, ta rót cho thím chén trà”.

Thím Hai mặc dù mắt có chút cận thị nhưng mà vẫn nhìn rõ trong nhà Dương Hạo có nhiều hơn một đứa trẻ, trong lòng càng nhiều tưởng tượng.

Vốn là Dương Hạo trở về bà cũng không muốn đến đây nhìn. Ai cũng biết Dương Hạo ở trong thành tìm được công việc tốt, nhưng con bọn họ còn đang ở công trường cát mở máy đào móc cho người ta. Công việc không được thể diện như Dương Hạo, người nhà nhắc đến đều nói Dương Hạo có tiền đồ, đối với con bà chẳng quan tâm. Bà lại cái gì cũng thích cùng nhà đại ca so sánh. Hiện tại con trai trong nhà không có tốt, tự nhiên cũng không ưa Dương Hạo.

Nhưng mà buổi tối lúc bà ăn cơm thì chị dâu họ bên cạnh nhà đại ca tới nhà bà ngồi một lát. Chị dâu họ là người nhanh miệng nhất, bà ta nói cho thím Hai biết Dương Hạo trở về còn ôm theo đứa bé ba, bốn tuổi. Lúc ấy bà đi qua nơi đó cách xa nghe không rõ nhưng tựa hồ có nghe đến con trai, và vân vân....

Trong thôn cũng biết Dương Hạo chưa có kết hôn. Bây giờ trở về đột nhiên mang theo đứa bé kia trở về nhất định là có gì đó kỳ hoặc.

Cho nên thím Hai cười thầm một tiếng, chuẩn bị đến đây dò hỏi thực hư, chờ nhìn chê cười nhà đại ca.

-“Hạo Hạo đã nhiều năm không trở về, trong thành gây người nhiều năm như vậy đều thay đổi, càng ngày càng đẹp trai rồi”_Nhị thẩm mang cười trên mặt, công phu mặt mũi vẫn là dùng đủ.

-“Nào có.Vẫn là em họ lớn lên đẹp trai hơn ta”_Em họ trong miệng Dương Hạo chính là con trai lớn của thím Hai.

-“Em họ người nào có tiền đồ như người. Người nhìn người xem, công việc vừa tốt, trình độ học vấn lại cao. Con gái trong thành khăng định rất nhiều người theo đuổi người._Nói xong bà còn cố ý thoáng nhìn qua Đô Đô, trên mặt ý vị thâm trường cười_: “Hạo Hạo đã 26 rồi đi? Cũng nên đến lúc kết hôn. Lần này trở về làm sao không dẫn bạn gái theo cùng?”

Mẹ Dương nheo mắt, quả nhiên đến rồi!

Bình thường trừ lúc xế chiều đánh bài, một nhà chú Hai Dương Hạo rất ít khi đến nhà hần. Hôm nay riêng thím Hai hần chạy đến, nhất định là nghe được cái gì.

Quả nhiên lai giả bất thiện*, này còn chưa nói đến được hai câu đã trực tiếp cắt vào chủ đề chính rồi.

Lai giả bất thiện: người đến không tốt (cái này bạn nào đọc quen chắc chắn biết nhưng LÝ vẫn muốn để chú thích cho rõ ràng)

Dương Hạo cùng mẹ của hần liếc mắt nhìn nhau. Mẹ con hai người cũng hiểu ý thím Hai.

Mẹ Dương vỗ tay vào bắp đùi mình, đầu hướng về phía bên phải, cố ý làm bộ như vô cùng đau đớn_: “Đừng nói cái này nữa, vừa nói ta liền tức giận. Nếu không phải hần cũng lớn như vậy rồi, ta thật muốn nói cha hần quát hần một trận”_Dĩ nhiên mẹ Dương chỉ nói hung, từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ bà cũng không nỡ đánh con trai nhà mình.

Thím Hai vừa nghe thấy ánh mắt liền sáng, người đi phía trước một chút cách mẹ Dương chút ít, vội vàng hỏi_: “Hạo Hạo làm sao?”_Nói xong còn cố ý đánh giá Đô Đô đang ở một bên ăn cơm, ý hỏi đứa trẻ này là xảy ra chuyện gì.

Nhìn thím Hai không che giấu được bộ dạng mừng thầm, mẹ Dương càng cảm thấy thêm chán ghét, nhưng là người lớn không thể vạch mặt được_: “Hắn trước kia cùng bạn học đại học trêu ghẹo bằng hữu, kết quả đối phương mang thai đứa nhỏ của hắn. Thân thể bạn gái lại không tốt không dám đi bệnh viện phá thai, sợ sau này không sinh con được nữa, cho nên đem đứa nhỏ sinh ra”

–“Oa, chuyện tốt a, thêm tiệc rượu mừng kết hôn là được a”_Thím Hai cố ý đề cao âm lượng, nhìn như thay mẹ Dương vui mừng.

Mẹ Dương lắc đầu.

Thím Hai đã sớm nhìn thấy Đô Đô, lại nghĩ tới lời biểu tấu nói khi nãy... nhìn bộ dạng của chị dâu biết chắc không có đơn giản như vậy_: “Tại sao? Đứa trẻ cùng mẹ của nó làm sao không quay về?”

Mẹ Dương chỉ vào Đô Đô_: “Đã về!”

Thím Hai nở nụ cười, hiện tại ngay cả bộ dạng cũng khó khăn mà giả vờ, vội vàng mở miệng_: “Chị dâu người đừng có gạt ta nha, đứa trẻ ở đâu mà lớn như vậy a, hơn nữa đằng gái sao không có theo cùng?”

–“Đứa bé là ba năm trước sinh ra. Sau khi sinh xong, bạn gái hắn đi nước ngoài du học rồi. Lúc ấy cũng để cho Hạo Hạo cùng đi nhưng Hạo Hạo không đồng ý. Người cũng hiểu công việc của hắn không tẻ, lúc ấy ông chủ coi trọng nên không để cho hắn đi. Hai người vì cái này mà náo loạn mâu thuẫn với nhau. Cô ta sau khi ra nước ngoài, lại tìm được người khác nên bọn hắn cũng chia tay rồi. Đứa nhỏ vẫn là để hắn dẫn theo”_Nói xong mẹ Dương còn nặng nề thở dài....

Thím Hai trên mặt đã ức chế không nhịn được cười, nhưng vẫn giả vờ làm bộ dạng đáng tiếc_: “Cái này cũng quá là làm loạn. Hạo Hạo làm sao hiện tại người mới nói ra. Người khác không biết còn tưởng rằng người ở nơi nào nhặt được đứa nhỏ đem theo về”.

–“Người cũng biết hắn từ nhỏ đã nghe lời, lá gan cũng không lớn, đã bao giờ gặp qua những chuyện này đâu. Khi ấy vừa mới tốt nghiệp ra đời, tuổi cũng còn nhỏ nên bị dọa sợ vẫn không dám nói cho chúng ta biết, sợ chúng ta tức giận. Người nhìn hắn bị làm cho sợ đến mấy năm nay không dám trở về”-Mẹ Dương đã sớm biết nhị thẩm sẽ hỏi như thế, thuận miệng thay Dương Hạo trả lời lại.

Thím Hai cười cười_: “Bất quá chị dâu người cũng đừng tức giận, Bộ dạng như này rồi cũng không có biện pháp. Con trai trở về còn dẫn theo cháu cũng là phúc khí. Hạo Hạo lớn lên tốt có thể làm loạn, cho dù hiện tại có đeo thêm đứa nhỏ, sau này tìm con dâu lần hai cũng tùy tiện tìm được, ta nhìn xem có người thích hợp giới thiệu cho người một người”_Thím Hai cố ý đem từ “con dâu lần hai” cường điệu một lần.

Mẹ Dương vừa nghe sắc mặt liền trở nên khó coi, không khí thoáng cái lạnh xuống.

Vốn đem chị dâu làm á khẩu không trả lời được đang cao hứng, thím Hai bĩu môi liếc Dương Hạo một cái, miễn cưỡng mở miệng_: “Ha hã, đúng thế.... Đàn ông sự nghiệp quan trọng hơn, người nhìn đệ đệ người chính là chẳng được gì, đến bây giờ công việc cũng không tốt”.

Gia đình lớn mặc dù là thân thích nhưng căn bản là không thân thiết. Ba câu bất hòa đã không còn gì để nói, mẹ Dương không muốn nhị thẩm lại tiếp tục nói chuyện này, chuyển hướng đề tài_: “Đúng rồi, Kiến Hoàn đâu? Làm sao không thấy?”

Kiến Hoàn chính là chú Hai của Dương Hạo. Dương gia có tổng cộng 3 huynh đệ: đại ca gọi là Dương Kiến Huy, lão nhị gọi là Dương Kiến Hoàn, lão tam gọi là Dương Kiến Minh. Tuy nhiên lão tam không có ở trong thôn, mà là cùng với vợ cùng nhau ở tại huyện lân cận trong huyện thành. Lão đại và lão nhị một ở đầu thôn, một ở cuối thôn, khoảng cách có chút xa.

Thím Hai nghe mẹ Dương hỏi như vậy, sắc mặt có chút khó chịu, giọng nói trở nên không tốt lắm_: “Đi ra ngoài”.

Dương Hạo vừa nghe liền rõ, chú Hai hắn lại đi ra ngoài “làm việc” đi. Đi ra ngoài một chuyến cả đêm sẽ không về, chờ đến ngày thứ hai đem đồ trộm được bán xong mới trở về.

Trước kia Dương Hạo căn bản không nghĩ đến chú Hai mình là đi làm kẻ trộm. Mặc dù có nhiều chuyện khiến hắn cũng không ưa thích một nhà chú Hai, nhưng trăm triệu lần không nghĩ đến chú Hai lại lựa chọn như vậy, lúc ấy hắn ngũ vị tạp trần *. Cảm giác có một ngày chú Hai hắn cũng sẽ bị hủy đi. Nhưng thím Hai hắn lại đặc biệt ủng hộ, ước gì chồng mình đi ra ngoài kiếm nhiều chút tiền trở về cho bà tiêu xài.

*5 vị trộn lẫn: chua, cay, ngọt, đắng, mặn: ý tứ là cảm xúc ngổn ngang đó

Muốn nghe được cũng hỏi thăm được rồi, thím Hai sợ chị dâu lại nói tiếp chuyện tình của chồng mình. Dù sao cũng không phải nghề nghiệp về vang gì, cho nên liền đứng lên, sửa sang lại quần áo mới của mình, giẫm giày cao gót đi ra ngoài: “Trời tối rồi, ta phải đi về. Hạo Hạo có rãnh rồi đến nhà thím Hai ngồi một chút”.

–“Được, thím Hai đi thông thả”_Dương Hạo đem đèn ở ngoài phòng mở lên, đưa thím Hai đi ra ngoài.

Hắn đi vào liền thấy mẹ mình một tay chống đầu:”Con nhìn thím Hai nói chuyện, có chỗ nào giống người một nhà....Ai, nhà bọn họ có chuyện gì, ba con không nói hai lời liền vội vàng. Trước kia ngân hàng tìm bọn họ đòi tiền, ba con còn cho bọn họ mượn hai vạn. Hiện tại con nhìn xem một chút bộ dáng như vậy... thật ước gì chúng ta sẽ trải qua không tốt”

Dương Hạo tiến lên vỗ lưng mẹ mình: “Mẹ, đừng nóng giận”.

Buổi tối Dương Hạo đem quần áo Đô Đô cởi ra, để bé đắp chăn lên kể cho bé nghe chuyện xưa trước khi ngủ. Lúc này điện thoại của hắn vang lên.

Màn hình hiển thị chính là Vương Tuấn điện đến.

Dương Hạo để di động sang chế độ tắt âm, không nghe điện thoại. Điện thoại ở trên bàn rung thật lâu, Dương Hạo vẫn làm như không nghe thấy. Cuối cùng điện thoại im lặng, đối phương không có gọi đến nữa. Dương Hạo nhấn khóa máy điện thoại.

Ngày mai phải vào thành đổi lại sim điện thoại.

6. Chương 6

Vương Tuấn tối nay tâm tình thật tốt, trở lại khách sạn liền nghĩ đến con trai bảo bối của mình cùng với mong nhớ vợ cho nên liền điện thoại đường dài cho Dương Hạo, còn chuẩn bị ở trong điện thoại cùng với Dương Hạo tách ra hơn một tuần mô phỏng ML* (make love ~) một phen.

Sau khi y hăng hái bừng bừng bấm điện thoại, nào biết Dương Hạo bên kia không ai nghe máy. Ngay sau đó liên tục điện thoại cho Dương Hạo bốn, năm lần nhưng mặc nhiên không có người nào tiếp. Vương Tuấn có chút mất hứng, nhưng tính theo lịch giờ, ở nhà cũng đã khoảng mười giờ tối rồi, nghĩ thầm Dương Hạo cùng theo Đo Đo ngủ nên không nghe thấy, liền tự mình nhịn xuống oán trách vọt đi tắm nước lạnh.

Kết quả nào biết đến ngày thứ hai y điện thoại về, điện thoại đối phương đã không phải là không ai nghe máy mà là căn bản điện thoại không thông. Vương Tuấn vừa liên tục điện thoại hơn mười lần, vẫn là điện không được.

Lúc trước khi mà mình không liên lạc Dương Hạo cũng sẽ gọi điện, nhắn tin cho y và vân vân. Kết quả lần này không chỉ không có gì cả, mà ngay cả điện thoại cũng gọi không được.

Càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không đúng, y liền gọi thư ký của mình

–“Lâm Giản, đợi lát nữa cậu điện thoại cho bà Trương hỏi một chút thử Dương Hạo bọn họ xảy ra chuyện gì mà điện thoại vẫn gọi không được.” _Vương Tuấn bởi vì lập tức sẽ có hội nghị cần tham gia, liền bảo thư ký của mình đi làm.

Cả hội nghị Vương Tuấn cũng không yên lòng. Trong lòng nhớ thương vợ cùng con trai ở nhà có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không.

Sau khi hội nghị kết thúc, Lâm Giản đi theo phía sau Vương Tuấn, đem tình huống kể lại cho Vương Tuấn_: “Vương tổng, bà Trương nói bà bây giờ đang ở quê nhà, không biết rõ tình huống của hai người họ”.

Vương Tuấn dừng bước, nhíu mày, trên mặt là vẻ mặt âm tình bất định. Cái bộ dạng này làm cho thư ký Lâm quả thực đổ mồ hôi lạnh, cảm giác thấy bộ dạng Vương tổng như vậy so với trực tiếp nổi giận còn dọa người hơn.

-“Đi đặt vé máy bay gần nhất, chúng ta trở về”.

Vương Tuấn vừa xuống máy bay liền nhanh chóng chạy về nhà. Lúc về đến nhà thì trong nhà một mảnh tối đen, vắng ngắt, một chút cũng không có cảm giác ấm áp bình thường. Vương Tuấn có chút không thích ứng.

Y mở đèn phòng khách lên, gọi một tiếng Dương Hạo nhưng trong nhà không có ai trả lời.

Vương Tuấn đem áo vest * (~tây trang) cởi ra, tiện tay ném ở trên ghế sofa, kéo kéo cà vạt, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ Dương Hạo, từng bước từng bước chậm rãi đi tới.

Đi tới cửa, y vặn nắm cửa, động tác dừng lại, chần chờ hai giây, thì “két”, cửa bị y đẩy ra.

Ánh sáng trong phòng khách từ cửa chiếu vào, nhìn có chút sáng, Vương Tuấn có thể thấy rõ ràng trên chiếc giường quen thuộc căn bản không có người nào ngủ ở phía trên.

Vương Tuấn lập tức xoay người, vội vàng chạy đến căn phòng của Đô Đô. Nhưng mà y nhìn qua cảnh tượng cùng với vừa rồi đều giống nhau, bên trong trống rỗng không thấy bóng dáng hai cha con Dương Hạo.

Cha con hai người bọn họ có phải xảy ra chuyện gì hay không?

Lúc này điện thoại của Vương Tuấn vang lên, âm thanh trong gian phòng trống đặc biệt rõ ràng.

Sau khi nghe máy, y nhin không được mở miệng_: “Chuyện gì?”

Lâm Giản vừa nghe cũng biết tâm tình Vương Tuấn không tốt, nhưng chợt nghe được thanh âm lạnh lẽo của Boss vẫn bị dọa sợ không nhẹ. Lúc trước khi y ở nhà nghe điện thoại cho bây giờ cũng là hòa hòa khí khí. Hiện tại Boss không bình thường như vậy, không phải là cùng người trong nhà kia cãi nhau sao?

-“Nói chuyện!”_Vương Tuấn thấy Lâm Giản không mở miệng trong lòng càng thêm giận dữ.

Lâm Giản bị làm cho đến sợ giật mình một cái, vội vàng đem chuyện báo lại cho Boss_: “Cái kia là, ...là Tiểu tổng, nói ngày mai muốn hẹn ngài đi ăn cơm, nói một chút về chuyện khai phá đầu tư sinh thái nông nghiệp ở huyện Gấm Tâm”

Vương Tuấn giống như không có nghe thấy lời của Lâm Giản, nói thẳng đến chuyện khác_: “Cậu lập tức đi điều tra cho tôi mấy ngày qua Dương Hạo đi nơi nào, người nào có cùng em ấy tiếp xúc hoặc là những chuyện khác. Ngày mai cho tôi câu trả lời chắc chắn.”

-“A..?”_Lâm Giản hiển nhiên bị lời nói của Vương Tuấn khiến cho có chút sững sờ, chỉ ngây ngô hỏi lại một câu_: “ Vậy Tiểu tổng làm sao bây giờ?”

Giờ phút này không tìm được vợ, tâm tình Vương Tuấn đang rất phiền, vốn không muốn để ý đến Lâm Giản chứ đừng nói chỉ là có tâm tình để ý đi bàn chuyện đầu tư. Y cúp điện thoại, chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài đi xung quanh tìm Dương Hạo.

Lúc này y thấy được tờ giấy trên bàn Dương Hạo để lại cho y....

Vương Tuấn không động đậy nhìn chằm chằm vào hai hàng chữ trên tờ giấy khoảng mười phút đồng hồ. Cuối cùng, y rốt cuộc cũng động, chẳng qua là liền đem tờ giấy mỏng trong tay vo lại thành một cục, sau đó ném vào trong thùng rác, giống như là một kiểu phát tiết phần nộ của mình.

Vương Tuấn tại sao không thể giận? Cuộc sống tốt có được mấy năm qua như vậy, kết quả lại không biết có người nào đem chuyện trước kia y cùng Dịch Thiển nói cho Dương Hạo. Hiện tại sau khi Dương Hạo phát hiện mình từng là thể thân liền mang theo con trai đi. Thái độ vô cùng kiên quyết, trừ con trai ra cái gì cũng không muốn, trực tiếp cùng y thanh toán xong.

Vợ mang theo con trai đi, y căn bản chẳng biết đi đâu, vốn là cuộc sống mỹ mãn trước kia liền thành hồi ức. Vương Tuấn giờ phút này cả người đều bị vây trong trạng thái tức giận. Hận không đem được cái người nói loạn trước mặt Dương Hạo bạo đánh một trận!

Vương Tuấn cứ như vậy trợn tròn mắt ngồi ở trên ghế sofa cả đêm. Vừa rạng sáng ngày thứ hai thư ký Tiểu Lâm (Lâm Giản) điện thoại đến.

-“Alo...”_Bởi vì một đêm không ngủ, giọng Vương Tuấn có chút khàn khàn, tràn đầy mệt mỏi.

-“Cái kia Vương tổng, chuyện tối hôm qua ngài sai tôi đã tra ra rồi...”_Tiểu Lâm căn cứ vào phản ứng tối hôm qua của Vương tổng cùng với chuyện tình cậu tra ra được, đoán chừng tình hình rất không lạc quan.

Cậu cùng Dương Hạo tiếp xúc không nhiều, nhưng nhìn ra được Dương Hạo rất yêu Vương tổng. Lần này không biết Vương tổng làm ra chuyện gì khiến Dương Hạo tức giận như vậy.

-“Được, nói đi!”

-“Năm ngày trước, Hạo ca mang theo Đô Đô mua vé máy bay trở về thành phố CD* (Chengdu: Thành Đô). Quê nhà của anh ấy ở thôn Vĩnh Độ, huyện Gầm Tâm, thành phố CD, có thể là Hạo ca trở về nhà. Thời gian gấp rút trước mắt chỉ có thể tra ra được những thứ này, cụ thể vẫn còn tiếp tục”

-“Được, cậu đem địa chỉ rõ ràng cho tôi, rồi tìm người đi xác định tình huống của em ấy cùng với Đô Đô”_Nếu biết được đã không có xảy ra chuyện gì, trong lòng Vương Tuấn cũng an ổn không ít. Trong lòng tính toán như thế nào để đi dỗ vợ trở về.

-“Dạ được”_Lâm Giản luôn miệng đáp ứng, thấy Vương tổng hiện tại khôi phục trở lại, liền vội vàng báo cáo chuyện chưa xong tối hôm qua_: “Đúng rồi, Vương tổng, tối hôm qua tôi cùng ngài nói chuyện Tiểu tổng muốn cùng ngài hợp tác khai phá đầu tư sinh thái nông nghiệp. Kế hoạch tại quê ở Hạo ca huyện Gầm Tâm. Ngài....có muốn suy nghĩ hay không?”

Vương Tuấn vừa nghe địa danh này tựa hồ suy nghĩ tới điều gì, y dùng tay vuốt cằm mình, suy nghĩ hai giây_: “Nói cho Tiểu tổng, tôi tương đối cảm thấy hứng thú, hẹn gặp ông ấy tại Phúc Tinh lâu.

7. Chương 7

Đứa trẻ buổi tối ngủ sớm nên buổi sáng cũng không có thói quen ngủ nướng. Sáng sớm Đô Đô đã tỉnh dậy.

Bé thấy baba bên cạnh còn ngủ, cho nên vươn tay nhỏ mập mập ra nhéo baba, thấy baba còn không có tỉnh lại, liền nắm mũi baba.

Bình thường lúc Đô Đô vừa tỉnh Dương Hạo cũng sẽ tỉnh lại. Nhưng mà tối hôm qua hấn thức đêm trễ, hiện tại vẫn đang trong lúc ngủ mơ.

Vừa đến lễ mừng năm mới, quán trà nhỏ Dương gia làm ăn liền rất phát lên, đặc biệt là mẹ Dương đánh nhịp* mua bốn bàn, cơ thể tê dại sau khi trở về. Trong tháng chạp hai mươi trong ba mươi ngày, quán trà nhỏ cơ hội mỗi lúc trời tối đều có ba bàn người đến chơi mạt chược.

*đại khái ý chỉ mẹ Dương phụ trách 4 bàn chơi mạt chược.

Làm ăn mặc dù tốt, nhưng mà tiền cũng không dễ kiếm. Những người chơi mạt chược kia nếu buổi tối kết thúc sớm một chút thì ra về lúc nửa đêm mười hai giờ, nếu kết thúc muộn thì rạng sáng hai ba giờ cũng có. Cho nên làm chủ quán, sẽ phải lưu lại một người gác đêm, thỉnh thoảng châm trà cho khách hoặc bán chút ít thuốc lá cùng đồ ăn vặt.

Tối hôm qua bàn mạt chược kia đánh đến rạng sáng ba giờ, Dương Hạo cũng đi theo thức đến ba giờ. Sau khi thu dọn xong đồ, Dương Hạo liền kéo thân thể mệt mỏi lên giường nằm trực tiếp ngủ mất.

Cho nên Dương Hạo rất ít khi ngủ nướng buổi sáng hôm nay lại ngủ quên.

Khó thở làm Dương Hạo khó khăn mở mắt, thấy Đô Đô đang nằm trên người hằn nắm lấy cái mũi của mình.

Thấy baba tỉnh, Đô Đô vội vàng thu tay lại_: “Baba, rời giường thôi, ông mặt trời sắp đi ra rồi”_Đô Đô nói xong còn dùng tay chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ.

Dương Hạo nhéo khuôn mặt nhỏ bé nộn thịt của Đô Đô, làm ra vẻ khó nói_: “Nhưng mà tối hôm qua baba ngủ rất trẻ, hiện tại rất mệt”

Đô Đô gãi cái ót của chính mình, nháy mắt một cái, bộ dạng vô cùng khả ái_: “Vậy tự con rời giường, baba tiếp tục ngủ đi”_Nói xong còn học bộ dạng trước kia của Dương Hạo, lật người Dương Hạo lại, đem chân kéo lên đắp cho baba.

Đô Đô mặc dù mới ba tuổi, nhưng đặc biệt thông minh lại rất hiểu chuyện, hơn nữa lại vô cùng đau lòng baba của bé, thấy baba hiện tại rất mệt, liền không hề ầm ĩ nữa, vội vàng chui vào trong chăn, xoay người sau đó vênh cái mông nhỏ lên ở trong chăn từ từ đi xuống cuối giường của baba. Bé muốn đi lấy quần áo Dương Hạo xếp cho bé để ở nơi nào đó.

Điều kiện ở nông thôn không có tốt như trong thành thị, gian phòng hiện tại của Dương Hạo không có máy sưởi cũng không có điều hòa, không khí phía ngoài chăn cũng lạnh như băng.

Cho nên Đô Đô mới lựa chọn từ trong chăn đi xuyên qua.

Dương Hạo bị cử động của đứa nhỏ chọc cười, vội vàng đem chăn vạch ra sợ đem tiểu bảo bối ngạt thở. Không ngoài dự đoán, gương mặt Đô Đô bị nghẹn hồng hồng.

Dương Hạo đem Đô Đô ôm vào trong ngực, cho bé mặc quần áo mới bà nội mua cho bé.

Mẹ Dương mặc dù lúc trước trách Dương Hạo làm loạn, nhưng mà chuyện cũng đã trôi qua rồi. Dù sao cũng là con của mình, hơn nữa cháu của bà lại rất được người thích. Mẹ Dương đặc biệt thích Đô Đô, là bảo bối không bỏ được. Lễ mừng năm mới mua một hơi cho Đô Đô vài bộ quần áo mới, hay là đặc biệt độc quyền mua bán đồng phục nhi đồng trong huyện thành.

Đô Đô cũng có thể dụ dỗ bà nội nhà mình, từ giường liền sôi nổi chạy ra ngoài, trong miệng còn gọi ông nội, bà nội.

Đô Đô thấy bà nội đang quét sân, lập tức đi tới_: “Bà nội, con giúp bà quét sân”.

Mẹ Dương nhìn cháu trai vóc dáng còn chưa cao tới cái chổi, vui mừng cười toe toét, sờ sờ đầu bé_: “Đô Đô ngoan, để bà nội quét, con ngồi ở chỗ này giúp bà nội trông cửa hàng”.

Đô Đô gật đầu, bò lên cái ghế trong cửa hàng, hai cái chân nhỏ vung vung_: “Con trông cho bà nội, có người con sẽ gọi bà nội”.

Mẹ Dương biết con trai mình tối hôm qua thức đêm rất trẻ, cũng không có đi gọi hắc dầy, đợi đến lúc Dương Hạo rời giường thì đã sau buổi trưa.

Hôm nay là đêm ba mươi, người Dương gia hằng năm sẽ cùng nhau ở nhà bà nội Dương Hạo ăn bữa cơm đoàn viên. Bữa cơm đoàn viên là buổi tối mới cùng nhau ăn, cho nên cơm trưa là ăn riêng ở nhà mình.

Xế chiều, mẹ Dương mở ra lò khí đốt thiên nhiên, phía trên có một cái nồi lớn bốc khói nóng hổi. Mẹ Dương đổ hương liệu vào, sau đó rót vào gà tinh(!?), tiếp theo thổi cho nồi ra khí, dùng góc thép hình tam giác làm cái móc lấy thịt và lỗ tai heo kho trong nồi ra ngoài.

Thịt kho lòng đỏ trứng dầu cam *còn bốc hơi nóng. Mẹ Dương để nó vào trong chậu nước để làm lạnh.

*Cương lỗ hảo đích nhục hoàng chanh chanh du tư tư đích = : Đoạn giải thích nghĩa món ăn này LỖ thật sự hoàn toàn khó hiểu, nên bạn nào biết thì chỉ cho LỖ với nha! Cảm ơn nhiều a

~~Ba mẹ Dương Hạo cũng là dân quê điển hình, không có ra ngoài đi làm, ở nhà phát triển. Trước kia cung cấp cho Dương Hạo đi học cũng tương đối cực khổ, ba Dương sẽ làm một chút thịt cánh gà kho, ...đi ra ngoài bán. Mặc dù thịt là ba Dương ra ngoài bán, nhưng cả quá trình đều là mẹ Dương làm.

Mọi người xung quanh đều thích [rau cải kho] của Dương gia. Biết mùi vị món ăn của Dương gia rất tốt, hơn nữa không giống như những cửa hàng trấn trên bán, thực phẩm mặc dù màu sắc đẹp mắt còn có mùi

thơm bốn phía nhưng đều ngấm thêm rất nhiều tinh dầu cùng với chất gây ung thư, ăn vào sẽ cảm thấy ngấy. Nhưng mà [rau cải kho] của Dương gia sẽ không thêm những thứ ngổn ngang này, bình thường có hương liệu loại tốt đều thêm vào, vẫn ngon miệng như cũ. Mọi người ăn vào mùi vị tốt hơn lại còn đặc biệt yên tâm nữa.

Chỉ là ra ngoài bán thức ăn quá mức cực khổ, dầm mưa dãi nắng. Sau khi Dương Hạo tốt nghiệp thì Dương Hạo làm sao cũng không chịu để ba mình đi ra ngoài. Vì vậy chỉ có vào lúc những ngày lễ tết mẹ Dương mới có thể làm [rau cải kho].

Mẹ Dương ở trong phòng bếp bận rộn, Dương Hạo liền trong coi quán trà nhỏ bên này. Mặc dù hôm nay đã là đêm 30, nhưng vừa nhớm tối trong phòng vẫn còn ba bàn đầy người ngồi.

Đô Đô đang cùng tiểu nhi tử nhà Vương Tứ trong thôn chơi đùa.

Lúc này hai cái đầu nhỏ tụ lại một chỗ, đang chơi trò câu cá.

-“Đô Đô, con cùng tiểu thúc đùa cái gì vậy?”_ Vương Tứ hồ bài* (dùng trong chơi mạt chược), hai chân treó nguẩy, tay vẫn đang khoác trên ghế, cười hỏi hai người trong góc.

Vương Tứ coi như là người “giang hồ” trong thôn, chuyện tình trộm gà bắt chó nào gã cũng làm ra, nhà chú Hai của Dương Hạo ban đầu tìm đến gã chính là để “chỉ đường” cho đi.

Người này mặc dù giang hồ, nhưng bình thường cũng là “dạng chó hình người” thích giả bộ nhã nhặn. Gã hơn ba mươi tuổi mới có con trai, cho nên bình thường đặc biệt thích trêu chọc con nít.

Bởi vì Đô Đô từ nhỏ dùng chính là tiếng phổ thông, mà người nhà quê căn cứ cũng dùng tiếng địa phương, cho nên lúc mọi người trêu chọc Đô Đô, nói chuyện bất giác biến thành lai tiếng phổ thông.

Nghe gã nói tiếng phổ thông chẳng ra cái gì, người đánh bài cùng bàn nhịn không được bật cười lên.

-“Cười cái gì nha, cùng Đô Đô nói chuyện sẽ phải dùng tiếng phổ thông”_Tiếp theo đổi lại tiếng phổ thông_: “Đúng không Đô Đô?”

Đô Đô mở to hai mắt_: “Cùng tiểu thúc tranh tài câu cá”_Đô Đô ngẩng đầu lên, còn đem con cá nhỏ trong tay cho Vương Tứ nhìn.

Dương Hạo vừa lúc nghe được, ngồi xổm xuống hỏi_: “Tối nay sẽ nấu nó ăn sao?”

Cùng với tiểu hài tử nói chuyện luôn sẽ bị chọc cười, nhìn bộ dạng ngây thơ của tụi nhỏ đã cảm thấy vui vẻ rồi. Dương Hạo còn muốn tiếp tục trêu chọc Đô Đô, nhưng lúc này có người ở phía hô muốn mua đồ.

Dương Hạo đứng dậy, vội vàng đi qua.

Loại quán trà nhỏ này tối mua đồ cũng chỉ là người xung quanh, Dương Hạo cũng không sau biệt lắm hiểu rõ ràng điều này. Mà vị khách hàng này thể nhưng lại lạ mặt, vừa nhìn cũng không phải là người địa phương, hơn nữa nói chuyện cũng không phải khẩu âm bản địa, Dương Hạo liền theo bản năng nhìn thoáng qua một chút.

Quả thật nhận không ra.

Thái độ đối phương không có gì mất tự nhiên, nhìn thoáng qua quầy thuốc lá, móc ra một trăm đồng_: “Ông chủ cho ta một gói Trung Hoa”

Người trong thôn căn bản không có ai hút thuốc ba mươi*(thuốc có giá tiền trên 30 đồng) trở lên, phần lớn cũng chỉ hút Hongtashan hoặc là Lam Kiều, hút “nhuyễn vân”* (không hiểu a~~) cũng không nhiều lần. Bất quá là bởi vì lễ mừng năm mới, có thật nhiều người bên ngoài sẽ trở về thăm người thân, khi đó có chút sẽ gặp khá mua bán thuốc nhiều hơn, cho nên ba Dương liền bán sỉ mấy gói Trung Hoa.

Dương Hạo đem Trung Hoa cho gã, lúc lấy tiền lẻ ở trong ngăn kéo thối lại cho người nọ, người nọ hướng vào phòng chơi mạt chược nhìn một chút, liếc mắt liền thấy được hài tử của Vương Tứ đang cùng chơi đùa với Đô Đô.

-“Tiền của ngài”

Người nọ sau khi nghe được tiếng kêu liền đem tầm mắt dời đi chỗ khác, nhìn mấy bàn chơi mạt chược mở miệng: “Ông chủ làm ăn tốt”

Dương Hạo cũng cười: “Cũng tốt, hy vọng được như vậy”

-“Hôm nào có rảnh rồi, ta cũng hẹn mấy anh em tới đánh đến trưa”

-“Hoan nghênh hoan nghênh!”

Rất nhiều khách hàng đến mua đồ cũng sẽ nói mấy câu khách sáo, Dương Hạo theo thói quen, thuận miệng nói tiếp lời.

Đưa mắt nhìn vị khách nhân kia rời đi, trong lòng Dương Hạo quái dị nói không ra lời. Lúc này mẹ Dương đi ra, nhìn thấy bóng lưng người nọ rời đi: “Người nọ là ai?”

Dương Hạo lắc đầu: “Chắc thân thích nhà ai”

-“Chưa từng thấy qua”

-“Con cũng vậy, không rõ ràng lắm”

Đang nói chuyện, ngoài phòng vang lên tiếng còi xe. Dương Hạo vừa nhìn ra bên ngoài, một chiếc xe tải thuê màu trắng đang dừng ở trước cửa nhà hắn.

8. Chương 8

Ngồi trong buồng lái xe tải thuê là một nam một nữ. Cả hai đều hơn ba mươi tuổi, nam thì tinh thần sáng láng mang trên mặt vẻ cười, sau khi dừng xe liền nghiêng đầu cất giọng hướng trong nhà Dương Hạo hô một tiếng: “Dương Hạo, ra đây”

Dương Hạo vừa nghe thanh âm quen thuộc, vội vàng chạy ra phòng ngoài, quả nhiên là một nhà chú Ba trở lại.

-“Chú Ba, thím Ba, em họ”_Dương Hạo đi tới trước xe, với mỗi người chào một tiếng.

Lúc này cửa sau xe mở ra, một thiếu niên béo lùn chắc nịch nhảy xuống. Cậu mặc chiếc áo lông màu đen, dưới nách đang kẹp một quyển “Tri âm mạn khách”, trong tay còn cầm lấy máy PSP *(1 loại máy chơi game ý), ..., hai tay đang bận rộn không ngừng.

Thiếu niên này chính là con trai của chú Ba: Dương Thụy, năm nay vừa mới lên sơ nhị *

*Sơ nhị = sơ trung bậc nhị = lớp 8 ở Việt Nam.

Sau khi em họ xuống xe, thím Ba cũng từ bên ghế phụ lái đi xuống. Bà vỗ vỗ áo khoác len dạ màu đỏ của mình, vẫy tay cười hướng Dương Hạo đi tới: “Dương Hạo năm nay đã về rồi, ha ha, thật lâu chưa có thấy con về, vừa lớn đẹp trai ra rồi”.

Thím Ba vẫn luôn ở gần sông trong huyện hơn mười năm, lớn lên không có có mập mạp, đã sớm cùng người thành phố giống nhau, không còn dáng vẻ quê mùa của nông dân, nói chuyện cũng thoải mái, luôn là khuôn mặt tươi cười chào đón người. Bà giống như trước kia vỗ vai Dương Hạo một cái, sau đó từ từ đi vào trong nhà.

Dương Hạo ngượng ngùng cười cười: “Trở lại được một thời gian ngắn rồi”

Thím Ba gật đầu: “Năm nay chúng ta xem như cả nhà cũng đầy đủ hết rồi. Con mấy năm không có ở nhà rồi, chú Ba nhớ con nhiều”.

-“Sau này hẳn sẽ ở ngóc trong nhà rồi. Lúc trước muốn đi thăm hỏi chú thím, nhưng lại lập tức đến lễ mừng năm mới thím cùng chú Ba phải trở về đây nên mới không có đi”

-“Ai nha, làm sao không đến nha, sợ đem nhà chú Ba ăn hết hay sao”_Bên trong nhà cũng rộng không bao nhiêu đi mấy bước đã xong, thím Ba thoải mái cười đùa, liền ra khỏi cửa nhà Dương Hạo, hướng nhà bà nội Dương Hạo đi tới.

Dương Hạo quay đầu lại thấy Dương Thụy lúc này đến giờ vẫn ngồi trên ghế nhà hán chơi trò chơi. Dương Hạo đi tới xoa nhẹ đầu cậu_: “Thụy Thụy, ăn đồ ăn vặt không? Đi vào lấy đi, anh mời”

Dương Thụy ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Dương Hạo, hết sức khinh thường mở miệng_: “ Cắt ~ ăn đồ ăn vặt, anh cho em là con nít sao. Mới không cần ăn.”_Bởi vì Dương Thụy lớn lên quá mập, trên mặt đều nộm thịt, ánh mắt vốn coi như lớn bây giờ đang nhìn Dương Hạo xem ra giống như đang khẽ nheo lại.

Dương Hạo cũng không giận, biết thiếu niên thời kì này phổ biến có chút “sĩ diện”, nói chuyện cũng đặc biệt kiêu ngạo. Hắn ôm Dương Thụy, cười nói_: “ Không ăn đồ ăn vặt cũng được, nhưng đừng cúi đầu chơi game, đến để anh ôm xuống.”

Nghe được Dương Hạo nói như vậy, Dương Thụy vui vẻ, cũng không quản trò chơi đánh như thế nào, đầu lắc một cái, lông mày còn giương lên mấy cái, đặc biệt bí hiểm nói_: “Anh không sợ ôm không nổi em hả?”

Dương Hạo khom lưng nhìn một chút_: “Em mới nặng thêm một chút, anh còn ôm em dậy không nổi sao?”

Quả nhiên bị Dương Hạo nhẩy lên hất như vậy, Dương Thụy bật người dậy, đem PSP ném lên ghế, tay phải tạo thành quả đấm ở trước mặt Dương Hạo rồi chặn ngang trước “da thịt” mình.

-“Đến đây đi!”

Dương Hạo cười ôm lấy eo Dương Thụy, thật ra thì chính hắn cũng không biết ôm nơi nhiều thịt có phải ở trên eo Dương Thụy hay không, dù sao thì thịt trên người nhóc béo đều cân xứng, trên dưới chiều rộng đều giống nhau.

Dương Hạo ôm chặt mắt không ít sức lực mới đem Dương Thụy ôm lên được.

Dương Thụy cười đắc ý_: “Em nói anh ôm không nổi sao, còn không tin”_Nói xong lại bắt đầu chơi PSP.

Dương Hạo vào nhà cầm một túi thịt bò nhét vào trong ngực Dương Thụy, thấy mẹ Dương bận rót trà cho khách hàng, vỗ mông Dương Thụy một cái_: “Đi theo qua nhà bà nội”_Kết quả lập tức nhận được một cái liếc mắt của em họ.

-“Đừng đánh mông em, đau”

Dương Hạo đem Đô Đô gọi qua, nắm lấy tay của bé_: “Gọi chú út”

-“Chú út”_Đô Đô lập tức kêu lên một tiếng.

Dương Thụy nhìn Đô Đô một cái, lại nhìn Dương Hạo một cái_: “Con của anh à?”

-“Đúng vậy a”

-“Nha....”_Dương Thụy phát ra một tiếng đơn giản, như có điều gì suy nghĩ sờ sờ đầu.

Nhà bà nội Dương Hạo và nhà Dương Hạo kề cùng một chỗ, nhà Dương Hạo ở phía trước, nhà bà nội ở phía sau. Đi xuyên qua một gian qua khỏi nhà chính, ba người liền đi tới nhà bà nội.

Chú Ba vừa mới về tới nhà liền mang tạp dề vào bận rộn không ngừng. Dương Hạo tới đúng lúc chú Ba đang dùng nước sôi nhổ lông gà. Trong cái chậu màu nâu, một con gà trống lớn đang ngâm mình trong nước nóng, chú Ba đang đem một cái lại một cái lông gà trên người nó giặt xuống.

-“Chú Ba”_Dương Hạo tới chỗ ông, quay đầu nhìn về phía Đô Đô_: “Đô Đô, gọi ông nội Ba của con”

-“Ông nội Ba”_Đô Đô gọi một tiếng, sau nghiêng đầu hỏi nhỏ Dương Hạo_: “Baba, ông nội Ba đang làm gì đó? Trong chậu là gà trống lớn sao? Nó đang ngủ sao?”

Chú Ba cười giải thích cho Đô Đô_: “Ông nội Ba đang nhổ lông gà, buổi tối làm gà trộn rau cho Đô Đô ăn”.

Chú Ba của Dương Hạo Dương Kiến Minh là người có tính tình tốt nhất trong ba anh em Dương gia, cũng là người ôn nhu nhất. Trong trí nhớ của Dương Hạo, chú Ba rất ít khi phát giận, nói chuyện cũng là cười híp mắt vô cùng ôn hòa. Dương Hạo cùng em họ trai, em họ gái đều đặc biệt thích nhất là chú Ba.

Chú Ba thương nhất chính là Dương Hạo. Trước kia lúc Dương Hạo mới sinh ra, chú Ba chính là ở trong huyện thành học sơ trung, một tuần trở về một lần. Lúc Dương Hạo ra đời là ở buổi tối mười giờ rưỡi, chú Ba sau khi nghe tin chị dâu sinh cháu, liền cao hứng hơn nửa đêm liền đi suốt đêm đến bệnh viện trần trên để tự mình nhìn cháu nhỏ.

Dương Hạo nhớ khi còn bé thường xuyên là chú Ba dẫn hắn đi chơi. Có một lần toàn bộ người trong nhà đi ra ruộng làm việc nhà nông, chú Ba bởi vì nhỏ nhất sẽ ở nhà nấu cơm cho cả nhà. Lúc chú Ba nhóm lửa, Dương Hạo như hiểu chuyện một chút ngồi một bên ở trên ghế đẩu nhỏ, chờ chú Ba kể cho hắn nghe nhiều chuyện xưa thú vị. Hắn đến nay vẫn còn nhớ rõ trước kia chú Ba ở phòng bếp nhóm lửa, một bên đem rơm rạ khóa lại thành bó, một bên nói cho hắn nghe tình cảnh “thật giả lẫn lộn”* chuyện xưa. Chỉ là lúc ấy còn bé Dương Hạo vẫn cho là cái thành ngữ này tên là “Cá hư trèo cây”, đợi đến khi chú Ba đem chuyện xưa nói rồi hắn cũng không hiểu thế nào cá lại xông lên cây được.

*Thật giả lẫn lộn: lạm vu sung số – Cá hư trèo cây: lặn cá trùng thụ.

Dương Hạo cũng ngồi chồm hổm xuống giúp chú Ba cùng nhau nhổ ra, chú Ba vội vàng dùng cánh tay chặn hắn lại: “Cái này nước bắn cũng nóng, trên tay cũng rất nặng mùi như vậy, một chốc cũng rửa không xong. Con ôm Đô Đô tránh cho nó nghe mùi khó chịu. Con cách nơi này xa một chút, đừng làm nước bắn bắn lên trên quần áo”.

Dương Hạo biết chú Ba muốn nghỉ tự mình làm việc, liền đi tới bên cạnh Đô Đô cùng chú Ba giúp việc nhà.

–“Lần này trở về khi nào thì đi?”_Một chút lông trên người gà trống lớn bị nhổ tới không còn nhiều lần, chỉ còn dư lại một chút mảng lông nhỏ, chú Ba đang dùng hai đầu ngón tay ở nhổ từng cái một.

–“Không muốn đi nữa, sẽ ở nhà phát triển”_Dương Hạo nói ra quyết định của chính mình, trừ ở trong nhà, hắn hiện tại không biết nên đi nơi nào.

Chú Ba vừa nghe rất cao hứng: “Hiện tại kinh tế huyện Gầm Tân cũng chậm chậm phát triển, trong nhà cũng phát triển rất tốt, không cần phải giống như trước kia chạy đi công tác xa như vậy, tránh cho ba mẹ con lo lắng.”

Dương Hạo áy náy cười cười: “Đúng vậy a, vẫn là trong nhà tốt”.

–“Hiện tại vừa trở về là lễ mừng năm mới, đoán chừng còn chưa tìm việc làm sao? Sang năm chuẩn bị làm gì?”_Chú Ba tương đối quan tâm tiền đồ của cháu mình. Nó đi ra từ trường đại học, trước kia công việc tốt như vậy, trở về khẳng định cũng tìm được công việc tốt.

–“Ở nhà trồng trọt chút ít rau dưa cùng cây ăn quả, sau đó mở “giải trí nông thôn” đi. Như vậy cũng chăm sóc tốt cho ba mẹ cùng Đô Đô”_Lúc những người khác hỏi tính toán của Dương Hạo, hắn chỉ nói sau này rồi tính. Ý định này trừ ba Dương và mẹ Dương biết ra, hắn cũng chỉ nói cho một mình chú Ba.

Dù sao đây cũng chỉ là bước đầu tính toán, nếu muốn làm thật như lời nói còn có nhiều vấn đề phải xử lý. Có thể thành công hay không trong lòng hắn cũng không chắc chắn, cho nên cũng không dám đem ý nghĩ nói cho người trong thôn. Trong thôn một chút chuyện như hạt mè cũng có thể truyền đi trong một ngày, nếu lúc đó Dương Hạo không có sự chuẩn bị tốt người khác sẽ chê cười.

Chú Ba đem lông gà nhổ ra sạch, nhắc tới: “Mở giải trí nông thôn không tồi, hiện người ở trong thành chủ nhật cũng thích đi giải trí nông thôn để thư giãn một chút. Bọn họ sinh ra tới nay ngay cả ruộng đồng cái dạng gì cũng không biết, cũng tò mò cuộc sống nhà nông, giải trí nông thôn của con làm xong cũng có thể kiếm nhiều tiền. Nhưng mà phải chọn vị trí xong, còn phải làm tốt tuyên truyền”

Dương Hạo đồng ý gật đầu, những thứ này hắn cũng nghĩ tới: “Con hiện tại cũng là bước đầu tính toán, chờ sau hết trận bận này, con đi đến xung quanh tìm xem có nơi nào thích hợp hay không?”

Lông gà nhổ ra xong, Dương Hạo dắt Đô Đô đi vào phòng bếp nơi đặt đồng bó củi giúp chú Ba cầm vài bó* làm rơm rạ đi ra ngoài. Chú Ba lấy ra cái bật lửa, đem rơm rạ đốt, tiếp theo một tay cầm lấy móng chân

gà đem gà trụi lụi đảo qua đảo lại, đem đầu gà hơ vào trong lửa. Trong lửa cháy, đây là muốn đốt đi những lông gà tỉ mỉ khó nhỏ ra được trên đầu gà.

*bả:thường là thân cây khi lấy hết nước: bả mía,...

–“Đô Đô nhìn lạ không?”_Chú Ba nhìn Đô Đô tò mò, giương đầu hỏi bé.

Đô Đô nghe không hiểu lắm chú Ba nói tiếng địa phương là cái gì, nhìn về phía chú Ba nháy mắt cười.

–“Ông nội Ba hỏi con cảm thấy có chơi được không? Trước kia không có gặp qua”_Dương Hạo đứng lúc tới làm phiên dịch.

Đô Đô gật đầu_: “Chơi thật vui, gà trống lớn hơ lửa”_Nói xong còn đem hai tay non nớt vươn ra, năm ngón tay mở ra, đưa tới ngọn lửa thêm một chút, chính mình cũng bắt đầu hơ lửa.

–“Đô Đô cách xa một chút, coi chừng đốt tới tay.”_Chú Ba đối với Đô Đô cũng đặc biệt thích, một bên hơ lông gà, một bên chú ý đến Đô Đô, tránh cho một khi không chú ý bị lửa đốt đến tay của bé. Rất nhanh rơm rạ đốt xong, lông gà cũng đốt cũng đã xong, chú Ba đem gà đã xử lý tốt vào trong phòng bếp cắt thành từng miếng thịt gà.

Hiện tại cũng không sai biệt lắm nhanh đến năm giờ rồi, quán trà nhỏ của mẹ Dương bên kia tắt cả mọi người cũng nói trước rồi. Tối nay đem trừ tịch, tắt cả mọi người muốn về sớm một chút. Mẹ Dương sau khi dọn dẹp xong liền tới đây giúp đỡ.

Bên ngoài, bà nội Dương Hạo liên tiếp gọi điện thoại cho nhà chú Hai, để cho bọn họ chạy đến ăn cơm. Hiện tại người trong nhà cũng đến nhà bà nội rồi, chỉ có người một nhà chú Hai không có tới đây.

Sau khi ông nội bọn họ đi, trong nhà hiện tại chỉ còn bà nội, mẹ Dương, Dương Hạo cùng Đô Đô. Mấy người ở trong phòng bếp nấu cơm tất niên. Phòng bếp nhà bà nội cũ kỹ, không dùng được khí thiên nhiên, dùng cái lò lúc trước. Trên lò có hai cái miệng lớn, phía dưới là dùng gạch và bùn xây thành. Phía dưới mỗi miệng to mở ra hai cái miệng giống như hình chữ nhật, bên trong không gian rất lớn, có thể dùng củi để đốt.

Mẹ Dương dùng cặp gắp than gắp nhánh cây khô đã được xử lý, sau đó thả vào trong lò. Trong nồi lớn nấu chính là đậu hũ, bà nội đang cẩn thận tỉ mỉ lấy từng chút đậu hũ ra. Dương Hạo ở một bên cắt rau cải, Đô Đô còn lại thì tò mò nhìn bà nội nhóm lửa.

Trong lúc mọi người bận rộn hết mức, thím Hai cùng con gái út của bà đi đến.

9. Chương 9

Đang nghiêng đầu qua nhìn bà nội nhóm lửa, Đô Đô trước hết cảm thấy được có người đi vào, bé quay đầu nhìn về phía cửa, nhìn thấy người quen, liền lập tức vui vẻ mở miệng_: “Bà nội Hai, cô út”

Trí nhớ của Đô Đô tốt, Dương Hạo đã dạy bé, bé liền có thể nhớ kỹ.

Nghe Đô Đô gọi một tiếng như vậy, ba người lớn còn lại trong phòng đều thấy được thím Hai cùng con gái nhỏ của bà.

–“Dương lão nhị đâu?”_Bà nội thấy chỉ có hai người tới đây liền hỏi một câu, hỏi xong lập tức dùng cái quạt lớn quạt hơi nóng ở trong lò bay ra.

–“Đang đợi thằng Kiệt, lúc ăn cơm sẽ tới đây”_Thằng bé Kiệt là Dương Kiệt con lớn nhất của thím Hai, xem ra bây giờ còn không có gặp trở về.

Thím Hai thấy Đô Đô không có ai dạy lại tự mình chủ động chào trường bối, trong lòng có chút mất hứng, lại vội vàng đem con gái nhà mình kéo vào phòng_: “Làm sao con không chào người. Con nhìn miệng cháu con thật ngoan kìa”.

Lương Tiểu Nhã theo họ mẹ của nàng, là thím Hai sinh được lần thứ hai. Nàng từ khi sinh hạ lớn lên trong veo như nước, da đẹp mắt to mặt trái xoan, sau khi lớn lên hơn một chút người trong thôn cũng khen bộ dáng nàng rất xinh đẹp. Từ lúc sinh hạ đến nay Lương Tiểu Nhã là bảo bối một nhà chú Hai, từ nhỏ đã được coi như tiểu công chúa mà nuôi. Như lời của thím Hai mà nói chính là con gái nhà mình lớn lên xinh đẹp như vậy, sau này trưởng thành nhất định gả cho người giàu có. Vì vậy cưng chiều lên đến trời, đánh cũng không mà mắng cũng không nổi, muốn sao trên trời, người nhà hận không thể cùng nhau đem trăng sáng xuống.

Lương Tiểu Nhã đặc biệt thích ăn đồ ăn vặt, trong nhà mỗi ngày đồ ăn vặt, nước trái cây cũng chưa có thiếu qua. Kết quả lúc năm tuổi trên người Lương Tiểu Nhã rất nhiều thịt, thành ra là khuôn mặt trái xoan giống như bị đánh sưng lên, một chút cũng không còn có bộ dạng khi còn bé. Vì thế, thím Hai vội vàng cho nàng giảm cân, buổi tối không để cho nàng ăn đồ ăn vặt nữa.

Cũng là bởi vì cha mẹ cưng chiều, Lương Tiểu Nhã tuổi tuy nhỏ nhưng tính tình lại rất bướng, có chút ngang ngược kiêu ngạo vô lễ, cũng không thích chào hỏi người khác, tâm tình tốt mới chào người một tiếng.

Thím Hai thấy con gái mất hứng cũng không cưỡng bách nàng nữa, giúp con gái giải thích__: “Nó mới vừa ở nhà xem phim hoạt hình, ta đem nó kêu đến đây, đoán chừng trong lòng rất mất hứng.”

Dương Hạo ngẩng đầu__: “Nếu không hiện tại đi phòng khách đi, nơi này dầu khói nặng, có chút sắc người”_Nói xong nhìn về phía con của mình__: “Đô Đô cùng cô út đi xem Hón Hở có được không?”

*Hón Hở: hình như đây là tên của Sói trong bộ phim hoạt hình nổi tiếng “Sói Xám và Cừu Vui Vẻ” thì phải. LỖ không chắc lắm, bởi không có xem nó T__T

Đô Đô vui mừng vỗ tay__: “Con muốn xem Hón Hở”

Nghe anh họ nói như vậy, Lương Tiểu Nhã trong lòng mới vui vẻ một chút, ngẩng đầu lên uốn một cái trực tiếp hướng phòng khách đi tới, mà Đô Đô còn lại ở sau lưng nàng vui vẻ chạy chậm đi theo.

Sau khi hai đứa nhỏ đi, thím Hai ở nơi Lương Tiểu Nhã mới vừa rời ngồi nhìn người một nhà bận việc, cũng không đi giúp một tay, còn cố ý vỗ vỗ quần áo trên người chính mình, sợ người nhà nhìn không thấy bà hôm nay vừa đổi một thân quần áo mới.

Lúc mẹ Dương thêm củi vừa liếc mắt liền nhìn ra thím Hai đang mặc trên người là một kiện áo khoác da lông chồn. Hiện tại đặc biệt lưu hành mặc lông chồn. Thôn Vĩnh Độ mấy nhà có điều kiện tốt nữ chủ nhân của gia đình cũng mua một cái mặc. Thím Hai thấy có thể không mặc cái này náo nhiệt như vậy. Ngày hai mươi tháng chạp đó sau khi thấy Lý Diễm mặc một áo khoác da lông chồn màu đen, ngày thứ hai lập tức đi vào huyện thành mua một cái trở về.

Mẹ Dương mặc dù không có mua nhưng cũng biết đại khái giá thị trường, một món đồ như vậy ít nhất cũng phải ba, bốn ngàn đồng. Sắc mặt mẹ Dương đột nhiên tối xuống, nhà nàng em dâu còn thiếu bọn họ năm vạn đồng đó, cũng đã kéo dài nhiều năm rồi còn vẫn không có trả. Bình thường lúc đi đòi nợ, chú Hai sẽ làm bộ như cỡ nào đáng thương, bộ dạng trong nhà không cảm ra được một phân tiền. Hiện tại thím Hai mua quần áo tốt như vậy, đột nhiên có tiền.

Dương Hạo cắt xong thịt khô nấu chín cùng lạp xưởng, đem chúng xếp vào cái khay, lại tiếp tục bắt đầu thái rau, lúc nấu thì đợi một lát là tốt rồi. Đột nhiên trong phòng khách truyền đến tiếng khóc của Lương Tiểu Nhã, tất cả mọi người trong nhà đều kinh ngạc, ngẩng đầu hướng phòng khách nhìn tới.

Thím Hai đứng dậy, vừa lúc bắt gặp Lương Tiểu Nhã đi tới.

-“Con yêu, sao vậy?”

Lương Tiểu Nhã nhắm mắt lại oa oa khóc lớn, vừa khóc vừa la to__: “Mẹ, Đô Đô cắn con,..Đô Đô cắn con,..oa,..mẹ...đau quá”

Thím Hai vừa nhìn con gái bảo bối của mình chịu ủy khuất lớn như vậy, lập tức đem nàng ôm vào ngực an ủi__: “Không khóc, không khóc, nó cắn chỗ nào, mẹ xem một chút”.

Lúc này Đô Đô luống cuống đứng ở cạnh cửa, vô tội nhìn baba của mình, trong miệng nhỏ giọng giải thích__: “Con không có cắn cô”

Trẻ con gây lộn đánh nhau coi như bình thường, nhưng mà Dương Hạo không nghĩ đến Đô Đô thể nhưng lại cắn người. Đô Đô bình thường vẫn rất nghe lời, cũng rất ít khi cùng những đứa trẻ khác ầm ĩ không vui. Dương Hạo cũng thực giật mình, hấn vội vàng rửa tay đi tới nhìn Lương Tiểu Nhã, dù sao cũng là con trai của mình đem người ta khi dễ.

–“Em họ không khóc, để anh xem một chút thử cắn có nghiêm trọng không? Đợi lát nữa anh dạy dỗ lại Đô Đô”_Dương Hạo nhìn Lương Tiểu Nhã khóc thương tâm như vậy, lo lắng Đô Đô lỡ đem nàng ta cắn chảy ra máu rồi thì làm sao bây giờ, liền làm cho Lương Tiểu Nhã để hấn xem thử vết thương một chút.

Mẹ Dương cũng vội vàng chạy tới đây_: “Tiểu Nhã không khóc, Tiểu Nhã không phải nói mình là dũng cảm nhất đấy sao? Khóc nữa sẽ không dũng cảm”.

Không lo chuyện người khác dỗ dành như thế nào, Tiểu Nhã chính là vẫn khóc, cũng không cho mọi người xem thử Đô Đô cắn ở chỗ nào.

Thím Hai thấy khuê nữ của mình bị khi dễ, lớn tiếng bắt đầu trách cứ Đô Đô_: “Mày tại sao lại có thể cắn người chứ? Mày nhìn cô út của mày thành cái dạng này! Thật là! Con nít bây giờ đã hung như vậy, từ nhỏ đã không dạy tốt, sau này không chừng sẽ lật trời!”

Thân thể Đô Đô nho nhỏ đứng ở ngoài cửa, nháy mắt một cái đặc biệt ủy khuất, trong mắt cũng tràn nước mắt rồi_: “Thật không có cắn cô”

Mẹ Dương nhìn cháu trai nhà mình bị sợ cũng không dám nói tiếp nữa, khẩu khí cũng trở nên không tốt_: “Con nít cái nhau nói một chút coi như xong, Đô Đô vốn nhỏ như thế, có thể có bao nhiêu sức lực chứ”

Mẹ Dương cùng thím Hai mặt cũng đen lại, ầm ĩ cũng không vui. Dương Hạo thấy bộ dạng Đô Đô đáng thương, đi nhanh lên qua dỗ dành con mình, sờ sờ mặt bé, đem bé ôm vào trong ngực của mình, đột nhiên phát hiện tay áo Đô Đô bị ướt. Dương Hạo khẩn trương sờ quần áo trước ngực bé một cái, phía trước cũng ướt đầm toàn bộ.

–“Làm sao lại ướt như vậy?”_Nói xong Dương Hạo vội vàng ôm Đô Đô vào trong ngực, phát hiện quần áo của bé toàn bộ đều ướt. Hơn nữa trời lạnh như vậy, lại còn đứng ở cửa lâu như thế, Dương Hạo có chút hối hận tự mình vừa rồi cũng không kịp thời phát hiện.

Không biết có phải nguyên nhân bởi vì nam nhân sinh con hay không, mà thân thể Đô Đô vẫn không được tốt, một chút cảm mạo cũng rất dễ dàng chuyển thành viêm phổi.

Dương Hạo rõ ràng tình trạng thân thể Đô Đô, bị sợ không nhẹ, thanh âm đều có chút thay đổi_: “Mẹ, nhanh đi nấu bồn nước nóng đem đến trong nhà, toàn bộ quần áo Đô Đô đều bị ướt rồi.”

Dương Hạo vừa nói như thế Lương Tiểu Nhã liền ngừng khóc, nước mắt lưng tròng nhìn Đô Đô.

Đô Đô vui đầu vào trong ngực baba cọ cọ_: “Cô út nói con không phải là người trong nhà, không cho con xem Hồn Hổ, cô muốn đuổi con đi, lấy nước tạt con”_Đô Đô có chút ủy khuất, thanh âm có chút nghẹn ngào_: “Con không có cắn cô út, là cô chạy đi ra nói muốn để cho mẹ của cô tới đuổi con. Lúc đi thì tự mình té ngã, sau đó cô liền khóc. Con thật sự không có cắn cô...”

Nghe được em họ tự mình nói với Đô Đô như vậy, trong lòng Dương Hạo không rõ tư vị gì. Người khác nhàm chán nói hấn cái gì, hấn cũng không sao cả. Nhưng không nghĩ tới Đô Đô cũng sẽ bị liên lụy, hơn nữa những lời này là từ một đứa bé, là từ trong miệng em họ mình nói ra được.

Dương Hạo đem Đô Đô ôm chặt một chút_: “Tốt lắm, không có chuyện gì rồi, cùng baba đi thay quần áo”.

Đứa bé này có được không dễ, Dương Hạo đặc biệt đau lòng. Bình thường một chút bệnh tật nhỏ, Dương Hạo buổi tối cũng sẽ lo lắng ngủ không được. Lần này bị ủy khuất lớn như vậy, trong lòng cũng khó chịu được. Hiếu con rõ không ai khác ngoài cha, hấn biết Đô Đô sẽ không nói láo gạt người, hơn nữa quần áo Đô Đô bị làm ướt như vậy, hiển nhiên cũng nói rõ điều gì rồi.

Thanh âm Đô Đô không lớn nhưng tất cả mọi người đều nghe được. Hơn nữa bộ dạng Đô Đô chịu đựng không khóc đâm vào tim người lớn đau lòng. Bà nội luôn luôn thiên vị một nhà chú Hai cũng tới đây bắt đầu trách cứ Lương Tiểu Nhã. Mẹ Dương lại càng tức giận cũng đều lườm phải nói gì, vội vàng chạy về trong nhà rót nước nóng cho Dương Hạo.

Thím Hai vốn không thuận theo không muốn buông tha, nghĩ tổ khổ chị dâu cùng Dương Hạo một phen. Kết quả là con gái của mình đã không đúng lại còn đem lời bà bình thường nói với nàng nói ra. Hiện tại chỗ nói không nên lời.

Sắc mặt thím Hai trở nên rất khó coi, tức giận liền đánh cánh tay con gái một cái_: “Ai bảo con tạt nước hả? Con là cô út không biết nhường cháu chút sao? Còn không có gì nói lung tung”_Lời nói này của thím Hai không thể nghi ngờ chính là tự đánh vào mặt của mình, đến bây giờ rốt cuộc là con cái nhà ai không có nuôi dạy, quá rõ ràng như vậy.

Lương Tiểu Nhã bị mẹ đánh như vậy, lập tức oa oa khóc lớn lên, so với mới vừa rồi khóc còn lợi hại hơn.

Dương Hạo đem Đô Đô ôm vào trong phòng ngủ, rất nhanh đem quần áo ướt sũng của bé cởi ra. Mẹ Dương cũng xoay người đem nước bưng vào. Bởi vì thực vội vàng, cũng không còn kịp mở nước tắm.

Đô Đô lạnh run, ngâm mình ở trong nước nóng da mới từ từ ấm lên.

Sau một lần nữa đổi lại quần áo cho tốt, cũng không lâu lắm, thân thể Đô Đô liền nóng lên chút ít, rất nhanh lại bắt đầu nóng rực lên. Dương Hạo phát hiện có cái gì không đúng, lập tức phải đưa Đô Đô đi bệnh viện.

Lúc này ba Dương bọn họ vừa mới viếng mồ mả trở lại, chú Ba nhìn Dương Hạo gấp gáp như vậy, lập tức đem đồ vật để xuống, vội vàng lái xe đem bọn họ đưa đi trạm bảo vệ sức khỏe bà mẹ và trẻ em trong huyện.

10. Chương 10

Vừa đến bệnh viện, chú Ba liền vội vàng đi đăng ký cho Đô Đô, còn Dương Hạo và mẹ Dương ôm Đô Đô trực tiếp chạy đến khoa Nhi. Mẹ Dương trước khi đi cầm theo một cái áo khoác ngoài đem Đô Đô che lại. Lúc này Đô Đô gục trong ngực baba, gương mặt hồng hồng không có bị áo khoác che lại, ánh mắt của bé khẽ mở ra, cả người cũng buồn bã ỉu xiu.

Nhìn bộ dáng này của Đô Đô, ánh mắt Dương Hạo đều nhanh chóng đỏ lên, ba dùng hai bước xông vào phòng làm việc của bác sĩ trực ban.

Bác sĩ một bên đo nhiệt độ cho Đô Đô, một bên an ủi người baba trẻ tuổi này bảo hấn đừng có gấp_: “Đừng nóng vội, đừng gấp, hấn là không có vấn đề gì lớn, con cậu trước kia thường xuyên nóng rực lên sao?”

-“Thân thể của bé không được tốt lắm, bị lạnh cóng sẽ như thế”_Dương Hạo ôm Đô Đô, nói cho bác sĩ tình trạng của Đô Đô. Mà Đô Đô lại nắm lấy tay Dương Hạo, ánh mắt vẫn nhìn hấn, không để cho hấn rời đi. Dương Hạo nắm tay bé, cảm giác được nhiệt độ trong tay bé so với mình cao hơn không ít.

Bác sĩ kê thuốc cho Đô Đô, bởi vì bé thân thể không tốt lắm, trước kia cũng có tình trạng lại nóng rực lên, cho nên sợ Đô Đô sau khi trở về bệnh tình lặp lại liền để bé ở tại bệnh viện quan sát lên.

-“Đô Đô, ngủ đi, baba ở chỗ này cùng với con, ngủ là tốt rồi”.

Đô Đô mở trừng hai mắt, thanh âm rất yếu ớt_: “Baba, con muốn nghe truyện cổ tích...”

Dương Hạo dùng hai đầu ngón tay sửa sang lại tóc cho Đô Đô, ôn nhu nói_: “Baba kể cho con “Sư Tử Vương””

Thanh âm của Dương Hạo chậm lại, giống như kể chuyện cổ tích cho Đô Đô nghe trước kia. Đô Đô nhắm mắt, cũng rất nhanh ngủ thiếp đi.

Lúc này chú Ba của Dương Hạo đã quay trở lại, mẹ Dương cũng đi xuống sảnh dưới bệnh viện dẫn ba Dương đi lên. Lúc trước chú Ba bọn họ lái xe đi trước, ba Dương lo lắng cho cháu của mình, sau liền cỡi xe gắn máy chạy theo vào huyện thành.

Cả nhà con cả cùng đi bệnh viện, vốn là trong nhà náo nhiệt lại ít đi một phần tư người, vốn là bữa cơm đoàn viên nên ồn ào náo nhiệt, hiện tại vậy mà tất cả mọi người đều không vui.

Bà nội gọi điện thoại hỏi tình huống của Đô Đô, cúp điện thoại liền đi nhanh lên nhà chính, đốt hương dập đầu ba cái trước tổ tiên cùng Bồ Tát, trong miệng nhỏ giọng khẩn, để cho bọn họ có thể phù hộ cho tiểu tăng tôn* nhanh chóng khỏe lại.

*tiểu tăng tôn: cháu cố nhỏ

Một nhà Dương Hạo muốn ở lại trong bệnh viện, liền để cho trong nhà không cần tiếp tục chờ bọn họ. Cho nên hẳn là chính xác bao năm qua số người trong nhà tẻ tữ nhiều nhất.

Bữa cơm đoàn viên cả nhà sum họp, kết quả hiện tại trở thành tình huống bất mãn ngồi thừa thớt quanh cái bàn tròn.

Một nhà lão Đại không có ở đây, Đô Đô còn ở trong bệnh viện, cả nhà lúc ăn cơm cũng rất trầm mặc. Ông nội buồn bực uống hai chén rượu, nâng cốc chén vừa mới để xuống, đứng dậy rời đi. Bà nội thấy cái bộ dáng này trong lòng cũng không cao hứng, liền quở trách Lương Tiểu Nhã hai câu, làm cho nàng sau này đừng hồ đồ như vậy.

Lúc này Lương Tiểu Nhã tính tình náo loạn đem món ăn chọn lấy đem ra ngoài.

Chú Hai sau khi thấy lấy chiếc đĩa đánh tay nàng, lớn tiếng quát_: “Ăn cơm đằng hoàng, tính tình đùa giỡn cái gì! Mày nhìn xem mày làm ra chuyện tốt gì, hiện tại cháu còn ở trong bệnh viện kia!”

Lương Tiểu Nhã rất ít khi nhìn thấy cha nổi giận với mình, nàng há to miệng vốn là muốn khóc. Kết quả vừa nhìn thấy sắc mặt cha thật không tốt, mắt lại thấy một chiếc đĩa muốn đánh xuống, lập tức bĩu môi không dám khóc, cầm chiếc đĩa vội vàng bắt đầu đằng hoàng ăn cơm.

Thím Hai bất mãn vẫn dùng ánh mắt trừng chú Hai, chú Hai liền không làm tiếp, vẫn trầm mặc.

Thấy cái bộ dạng này, bà nội mới vừa rồi còn đang quở trách Lương Tiểu Nhã bắt đầu khuyên nhủ chú Hai_: “Đánh một cái được rồi, con nít cãi nhau mà thôi, qua rồi coi như xong, đừng trách Tiểu Nhã nữa”.

Nhìn thấy mọi người cũng bắt đầu bình tĩnh, cha cũng nói mình rồi, Lương Tiểu Nhã dụi dụi con mắt, rốt cuộc cũng thút tha thút thít khóc chạy ra bên ngoài.

Thím Hai nhìn chồng mình lại còn đang nói chuyện trong này, trong lòng mất hứng_: “Tiểu Nhã còn nhỏ không hiểu chuyện, cũng không ác ý gì, không nên đánh con a”

-“Không đánh không thành tính!”

Trên đường thím Hai dắt tay con gái bảo bối của mình, bất mãn hướng chú Hai nổi giận_: “Ông tối nay đánh Tiểu Nhã làm gì?”

Giọng chú Hai biến đổi, không còn mạnh như lúc trước_: “Làm bộ giả vờ, không có đánh đau nó. Không nhìn thấy lúc trước ba mẹ vẫn trách Tiểu Nhã sao? Không làm như vậy trong lòng bọn họ sẽ nghiêng về phía Đô Đô rồi”

Về mặt thím Hai mới hòa hoãn lại_: “Dù vậy, nhưng mà bọn họ cũng có thể là giả, trẻ con nhà ai mà không có sinh bệnh chứ, làm thành trận lớn như vậy, làm như cháu trai nhà họ giống như quý lắm, còn trực tiếp đưa đi bệnh viện huyện, ông nói sẽ không phải là nhân cơ hội này “làm thịt” chúng ta sao? Đến lúc đó bắt chúng ta phải đưa tiền thuốc thang thì làm sao bây giờ?”

Chú Hai cười lạnh_: “Một phen tiền cũng không có”

Trong bóng tối, ba bóng người vừa nói vừa cười từ từ biến mất ở khúc quanh cửa thôn.

Dương Hạo cơ hồ một đêm không có nhắm lại con ngươi, thỉnh thoảng sẽ kiểm tra xem Đô Đô có hạ nhiệt không. Lúc trời sắp sáng, Đô Đô lại bắt đầu nóng rực lên.

Cái này làm cho cả nhà lo lắng.

Nhưng mà cũng may buổi sáng sau khi truyền một lọ dịch, Đô Đô hạ sốt, người cũng có tin thần một chút, cái này làm một nhà Dương Hạo yên tâm.

–“Mẹ, người về nhà nghỉ ngơi đi, nơi này có con là được rồi.”_Tối hôm qua dường như Dương Hạo không ngủ, mẹ Dương cũng là cơ hồ không chợp mắt. Thân thể bà không tốt lắm, thức đêm sắc mặt có chút xanh. Dương Hạo sau khi thấy lo lắng mẹ nếu không nghỉ ngơi nữa thì thân thể không chịu được liền khuyên bà trở về nghỉ ngơi.

Bà Dương cũng lo lắng cho thân thể bà, cũng theo con trai khuyên mẹ Dương_: “Nơi này, giường lại không thể ngủ. Đô Đô hiện tại cũng hạ sốt, hẳn không có gì đáng ngại, xé chiếu đoán chừng sẽ tốt. Nơi này có tôi chiếu cố cho Hạo Hạo, bà đi về trước ngủ một giấc, tránh cho Hạo Hạo cũng lo lắng cho bà. Trở về rồi xé chiếu lại đến, thuận tiện mang theo một ít tiền nữa.

Mẹ Dương thấy tình huống của Đô Đô tốt hơn rất nhiều, cũng sợ hãi như mình thật ngã bệnh còn làm cho con trai lo lắng, liền đi trở về.

Bà sau khi về nhà thật ra thì cũng ngủ không được, ở trên giường mơ mơ màng màng nằm hơn hai giờ liền đứng lên đi phòng bếp nấu cơm. Thức ăn bệnh viện không tốt, tối hôm qua cả nhà lo lắng dường như không có ăn cơm. Mẹ Dương liền nấu chút ít lạp xưởng thịt khô, cắt xong sau bỏ vào hộp cơm giữ ấm, thu thập một chút liền khóa cửa chuẩn bị đến trạm xe ngồi xe đi trấn trên đưa cho Dương Hạo.

Đang lúc khóa cửa, có hai chiếc xe màu đen có rèm xe chạy lại đây.

Trước cửa nhà mẹ Dương là con đường xi-măng, xe cộ lui tới cũng không ít nên bà phẩy tay một cái cho là lỡ đường, cũng không có để ý. Kết quả bà vừa khóa chặt cửa quay đầu nhìn lại liền phát hiện hai chiếc xe kia dừng trước cửa nhà mình.

Mặc dù mẹ Dương đối với xe một chút hứng thú cũng không có, nhưng mà cũng biết hai loại xe. Bà biết trong hai chiếc xe, một xe là Mercedes, một chính là BMW.

Bà lúc trước không thấy rõ, hiện tại sau khi khóa cửa vừa nhìn, một cái chắc ba trong một vòng tròn*, này không là Mercades đấy sao... Mẹ Dương biết xe này là khi đang ở trong nhà Lý Diễm đã nhìn qua. Lúc ấy nghe nói là thân thích con rể nhà Lý Diễm mở công ty phần mềm máy tính tới chơi sẽ đi xe này, người cả thôn cũng biết.

*logo của Mercedes đó.

Hiện tại hai cỗ xe hạng sang khó nhìn thấy được dừng ở trước cửa nhà mình, mẹ Dương thực có chút giật mình. Nghĩ thầm chẳng lẽ ông chủ nơi nào muốn tới hỏi đường đi?

Chính là tại lúc mẹ Dương ngây người, trên xe có mấy người đi xuống.

Mẹ Dương mặc dù khoảng cách không tính là gần, nhưng liếc mắt liền nhìn thấy được người cuối cùng đi xuống từ chiếc xe thứ hai lớn lên đặc biệt anh tuấn, khí chất trên người này vừa nhìn chính là bộ dạng của ông chủ lớn.

–“Bác gái, người khỏe chứ? Cho hỏi nơi này là nhà Dương Hạo sao?”_Thanh niên đứng bên cạnh ông chủ lớn tách ra tiến lên mấy bước, đi tới bên cạnh mẹ Dương, cười hỏi thăm tình huống.

Nghe đến tên con trai nhà mình, mẹ Dương gật đầu, trong lòng như cũ có chút mơ màng. Bởi vì người nọ nói tiếng phổ thông, bà hơi mất tự nhiên dùng chân chà xoát, trả lời bằng tiếng phổ thông_: “Đúng vậy, các người là?”

–“Chúng ta là đồng nghiệp của Tiểu Dương. Vị này chính là ông chủ của chúng ta Vương tổng. Trước kia Tiểu Dương là thư ký của Vương tổng. Lần này chúng ta đi làm việc ở nơi này, Vương tổng nghĩ đến quê nhà Tiểu Dương cũng ở đây, cứ tới đây thăm cậu ấy một chút, cũng là gặp mặt bác.”_Lâm Giản vừa mới nói xong, đồng thời một người khác vội vàng từ cái hộp phía sau lấy ra một đồng lớn lễ vật đưa cho mẹ Dương.

Mẹ Dương rót nước cho năm người, trên mặt cười khách sáo_: “Ta ở nông thôn cũng không có trà gì ngon, khẳng định so với loại trà bình thường các vị uống không cách nào so sánh được. Hôm nay ông chủ các vị liền thử qua một chút, cũng đừng ghét bỏ”.

Vương Tuấn nhìn mẹ vợ nhà mình, bưng lên uống một hớp_: “Bác gái nói như vậy là khách khí rồi”_Tiếp theo làm bộ lơ đãng hỏi_: “Dương Hạo đâu? Đi chơi sao?”

Mẹ Dương vừa nghe, thở dài_: “Tối hôm qua con của nó ngã bệnh, sốt cao vẫn không hạ, nó hiện tại bây giờ còn đang ở bệnh viện chăm sóc đứa nhỏ. Các cậu xem các cậu tới riêng một chuyến nó lại không có ở nhà, thật là đặc biệt không tốt. Để ta đi gọi điện thoại cho nó để nó trở về.”

-“Không cần, không cần..Bác gái, không cần”_Lâm Giản vội vàng ngăn cản mẹ Dương.

Sau khi nghe mẹ Dương nói, trong lòng Vương Tuấn trầm xuống nụ cười trên mặt cũng cứng lại_: “Đô Đô ngã bệnh sao? Hiện tại đã hạ sốt chưa?”

Mặc dù Vương Tuấn không xứng với chức vị làm cha, nhưng thân thể con trai thế nào, y vẫn là rõ ràng. Vừa nghe Đô Đô ngã bệnh, cả người cũng khẩn trương lên.

Mẹ Dương không biết nguyên nhân trong đó, cho là Vương Tuấn cùng mọi người giống nhau, chính là quan tâm đến bệnh tình của Đô Đô, cho nên trả lời_: “Sáng nay đã hạ, không có gì đáng ngại”

Vương Tuấn gật đầu, trong lòng vẫn không yên. Lâm Giản vừa nhìn vẻ mặt của ông chủ nhà mình liền hiểu mấy phần, lập tức mở miệng_: “Bác gái, ta vừa nhìn qua người cầm hộp cơm giữ ấm là muốn đem đưa qua cho Dương Hạo sao?”

-“Đúng vậy, tối hôm qua nó một đêm dài không có ăn. Thức ăn ở bệnh viện khó ăn, ta liền mang cho nó một ít đồ ăn trong nhà”.

-“Như vậy đi, chúng ta cũng muốn đi thăm Đô Đô, bác gái đi cùng chứ?”

Mẹ Dương suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Dù sao người ta cũng là ông chủ lớn ở xa chạy đến xem Dương Hạo, dù sao cũng nên nhìn thấy người chứ.

Đoàn người rất nhanh ra khỏi cửa Dương gia, Vương Tuấn tự mình mở cửa xe cho mẹ Dương, mời bà ngồi lên xe.

11. Chương 11

Vương Tuấn bình thường ở trong mắt người khác tuyệt đối là đại thiếu gia cao quý. Ông nội trước kia là tướng quân, cha đã từng là quan lớn, ông ngoại là nhà kinh doanh lớn, ngay cả anh ruột đồng lứa trong nhà cũng là quan lớn ở thủ đô. Cho nên Vương Tuấn đích thực chính là thái tử mà mọi người thường nói trong miệng, phú nhị đại*, đi nơi nào cũng là người khác nâng đỡ, nịnh nọt, cúi đầu khom lưng.

*phú nhị đại: thế hệ giàu có thứ hai

Lâm Giản làm thư ký cho y lâu như vậy, chỉ thấy y đối với người nhà cùng cha con Dương Hạo mới săn sóc như vậy, chưa từng nhìn thấy đối với người khác hạ thấp phong thái, bây giờ nhìn thấy cử động của y, liền đứng nguyên tại chỗ cả kinh trợn mắt hốc mồm.

Trong đầu Lâm Giản lập tức nảy ra một ý nghĩ, ông chủ đây là đang lấy lòng mẹ vợ của mình, tránh cho sau này phản đối y cùng Hạo ca, cho nên từ ban đầu liền lưu cho bà ấn tượng tốt?

Hiện tại Lâm Giản, mẹ Dương còn có anh trai thám tử ngồi cùng một chiếc xe phía trước dẫn đường, Vương Tuấn bọn họ đi theo phía sau.

Lâm Giản người này đặc biệt có thể nói, dù là nam nữ già trẻ cũng có thể tìm chung đề tài để nói. Cậu dọc đường đi miệng sẽ không dừng lại, một bên cùng mẹ Dương nói chuyện phiếm, một bên sẽ nhân tiện nghe ngóng tình trạng gần đây của Dương Hạo.

-“Nó trở về cũng rất tốt, chính là thân thể của Đô Đô không tốt lắm, nó phải tùy thời lo lắng chăm sóc, buổi tối không thể nào ngủ ngon. Đô Đô buổi tối chỉ chịu cùng nó ngủ, chúng ta cũng không giúp được cái

gì, dù sao cũng là ruột thịt, thực quan tâm (*câu này LỖ không rõ lắm, chỉ đại khái). Ta nghĩ nếu như có cô gái nào thích hợp liền giới thiệu cho nó một người. Dù sao một đại nam nhân mang theo đứa trẻ cũng quá cực khổ rồi, cưới một người vợ cùng chia sẻ một chút cũng tốt.”_Mẹ Dương nhớ ra cái gì đó, nhìn Lâm Giản một cái_: “Đúng rồi Tiểu Lâm, trước kia ở công ty, Hạo Hạo nhà ta có đối tượng hay không?”

Lâm Giản vừa nghe trong lòng liền căng thẳng một trận, vội vàng khoát tay_: “Không có, không có, tuyệt đối không có! Tiểu Dương lúc ở công ty vẫn chuyên chú làm việc, không có nói chuyện yêu đương, ừm, cũng không có đối tượng”

-“Như vậy a, vậy sau này để cho thân thích có biết ai thích hợp thì giới thiệu cho nó một người”

Mẹ Dương vừa nói như vậy là hồng rồi, Lâm Giản ở trong lòng yên lặng sốt ruột cho Vương Tuấn. Xem ra ông chủ không chỉ thu phục được Hạo ca, nói không chừng còn có nữ nhân tương thân, hơn nữa quan trọng nhất là còn phải tốn nhiều thời gian thu phục được mẹ Dương.

Lâm Giản trong tâm vội muốn chết, nhưng mà trên mặt cũng không có lộ ra, cậu cười khách sáo đối với mẹ Dương nói_: “Bác gái, ta hiện tại cũng coi trọng chính là tự do yêu đương. Tiểu Dương hiện tại nếu không có tính toán gì không chừng chưa gặp được thích hợp. Sau này đoán chừng ngày nào đó duyên phận đến, cậu ấy liền sẽ cho người con...,khụ, dẫn người về nhà. Hơn nữa cho dù muốn tìm cũng phải tìm (người) đối tốt với Đô Đô. Nếu không sau này tìm vợ giống như công chúa, còn muốn Tiểu Dương phải hầu hạ, đây không phải là cực khổ hơn sao. Cho nên, không vội, không vội.”

Mẹ Dương mặc dù quan tâm chung thân đại sự tương lai của Dương Hạo, nhưng mà bây giờ thật cũng không có gấp gáp như vậy. Mới vừa rồi nói giới thiệu bằng hữu kia cũng chỉ là quyết định trong lòng, tùy tiện cùng Lâm Giản hàn huyên một chút. Lâm Giản vừa nói như thế, bà cũng cảm thấy có đạo lý, liền gật đầu_: “Đúng vậy”

Mẹ Dương nhìn con đường phía trước một chút, mắt thấy chuyển đường đi tới bệnh viện, bà vội vàng mở miệng nhắc tài xế_: “A tài xế, phía trước rẽ trái, đi thẳng một trăm mét là tới bệnh viện”

-“Được rồi”_Người lái xe đáp lại một tiếng

Hai phút sau đoàn người đi tới bệnh viện.

Xe mới vừa dừng lại, bảo tiêu Hoàng Nghị của Vương Tuấn lập tức xuống xe mở cửa cho Vương Tuấn. Vương Tuấn đi xuống xe, giơ mắt nhìn thoáng qua tầng lầu bệnh viện, trên mặt không nhìn ra bất cứ vẻ gì.

Bà lúc trước thật ra không có nhìn kỹ Vương Tuấn. Hiện tại vừa nhìn, trong lòng thầm than, ông chủ lớn quả nhiên chính là nhân vật không giống bình thường! Thân người cao ngất, tướng mạo xuất chúng, quả thực cùng mình tinh có chút giống nhau. Nhưng mà mẹ Dương cảm thấy những mình tinh kia trên TV không có một thân khí độ như Vương Tuấn. Y chỉ cần bộ dạng đứng nguyên một chỗ, mặt không chút thay đổi như vậy, tựa hồ cũng mang theo vài phần cảm giác từ trên cao nhìn xuống sắc bén, khí chất ưu nhã lại cao quý, vừa nhìn chính là cậu ấm đại gia tộc. Một loại huyện thành nhỏ không ra được nhân vật như thế.

Không chỉ có mẹ Dương, mà không ít người lỡ đường cũng nhìn không được đánh giá Vương Tuấn mấy lần. Có mấy tiểu cô nương thậm chí còn đỏ mặt. Nói có chút mộng ảo, kia cùng bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích anh tuấn tiêu sái giống nhau.

Mẹ Dương thấy Vương Tuấn tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó, có chút lúng túng mở miệng nhắc nhở y_: “Cái kia, Vương tổng a, Hạo Hạo ở phía trên, ta dẫn cậu đi lên.”

Vương Tuấn hồi phục tinh thần lại, nhẹ nhàng nâng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, hướng mẹ Dương gật đầu. Lúc này y mới lộ ra vẻ ôn văn nhã nhĩ, khí độ bất phàm, không giống mới vừa rồi lạnh lùng.

-“Ừm, phiền toái bác”

Vương Tuấn nhìn Hoàng Nghị cùng Lâm Giản một cái, hai người hiểu ý đi theo phía sau Vương Tuấn, những người khác liền lưu lại.

-“Vương tổng đi bên này, Đô Đô ở tại lầu ba”_Mẹ Dương vừa nói vừa dẫn ba người đi đến phòng bệnh của Đô Đô.

Lúc đi đến trước cửa phòng bệnh, Vương Tuấn dừng lại cước bộ. Xuyên qua cánh cửa mở ra, y nhìn thấy hộ sĩ đang đổi thuốc cho Đô Đô, mà Dương Hạo ở một bên đang che ánh mắt Đô Đô, dựa vào khuôn mặt của bé, nhỏ giọng đang nói gì đó cho bé. Mặt mày nhu hòa, hết sức ôn nhu. Đô Đô giờ phút này tựa hồ rất không thoải mái, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại một chỗ, Dương Hạo liền dùng một tay khác vỗ nhẹ tóc bé, an ủi bé.

Mặc dù cách hơi xa, Vương Tuấn vẫn thấy rõ ràng dưới mắt Dương Hạo treo hai quầng thâm thật to, sắc mặt cũng không tốt lắm, cả người lộ ra vẻ đặc biệt mệt mỏi, cổ chấp mở mắt ra con ngươi cũng tràn đầy vẻ lo lắng và quan tâm đối với Đô Đô.

Wương Tuấn nhìn rất lo lắng.

Sau khi thấy Dương Hạo, trên mặt Vương Tuấn có biến hóa tinh tế. Y lúc này mới ý thức được tự mình trước kia cũng không có quan tâm Dương Hạo như trong tưởng tượng. Cũng giống như Dương Hạo ngã bệnh, y sẽ gọi bác sĩ riêng đến khám cho hắn, dặn dò bà Trương chăm sóc hắn cho tốt, nhưng lại sẽ không đặc biệt gấp gáp trở về tự mình chăm sóc hắn.

Bởi vì Dương Hạo là một người làm cho người ta có cảm giác thật thoải mái, cho nên y đối với Dương Hạo cũng là rất thích. Chỉ là y chưa từng suy nghĩ qua có thể cùng Dương Hạo nắm tay đến bạc đầu hay không. Y vẫn cảm thấy bọn họ ở trong gia tộc như vậy, tình yêu cũng không phải là thứ duy nhất.

Chỉ là một khắc kia nhìn thấy Dương Hạo, tâm tư Vương Tuấn thay đổi. Trong đầu không khỏi nhớ tới cuộc sống gia đình cùng nhau hạnh phúc từng chút mấy năm qua, cùng với trong lòng bối rối khi không tìm thấy Dương Hạo kia.... Trong lòng như có vật gì đó trướng đến tràn đầy, thì ra bất tri bất giác, Dương Hạo đã lặng lẽ tiến vào cuộc sống của y, thật sâu đắm vào trong đáy lòng của y.

Cho nên, đại thiếu gia từ nhỏ được người chiều cổ, lần đầu tiên có ý nghĩ chiều cổ một người cả đời. Không phải vì áy náy, mà là phát ra từ nội tâm.

Thấy Đô Đô ghim xong kim tiêm, mẹ Dương lúc này mới đem cơm trong tay đưa cho ba Dương._: “Ăn cơm chưa? Chưa ăn thì ăn cái này”_Nói xong lập tức gọi Dương Hạo một tiếng_: “Hạo Hạo, ông chủ và đồng nghiệp đến thăm con”_Sau đó còn giả vờ xoay người đem hai nghìn đồng vừa mới cầm tới nhét vào trong túi Dương Hạo_: “Nhân lúc mọi người ở xa tới một chuyến, còn mua không ít đồ, giữa trưa đoán chừng còn chưa ăn cơm. Con mời bọn họ ăn bữa cơm, tìm phòng trọ tốt một chút, đừng sợ tốn”.

Dương Hạo bị lời nói và động tác của mẹ làm cho có chút mơ màng, cái gì mà ông chủ cùng đồng nghiệp của hắn?

Lúc Dương Hạo trở lại chỗ cũ cuối cùng mới ý từ được mấy chữ kia, trong lòng có dự cảm xấu, hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, vừa lúc cùng Vương Tuấn đang đứng ở cửa nhìn nhau.

Quả nhiên là Vương Tuấn!

Trong lúc điện quang chớp một cái, Dương Hạo nhanh chóng đem tầm mắt dời chỗ khác, lập tức đứng lên chặn Đô Đô lại, không để cho bé nhìn thấy Vương Tuấn.

Hắn lo lắng cỡ như để cho Đô Đô nhìn thấy Vương Tuấn, sẽ gọi cha của bé. Đến lúc đó, hắn không có cách nào giải thích cùng người nhà.

Wương Tuấn sở dĩ không có đi vào cũng là cùng ý nghĩ với Dương Hạo. Mặc dù y không biết Dương Hạo dùng cách gì giải thích lai lịch của Đô Đô cho ba mẹ hắn, nhưng y biết Dương Hạo tuyệt đối sẽ không nói sự thật. Cho nên y lo lắng đến lúc đó Dương Hạo sẽ khó giải thích, cũng là lo mẹ Dương nói sợ âm ỉ đến Đô Đô, bọn họ ở bên ngoài chờ Dương Hạo.

Dương Hạo xoay người nhìn thoáng qua, phát hiện mẹ mình đã ngồi ở bên giường Đô Đô, thân người bà vừa lúc chặn lại tầm mắt của Đô Đô, lúc này mới yên lòng lại.

Mẹ Dương nhìn Dương Hạo còn đứng nguyên tại chỗ bất động, nhỏ giọng thúc giục_: “Làm sao vẫn còn ở nơi đây?”_Vừa đoán chừng con trai là lo lắng cho Đô Đô, liền mở miệng_: “Đôi Đô có mẹ và ba con chăm sóc rồi, con đi nghỉ ngơi một chút ăn bữa cơm, đừng để chết mệt mình”

Dương Hạo tâm tình phức tạp nhìn mẹ mình một cái, vừa không dám nói cho bà biết sự thật, vừa không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi ra ngoài.

12. Chương 12

Dương Hạo trực tiếp vòng qua Vương Tuấn, hướng Lâm Giản đang cùng đứng ở phía ngoài mà đi tới, ôm đầm lấy cánh tay của cậu đi tới hàng hiên, thân thiện mở miệng_: “Tiểu Lâm, đến Gấm Tân lúc nào vậy? Ăn cơm chưa?”

Lâm Giản bị động tác của Dương Hạo làm cho sợ hết hồn, nghĩ thầm “Hạo ca, anh cùng Vương tổng giận dữ nhau thì lại kéo ta vào làm pháo hôi chứ. Nếu như Vương tổng ghen tị, công việc của mình còn có được hay không hả?”

Lâm Giản lúng túng quay đầu, thật cẩn thận nhìn Vương Tuấn một cái. Kết quả phát hiện Vương Tuấn cũng không có gì dị thường, hơn nữa khoe miệng lại còn mang theo vẻ cười! Mặc dù Vương Tuấn thoát nhìn không có gì là không vui nhưng mà Lâm Giản trong lòng vẫn thấp thỏm không yên như cũ.

Cậu hướng về phía Dương Hạo khó khăn nhếch môi cười nói_: “Hạo ca à, ta cùng Vương tổng hôm nay đến. Anh xem, anh đột nhiên quay trở về nhà, làm Vương tổng lo lắng tìm khắp nơi...”

Dương Hạo gật đầu_: “Vậy đi ăn cơm cùng với anh đi”_Nói xong cùng Lâm Giản đi về phía trước, căn bản không có để ý đến Vương Tuấn.

Vương Tuấn cũng không giận, khí định thần nhàn* theo ở phía sau, một chút cũng không nhìn ra bộ dạng bị cố ý vắng vẻ. Hoàng Nghị len lén quan sát vẻ mặt của ông chủ, phát hiện y nhìn Dương Hạo, trong đáy mắt toàn là bóng dáng của hắn.

*khí định thần nhàn: khí tức ổn định, tinh thần nhàn nhã ~ ý là rất thoải mái.

Hoàng Nghị là cận vệ mà ông nội của Vương Tuấn tự mình chọn cho Vương Tuấn. Gã trước kia là lính đặc chủng, vóc người cao ngất, cao lớn khôi ngô. Gã ở bên cạnh Vương Tuấn ngày người hơn 5 năm rồi, đối với Vương Tuấn có thể nói là chính trực trung thành, tận tâm tận lực. Hoàng Nghị mặc dù có khả năng đánh nhau, to cao vạm vỡ nhưng về phương diện tình cảm, gã là một người đàn ông thô kệch, một chút cũng không hiểu.

Cho nên khi gã nhìn ra ông chủ nhà mình đặc biệt quan tâm đến Dương Hạo, cũng không hiểu Dương Hạo cùng ông chủ đây là náo loạn cái gì không được bình thường, đột nhiên liền mang theo Đô Đô về với ông bà. Ông chủ gần sang năm mới còn ở tận xa đuổi theo đến đây. Hoàng Nghị sờ sờ đầu mình, đi theo phía sau Vương Tuấn, trong đầu nghĩ tới lúc nào hai người kia mới có thể hòa hảo với nhau.

Dương Hạo hiện tại tuyệt không muốn gặp Vương Tuấn, cũng không biết y nói cho mẹ hắn cái gì, nhưng nếu trở về quá nhanh, mẹ của hắn đoán chừng sẽ nghi ngờ. Mẹ của hắn mặc dù là nông dân văn hóa bậc tiểu học, nhưng tuyệt không dễ dàng lừa gạt. Hắn cũng không muốn lúc này lại để cho mẹ của mình lo lắng, cho nên không thể làm gì khác hơn là mang theo Vương Tuấn bọn họ đi ăn cơm “ôn chuyện”.

Dương Hạo không muốn cùng Vương Tuấn có cái gì liên quan. Không chỉ là bởi vì chuyện Dịch Thiển kia tổn thương tâm của hắn, mà là hắn đối với trận bắt cóc cùng tai nạn xe trước khi chết kia không khỏi cảm thấy sợ hãi. Mặc dù nghĩ mãi không rõ là ai muốn giết hắn và Đô Đô, nhưng thông qua một chút đôi ba câu hắn vẫn có thể suy đoán ra, người kia làm tất cả đoán chừng là cùng Vương Tuấn có liên quan với nhau. Chỉ là mục đích cuối cùng là gì, hắn không biết. Cho nên hắn không muốn lại trải qua một lần đau đớn như vậy, cũng không muốn một lần nữa lại để Đô Đô đối mặt với nguy hiểm như vậy. Vì vậy tự mình tìm cách tránh xa Vương Tuấn.

Nhưng mà hiện tại y lại tìm đến là có chuyện gì? Lời nhảm của mình viết mọi chuyện rất rõ ràng rồi mà, y nếu đối với mình không có tình cảm, hảo tự hảo tán không tốt sao?

Dương Hạo suy nghĩ một chút, nếu như Vương Tuấn là tới muốn Đô Đô, như vậy mình tuyệt đối không đồng ý.

Bên trái đường vào bãi đỗ xe bệnh viện, Dương Hạo đi xuống lầu liền thấy người tựa vào bên cạnh nhà để xe chơi điện thoại di động, bên cạnh gã còn có hai người. Người chơi điện thoại nọ thấy Vương Tuấn bọn họ đi xuống, liền đi tới.

–“Vương tổng, ngài muốn đi đâu, cần tôi dẫn đường không?”

Vương Tuấn lắc đầu: “Ta hiện tại có chút việc cần làm, đợi lát nữa sẽ liên lạc với người”

Người kia cười đồng ý: “Được, tôi sẽ ở chỗ này đợi ngài”

Dương Hạo sau khi thấy rõ diện mạo của người nọ liền phát hiện người này là người địa phương khác ngày hôm qua đến nhà mua thuốc, chẳng lẽ đây là người Vương Tuấn phái đến dò đường? Vừa nghĩ như vậy, Dương Hạo tức giận trừng mắt liếc Vương Tuấn ở bên cạnh, nhanh chóng xoay người rời đi, mà một động tác nhỏ vừa nãy đã bị Vương Tuấn nhìn thấy.

Vương Tuấn cho người đang nói chuyện kia một ánh mắt, ý bảo gã chờ nói. Sau đó cũng đi theo Dương Hạo ra ngoài.

Bệnh viện tọa lạc ở hướng Tây Nam của huyện Gấm Tâm, bên cạnh bờ sông, cách trung tâm chợ một khoảng, mà ven đường cũng không phải là không có nhà hàng hạng sang, tầng trung cũng không phải là ít, nhưng cơ hồ cũng chỉ là lẩu cá... Dương Hạo hiện tại cũng không có tâm tư đi tìm nhà hàng hạng sang cho bọn Vương Tuấn, mang theo đoàn người đi một nhà hàng cá tương đối nổi danh ở gần đó.

–“Một gian nhĩ gian”_Vương Tuấn không thích quá ồn ào, Dương Hạo theo bản năng trước tiên suy nghĩ cho ý. Hắn vừa mới nói xong liền thấy Vương Tuấn mang theo nụ cười nhạt nhìn hắn, trong lòng liền một trận ảo não. Như thế nào lại nhĩ gian, nên trực tiếp ngồi ở đại sảnh.

–“Yes sir. Bên này, xin mời”_Người phục vụ mỉm cười mang theo bốn người đi vào bên trong.

Phục vụ dẫn đường là một cô gái chừng hai mươi tuổi, cô nhìn thấy mấy người này khí độ bất phàm, ngoài người mới vừa mở miệng kia, còn lại không giống như người địa phương. Đặc biệt là vị ở giữa kia, lớn lên quá dễ nhìn, giờ tay nhắc chân đều hiện rõ ưu nhã, người thấy tim đập thành thịch.

Cho nên cô đem người dẫn tới một gian nhĩ gian tốt nhất.

Cho nên lúc phục vụ tiến vào, nhất thời cảm giác được không khí trong phòng quý dị. Điều bộ của mấy người này hoàn toàn không giống đến tụ họp ăn cơm, ngược lại càng giống tới đàm phán hơn.

Cô gái nhỏ bị suy nghĩ của mình sợ hết hồn, nghĩ thầm nhất định mình gần đây nhạy cảm không phải là đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

–“Toàn bộ cá ngài gọi đã bùng lên đủ rồi, ngài nhìn xem thử còn cần gì không?”_Phục vụ giống như thường ngày dò hỏi

–“Phiền chuẩn bị một chút nước lọc, cảm thêm một ít ly nữa, cảm ơn”

Cô gái sau khi đáp ứng lập tức ra ngoài đem một bình nước lọc đến, đặt lên trên bàn.

–“Cá có chút lạt, không thể ăn quá cay, tự mình dùng nước lọc”_Dương Hạo có chút không tự nhiên mở miệng.

Lâm Giản nở nụ cười: “Hạo ca yên tâm, ta có thể ăn cay, hắc hắc ~”

Hoàng Nghị cũng gật đầu tỏ vẻ: “Ta cũng không thành vấn đề”

Lúc này Vương Tuấn mới đem cái ly đưa thêm tới đặt trước mặt mình, đem nước lọc trong bình chậm rãi rót vào ly: “Ta không thể ăn”_khi nói chuyện trong mắt chợt lóe lên ánh cười.

Lâm Giản cùng Hoàng Nghị liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng hiểu, vợ chồng son này thật ra thì tình cảm rất tốt, đoạn thời gian trước kia chỉ là giận dỗi thôi, người nhìn Hạo ca rất quan tâm Vương tổng a!

–“Hắc hắc ~, quả nhiên vẫn là Hạo ca quan tâm Vương tổng nhất”

-“Đúng, đúng!”

Dương Hạo lúng túng bưng ly nước trên bàn tự mình uống một hớp, hận không đem được toàn bộ những lời vừa mới nói nuốt trở về.

-“Uống chậm, cẩn thận lại sắc”_Vương Tuấn mở miệng

Vừa dứt lời, Dương Hạo đem khăn để xuống bàn, xoay người khụ khụ bắt đầu ho khan.

Một câu nói của Vương Tuấn, thật sự là bị sắc.

-“Hạo ca không sao chứ?”_Lâm Giản vỗ vỗ lưng Dương Hạo.

Dương Hạo khoát tay, mặt trưởng đến đỏ bừng_: “Khụ khụ,..không có việc gì, khụ..”

Vương Tuấn đi tới bên cạnh hắn, đưa tay ra sau lưng hắn vỗ nhẹ, đưa cho hắn một khăn giấy_: “Anh chỉ nói giỡn một câu, thật lại để cho bị sắc”.

Dương Hạo tránh người ra một bên, không để cho Vương Tuấn nhích tới gần hắn, vừa ho khan hai tiếng mới hoãn lại đây.

Hắn cũng không muốn cùng Vương Tuấn tiếp tục quấy nhiễu tới nhau nữa, ngẩng đầu nhìn Vương Tuấn gợn gàng dứt khoát mở miệng, giọng nói lạnh như băng_: “Nói đi, mục đích tới đây của anh”.

Vừa nhìn biết đã bắt đầu vào vấn đề chính rồi, Hoàng Nghị cùng Lâm Giản biết lúc này không có chuyện của mình, thức thời nhanh chóng đi ra ngoài.

-“Cái kia,..Vương tổng, Hạo ca, bụng của ta không được thoải mái, ta đi nhà vệ sinh trước. Xin lỗi, xin lỗi, Hoàng Nghị, cậu cùng đi theo ta đi.”_Lâm Giản lời kéo Hoàng Nghị, hai người vội vàng mở cửa đi ra ngoài.

Dương Hạo cũng biết hai người này là lấy cớ, nhưng mà cũng không có vạch trần, chuyện này là của hắn cùng Vương Tuấn, một mình nói ra cũng tốt.

-“Nha,..Tôi rất khỏe”_Lời của Vương Tuấn một chút cũng không làm cho Dương Hạo thấy cảm động.

Thái độ không nóng không lạnh của Dương Hạo Vương Tuấn cũng không để ý, y cầm ly nước Dương Hạo vừa mới uống qua rót trà vào, đem ly nước đặt vào khế miệng, há miệng uống một ngụm.

-“Đô Đô hiện tại khá hơn chút nào chưa?”

Dương Hạo vốn ở trong lòng đang yên lặng ới một đồng, Vương Tuấn dùng cái ly của hắn uống nước làm mập mờ như vậy để làm gì chứ, vừa nghe Vương Tuấn nhắc tới Đô Đô không khỏi có chút miễn cưỡng_: “Khá hơn chút rồi, ngã bệnh là do ngoài ý muốn, sau này tôi sẽ chiếu cố tốt cho con”.

Hắn không muốn cho Vương Tuấn bắt kỳ một lý do nào để có thể mang Đô Đô đi.

Vương Tuấn nhìn bộ dạng khẫn trương của Dương Hạo, cười nói_: “Anh không phải là tới để đoạt Đô Đô, là người cha, anh chỉ quan tâm đến sức khỏe của con thôi”.

Nghe Vương Tuấn nói như vậy, Dương Hạo coi như yên lòng, Vương Tuấn là người nói chuyện rất giữ lời.

Nhưng mà Dương Hạo nghĩ lại, nếu như không phải vì Đô Đô, như vậy Vương Tuấn là vì cái gì?

Dương Hạo nói rất nhẹ nhàng nhưng đau khổ trong lòng cũng chỉ có mình hắn biết. Làm thế thân của người khác mấy năm, tự mình còn ngu ngốc cho là lưỡng tình tương duyệt, giống như ngu ngốc bị lừa bốn xoay quanh. Dương Hạo thông thuận hô hấp an ủi mình. Bây giờ là hắn quăng Vương Tuấn, là hắn không cần Vương Tuấn nữa! Phân ra cũng không gì ghê gớm lắm, cuộc sống sau này cứ như thường, không có người nào vẫn có thể sống a!

*lưỡng tình tương duyệt: hai tình cảm gặp nhau~ ý là hai người đều có tình cảm với nhau.

Vương Tuấn sau khi nghe xong ánh mắt chuyên chú nhìn Dương Hạo, trầm mặc không nói gì.

Qua vài lần vẫn thấy Vương Tuấn duy trì tư thế kia nhìn mình, Dương Hạo căng thẳng trong lòng, cảm thấy đại thiếu gia lần đầu tiên bị vứt bỏ, mất hết mặt mũi, đây là bình ổn lửa giận?

Dù sao cũng đã như vậy, Dương Hạo vò đã mẻ lại sứ*, cũng không một chút yếu thế, trực tiếp cùng Vương Tuấn nhìn nhau.

*vò đã mẻ lại sứ: ý là chuyện đã hư chỗ này lại còn hỏng chỗ kia, không còn lợi thế gì ~ trong này có nghĩa là không còn sợ chút uy hiếp nào nữa

Kết quả...

-“Không phải là thế thân cái gì cả”_Vương Tuấn từng chữ từng chữ nói ra, ngữ điệu vẫn ôn hòa như cũ, nhưng Dương Hạo cảm thấy từng chữ âm vang như có lực đâm thẳng vào trái tim?

-“Cái gì?”_Dương Hạo có chút mơ màng.

-“Không phải là thế thân của ai, em chính là em, anh chưa từng đem em cùng người khác lẫn lộn với nhau”_Vương Tuấn lặp lại một lần nữa.

Lần này, Dương Hạo nghe hiểu rồi!

13. Chương 13

Dương Hạo ngây ngẩn cả người, ánh mắt phức tạp nhìn người trước mắt, miệng giật giật, tựa hồ như muốn nói điều gì.

Vương Tuấn lặng lẽ ngồi ở một bên, đang đợi lời Dương Hạo chuẩn bị nói ra.

Y lớn như vậy, có thể nói là lần đầu tiên nói ra lời giữ lại người khác. Cho dù ban đầu cùng Dịch Thiển chia tay y cũng chỉ là gạt đầu, cũng không nói gì. Nhưng lần này trong lòng y có một nguyện vọng mãnh liệt, đó chính là giữ Dương Hạo lại.

Chỉ là....Tay của y còn không nhích tới gần Dương Hạo đã bị Dương Hạo vươn tay phải đẩy ra rồi.

Sắc mặt Dương Hạo trầm xuống, giọng nói lạnh lùng đến mức tận cùng_: “Vương Tuấn, anh mới rồi nói thật làm cho người ta chán ghét”

Về mặt Vương Tuấn kinh ngạc, thu hồi tay của mình_: “Cái gì?”

Thấy bộ dạng Vương Tuấn như vậy, Dương Hạo tuyệt không khách khí_: “Anh ban đầu lúc theo đuổi tôi, chẳng lẽ không phải bởi vì tôi lớn lên giống hần ta? Cho nên đối với anh ước nguyện ban đầu ở cùng một chỗ với tôi, rất khó để tôi không nghĩ theo hướng thế thân này. Hơn nữa anh mới vừa rồi nói không sai, ở trong lòng anh rất rõ ràng: Dương Hạo là Dương Hạo, Dịch Thiển là Dịch Thiển. Bởi vì người trong lòng anh chính là Dịch Thiển, người ngồi bên cạnh anh là Dương Hạo. Hai người không cùng vị trí, cho nên anh đến bây giờ liền đem hai chúng tôi phân biệt rõ ràng, vị trí định ra cũng rất rõ ràng, làm sao có thể lẫn lộn với nhau.”

Hiện tại trong lòng Dương Hạo có thể nói là một trận tức giận, hần không nghĩ tới Vương Tuấn lần này tới vẫn còn đang lừa gạt hần. Lừa hần 4 năm còn chưa đủ, bây giờ còn muốn tiếp tục lừa gạt!

Cho nên cái gì nhẹ, cái gì nặng liếc mắt một cái liền nhận ra. Dương Hạo không tin, đời trước cùng nhau lâu như vậy cũng không có chân chính yêu mình, đời này làm sao có thể đột nhiên liền đã yêu?

Vương Tuấn nhìn thoáng qua Dương Hạo, cũng không nói gì, vẻ bình tĩnh tĩnh táo luôn luôn ở trên mặt cũng không che giấu được bối rối.

Tách ra một thời gian ngắn rồi một lần nữa nhìn thấy Dương Hạo, Vương Tuấn mới hiểu được hần đối với mình có ý nghĩa như thế nào, dùng lời nói thường tình chính là, mất đi mới biết quý trọng. Cho nên y hi vọng Dương Hạo có thể trở về bên cạnh mình.

Lúc y thấy Dương Hạo theo bản năng quan tâm đến mình, y cho là Dương Hạo sẽ đối với y mềm lòng, nhưng hiện tại y đã hiểu, đây chẳng qua là thói quen của Dương Hạo. Nếu như đối lại là người khác, hẳn cũng sẽ quan tâm như vậy.

Dương Hạo vừa mở miệng nói một phen kia cho Vương Tuấn hiểu, cũng thật tự mình đem tim của hắn tổn thương.

Dương Hạo thấy rõ ràng biểu hiện trên mặt Vương Tuấn biến hóa, biết mình nói trúng tâm tư của Vương Tuấn. Nghĩ như vậy càng thêm cảm thấy không có ý gì, hắn đứng dậy, một giây đồng hồ cũng không muốn ngồi ngốc ở đây_: “Vương tổng, con tôi còn đang ở bệnh viện, tôi phải trở về chăm sóc cho nó. Sau này phiền ngài chớ quấy rầy cuộc sống của tôi.”

Vương Tuấn kéo tay Dương Hạo lại_: “Anh biết em sẽ không tin anh thật sự yêu em, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh. Trước kia có một ít chuyện đúng là anh đã làm sai, làm tổn thương lòng em, thật sự xin lỗi, cũng rất hối hận.”_ Vương Tuấn nói thành khẩn, trong giọng nói cũng đầy hối hận.

Dương Hạo đưa lưng về phía Vương Tuấn, muốn tự mình rút tay phải đang bị y cầm _: “Bây giờ nói những thứ này không có ý nghĩa gì nữa rồi”.

-“Anh không muốn mất đi em, còn có con của chúng ta nữa”

Nhắc đến con trai, thân hình Dương Hạo sững sốt, tiếp theo hắn xoay người, bình tĩnh nhìn Vương Tuấn sau đó vung tay đánh một đấm xuống gương mặt tuấn tú của Vương Tuấn_: “Khốn kiếp!”

Vương Tuấn lúc Dương Hạo nắm một đầu tay đã phát hiện ra rồi, nhưng y không có ngăn cản, nên là Vương Tuấn từ nhỏ chưa bị ai đánh qua lần đầu tiên ném thứ tư vị quả đấm, hơn nữa còn đánh vào cái khuôn mặt tuấn tú kia.

Dương Hạo bỏ tay Vương Tuấn ra, kéo cửa ra một cái, không ngoài dự đoán nhìn đến đứng bên cạnh cửa là hai người lúc trước nói muốn đi nhà vệ sinh. Dương Hạo nhìn bọn họ một cái, cái gì cũng không nói, liền vội vã rời đi.

-“Hạo ca!”_Lâm Giản hô một tiếng thế nhưng Dương Hạo không quay đầu lại.

Lâm Giản vừa nhìn sắc mặt Dương Hạo không tốt lắm, đi vội vàng như vậy. Trong lòng có dự cảm xấu, vội mở cửa nhìn vào bên trong, chỉ thấy cái ghế lúc trước xếp thật tốt hiện tại đã ngã đồng nghiêng tây, mà Vương tổng của bọn họ vẫn đứng tại chỗ cũ, sắc mặt không tốt lắm.

-“Vương tổng, Hạo ca anh ấy đi...”_Lâm Giản quan sát vẻ mặt của Vương Tuấn cẩn thận nói.

Vương Tuấn không để ý đến cậu, trực tiếp đi ra ngoài.

Lâm Giản nhìn tình hình này, biết ông chủ khẳng định không đem vợ đoạt về được, cũng không biết hai người nào loạn mâu thuẫn gì nữa.

Dương Hạo đi ra tiệm cơm, đến bờ sông, hắn tựa vào rào chắn, nhìn dòng sông chậm rãi chảy, tâm tình bình tĩnh không ít. Đột nhiên một trận gió sông thổi qua, thổi thấu tâm lạnh của Dương Hạo.

Dựa theo cá tính của Vương Tuấn, đối với chia tay phản ứng hẳn là thoải mái cho hắn một cú điện thoại, sau đó “Được” một câu. Nhưng bây giờ ông chủ lớn Vương Tuấn lại từ xa tìm đến là có chuyện gì? Rõ ràng là không thích, tội gì lại còn muốn tiếp tục dây dưa với hắn?

Dương Hạo tự mình lấy tay chà xát khuôn mặt lạnh như băng, chà xát mấy chục cái mới ấm lên. Hắn rời khỏi bờ sông, đi về hướng bệnh viện. Đột nhiên bụng kêu “ọt...ọt...” một tiếng, lúc này mới nhớ đến mình đã ba bữa không có ăn một cái gì.

Vừa lúc đi ngang qua một tiệm cơm nhỏ tên là “quán cơm nhỏ Đài Loan”, Dương Hạo liền đi vào.

-“Ông chủ, cho một đĩa cơm thịt bò”_Dương Hạo cũng không nhìn qua thực đơn trực tiếp gọi món, bởi vì...cửa tiệm này hắn đã quá quen thuộc. Trước kia, hắn học cao trung đệ nhị* ở trên huyện Nhất Trung, lúc xế chiều có rất nhiều người cũng thích đến cửa tiệm này dùng cơm. Mặc dù có chút xa nhưng mà mùi vị rất tuyệt, đặc biệt là cơm thịt bò của tiệm. Một chén cơm úp ngược ở chính giữa, chan lên nước canh đặc biệt nấu riêng, đừng nhắc đến vị đã thấy đẹp mắt rồi.

*cao trung đệ nhị:~ lớp 11

Lúc xế chiều có chừng thời gian một canh giờ để nghỉ ngơi, ăn một bữa cơm đi qua lại sẽ mất gần 50 phút đồng hồ. Mỗi lần ăn cơm phải chạy đi trước, nhưng mà hần rất muốn tới ăn một đĩa cơm. Bởi vì trong trí nhớ, mùi vị đĩa cơm đặc biệt mỹ vị.

Sau khi Dương Hạo tốt nghiệp đã nhiều năm không có ăn cơm ở đây rồi. Hôm nay đi tới, phát hiện cửa tiệm vẫn còn, không chút do dự mà bước đến.

Sau khi đĩa cơm được làm tốt (đưa lên), Dương Hạo ăn một ngụm, lại phát hiện mùi vị khác nhau không có giống như mình nghĩ ăn ngon như vậy.

Hắn đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, đĩa cơm sở dĩ hương vị tốt đẹp như thế, đó là bởi vì nó ở trong trí nhớ của mình.

Cho nên Vương Tuấn tâm tâm niệm niệm Dịch Thiển, cũng là bởi vì y là từng cùng người kia. Cho nên mới càng thêm không thể thay thế, mà mình vẫn luôn ở bên cạnh y, y vĩnh viễn không có nhìn tới.

Dương Hạo cảm giác mình lúc này nghĩ đến chuyện này đặc biệt ngu ngốc, cho nên ba, hai cái đem cơm nuốt xuống, vội vã chạy về bệnh viện.

“Ông nội, ông trước kia có xem “ Hồn Hở cùng Sói Xám Bự” sao? Ông có biết Sói Xám Bự đợi một lát nữa muốn nói câu gì không?”_Buổi tối sau khi hạ sốt, tinh thần của Đô Đô khôi phục không ít, hiện tại đang tự mình cùng ông nội cùng nhau xem phim hoạt hình. Mà bà nội đang ở một bên đem cháo của Đô Đô thổi nguội một chút.

Ba Dương mặc dù đã hơn năm mươi rồi, nhưng cũng đã được nghe nói phim hoạt hình nổi tiếng khắp Nam Bắc, nhưng chỉ mới nghe qua, quả thật không có xem nội dung.

Cho nên ba Dương lắc đầu, sờ sờ râu của mình, thành thật trả lời_: “Ông nội không thích xem phim hoạt hình”

Đô Đô mở lớn hai mắt, lông mi giống như mưa nhỏ chớp chớp_: “Vậy ông thích xem cái gì?”

Bà nội thử nhiệt độ của cháo một chút, ngẩng đầu cười nói_: “Ông nội của con thích xem tin tức”

Đô Đô kiên nhẫn tiếp tục hỏi_: “Cái gì là tin tức ạ? Có đẹp giống như như Hồn Hở không?”

Cái vấn đề này đem ông nội, bà nội làm khó rồi. Hai người nhìn lẫn nhau, nghĩ tới làm thế nào để giải thích cho cháu trai.

Lúc này Dương Hạo đi đến, đem Đô Đô ôm vào trong ngực, nhéo mặt bé một cái, nở nụ cười_: “Làm sao lại đột nhiên biến thành mười vạn câu hỏi vì sao rồi?”

Đô Đô sau khi thấy baba đặc biệt cao hứng, giơ hai tay lên ôm lấy cổ baba thân mật cọ cọ

“Baba đi mau cho Đô Đô máy bay điều khiển từ xa”_Nói xong Dương Hạo đem hộp đồ chơi máy bay điều khiển từ xa lấy ra, con nít cũng thích những thứ đồ chơi này.

Đô Đô “khanh khách” cười_: “Baba mở ra cho con xem”

Dương Hạo lắc đầu, đưa tay sờ ột Đô Đô_: “Bây giờ đang ở bệnh viện, chờ con khỏe, về nhà baba lắp ráp cho con chơi có được không?”

Mặc dù tạm thời không chơi được máy bay nhỏ yêu thích trong lòng có chút mất mát, nhưng Đô Đô vẫn là hiểu chuyện gật đầu_: “Vâng ạ...”_Sau khi nói xong nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt mong chờ nhìn một chút máy bay nhỏ đựng ở trong hộp.

Mới vừa sờ ột Đô Đô không có nóng lên, Dương Hạo trong lòng cũng an ổn không ít, nhìn bộ dạng Đô Đô hẳn là hạ sốt hoàn toàn rồi.

Mẹ Dương lúc này cũng đem cháo để nguội một chút, không còn nóng như vậy nữa. Bà bưng tới muốn đút cho Đô Đô ăn. Dương Hạo thấy vậy lập tức nhận lấy_: “Mẹ, để con, mẹ nghỉ ngơi một chút đi”._Sau đó múc một muỗng nhẹ nhàng thổi, đút cho Đô Đô ăn.

Mẹ Dương ngồi ở bên giường Đô Đô_: “Ông chủ bọn họ đâu rồi? Đi trở về sao?”

Dương Hạo mất tự nhiên dừng động tác trên tay một chút, tiếp theo sau đó thổi thổi cháo trong muống, che dấu sự mất tự nhiên của mình_: “Ừm, đi trở về rồi”.

-“Làm sao con lại không giữ người ta đến nhà ăn cơm? Mẹ thấy ông chủ của con là người rất tốt, đặc biệt khách khí, lúc trước còn mở cửa xe cho mẹ. Loại ông chủ từ thành phố lớn đến cũng không có lên mặt làm cao, không giống như Lưu lão ngũ ở cuối thôn, mở ra một xưởng nhỏ buôn bán lời ít tiền liền nhìn thấy ai cũng bộ dạng cao cao tại thượng”.

-“Anh ta bận rộn”_Dương Hạo không quá tình nguyện mở miệng.

-“Đúng a, người ta là một ông chủ lớn, khẳng định bề bộn nhiều việc. Hơn nữa cũng gần sang năm mới, cùng chúng ta bên này bàn chuyện làm ăn khẳng định cũng muốn về nhà cùng người nhà mừng lễ năm mới”.

Dương Hạo lúc này đặc biệt không muốn nói đến Vương Tuấn, nhưng dường như Vương Tuấn để lại cho mẹ ấn tượng đặc biệt tốt, vẫn luôn hỏi tới hỏi lui.

Dù sao cũng là máu mủ tình thâm, so với ông chủ lớn, dĩ nhiên thì cháu trai nhà mình quan trọng hơn, cho nên mẹ Dương lập tức không hỏi chuyện của Vương Tuấn nữa._: “Bác sĩ đã tới rồi, nói rằng buổi trưa có thể xuất viện”.

Dương Hạo gật đầu, không nói thêm gì nữa, chuyên chú dứt cho Đô Đô ăn.

Lúc này phim hoạt hình trên TV đã chiếu xong, Sói Xám Bự bị chứa trong đại pháo hướng lên bầu trời hô to_: “Ta nhất định sẽ trở lại

~”_Đô Đô lập tức cao hứng nói cho ông nội_: “Ông nội, Sói Xám Bự mỗi lần cũng sẽ nói câu này, hi hi”

Ba Dương gật đầu, len lén đem lời này nhớ ở trong lòng, nghĩ thầm sau này cháu trai có hỏi nữa, ông cũng có thể trả lời.

14. Chương 14

Đều nói trẻ con không có giả vờ bệnh, Đô Đô sau khi hạ sốt tinh thần lên rất nhiều, sắc mặt so với trước cũng hồng nhuận không ít.

Khi về đến nhà, người một nhà phải dùng xe công cộng đến trấn trên, còn một đoạn đường nữa mới có thể về đến nhà. Ba Dương đi xe máy, đang ở trong cửa hàng bên cạnh trạm xe. Vốn là Đô Đô vừa mới khá hơn một chút, Dương Hạo sợ đi xe máy trúng gió lại đem Đô Đô nhiễm lạnh, liền ngồi ở một chiếc xe ba bánh loại nhỏ kín gió được sửa chữa lại tại trạm xe bên cạnh để về nhà. Mà ba Dương thì đi xe máy chở mẹ Dương đi theo phía sau xe ba bánh.

Sau khi người một nhà về đến nhà thì trời cũng không khác lắm nhanh tối đen, mẹ Dương rửa tay bắt đầu làm cơm tối.

-“Hạo Hạo, tối nay ăn cái gì?”_Mẹ Dương mặc tạp dề vào, hỏi con trai.

-“Mẹ đẩy để ba đi nhổ hai cây cải củ. Mấy ngày hôm trước dì Ba cho chúng ta một ít bó “nhĩ căn”*, tối nay làm rau trộn đi”

*nhĩ căn: cái này có nghĩa là lỗ tai. Nhưng đây lại là tên một loại rau, nên LỖ để nguyên vậy.

Gia đình nông thôn bọn họ, mùa đông một ngày ba bữa loại thịt thường thấy nhất là thịt khô cùng lạc xưởng, rau dưa còn lại là rau cải xanh và củ cải trắng. Trừ phi trong nhà có khách tới, mới sẽ ra đường đi mua chút ít rau dưa quý về: như là củ tỏi. Lễ mừng năm mới mấy ngày qua đã bán mười bốn khối một cân rồi, ngay cả tất cả các bó “nhĩ căn” một chút cũng không tiện. Hơn nữa lúc này trên núi rau dại vẫn còn chưa có thể ăn được, hoa đào hoa lê đua nhau nở mới là nhiều.

Đô Đô ngồi chồm hổm bên cạnh baba mình, ánh mắt nhìn chăm chăm máy bay trong tay baba.

-“Baba, cái máy bay này có phải sẽ bay lên cao thật cao hay không?”_Đô Đô vừa nói, tay nhỏ vừa ở trên không trung “khua tay múa chân”.

Dương Hạo đang xem bản hướng dẫn gặt đầu, chỉ mấy cây chương thơm ngoài cửa kia_: “So sánh với cây lớn ngoài cửa còn bay cao hơn”.

Đô Đô đứng lên, nhanh như chớp chạy tới cửa, vươn cổ lên nhìn, phát hiện cổ mình ngưỡng đến đâu mới nhìn thấy ngọn cây. Sau khi xem xong, Đô Đô chạy đến bên cạnh baba, cao hứng nhảy lên_: “Oa, cao như vậy a...”

-“Mẹ, trong nhà có [nam phụ]* pin không?”_Dương Hạo hướng phòng bếp hỏi mẹ Dương thử.

*[nam phụ]: LỖ không rõ lắm, cái lỗ tên của hãng pin T_T, để tìm hiểu sau nha!

Trong cửa hàng nhỏ của hần cũng từng bán nam phụ pin, chỉ là khi đó máy chụp hình kỹ thuật số còn chưa thông dụng, mọi người còn đang dùng khá nhiều máy chụp hình kiểu cũ. Khi đó dù là trong nhà có đứa ngốc chụp hình cũng cảm thấy đặc biệt rất giỏi. Hần từng cùng các bạn bè hẹn nhau đi chơi. Tất cả mọi người đều mua cuộn phim riêng cùng nam phụ pin mang theo máy ảnh đi ra ngoài chụp hình một lần. Đến nay trong nhà cũng có rất nhiều hình lúc đó, mặc dù khi đó mọi người chụp hình kỹ thuật thật sự không có đa dạng, nhưng đúng là một đoạn thời gian khó có thể quên. Chỉ là sau này dần dần nơi này cũng chưa có người đến mua pin tốt như vậy. Một viên cũng mua được đến năm viên pin bình thường, về nhà còn có thể dùng cho đồng hồ báo thức hoặc điều khiển từ xa.

Mẹ Dương suy nghĩ một chút. Mùa hè năm ngoái hình như có trẻ con tới chơi, nên bọn họ mua một chút nam phụ pin về, bọn họ dùng làm pin cho xe hơi đồ chơi_: “Con đi nhìn thử xem sao. Hần là có, để ở bên cạnh xà bông thơm”

Dương Hạo đứng dậy đi vào cửa hàng nhỏ, theo vị trí mẹ nói mà tìm, quả nhiên sau một đồng “Thư phụ giai*” thì tìm được.

*Thư phụ giai ~ nghĩa là: thư giãn làn da cho đẹp. đại khái đây là tên của loại xà bông thơm nên LỖ để nguyên vậy cho tiện, còn có phải tên nước ngoài phiên âm qua không thì LỖ sẽ tìm hiểu sau rồi có chỉnh sửa phù hợp.

Đem pin bỏ vào tốt, Dương Hạo đem bộ điều khiển bỏ vào tay Đô Đô dạy bé dùng như thế nào.

Đô Đô sau khi học xong lập tức ôm máy bay đến mảnh đất trống ngoài cửa chơi máy bay. Mảnh đất trống lúc trước là nơi trồng trọt um tùm của họ Kim, nhưng mà trước lúc mừng lễ năm mới nhà kia cũng đã đào toàn bộ sạch sẽ. Hiện tại cũng không có làm đến trồng trọt, còn bị đào đến vô cùng bằng phẳng, vừa lúc Đô Đô có nơi để chơi máy bay.

-“Sẽ không, haha, baba ngồi xuống cho tốt, máy bay chuẩn bị cất cánh oo~~ oo

”_Đô Đô chu môi phát ra âm thanh máy bay cất cánh.

Máy bay nhỏ của Đô Đô bay lên không trung, hai cha con liền thường xuyên đưa ra minh họa nói chuyện với nhau như_: “Baba, phía trước có chướng ngại vật, làm sao bây giờ?”, “vậy thì chậm lại rồi quẹo trái là được”, “yes, sir ~~”

Mẹ Dương đã làm xong cơm, ở cửa nhìn hai cha con đầy đất chạy tới chạy lui, khiến cho trong lòng vui vẻ cũng cười theo.

-“Tốt lắm, tốt lắm, nhanh trở vào ăn cơm. Trời lạnh, đợi lát nữa thức ăn sẽ nguội”_Mẹ Dương thấy không sai biệt lắm, liền gọi bọn họ vào ăn cơm.

Nghe được bà nội gọi ăn cơm, Đô Đô vội vàng đem máy bay hạ xuống, đem nó ôm vào trong ngực rồi vui vẻ phấn chấn đi vào.

Rửa tay, người một nhà ngồi cùng một chỗ bắt đầu ăn cơm tối.

Đô Đô tự mình dùng đũa, hiện tại tinh thần tốt liền kiên trì tự mình gấp thức ăn_: “Con lớn rồi, có thể tự mình gấp thức ăn”_Đô Đô ngẩng đầu nhỏ lên, quay đầu tràn đầy tự tin nói, nói xong lập tức gấp cho bà nội một miếng cải củ_: “Bà nội, ăn...”

Thấy cháu trai có lòng hiếu thảo như vậy, mẹ Dương vui mừng cười toe toét_: “Ăn, ăn, tất nhiên rồi, Đô Đô ngoan quá, bà nội thương”

Đô Đô vừa gấp cho ông nội củ cải_: “Ông nội cũng ăn củ cải”

Ông nội là một người nói năng không khéo, vẫn ha hả cười_: “Ngaoan, Đô Đô ngoan”

Kế tiếp người một nhà cười nhìn Đô Đô, chờ bé gấp thức ăn cho Dương Hạo. Kết quả không biết có phải là do củ cải nấu quá mềm hay không, Đô Đô gấp lấy liền nát ra. Đô Đô gấp hai miếng cũng không có gấp lên.

Cái này ba người lớn cũng không nhin được cười ra tiếng, chờ nhìn xem tiếp Đô Đô sẽ làm sao,

-“Hi hi, baba ăn”_Đô Đô đem chiếc đũa đâm vài miếng củ cải ở giữa, một chút đâm vài miếng ở trên.

Dương Hạo đem toàn bộ củ cải tự mình gấp vào chén_: “Cho baba nhiều như vậy a”

Đô Đô nở nụ cười, lộ ra vẻ dễ thương nha.

Lúc này điện thoại của Dương Hạo vang lên, hắn mở ra nhìn, là chú Ba gọi tới.

-“Ba me, con đi nghe điện thoại, là chú Ba”

Dương Hạo để đũa xuống, đứng dậy nghe điện thoại.

-“Chú Ba”

-“Hạo Hạo à, Đô Đô hiện tại đã tốt hơn chút nào không? Còn đang ở bệnh viện sao? Chú và thím Ba con chuẩn bị đến thăm nó một chút”

Hôm nay là mừng 1 Tết*, nơi này có tập tục là mừng 1 Tết mỗi năm không đến thăm người thân, mừng 2 mới bắt đầu. Ngày mừng 1 tất cả mọi người đều tự mình nghỉ ngơi một ngày, hoặc đi ra ngoài không xa lắm để đi chơi đi chơi, hoặc là ở gần đó đánh bài uống trà. Một nhà Dương Hạo bởi vì Đô Đô ngã bệnh nên đêm 30 cùng mừng 1 đều trải qua trong bệnh viện. Mà còn chú Ba bọn họ lại mừng 1 hàng năm cũng sẽ đi nhà mẹ đẻ của thím Ba chơi một ngày. Bọn họ bây giờ hẳn là từ bên kia trở lại, lúc này hẳn là đi đến bệnh viện thăm Đô Đô

*nguyên văn là mừng 1 đầu năm, LỖ để lại là mừng 1 Tết cho nó thuận miệng hơn.

-“Khá hơn một chút rồi, hiện tại nhà con đã về nhà rồi. Chú đừng đến bệnh viện, tránh cho đi chuyển tay không lại về”

Chú Ba sau khi biết được, tại ngã rẽ phía trước đánh tay lái đi trở về_: “Không có chuyện gì là tốt rồi, nhớ để cho Đô Đô uống thuốc. Vậy chúng ta không đi bệnh viện nữa, hiện tại sẽ quay về. Chú còn đang lái xe cúp máy trước đây”.

-“Dạ, chú lái xe chú ý một chút”

Dương Hạo vừa đi vào, mẹ Dương thuận miệng hỏi một câu_: “Chú Ba của con nói gì?”

-“Chú hỏi một chút tình trạng của Đô Đô, nói muốn đi bệnh viện nhìn thử, con nói cho chú biết đã về nhà, để cho chú đừng đến”_Dương Hạo đem chuyện mới vừa nói thuật lại cho mẹ Dương

Mẹ Dương càng nghĩ càng tức giận, con gái nhà gã không hiểu chuyện, người lớn cũng theo không làm gì. Con gái nhà mình đem người khác làm cho bị cảm, để cho bọn họ chi tiền thuốc thang là không thể nào, nhưng ít nhất cũng phải tới bệnh viện xem tình trạng như thế nào chứ? Hiện tại thì ngược lại, ngay cả điện thoại cũng lười gọi một lần.

Lúc trước Dương Hạo bận rộn xoay quanh không có thời gian chú ý đến mấy cái này, hiện tại mẹ Dương vừa nói như thế, trong lòng cũng không phải là không có cảm giác.

Hắn vẫn không thích một nhà chú Hai, cảm thấy bọn họ quá dối trá, hết ăn lại nằm. Trước kia rất nhiều người cũng ở sau lưng nói bọn họ cũng không để ý, hiện tại chính mình gặp phải quả thật có chút tức giận. Ít nhất một lời xin lỗi cũng nên có chứ.

-“Cả nhà bọn họ con cái liền như vậy, bà cũng không phải một hai ngày mới biết. Sau này ít theo chân tiếp xúc với bọn họ, miễn cho bị hãm hại”_Ba Dương lên tiếng an ủi bạn già, người nhà kia xảo trá vô cùng, da mặt vừa đủ dày, có đôi khi thật đối với loại này cũng không có biện pháp.

Nhưng mà mẹ Dương tính tình nóng nảy lại cây mạnh, nơi nào nhịn được khẩu khí này, bà cầm chén nặng nề để xuống_: “Chúng ta đi tìm mẹ ông nói chuyện đi, để cho bọn họ đến đem lời nó rõ ràng! Cái gì mà Đô Đô không phải nhà chúng ta? Để cho bọn họ nói rõ ràng là ai dạy lời này cho Lương Tiểu Nhã!

15. Chương 15

Dương Hạo từ nhỏ cùng với ông nội, bà nội hắn không thân thiết, bởi vì bọn họ vẫn luôn thiên vị một nhà chú Hai, kế tiếp là nhà chú Ba, không thương nhất chính là Dương Hạo bọn họ. Hắn từ nhỏ đến lớn, ông nội bà nội vẫn luôn rất ít quan tâm hắn, không giống như mấy cháu trai khác, đều do một tay ông bà nội nuôi lớn.

Ông nội của hắn trước kia là công nhân đường sắt, một tháng tiền hưu trí ba ngàn. Bà nội hắn lại là chủ nhiệm* hội phụ nữ, mỗi tháng cũng có mấy trăm đồng tiền hưu trí. Bình thường hai ông bà cũng trồng rất nhiều rau dưa... đi vào trong huyện thành bán, mỗi tháng đều thu vào ít nhất đều có gần bốn ngàn đồng. Kết quả hàng năm hai người già đều ở trước mặt ba Dương kêu nghèo, nguyên nhân là một từ chỗ họ rút ít tiền ngầm toàn bộ cho một nhà con thứ hai của bọn họ.

Thời điểm nhà Dương Hạo khó khăn trước kia, ông bà nội cũng không có lấy ra một phân tiền giúp đỡ qua. Một nhà chú Hai ăn được chơi được, chỉ là đi qua khó khăn, ông bà nội liền lập tức đem tiền trong sổ tiết kiệm của mình cho bọn họ. Lại càng không cần phải nói đến nhiều chuyện nhỏ khác, đều thể hiện sự thiên vị quá đáng rồi.

Qua nhiều năm như vậy, mẹ Dương không ít lần vì những chuyện này mà tức giận, nhưng mà ba Dương, mẹ Dương vẫn tương đối có hiếu tâm, cho dù là vậy, trong nhà ông bà nội có chuyện gì, bọn họ cũng thường tích cực nhất trong ba người con trai. muadongthang10.wordpress.com_LY

Mẹ Dương là nói năng chua ngoa nhưng mềm lòng, mặc dù có câu oán hận, nhưng bình thường đối với hai ông bà già không tệ. Lần này gặp chuyện cũng hy vọng hai người có thể công bằng một chút mà làm chủ, cho nên sau khi ăn cơm tối bà liền đi tìm bà nội Dương Hạo.

Lúc mẹ Dương đi đến nhà bà nội, bà nội còn đang rửa bát đĩa.

-“Mẹ, con nói với mẹ chuyện này, mẹ nói Dương lão nhị bọn họ làm có đúng hay không?”

Bà nội xoa tay_: “Làm sao vậy?”

-“Ngày hôm qua Lương Tiểu Nhã đem nước lạnh hắt lên người Đô Đô, đừng nói là thân thể Đô Đô không tốt, cho dù là trẻ con thân thể tốt, nhưng mùa đông một chậu nước lớn hắt lên cũng không phải bị cảm mạo sao? Tối hôm qua Đô Đô nóng sốt, ở bệnh viện một ngày một đêm, một nhà Dương lão nhị ngay cả điện thoại cũng không có người nào, mẹ nói chuyện như vậy có tức giận hay không? Người nhà cách vách thím Ba sau khi biết cũng đến thăm Đô Đô, nhà bọn họ lại làm giống như xem không có chuyện gì, xử sự như vậy sao?”_Mẹ Dương nhớ tới trong lòng lại tức giận.

Bà nội đi tới khuyên mẹ Dương_: “Quên đi, đều là trẻ con, không có lòng dạ nào. Bọn nó hôm nay có khách tới, không có cách nào đi thăm Đô Đô”

Mẹ Dương vừa nghe bà nội còn đang vì một nhà chú Hai tìm cớ, lửa giận lớn hơn nữa_: “Đi không được vậy ngay cả điện thoại cũng gọi không được nữa sao? Dem người ta cũng làm kẻ ngu rồi sao? Hôm nay nếu

bọn họ không cho con câu trả lời thuyết phục, sẽ bắt bọn họ bồi thường tiền thuốc men! Để cho họ nói rõ ràng là ai dạy Lương Tiểu Nhã những lời kia! Bằng không, chúng con sẽ để người ngoài bình luận phân xử, để cho bọn họ nói thử xem một nhà Dương lão nhị làm có đúng hay không?”

Thấy mẹ Dương nhắc đến tiền thuốc men, thật đúng là tức giận rồi, bà nội lập tức giải thích lại, giọng nói vừa chuyển sang an ủi_: “Chuyện này là bọn nó làm không đúng, không hợp lý, ta điện thoại để cho bọn nó chạy đến hỏi thử xảy ra chuyện gì. Con trước đừng tức giận. Có cái gì không đúng, mẹ làm chủ”

Tiếp theo bà nội vào nhà lấy ra điện thoại mua hai trăm đồng của bà, gọi điện thoại cho một nhà Dương lão nhị để bọn họ vội vàng chạy tới đây.

Sau mười phút đồng hồ, một nhà chú Hai vừa đóng đưa vừa đi tới. Bởi vì lễ mừng năm mới, trên người thím Hai đại khái nhiều thêm không ít thịt. Nhìn bộ dạng bước đi của bà ta, mẹ Dương cảm giác hô hấp của mình có chút khó khăn.

Còn chưa đi đến gần, trên mặt chú Hai và thím Hai trên mặt đầy vẻ cười_; “Mẹ, chị dâu”

Mẹ Dương ừ một tiếng, không có đáp lời lại với bọn họ. Mẹ Dương thấy bọn họ cười dối trá đã cảm thấy ghê tởm.

-“Đô Đô ngày hôm qua nóng sốt, các con không phải không biết, làm sao lại không đi thăm một chút? Đều là người một nhà, nếu nhà con có chuyện gì khẳng định vẫn là người trong nhà xuất hiện đầu tiên. Kết quả Đô Đô ngã bệnh, con làm ông nội Hai cũng không biết đi bệnh viện thăm một chút là thế nào? Cũng là người một nhà, anh Cả của các con, bọn họ cũng không bắt các con chi tiền thuốc men, con lại chẳng quan tâm, cảm thấy chuyện này là đúng hay không?” muadongthang10.wordpress.com_LYY

Bà nội nhìn như trong lời nói trách mắng một nhà chú Hai, thật ra là có thâm ý khác, cường điệu mấy lần người một nhà, còn quanh co lòng vòng để cho mẹ Dương không truy cứu chuyện tiền thuốc men, thật ra vẫn là thiên vị một nhà chú Hai.

Mẹ Dương làm sao không hiểu, cũng biết mẹ của bà là như vậy, chuyện gì cũng thiên vị bọn họ. Nhưng mà bà tìm một nhà Dương lão nhị vốn cũng không phải vì tiền thuốc men gì, chính là vì tranh giành khẩu khí. Cũng không phải thật cần bọn họ đến thăm Đô Đô. Bọn họ không đến thăm, Đô Đô cũng không tốt như cũ. Chẳng qua là người như thế, nếu người không để cho bọn họ xem sắc mặt một chút, bọn họ sẽ mở phường nhuộm*, đem người trở thành kẻ ngốc. Nếu không, ăn vào chút ngon ngọt, lần sau bọn họ sẽ còn khinh dễ người. Trong thôn bọn họ người không biết xấu hổ như vậy còn rất nhiều, rất nhiều mà một nhà Dương lão nhị chính là điển hình.

*mở phường nhuộm: ý dạng nói dối trắng thay đen, tự mình muốn làm gì thì làm.

Chú Hai vừa nghe mẹ của gã nói như thế, lập tức cười hì hì, nói xin lỗi với mẹ Dương_: “Chị dâu, ngày hôm qua là Tiểu Nhã không đúng, trở về tôi đã dạy dỗ nó. Hôm nay không có đi bệnh viện thăm Đô Đô là bởi vì Vương lão đại bọn họ tới nhà của tôi chúc Tết, thật sự là không đi được. Vốn là nói điện thoại tới hỏi thăm một chút, mẹ nói bà gọi qua, Đô Đô đã hạ sốt. Tôi cùng Hồng Anh vừa thương lượng buổi tối chờ các người trở lại sẽ tới xem một chút. Là chúng tôi không chu đáo, tôi đây nhận lỗi với chị”

Chú Hai vừa nói như thế, bà nội cũng thuận theo hòa giải_: “ Con nhìn lão Nhị cũng không phải cố ý, cũng không phải là chuyện không cần thiết. Người một nhà cũng không cần vì những chuyện nhỏ nhặt này mà thù dai”

Mẹ Dương trong lòng cười lạnh, những lời này đoán chừng trên đường tới đã nghĩ tốt rồi, trong miệng người như thế một chữ cũng không đáng tin.

Gã đã giả bộ như thế, mẹ Dương cũng giả vờ theo_: “Thật ra thì cũng không phải chuyện lớn gì, tôi cũng chỉ là lo lắng chuyện này nói ra không dễ nghe. Chú nhìn người khác hỏi tôi Đô Đô làm sao mà bị sốt, tôi cũng không nên nói là Lương Tiểu Nhã hắt cho Đô Đô một thân nước lạnh có phải không, hơn nữa lúc đấy lời nói kia của Lương Tiểu Nhã cũng không dễ nghe, cũng không biết là những người nào không yên lòng há mồm nói lung tung đui mù dạy cho”.

Nghe được thâm ý trong lời nói của mẹ Dương khiến cho chú Hai cùng thím Hai mặt liền biến sắc. Thím Hai ngay mặt bị mắng, trong lòng khó chịu, ở một bên im lặng không lên tiếng. Nhưng mà chú Hai cũng

là phản ứng rất nhanh, lập tức cười làm lành_: “Đoán chừng là Tiểu Nhã nghe được một chút người ngoài nói lung tung, trẻ con chính là nói lung tung như vậy, nó nói vậy chứ nào dám làm thật, hã hã ha ha”

Mẹ Dương thấy không có gì khác lắm, đứng dậy sửa sang lại quần áo, liếc thím Hai một cái_: “Đúng vậy a, Đô Đô nhà tôi dù như thế nào cũng là ruột thịt của Hạo Hạo, nào đến lượt người khác nói bầy nói tám. Sau này nếu tôi nghe được người nào ở sau lưng nói hươu nói vượn, xem tôi bắt họ đến trước mặt tôi nói cho rõ ràng! Có ít người chính là cho sắc mặt mà không biết xấu hổ, thật đúng là đem người khác làm quả hồng mềm dễ ngắt.”

Chú Hai cười xấu hổ nói đúng, sau đó lập tức hướng gian phòng Dương Hạo hô một tiếng_: “Đô Đô, Đô Đô đã ngủ chưa? Ông nội Hai đến thăm con một chút” muadongthang10.wordpress.com_LY

Dương Hạo đang dùng nước nóng cho Đô Đô rửa chân, chân Đô Đô nộn thịt, cùng bánh bao nhỏ giống nhau. Dương Hạo nắm được chân bé, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay gỡ gỡ_: “Đem bánh bao nhỏ đi nấu ăn”.

Đô Đô bị ngứa cười lên ha hã, thân mình nhỏ xoay qua xoay lại_: “Ha ha, nhột, nhột quá a baba, ha ha....”

Dương Hạo chẳng qua là trêu chọc Đô Đô, sợ bé cười nhiều tự mình bị sặc, cũng không tiếp tục gỡ gỡ nữa, nhẹ nhàng xoa chân cho bé.

–“Baba gỡ con nhột, người xấu...”

Dương Hạo đem chân Đô Đô từ trong nước lấy lên, dùng khăn xoa xoa_: “Baba đây gỡ nữa?”

Đô Đô rút chân mình lại, bò lên trên giường vội vàng ôm người vây quanh lại, sau khi đem cái chân nhỏ của mình giấu đi thật tốt, bé hướng baba mở to hai mắt_: “Hắc hắc, gỡ không tới nữa rồi”

Đô Đô vừa nói xong, ngoài cửa liền vang lên tiếng của chú Hai_: “Đô Đô...mở cửa, nhanh để cho ông nội Hai thăm một chút”

Dương Hạo khẽ cau mày, sau đó không quá tình nguyện mở cửa ra.

–“Chú Hai, đã trễ thế này còn tới đây à”

Chú Hai tựa đầu nhìn vào trong nhà thăm dò_: “ Ta đến xem Đô Đô một chút” _Tiếp theo đi đến_: “Đô Đô hiện tại khỏe chưa? Để ông nội Hai sờ thử”

Chú Hai đưa tay sờ ót Đô Đô_: “Không còn sốt rồi”

Dương Hạo đi tới đem chăn kéo lên đắp kín người Đô Đô_: “Ừm, đã không có việc gì rồi. Chính là còn phải uống hai ngày thuốc”.

Chú Hai cười cười_: “Con nhìn nhóc cô của con không hiểu chuyện, ông nội Hai đã đánh lòng bàn tay cô rồi, để cho cô nghe lời. Còn Đô Đô của chúng ta là ngoan nhất hiểu chuyện rồi, ông nội Hai thương, nhanh tới ông nội Hai hun* cái”_Nói xong gã muốn đi hun Đô Đô.

*LY thấy khi cưng nựng con nít, để chữ “hun” nhìn hợp lý hơn chữ “hôn”.

Đô Đô vội vàng đem thân thể trượt xuống, kéo chăn che đầu mình.

Chú Hai không hun được, nhìn Dương Hạo cười lúng túng.

Dương Hạo nhin cười trong lòng xuống, nói_: “Đô Đô đùa giỡn đầu rồi, nó hiện tại tinh thần tốt chính là lúc nghịch ngợm, và rồi còn không cho con rửa chân cho nó” muadongthang10.wordpress.com_LY

–“Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Bé trai khi còn bé cũng nên nghịch ngợm, sau này lớn lên thì tốt rồi”_Chú Hai theo lời Dương Hạo, nói tiếp_: “ Đúng rồi, Đô Đô có muốn ăn đồ ăn vặt không? Ông nội Hai mời, uống thoải mái hay là ăn?”

Đô Đô lắc đầu_: “Cảm ơn ông nội Hai, nhưng con không muốn uống”

Dương Hạo khoát tay áo_: “Chú Hai không cần vậy, trời rất lạnh, liền sẽ buồn ngủ, uống vào buổi tối bụng Đô Đô sẽ không thoải mái”

–“Ha hã, kia ăn những thứ khác thì sao?”

-“Không ăn được”_Đô Đô chỉ vào răng nhỏ của mình_: “Baba nói ăn đồ ăn vặt sẽ bị sâu răng nha”

-“Đúng vậy, buổi tối ăn đồ ăn vặt răng sẽ không tốt, xem ra hôm nay ông nội Hai mời cái này không được. Như vậy đi, sau này ông nội Hai mời có được không?”

Đô Đô gật đầu_: “Cảm ơn ông nội Hai”

Dương Hạo cùng chú Hai cũng không có gì để nói, giống như chú Hai thấy mình ở đây hoàn toàn chính là dư thừa, liền vẫy tay Đô Đô rời đi.

Dương Hạo đóng cửa lại, xoay người thấy Đô Đô cười nhìn hắn mở to hai mắt, Dương Hạo cũng nở nụ cười, nhéo chóp mũi bé_: “Tiểu đối trá”

Đô Đô cũng nở nụ cười, sau đó từng chút nói_: “Con không thích ông nội Hai, cũng không thích cô út...”

Dương Hạo gật đầu_: “Ừ, đứng lên để baba cởi quần áo cho con, chúng ta đi ngủ”

Đô Đô bò dậy một cái, dang cánh tay mình ra_: “Ba ba, cởi đi” muadongthang10.wordpress.com_LỖ

Hai cha con ngủ trên một cái giường, Dương Hạo tắt đi đèn điện, cầm điện thoại qua chuẩn bị tắt điện thoại đi. Sau đó hắn phát hiện có một tin nhắn lạ, Dương Hạo mở ra nhìn.

—Anh quay trở về, em chăm sóc tốt cho mình và Đô Đô—

Không có để tên là người nào, nhưng mà Dương Hạo vừa nhìn liền đoán được đối phương là ai, cho nên ánh mắt cũng không nháy một cái, trực tiếp nhấn xóa.

16. Chương 16

Mùng hai, cả nhà Dương Hạo dậy thật sớm. Hôm nay bọn họ muốn đi nhà bà ngoại chúc Tết.

Trong nhà mẹ Dương có năm chị em, mẹ Dương trong nhà đứng hàng thứ tư. Mấy chị em hằng năm đều hẹn gặp vào ngày mùng hai tại nhà mẹ đẻ, sau đó lại cùng nhau thương lượng thời gian kế tiếp đi đâu chúc Tết.

Nhà bà ngoại Dương Hạo ở huyện gần bên, mặc dù cách không xa lắm, nhưng lúc trước ba mẹ Dương muốn chu cấp cho Dương Hạo đi học nên mỗi ngày bận rộn không thể ngót ra. Cửa hàng nhỏ mở ra lại đi không được. Trong một năm đại khái chỉ có mùng thọ ông bà ngoại cùng lễ mùng năm mới mới trở về. Mấy năm nay cuộc sống khá hơn chút, mẹ Dương cũng thường xuyên về nhà mẹ đẻ thăm ba mẹ một chút. Nhưng mà Dương Hạo mấy năm nay chưa có về, tự nhiên cũng rất lâu rồi chưa có thấy ông bà ngoại.

Dương Hạo đem cái mũ tiểu lão hủ mang vào cho Đô Đô, lại dùng khăn quàng cổ lông xù con thỏ quàng cho Đô Đô_: “Đợi lát nữa ngồi xe ông nội, nhớ không được đem khăn quàng cổ kéo xuống có biết không?”. Bởi vì một nhà bốn người một chiếc xe máy căn bản là ngồi không được, cho nên chỉ có thể ba Dương đi xe máy chở Đô Đô cùng mẹ Dương, còn Dương Hạo tự mình đi bằng xe đạp điện.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đô Đô bị che trong khăn quàng cổ con thỏ, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn xoe. Bé hiểu chuyện hướng baba gật đầu_: “Dạ, baba, con sẽ không kéo xuống”_Bởi vì cách khăn quàng cổ, thanh âm của Đô Đô có chút nghe không rõ.

Dương Hạo vỗ vỗ cái đầu nhỏ của bé, nắm tay nhỏ của Đô Đô dẫn ra khỏi phòng ngủ. Lúc này ba Dương đang mở cái thùng phía sau xe máy, kiểm tra thử đồ mang biếu cho cha mẹ vợ đã để vào chưa.

-“Chuẩn bị tốt chưa?”_Ba Dương ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dương Hạo_: “Đi lấy hai túi lá trà, ông ngoại con thích uống trà. Tối hôm qua liền nói cho mẹ con nhớ xếp vào hai túi, kết quả bà ấy liền quên đi”_Ba Dương là người hiểu thuận, đối với cha mẹ vợ cũng đặc biệt để ý, đem những thứ bọn họ yêu thích nhớ đến rõ ràng. Mỗi lần đi đến nhà hai ông bà già, cũng là con gái thứ tư cùng con rể mang cho hai ông bà nhiều

đồ nhất, thân thiết nhất. Nhưng mà ông bà ngoại đối với con rể này cũng đau lòng, so sánh với ông bà nội nuôi từ lâu còn đau lòng ba Dương hơn.

Dương Hạo vào nhà cầm hai túi “Ma Phong”, lúc đem cho ba hấn nở nụ cười: “Ba cũng là đem đồ ông ngoại thích nhớ đến rõ ràng, mẹ con mà con gái ruột mà so ra cũng kém ba nữa”

Ba Dương cười cười: “Người già mà, một năm cũng khó phải đi xem bọn họ một lần. Ông ngoại con bọn họ vừa tiết kiệm, bình thường không nỡ mua những đồ này. Mua cho bọn họ thịt với sữa tươi bọn họ cũng không nỡ ăn, mua cho bọn họ những thứ này để lâu cũng hỏng mất. Cho nên những thứ lá trà này bình thường bọn họ muốn uống, vẫn là mang nhiều hơn một chút”

–“Con nhìn ba con hiểu rõ tâm lý người già như thế, bà ngoại con lần trước còn nói mẹ là con gái mà có nghĩ chu đáo...”_Mẹ Dương xoa tay, ha hả nở nụ cười. Mặc dù nói như vậy nhưng nhìn ra được giờ phút này bà thật vui vẻ.

Mẹ Dương ngồi trên xe máy, Dương Hạo một tay ôm lấy Đô Đô, để vào trong ngực mẹ Dương.

–“Đô Đô, bà nội ôm, chúng ta đi đến nhà cụ bà”_Mẹ Dương đem Đô Đô ôm vào trong lòng ngực mình, để cho bé nằm úp vào trong ngực mình, tránh cho trúng gió. Bởi vì vừa cảm mạo qua, sợ là tái phát.

Đô Đô đoán chừng cũng biết trúng gió sẽ bị cảm mạo, cho nên hiểu chuyện một chút tựa vào trong ngực bà nội, không có lộn xộn, mắt to vẫn nhìn một bên linh động.

–“Hạo Hạo, con lúc nào thì đi mua chiếc xe đi, con nhìn Đô Đô bị cảm như vậy rất tội nghiệp. Lỡ như không chú ý để bị cảm mạo thì làm sao bây giờ?”_Mẹ Dương đi trước nói với Dương Hạo ở phía sau.

–“Dạ, trời vào hạ*1 con sẽ đi xem một chút, mua đồ second – hand*2 là được, không cần quá quý”_Dương Hạo gật đầu, hấn không thể không suy nghĩ cái này. Dù sao hiện tại muốn có xe hơi nhỏ cũng dễ dàng chút, sau này hấn thật sự mở giải trí nông thôn mà nói... đi mua đồ, làm việc cũng dễ dàng hơn nhiều. Cho nên Dương Hạo đem chuyện mua xe ghi nhớ, lúc nào rảnh rồi phải đi mau một chút

*1: ở bản raw ghi là “ không hạ lai” nên LÝ đoán vậy. Bạn nào biết thì nhắc LÝ sửa lại cho đúng nha.

*2: trong bản raw để là “ đồ hai tay” ~ đồ đã qua tay, LÝ dùng từ second – hand cho sang chảnh^^

Nhà bà ngoại ở huyện thành mới, trước kia nhà bà ngoại ở thôn trang kia rất nghèo, tất cả mọi người đều xem thường. Nhưng mà sau lại có mấy vị ông chủ Đài Loan đến tiến hành khai phá, một nhà bà ngoại liền được xây dựng mới trong tiểu khu. Khu dân cư rất lớn, bên trong có rất nhiều người dân trong thôn trước kia ở, nhưng mà chia đều xuống tới mỗi nhà diện tích mặt tiền của rất nhỏ, chỉ có mười mấy mét vuông. Cho nên lúc mừng năm mới có rất nhiều thân thích tới thăm, tất cả mọi người đều đem cửa lớn mở ra, chuyển bàn ghế ra bày ở ven đường.

Dương Hạo chạy bằng xe đạp điện trên đường xuyên qua khu dân cư, liền thấy rất nhiều người đều ở trước cửa nhà mình bày ra không ít bàn ghế cùng đồ ăn. Hơn nữa từng nhà treo lồng đèn đỏ cùng dán câu đối, bên trong rộn ràng người. Mặc dù bây giờ còn tương đối sớm, không có bao nhiêu khách đến, nhưng như vậy xem cũng có cảm giác náo nhiệt vui mừng.

Rất nhanh Dương Hạo đã đến nhà bà ngoại hấn. Hấn vội vàng dừng tay lái, Đô Đô từ trong ngực mẹ Dương được ôm xuống.

Lúc này nghe bên ngoài có tiếng động, một lão thái thái mặc áo bông màu đỏ sẫm đi ra. Bà thân cao gầy, áo bông mặc trên người thoát nhìn có chút rộng, da có đen một chút, đó là do hằng năm làm việc dưới ánh mặt trời phơi ra như vậy. Một mảnh nếp nhăn trên trán lộ ra vẻ đặc biệt bắt mắt, trên đầu tóc mặc dù thưa thớt nhưng dùng thuốc nhuộm thành màu đen rồi.

–“Hạo Hạo!”_Một thanh âm già nua vang lên, nhưng lại mang theo tràn đầy vui mừng.

Dương Hạo vội ngừng đầu: “Bà ngoại”. Sau đó vài bước vượt đến phía trước, đỡ tay bà cụ: “Bà ngoại, con đã trở về. Gần đây thân thể có khỏe không?”

Dương Hạo gật đầu: “Dạ, con biết, ngoại cứ yên tâm”

Vừa nói chuyện, mẹ Dương ôm Đô Đô, bà Dương hai tay cầm theo đồ đi vào.

-“Mẹ, đây là cháu cố của mẹ, Đô Đô”_Mẹ Dương đầu chuyển hướng sang Đô Đô_: “Đô Đô, gọi bà cố”

-“Bà cố!”_Lúc này khăn quàng cổ con thỏ nhỏ trên mặt Đô Đô đã được kéo xuống vây quanh ở cổ, vì vậy thanh âm của Đô Đô đặc biệt vang dội.

Bà ngoại ánh mắt cũng cười híp lại_: “Ai..Đô Đô a~, thật ngoan, năm nay mấy tuổi rồi?”

Đô Đô giơ lên đầu ngón tay so với số “Ba”_: “Bà cố, con ba tuổi rồi, baba nói có thể đi nhà trẻ được rồi”.

-“Ở nhà trẻ phải nghe lời của thầy cô giáo, sau này đi học cho ngoan, giống như baba của con làm sinh viên đại học”_Bà ngoại đặc biệt vui vẻ, thấy Đô Đô thông minh như vậy biết sau này nhất định có tiền đồ. Lão nhân gia không có trình độ văn hóa, nhưng vẫn cảm thấy sinh viên đại học rất giỏi, cũng hi vọng cháu cố của mình sau này có thể trở thành sinh viên đại học. Bà lấy một thanh kẹo dẹt ở trên bàn đưa cho Đô Đô_: “Tối ăn kẹo nào”

-“Cảm ơn bà cố, bà cố cũng ăn ạ”_Đô Đô nhận lấy, sau đó đưa một viên cho bà ngoại của Dương Hạo.

Dương Hạo nhìn bà ngoại nói chuyện cùng với Đô Đô, không khỏi nghĩ đến thời gian trước kia khi mình còn bé ở cùng với bà ngoại. Khi đó hần rất nhỏ, trí nhớ mặc dù có chút mơ hồ nhưng lại biết lúc ấy hần vừa dứt sữa, ba mẹ đem hần để tại nhà ông bà ngoại. Lúc đó hần tìm không được ba mẹ, nước mắt trong đôi mắt chảy ròng, sau đó bà ngoại sẽ làm cho ông ngoại đi mua kẹo về dỗ mình.

Hơn hai mươi năm sau, nhìn một màn bà ngoại cho Đô Đô kẹo kia, thời gian phẳng phất quay ngược lại. Chỉ là vị lão nhân gia trước mặt đã già đi rất nhiều.

-“Hạo Hạo, đi giúp ba con xắt rau cải”_Mẹ Dương đem vài cái ghế dựa đi ra ngoại, sau đó gọi Dương Hạo.

-“Dạ, mẹ xem Đô Đô”_Hiện tại mấy dì còn chưa tới, Dương Hạo liền cùng ba Dương giúp bà cụ làm chút ít chuyện. Dương Hạo hiện tại phải đem rau cải xắt ra, đợi lát nữa đại khái khoảng mười giờ Ba Dương sẽ bắt đầu chế biến món ăn.

Lúc Dương Hạo ở bên trong rửa rau xắt rau, những người khác cũng đã lục tục đến. Dương Hạo cùng các chị họ, em họ bên bà ngoại này thân thiết hơn một chút. Mấy năm không gặp, mọi người biết Dương Hạo cũng tới sẽ đi qua hỏi thăm chuyện của hần mấy năm nay một chút.

Người một nhà dù sao vẫn là người một nhà. Mặc dù trong một năm mọi người thấy được nhau cũng không có mấy lần, nhưng mà trẻ tuổi cũng không có chút gì xa lạ, một bên trợ giúp ông bà ngoại làm việc, một bên hỏi thăm tình hình gần đây của nhau. Mấy chị em mẹ Dương giống như lúc trước ngồi cùng bàn ở trước mặt hàn huyên xem con gái nhà ai có thể xuất giá, thân thích nhà ai vừa có chuyện gì, các con rề làm thức ăn, nấu cơm, tẩy rửa rót nước, đều bận rộn đến vô cùng vui vẻ.

Rất nhanh đến mười một giờ, một chiếc Audi trên đường tới dừng trước cửa nhà bà ngoại. Lúc này cửa tay lái mở ra, một cô gái trẻ tuổi vô cùng sành điệu đi xuống. Tóc cô uốn màu vàng óng xỏa tung, trên người mặc một cái quần nhỏ bó sát, đeo một túi xách da nhỏ, giày cao gót nện xuống đi vào nhà.

Đô Đô cùng hai chị chơi trốn tìm, lần này đến lượt bé đi tìm, cho nên bé ở chỗ đất trống chạy đi muốn tìm được hai chị. Nhưng mà bé chạy có chút nhanh, không để ý liên đụng trúng người vị mỹ nữ kia. Mỹ nữ kia cũng không có chú ý, đang đi về phía trước liền đụng phải Đô Đô.

Mặc dù té có chút đau, nhưng Đô Đô vẫn nghĩ đến baba nói phải dũng cảm, không thể khóc, tự mình đứng dậy vỗ mông.

Mỹ nữ cúi đầu nhìn thoáng qua Đô Đô, nhú mày, trách cứ nói_: “Đứa trẻ ở đâu đến chạy loạn khắp nơi”

Mẹ Dương đang nói chuyện phiếm liếc mắt dường như nhìn thấy có người đụng phải Đô Đô, cho nên vội vàng đi ra xem thử một chút.

-“Tư Tư”_Đi được hai bước, mẹ Dương hướng cô bé kia hô lên.

17. Chương 17

Nghe có người gọi mình, Lý Tư Tư ngẩng đầu lên; “Dì Tư”

-“Ai, làm sao con trẻ thế này mới đến, chỉ thiếu một mình con thôi”_Mẹ Dương vừa nói chuyện liền đi tới chỗ Đô Đô: “Đô Đô, mới vừa rồi có phải bị té xuống đất rồi không? Có đau không?”_Mẹ Dương ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ quần áo của Đô Đô

Đô Đô lắc đầu: “Không đau, bà nội con muốn đi tìm chị, chúng con đang chơi trốn tìm”

-“Đi đi”

Lúc này chị nhỏ đang trốn ở sau lưng cửa đợi thật lâu không thấy Đô Đô đến tìm người, cho nên lộ cái đầu nhỏ ra bên ngoài nhìn, vừa lúc bị Đô Đô đang chạy tới thấy được.

Đô Đô cười lên ha hả: “Chị nhỏ, em tìm được chị rồi...”

Mẹ Dương gạt đầu: “Ừ, là con trai của Dương Hạo, gọi là Đô Đô, năm nay được ba tuổi rồi”

Nhìn nụ cười trên mặt dì Tư, Lý Tư Tư miễn cưỡng cười theo. Đột nhiên sau đó xoay người liền đi vào nhà.

Mấy dì nói chuyện phiếm tán gẫu thấy Lý Tư Tư đi tới cũng đơn giản chào hỏi một chút, lộ ra vẻ không có gì thân mật. Mẹ của Lý Tư Tư thấy con gái mình tới liền đi qua mang nạng đi để bao lại*, sau đó rót nước nóng cho nạng..

*đại khái là che lại, lấy khăn choàng quàng lại,...

Mẹ Dương đi vào cùng chị em của bà tiếp tục nói chuyện phiếm, cũng không có người nào tiếp tục hỏi thăm Lý Tư Tư. Cùng là tiểu bối, nhưng so với Dương Hạo, thái độ của mấy dì đối với Lý Tư Tư quả thật khác biệt trời vực.

Cũng không phải mấy dì cố ý vắng vẻ nạng, mà là Lý Tư Tư tự mình làm chuyện đắc tội với người khác.

Lý Tư Tư là chị họ thứ hai của Dương Hạo. Khi còn bé mấy dì đối với nạng cũng là rất yêu thương, mẹ Dương đối với nạng càng tốt hơn nữa. Khi còn bé nạng đến nhà Dương Hạo chơi, mẹ Dương thấy nạng là cô bé mười mấy tuổi rồi mà còn không quần áo tốt để mặc, liền mang đi vào trong thành mua vài món, nhìn nạng lớn lên gầy như vậy liền mua cho nạng mấy hộp sữa tươi để nạng mang về nhà uống. Khi đó, một nhà Dương Hạo điều kiện không tốt lắm, ngay cả Dương Hạo cũng không có sữa tươi để uống, cho nên đối với cô cháu gái này một nhà mẹ Dương quả thực là một câu không đủ nói.

Đối với cái khinh bỉ này, mấy dì khác bị tổn thương thấu tâm, cũng không có người nhắc tới đi thăm Lý Tư Tư nữa. Chỉ là ngại mặt mũi chị Hai nhà mình, cũng không có cùng Lý Tư Tư thể hiện khó chịu đến như vậy.

So sánh với Dương Hạo nhà chị Cả* hoàn toàn bất đồng. Trước kia một nhà chị Cả cũng rất khổ, nhưng chị Cả đi ra ngoài làm ăn, sau đó lại buôn bán lời không ít tiền. Sau này cuộc sống khá giả sẽ thường xuyên mời mấy dì cùng ăn cơm đi chơi, mỗi lần cũng tốn không ít tiền. Nhưng một chút cũng không có oán trách, cho tới bây giờ cũng không có ghét bỏ qua thân thích nghèo khổ bỏ lại người khác...

*Hình như chỗ này tác giả có chút nhầm lẫn. Vì ở phía trên, tác giả nói mẹ Dương là con thứ 4, và vai về Lý Tư Tư là chị họ của Dương Hạo mà mẹ Lý Tư Tư đứng thứ 2 nên mẹ Dương không thể là chị Cả được.

LYY chỉ là edit theo nguyên bản raw thôi T____T

Cho nên dưới hai hướng đối lập, cách làm của Lý Tư Tư càng làm cho lòng người lạnh xuống.

Mặc dù cháu gái đối nhân xử thế không đúng, nhưng dù sao cũng là tự mình nhìn lớn lên, mẹ Dương trước kia cũng có khuyên nạng, ý là loại chuyện nhờ tuổi thanh xuân phá hư gia đình người khác thì đừng làm, người ta nói sau lưng thì cũng đừng có nghe, thừa dịp tuổi trẻ tìm công việc tốt, sau này tìm nam nhân tốt gả đi là tốt hơn.

Ở nông thôn, loại chuyện này nói ra sẽ bị người xem thường.

Nhưng Lý Tư Tư căn bản không nghe. Nàng cảm thấy đi Tư xem thường nàng, cho nên cười lạnh giấu cợt nói: “So sánh với mài lòng bàn tay cực khổ kiếm không được bao nhiêu tiền vẫn là tốt hơn, chu cấp cho sinh viên đại học ra ngoài cũng giống như kiếm không được tiền”

Lúc ấy một nhà Dương Hạo rất khó khăn, công việc làm ra cũng rất cực khổ, lời nói của Lý Tư Tư không thể nghi ngờ chính là trực tiếp làm cho mẹ Dương khó chịu, cho nên từ nay về sau mẹ Dương cũng không nói thêm gì nữa.

Lý Tư Tư hôm nay tới thật là xem chê cười Dương Hạo, dù sao chuyện này của Dương Hạo so với nàng cũng không vẻ vang hơn bao nhiêu. Ít nhất nàng hiện tại có tiền, cuộc sống trôi qua an nhàn mà Dương Hạo lại là làm người khác lớn bụng dẫn con nhỏ trở về.

Từ nhỏ tất cả mọi người đều thiên vị Dương Hạo, vẫn là nói hắn đi học lợi hại. Năm đó lúc hắn thi đậu đại học các thân thích đều nhắc tới là có bao nhiêu cao hứng. Nàng mỗi lần nhìn cũng đặc biệt khinh bỉ, hiện tại mà xem, sinh viên đại học không phải là làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy sao. Nàng cũng muốn nhìn xem đám người kia bây giờ còn có khen hắn được nữa không...

Khóe miệng Lý Tư Tư câu lên nụ cười thản nhiên, lấy ra hộp trang điểm bắt đầu trang điểm lại cho mình.

“Đi đem cá rửa sạch, cái này nấu xong có thể ăn cơm”_Ba Dương mặc tạp dề, tay phải cầm lấy cái vá (muôi), tay trái đem một ít muối bỏ vào trong nồi, tuyệt không bối rối.

Lúc này trên bàn đã xếp đứng lên hai tầng, bày đầy thức ăn ngon.

Dương Hạo đi tủ lạnh lấy ra cá mua về, cầm túi đi ra phía ngoài phòng bếp tẩy rửa.

Hắn đi ra ngoài liền thấy được một mình Lý Tư Tư ngồi trên ghế dùng đi động tự chụp hình chính mình. Móng tay của nàng rất dài, sơn màu sắc rực rỡ, trang điểm cũng thay đổi rất nhiều, Dương Hạo thiếu chút nữa nhận không ra nàng.

“Chị Hai”_Dương Hạo chủ động chào hỏi

Lý Tư Tư giương mắt liếc Dương Hạo một cái, sau đó cũng không nhìn Dương Hạo, tự lo tiếp tục chụp hình: “Đã về rồi, mấy năm không gặp, tại sao trở về liền có thêm một đứa nhỏ, mẹ của đứa trẻ đâu?”

Chị Hai biết rõ còn cố hỏi, Dương Hạo liền cười ha hả một tiếng, cũng không có giải thích thêm, tiếp tục rửa cá: “Uh, trở lại, mấy năm không gặp chị Hai càng ngày càng đẹp”

“Ha hả, phải không...So sánh cũng không được với cậu có tiền đồ, nhà chúng ta thật vất vả mới có sinh viên đại học chứ sao...”_Ngôn từ của chị Hai mang theo xỏ xiên cùng Dương Hạo nói chuyện. Dương Hạo chính là cười cười, làm như cùng nghe không hiểu giống nhau, sau khi rửa cá xong liền đi vào nhà.

Lưu lại một mình Lý Tư Tư đang hờn dỗi, làm ra chuyện này rồi làm sao hắn vẫn còn kiêu ngạo như vậy?

Dương Hạo mặc dù không ở nhà, nhưng một ít chuyện của chị Hai hắn vẫn là rõ ràng. Mặc dù hắn cũng không rõ chị Hai sao lại biến thành như vậy, tại sao lại nhắm vào hắn như vậy?

Nhưng mà hắn là em họ, lại là nam nhân, cũng lười cùng nàng so đo, cho nên hắn mới nói những lời kia, mình cũng liền xem như không có nghe hiểu cái gì.

Dương Hạo đem cá bỏ vào trong cái thau sứ nhỏ, chờ như thế này để ba Dương chuẩn bị. Tài nấu nướng của Dương Hạo không tệ, nhưng mà nấu cá không bằng năng lực của ba Dương. Ba Dương hàng năm nấu ăn thường ngày vị cá cũng là thức ăn dễ bán nhất trong tất cả. Mỗi lần sau khi mọi người ăn vào đều muốn giở để cho các vị lúc ăn cá nhà nhận một chút, liền lưu lại một chút ít cá ở trong chén, như vậy mới có thể “hàng năm có thừa”*

Ba Dương đem cá Dương Hạo đã rửa sạch thả vào trong nồi, khí đốt cháy rất lớn, rất nhanh nước canh bên trong đã sôi sùng sục kêu lên. Ba Dương thấy không sai biệt lắm đem cá đổ ra, băm một ít ớt rắc lên phía trên, sau đó đem dầu nóng chan lên phía trên.

“ Xeo xeo” một tiếng, một trận mùi thơm của ớt cùng mùi vị cá đập vào mặt

Nhất thời trong nhà đặc biệt náo nhiệt, trừ Lý Tư Tư ra căn bản mỗi người đều bận rộn làm việc.

Cơm trưa bày tổng cộng ba bàn lớn, có một bàn riêng để cho nam sĩ*, phía trên trừ bỏ thức ăn ra còn bày thêm rượu trắng cùng bia. Ba Dương bọn họ một ngụm cắn mở nắp bia, lần rót rượu nói chuyện phiếm

*nam sĩ: cách gọi trang trọng để chỉ nam nhân, người có vai vế cao.

Hai bàn khác để lại cho nữ sĩ cùng tiểu bối. Trên mặt bàn có đặt một đĩa lớn đậu phộng nóng. Hai cháu gái của Dương Hạo cùng em họ của hắn rận rện xới cơm cho các dì, mẹ Dương đem đồ uống của mấy đứa trẻ rót ra.

-“Hoan Hoan,..đây con”_Mẹ Dương đưa một ly đồ uống đưa cho con gái của chị Cả Dương Hạo: Hoan Hoan, sau đó rót đầy một ly nữa_: “Đô Đô cũng muốn uống một ly không?”

Đô Đô mặc cái yếm nhỏ bà cố chuẩn bị riêng cho bé, đang hoàng ngồi ở trên ghế, tay phải cầm lấy đôi đũa đang đợi ăn cơm.

-“Muốn!”_Đô Đô không ngại ngừng đồng ý, nhận lấy đồ uống bà nội cho bé, lúc đang chuẩn bị uống chợt nghĩ đến điều gì, lập tức mở miệng_: “Bà nội, baba cũng muốn uống, baba nấu cơm cực khổ, rất khát nước”

Mọi người sau khi nghe được lời nói của Đô Đô cũng nở nụ cười.

Chị Cả của Dương Hạo cười to nhất_: “Hạo Hạo, em nhìn Đô Đô nhà em suy nghĩ cho em a”

-“Đô Đô như thế này cũng biết đau lòng cho ba nó, sau này lớn lên cũng là người có tấm lòng hiếu thảo”_Dì Ba của Dương Hạo gật đầu.

Chồng dì nhỏ ở bên cạnh sau khi nghe xong xoay người trêu chọc Đô Đô_: “Đô Đô, đồ uống hết rồi, không có để cho Dương Hạo rồi làm sao bây giờ?”

Đô Đô có chút ủy khuất mở to hai mắt_: “Con đem của con cho baba”_Nói xong bưng đồ uống trước mặt mình muốn đưa cho Dương Hạo.

Mẹ Dương cười toe toét, vội vàng rót cho Dương Hạo một ly_: “Đô Đô, bọn họ lừa con thôi. Bà nội rót cái này cho ba con”

Mặc dù Dương Hạo mới vừa rồi đi xới cơm, nhưng mà cũng nghe được mọi người nói gì. Hắn cười đi tới ngồi vào bên cạnh Đô Đô, cầm lấy chén cơm, dùng đũa chọn lấy một chút cho Đô Đô_: “Nghe lời một chút ăn cơm, muốn ăn cái gì baba gấp cho con”

Lễ mừng năm mới thân thích ăn cơm cùng nhau cũng rất nào nhiệt, mọi người vừa ăn vừa kể một ít.

Lý Tư Tư vẫn buồn bực không lên tiếng, trong lòng vẫn không thoải mái. Nàng hiện tại rõ ràng có tiền nhất ở nơi này, nhưng các thân thích cả đám đều không đến tặng bốc nàng, ngược lại đem chú ý đến trên người Dương Hạo cùng con của hắn. Cái đứa con trai kia thì có gì tốt... Người trong nhà là chưa từng thấy con trai sao...

Càng nghĩ như vậy, trong lòng nàng càng không có cảm giác.

Cơm ăn đến một nửa, Dương Hạo đối diện đột nhiên mở miệng hỏi nàng_: “Chị Hai, có muốn ta giúp chị xới cơm không? “

Lý Tư Tư lắc đầu_: “Ta giảm cân”

-“Tại sao lại có thể không ăn cơm chứ, con nhìn con gầy thành hình dáng sao rồi?”_Bà ngoại không hiểu cái gì là người giảm cân giữ dáng, nhưng mà biết trước kia bọn họ lúc trẻ cơm còn không đủ ăn no một bữa. Trải qua cái khổ kia, cho nên thấy cháu gái không ăn cơm, trong lòng cũng thấy đau.

Mẹ Lý Tư Tư đoán chừng cũng cảm thấy con gái như vậy là không tốt lắm, liền làm cho nàng ăn một chút. Có thể mẹ nàng nghĩ khí không tốt lắm, Lý Tư Tư trong lòng vẫn kìm nén bực bội cho nên đem đũa vừa để xuống_: “Con ăn no, mọi người từ từ ăn”

Người ở chỗ này cũng sững sốt một chút nhìn Lý Tư Tư xoay người rời đi, sau đó những người khác cũng hồi phục tinh thần lại không có nói gì, tiếp tục chính mình ăn.

Lý Tư Tư trở lại trong nhà, trong lòng cảm thấy phiền não. Dương Hạo tại sao tốt bụng mà hỏi mình có ăn cơm hay không. Hắn không hỏi mình thì nơi nào lại có chuyện này chứ.

18. Chương 18

Mặc dù buổi trưa có chút nhạc đệm không vui, nhưng mà mọi người ăn ý cũng không có nhắc lại.

Dì Hai của Dương Hạo tính tình rất nhu nhược, ở nhà không thể nói cái gì, hiện tại căn bản không quản được con gái của mình, cũng chỉ có thể để tùy ý.

Xế chiều trời rất quang mây, vào đông ánh sáng chiếu trên người ấm áp. Mọi người đại gia đình liền chuyển ra vài cái bàn, mấy cái bàn đặt ở trước cửa nhà bà ngoại, vừa phơi nắng vừa chơi mát chược.

Buổi trưa sau khi ăn cơm, chén bát liền để cho em họ của Dương Hạo và cháu gái lớn Hoan Hoan thu dọn. Hai người lấy ra chậu lớn, vén tay áo đem chén bỏ vào bên trong chuẩn bị rửa sạch sẽ, phía trên mà một lớp bọt nhẹ trôi. Đô Đô cũng đi theo tham gia náo nhiệt, ngồi chồm hổm ở một bên nhìn bọn họ rửa.

Đô Đô do dự một chút_: “Nhưng mà tay của mọi người cũng ở bên trong a...”

Hoan Hoan bắt chước ngữ khí của người lớn, lời nói ầm ý_: “Chúng ta đây là rửa chén, nếu không buổi tối không có chén ăn cơm sẽ bị đói bụng. Em muốn rửa chén sau này em lớn lên sẽ đến lượt em, cái này chơi không có tốt đâu, chị không có lừa em. Nghe lời, không được nghịch ngợm, nếu không chị sẽ mách lại với ba em”.

Vừa nghe Hoan Hoan nhắc đến baba của mình, Đô Đô ngoan ngoãn thu tay lại, sau đó lặng lẽ xoay người nhìn về phía Dương Hạo, rất tốt là Dương Hạo lúc này đang pha trà, không có thấy được.

Dương Hạo sau khi pha trà tốt cho mỗi người đánh bài, liền đi vào nhà cùng bà ngoại nói chuyện phiếm. Lúc đi qua lối nhỏ vừa hay nhìn thấy Đô Đô cùng bọn Hoan Hoan rửa chén, hắn sờ đầu con của hắn_: “Đội lát nữa cùng chị chơi, không được chạy loạn khắp nơi”

-“Yên tâm đi cậu, con nhìn Đô Đô, nhất định không để có chuyện gì”_Hoan Hoan tràn đầy tự tin đảm bảo. Dương Hạo gật đầu, yên tâm đi vào trong nhà. Hoan Hoan mặc dù không lớn, nhưng mà rất hiểu chuyện, làm việc không hấp tấp, dẫn theo tiểu hài tử cũng rất có kiên nhẫn. Đô Đô cùng bé chơi, hắn cũng tương đối yên tâm.

Lúc Dương Hạo vào nhà bà ngoại đang thu xếp đồ đạc. Lễ mừng năm mới nhóm các con gái cùng cháu chắt cũng sẽ cho bà cùng ông ngoại rất nhiều thứ, toàn bộ chất chung một chỗ. Buổi sáng bận quá cũng chưa có quản, hiện tại rảnh rồi liền đem chúng sửa sang lại cho tốt.

-“Bà ngoại”_Dương Hạo sau khi vào nhà đem đèn trong phòng bà ngoại mở lên_: “Làm sao không có mở đèn?”

-“Không có gì đáng ngại, bà thấy được”_Thế hệ trước rất tiết kiệm, bà ngoại ban ngày vào nhà cũng không bật đèn, nhưng mà bây giờ Dương Hạo đi vào, bà cũng không có đem đèn tắt đi. Bà sợ trong phòng tối, Dương Hạo thấy không rõ.

Dương Hạo thấy bà ngoại đang đem quà tặng phân loại, liền vội vàng đi tới giúp bận rộn đem một chút đồ nặng, ví dụ như sữa tươi...

Bà ngoại khoát tay áo_: “Chúng ta uống không hết những thứ này, con cầm chút về cho Đô Đô uống”

-“Có thể nào làm như thế, những thứ này đều là do mọi người hiếu kính cho ngoại, con đây cầm về thành ra chuyện gì chứ. Hơn nữa Đô Đô muốn uống, trong nhà mua cho nó cũng không ít, ngoại à, đừng lo lắng cho nó”_Dương Hạo cười đưa tay khoát trên vai bà ngoại, ôm bà cùng mình ngồi trên giường.

Dương Hạo phát hiện bà ngoại mình rất rất gầy, tựa hồ dưới quần áo cũng chỉ có một khúc xương. Hắn khi còn bé, cùng bà ngoại ngồi cùng một chỗ, tự cho mình nho nhỏ, bà ngoại so với mình cao lớn hơn nhiều. Bây giờ bà ngoại thể nhưng trở nên già nua gầy yếu.

–“Mấy năm nay con không ở nhà, cũng không có trở về thăm ngoại, ngoại có khỏe không? Bình thường nhớ ăn nhiều thịt, đừng không mỡ xài.”_Dương Hạo có chút đau xót trong lòng, có chút áy náy, ngàn lời vạn chữ cũng không biết nên biểu đạt như thế nào. Có lẽ từng có cơ hội sống lại một lần, hiện tại hết thảy đối với hắn cũng đặc biệt trân quý.

Bà ngoại vỗ vỗ tay Dương Hạo_: “Lúc ăn, bà và ông ngoại con bình thường vẫn ăn, thân thể của chúng ta rất tốt, con đừng lo lắng”

Dương Hạo gật đầu, sau đó đem bao tiền mừng tuổi lúc trước đã chuẩn bị tốt lấy ra đưa cho bà ngoại_: “Bà ngoại, con cũng vậy, chưa mua cho ngoại cái gì. Tiền này ngoại cứ cầm đi, muốn mua cái gì liền mua. Bình thường cũng không có ở bên cạnh ngoại, ngoại nhớ đem thân thể mình chiếu cố thật tốt”

Bà ngoại dĩ nhiên sẽ không cần tiền của Dương Hạo, cho nên từ chối Dương Hạo.

Dương Hạo từ nhỏ đến lớn bà nội chỉ có lúc lễ mừng năm mới mới cho hắn năm mươi hoặc một trăm đồng tiền mừng tuổi, mà bà ngoại mỗi lần nhìn thấy Dương Hạo cũng sẽ cho hắn mấy trăm đồng. Một nhà bà ngoại trước kia cũng không có thu vào nhiều như ông bà nội bọn họ. Làm chút đồng ruộng, trồng chút ít rau dưa, lúc đi lên trấn trên thì lấy đi bán. Tiền cũng là một Mao*, một Mao kiếm trở lại, vô cùng cực khổ. Nhưng mà ông bà ngoại cũng rất đau lòng Dương Hạo, mỗi lần cũng cho tiền hắn để hắn mua chút đồ tốt bồi bổ thân thể. Lúc Dương Hạo thi lên đại học, ông bà nội không có tỏ vẻ gì cả, còn ông bà ngoại trực tiếp cho Dương Hạo hai nghìn đồng tiền mừng.

*một Mao: Mao ý chỉ Mao Trạch Đông in hình trên tờ tiền, một Mao ý chỉ một đồng.

Cho nên, ông bà ngoại đối với hắn thật tốt, hắn đều ghi tạc trong lòng. Hiện tại hắn có thể kiếm tiền, tự nhiên hi vọng cuộc sống của ông bà ngoại có thể tốt hơn, có thể sống lâu trăm tuổi.

Bà ngoại vẫn là cố ý không cần tiền của Dương Hạo, Dương Hạo không có cách nào, liền đem tiền đặt ở trong túi áo của bà ngoại, vừa lúc đó phía ngoại vang lên tiếng giày cao gót.

Dương Hạo cùng bà ngoại cũng không nói gì thêm.

Lý Tư Tư đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Dương Hạo cùng bà ngoại ngồi trên giường, bĩu môi.

–“Bà ngoại, có đồ ăn không, con đói bụng”_Ánh mắt Lý Tư Tư ở trong phòng bà ngoại tìm kiếm, sau đó mới nhìn theo Dương Hạo vừa đem mấy hộp sữa tươi cất đi.

Bà ngoại chỉ chỉ một đồng đồ phía trước_: “Con muốn ăn gì thì tự mình lấy. Con xem buổi trưa con không ăn cơm, hiện giờ đói bụng thấy không. Sau này nhớ ăn cơm, người trẻ tuổi đừng giảm cân, thân thể quan trọng nhất”_Người già đều có chút dài dòng, bà ngoại cũng không ngoại lệ. Bà đứng dậy, một bên vừa nói chuyện liên miên cầm nhàn, một bên lấy thức ăn cho Lý Tư Tư.

Lý Tư Tư chọn thật lâu, cuối cùng mở ra một hộp sữa tươi, sau đó xé một bọc “Vượng vượng đại lễ bao”* (tên một gói đồ ăn thôi), nhìn thoáng qua Dương Hạo_: “Cùng bà ngoại nói cái gì đó?”

Dương Hạo nở nụ cười_: “Cùng bà ngoại nói mấy chuyện nhà lật vặt. Mấy năm không thấy ngoại, muốn bồi ngoại thêm nhiều chút”

–“Ha hã, thật là có hiếu tâm, thật là cháu trai tốt a! Đây là muốn đem mấy năm trồng trải đền bù lại đi”_Lý Tư Tư âm dương quái khí lưu lại một câu, lắc lắc thân mình đi ra ngoài.

*âm dương quái khí: không được bình thường, âm dương kỳ quái, có thể hiểu là có ý xấu.

Bà ngoại nhìn bóng lưng Lý Tư Tư, thở dài_: “Tư Tư khi còn bé rất nghe lời...Hiện tại không biết làm sao lại...Ai...”

Dương Hạo hiểu ý của bà ngoại, nhưng đối với Lý Tư Tư hắn cũng không biết phải hình dung như thế nào, đoán chừng cả nhà cũng không biết đi nói Lý Tư Tư như thế nào.

Dương Hạo cảm thấy người như thế thật ra rất không có ý tứ, có tiền thỏa mãn phương diện vật chất rồi, nhưng thân tình cũng mất đi. Thái độ cao cao tại thượng như vậy, nói chuyện cũng rất cay nghiệt, cho dù cảm tình sau bao nhiêu cũng phải tiêu hao đi.

Dương Hạo để cho bà ngoại đừng nói những thứ không vui này nữa, tìm những đề tài khác cùng bà hàn huyên.

Dương Hạo chỉ có thể lúng túng cười, Đô Đô chính là hấn sinh, hấn biết đi đâu tìm mẹ của Đô Đô....

Buổi trưa cũng rất náo nhiệt, lúc bốn giờ Dương Hạo cùng bà ngoại đem thức ăn hâm nóng lại, làm cho không sai biệt lắm, mọi người đánh bài cũng thu dọn. Người một nhà liền thức ăn. buổi trưa còn dư lại để ăn cơm tối.

Trước khi rời đi, bà ngoại cho cháu trai, cháu gái của mình, còn có cháu cố cũng được phát bao lì xì. Đô Đô bởi vì là năm đầu tiên trở về, lại là nhỏ nhất cho nên được tiền mừng tuổi nhiều nhất, bà ngoại trực tiếp cho phòng bì 500 đồng.

Đô Đô trước kia đi theo Dương Hạo, Vương Tuấn lại không đem sự hiện hữu của bọn họ nói cho người nhà y, cho nên phần tiền mừng tuổi này vẫn là chính là phần đầu tiên sau khi trở về thăm người thân có được.

Cầm lấy tiền mừng tuổi, Đô Đô đặc biệt vui vẻ, trực tiếp đem tiền cho Dương Hạo_: “Cho baba”

Dương Hạo đem tiền thu vào_: “Baba cất lại cho con có được hay không?”

Đô Đô mặc dù không hiểu có ý gì lắm, nhưng vẫn gật đầu, baba bé nói cái gì thì chính là cái đó.

Cùng bà ngoại bọn họ vẫy tay tạm biệt, một nhà Dương Hạo vừa đi xe gắn máy cùng xe đạp điện về nhà.

Hôm nay đến nhà bà ngoại chỉ có cả nhà bọn họ là không có xe ô tô. Những nhà khác cũng đi bằng xe ô tô còn bọn họ thì đi hai đợt xe trong gió rét thổi. Vốn là chị Cả đề nghị đưa mẹ Dương và Đô Đô về nhà, nhưng mẹ Dương cảm thấy phiền toái, hơn nữa chị Cả và Dương Hạo bọn họ một ở phía Bắc một ở phía Nam, căn bản là không thuận đường, cho nên liền để cho chị Cả đi về trước.

Mẹ Dương vốn là không muốn trả lời lại, nhưng mà vẫn là đáp lại một tiếng.

Mùa đông trời tối sớm, một nhà Dương Hạo về đến nhà trời cũng đã tối đen. Vòng qua khúc quanh, lúc đi ngang qua cửa nhà Lý Diễm, Lý Diễm đang quét sân.

Bình thường mọi người hương lý hương thân* thấy cũng sẽ thăm hỏi vài câu, Lý Diễm sau khi thấy một nhà Dương Hạo liền lớn tiếng hỏi_: “Thăm người thân mới trở về hả?”

*người cùng quê, người thân, bà con.

Ba Dương thả tốc độ xe chậm lại một chút, mẹ Dương đáp lại_: “Trở về nhà mẹ ta” _Liền hai câu này thời gian đi xem cũng xa không ít.

Dương Hạo lúc qua nhà Lý Diễm, cũng hướng này gọi một tiếng “dì”

Lý Diễm thấy được Dương Hạo liền hướng hấn nói_: “Hạo Hạo, Kiên Kiên nhà dì năm nay cũng trở về, có rảnh rồi đến tìm nó chơi...”

-“ Dạ được”

Con trai của Lý Diễm tên là Trình Kiên, cùng Dương Hạo là bạn bè chơi đùa từ nhỏ đến lớn, ngoài ra còn có Trương Hiểu trong thôn. Ba người quan hệ rất tốt.

Trình Kiên ra nước ngoài du học, Trương Hiểu không có tốt nghiệp cao trung liền ở ngoài đi làm. Nói về anh em thì cũng rất lâu rồi chưa từng thấy qua, lần này trở về khó được có cơ hội, Dương Hạo chuẩn bị ngày nào đó rảnh rồi liền đi tìm bọn họ.

19. Chương 19

Bình thường nếu không có chuyện gì, thân thích bằng hữu quanh năm suốt tháng cũng khó gặp được nhau, cho nên lễ mừng năm mới mấy ngày qua là thời cơ tốt nhất để mọi người liên lạc tình cảm.

Lễ mừng năm mới cuộc sống vốn thật là tốt qua lại lẫn nhau. Hôm nay nhà này chúc tết, ngày mai nhà kia chiêu đãi, có đôi khi bận rộn lên còn có một ngày đi hai nhà. Rất nhanh, chừng mười ngày đã trôi qua rồi.

Thân thích, bằng hữu trong lúc chúc Tết cũng không xê xích gì nhiều, Dương Hạo đột nhiên cũng nhàn rồi.

Hôm nay trấn trên tụ họp, mẹ Dương sáng sớm liền mang theo Đô Đô đi trên đường. Đô Đô không có ở đây, Dương Hạo cũng tạm thời thanh nhàn, hẩn khóa lại cửa, sau đó từ từ đi ra ngoài.

Lúc trước vẫn còn bẽ bộn nhiều việc, hôm nay có thời gian, Dương Hạo chuẩn bị đến xung quanh nhìn xem một chút, tìm thử có địa điểm nào thích hợp để mở giải trí nông thôn không.

–“Dương Hạo! Đây!” Một thanh âm trong trẻo vang lên, Dương Hạo ngẩng lên nhìn, Trình Kiên đang vẫy tay với hắn.

–“Tìm cậu chừng mấy ngày cũng không có ở nhà, hôm nay thế nhưng lại bị tôi bắt gặp đi” Trình Kiên cười híp mắt, tiêu sái đến bên cạnh Dương Hạo, một cái vỗ trên bả vai Dương Hạo, sau đó quen thuộc ôm hai vai: “Cũng đã nhiều năm không thấy, rốt cuộc cũng chịu trở về rồi hả tiểu tử?”

Dương Hạo nở nụ cười, khoe miệng má lúm đồng tiền như ẩn như hiện: “Chịu trở về mới chính là cậu, ra nước ngoài còn tưởng rằng cậu bị gái Tây mê hoặc không biết trở về nữa chứ”.

–“À... Cậu nếu thích gái Tây, tôi giới thiệu cho cậu một người ~” Trình Kiên là người đặc biệt có thể nói đến miệng lưỡi lưu loát, vừa nhìn là một người vô cùng nhã nhặn. Nhưng mà cùng bọn Dương Hạo liền bộc lộ tùy tiện cười đùa cùng nhau, dáng vẻ thư sinh một chút cũng không có.

Dương Hạo vỗ tay Trình Kiên một cái: “Tôi cũng không muốn tìm mẹ kế cho con tôi”.

Trình Kiên vô cùng kinh ngạc: “Cậu thật có con trai nữa sao! Lúc mẹ tôi nói tôi còn tưởng bà lừa gạt để tôi vội vàng kết hôn chứ, thì ra là thật a”

Dương Hạo gật đầu: “Đô Đô theo mẹ tôi đi họp chợ rồi, buổi tối tôi dẫn bé đến nhà cậu chơi. Cậu gắng sức thêm một chút, nói không chừng cuối năm nay sẽ có” Dương Hạo vừa nói vừa nở nụ cười.

Trình Kiên lắc lắc tóc của gã: “Tôi là người theo chủ nghĩa độc thân, không nghĩ kết hôn. Một người trải qua cũng rất tốt”.

Nếu là lúc trước Dương Hạo nhất định sẽ “đắm” Trình Kiên một cái, nhưng mà lời của gã bây giờ Dương Hạo cũng thấy rất đúng, hẳn cùng Đô Đô sống cũng rất tốt.

Dương Hạo lắc đầu: “Nghĩ đến Trương Hiểu, cũng rất lâu rồi không có gặp cậu ấy, chúng ta đi tìm cậu ấy đi”.

Dương Hạo vừa nói như thế, Trình Kiên liền đồng ý: “Tôi lúc trước đi tìm cậu ấy, mà cậu ấy không có ở nhà. Cái tính thối tha của cha cậu ta, cậu cũng không phải không biết. Trương Hiểu nếu không phải lễ mừng năm mới trở về viếng mồ mả mẹ hắn, đoán chừng cũng không muốn ngốc ở trong nhà này.”

Mẹ của Trương Hiểu khi gã còn nhỏ liền qua đời, cha gã lại ăn nhậu, chơi gái, đánh bạc mọi thứ đều có hết. Uống rượu sau trở về liền lấy Trương Hiểu ra đánh đập, đem một thân Trương Hiểu đánh cho xanh xanh tím tím.

Dương Hạo rõ ràng nhớ được, có một lần ba gã đánh Trương Hiểu đến nghiêm trọng. Trương Hiểu không dám về nhà, liền núp ở trong đồng cỏ phía ngoài nhà Trình Kiên suốt một tuần lễ. Trong một tuần lễ kia, Dương Hạo cùng Trình Kiên đem tất cả tiền tiêu vặt để cho Trương Hiểu mua đồ ăn. Dương Hạo mỗi sáng sớm lúc tự mình chuẩn bị cơm trứng chiên biết giả bộ sử dụng túi vải len lén cho Trương Hiểu một phần.

Trương Hiểu thành tích không tốt, nhưng lại là người hiểu chuyện vừa chịu khó. Không có tốt nghiệp cao trung liền đi làm kiếm tiền, so với hai người bọn Dương Hạo thì khổ hơn rất nhiều.

Hai người đến cửa nhà Trương Hiểu, thấy bên trong bày một cái bàn nhỏ. Trên bàn có rượu cùng đậu phụng, một người trung niên râu ria xồm xoàm đang uống rượu đến vui vẻ.

–“Chú Trương, Trương Hiểu có ở đây không?”_Trình Kiên chán ghét nhú mày.

Quỷ rượu tựa hồ không có nghe thấy, hờ hững.

–“Trương Hiểu, Trương Hiểu!”_Thấy ba Trương Hiểu không có để ý đến, Trình Kiên dứt khoát liên tiếp gọi tên Trương Hiểu.

Đoán chừng quấy rầy quỷ rượu đang hăng hái, người kia quay đầu không khách khí hướng ngoài cửa ồn ào_: “Gọi cái quỷ gì! Nơi này không có người...”

Trình Kiên bĩu môi, sau đó Dương Hạo kéo gã rời đi.

–“Người thế này làm sao xứng làm ba! Trương Hiểu làm con lão ta đúng là thật khổ tám đời!”

Thấy Trình Kiên tức giận như vậy, Dương Hạo an ủi gã_: “Cậu không phải đến hôm nay mới biết, cũng đã nhiều năm như vậy, lão ta có khi nào đem Trương Hiểu xem là con trai đâu”

Vốn là tâm tình không tệ, Trình Kiên hiện tại biến thành một bụng khí. Vì để giảm bớt tâm tình, gã đề nghị đi lên núi chơi_: “Dương Hạo, chúng ta đi lên núi dạo đi, thật lâu rồi không có đi qua.”

–“Được”

Khi còn bé, họ cũng thích lên trên núi chơi. Ngọn núi đơn độc này không tính là lớn, tiểu bằng hữu chạy lên chạy xuống liền được một lượt. Trước kia mấy người bọn hắn tranh tài leo cây, cùng nhau lấy tổ chim, trộm quả đào....khỏi nói có bao nhiêu là thú vị. Nhưng mà sau này lớn lên cũng rất ít tới.

Trên núi hiện tại không có đất trồng, nhưng mà lại có trồng một mảnh cây đào và cây lê. Mấy ngày vừa qua mới bắt đầu đâm chồi, thời điểm tháng ba lên núi sẽ gặp được hoa đào cùng hoa lê.

Trình Kiên cùng Dương Hạo theo đường bùn phía trước từ từ đi, lúc đi tới chỗ cao nhất của ngọn núi này, Trình Kiên dùng ngón tay chỉ cho Dương Hạo mảnh núi này_: “Cậu nhìn trên núi này tài nguyên phong phú a, có suối nước, có cây ăn quả, có rau dại còn có gà rừng.... Tài nguyên tốt như vậy nếu có thể hảo hảo tận dụng thật là tốt, đáng tiếc a...Tất cả mọi người không thích ở trên núi, sợ liền kém người khác một bậc. Trước kia, tất cả mọi người ở nơi này trồng rau, hiện tại cũng không làm nữa rồi. Mảnh núi này cứ như vậy, đại khái coi như là hoang phế đi”_Trình Kiên có chút cảm thán, có thể là khi còn bé ở chỗ này có quá nhiều hồi ức. Khi đó, mọi người còn không có hoàn toàn vứt bỏ ngọn núi này, còn có người khai hoang chịu trồng trọt, nhưng mà bây giờ không có người quản nữa. Trên núi thoạt nhìn có chút hoang vu.

Lời nói của Trình Kiên khiến cho hai mắt Dương Hạo tỏa sáng, hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía một chút, đột nhiên trong lòng có một ý tưởng.

–“Trình Kiên, cậu nói xem tôi muốn đem ngọn núi này thuê thì như thế nào?”

Trình Kiên giật mình nhìn Dương Hạo_: “Dương Hạo, cậu thuê để làm gì?”

–“Tôi muốn ở chỗ này mở giải trí nông thôn, liền mở ở chân núi. Ngọn núi này tiến hành một chút kế hoạch cùng khai phá, giải trí nông thôn cùng đi theo để chuẩn bị”_Dương Hạo cười nói ra ý nghĩ của mình.

–“Cái này cũng không phải là sai... Nhưng mà mở giải trí nông thôn mà nói,cậu xác định chỗ này thích hợp? Nơi này không có gì khu vực du lịch, làm ra được có thể phải chịu khó khăn một chút.”_Trình Kiên suy nghĩ một chút, lập tức mở miệng_: “Nhưng mà chỗ này cách chùa miếu cũng không xa, thật cũng không có sai”

Dương Hạo gật đầu, cũng không tiện nói cho Trình Kiên chuyện nơi này về sau không xa sẽ được xây dựng “Vườn hoa trên không”

–“Cho dù nơi này không khai phá, hiện tại mọi người cuộc sống ngày càng tốt. Người thành phố chủ nhật cũng thích đi giải trí nông thôn chơi. Cho dù xa một chút, cũng có rất nhiều người biết lái xe tới. Hơn nữa nơi này có núi, hoàn cảnh cũng tốt. Cậu nếu thật muốn làm, thật ra cũng không có sai”_Trình Kiên tiếp tục phân tích cho Dương Hạo, nhìn dáng vẻ của gã so với Dương Hạo còn muốn gắng sức hơn.

-“Uhm, tôi cũng tính toán như vậy. Lúc trước nghĩ mở giải trí nông thôn nhưng mà tìm không được nơi. Hôm nay đến chỗ này, cảm thấy thật rất không sai”

-“Làm sao đột nhiên tính toán mở giải trí nông thôn hả?”

-“Đi ra ngoài mấy năm rồi, không muốn đi nữa, liền ở trong nhà đem con nuôi lớn là được, còn có thể phụng dưỡng cha mẹ tôi”_Dương Hạo nói là lời nói thật, có lẽ trải qua sinh tử cho nên hiện tại cũng người nhà trải qua cuộc sống bình đạm đối với hắn mà nói là rất hạnh phúc rồi.

Trình Kiên nhìn Dương Hạo_: “Bị cậu nói như thế, tôi cũng động tâm”

-“Ít nghĩ đến, đi của gái Tây của cậu đi. Cậu quyết tâm định ở chỗ đó mà”_Dương Hạo đẩy Trình Kiên một cái_: “Đi qua đó xem”

Trình Kiên xoay người đẩy tay Dương Hạo ra_: “Đừng xem nhẹ người ta nghe, gái Tây nào có tốt hơn quê nhà... Sau này ta còn muốn là người trở về đền đáp tổ quốc”

Cho nên hắn vội vàng gia tăng bước chân đi về nhà. Đến nhà Trình Kiên, hai người tạm biệt nhau.

-“Buổi tối lại đây chơi, mang theo Đô Đô nữa”

-“Được”_Dương Hạo đáp một tiếng, tiếp tục đi về nhà. Hắn còn phải đem chuyện thuê núi mình với quyết định cùng ba mẹ thương lượng một chút.

20. Chương 20

Sáng sớm mẹ Dương sẽ dùng củ từ cùng gà. Kể từ sau khi Dương Hạo mang theo Đô Đô trở về, phương diện ăn uống của người nhà so với trước kia tốt lên rất nhiều. Dù sao hiện ở trong nhà còn có tiểu bảo bồi thân mình muốn cao lớn, không thể dùng thức ăn quá kém.

Lúc Dương Hạo về đến nhà, mẹ Dương đã đem bát đĩa bày ra trên bàn rồi. Đô Đô đang đem một chiếc đĩa cùng một chiếc đũa vào bốn phía, làm thành một đội.

-“Baba”_Đô Đô phát hiện ra Dương Hạo, giơ lên kêu một tiếng sau đó đem chiếc đĩa cuối cùng dọn xong liền hướng Dương Hạo chạy đến_: “Baba, baba, hôm nay bà nội mua cho con xe hơi mới”

-“Bà nội của con rất thương con. Hiện tại ăn cơm trước, xế chiều ba dạy con cưỡi”

Đô Đô lớn lên đặc biệt dễ thương, ánh mắt thật to, gương mặt thịt đỏ đỏ, làm cho người khác nhìn liền đặc biệt muốn xoa nắn. Dương Hạo cũng thích trêu chọc con trai của mình, thuận tay ở trên mặt bé nhéo một cái.

Đô Đô nâng tay nhỏ lên che mặt của mình, haha cười lên_: “Baba, không cho nhéo”_Đô Đô nói xong xoay người chạy đến phòng bếp, trong miệng còn gọi bà nội_: “Bà nội, con đem đĩa dọn xong rồi, baba về rồi, rửa tay ăn cơm thôi”

Ba Dương đem gà nấu xong rồi bưng ra, mẹ Dương sau khi cho Đô Đô rửa tay cũng cùng ra.

-“Ba mẹ, buổi sáng con cùng Trình Kiên đi lên núi một chuyến”_Dương Hạo đem cơm xới cho người nhà, chuẩn bị đem tính toán làm tốt lúc trước cùng mọi người thương lượng.

Mẹ Dương cho Đô Đô ăn canh gà, một bên thổi ngui một bên cùng Dương Hạo nói chuyện_: “Mẹ biết, lúc trở về đụng phải bà ngoại Kiên Kiên, nói hai đứa đi chơi, mẹ liền đoán các con chưa đi đâu xa”_Nói xong đem một muỗng canh gà đến bên khóe miệng Đô Đô, Đô Đô há to miệng, một ngụm uống vào.

Dương Hạo gấp vào trong chén mẹ hắn một khối đùi thịt gà, vừa cho Đô Đô một củ từ đã ngui từ trong chén của mình_: “Dạ, hôm nay lên núi nhìn một chút, con cùng Trình Kiên cũng cảm thấy trên núi đồ nhiều, mở giải trí nông thôn không tệ. Con nghĩ đem từ sườn núi trở xuống, đem giải trí nông thôn mở tại chân núi, mẹ thấy như thế nào?”

Ba Dương đang kẹp thịt gà chấm tương ớt liền dừng động tác, sau đó đem thịt gà thả vào chén của mình, ngẩng đầu nhìn Dương Hạo_: “Trên núi nhiều năm không có ai trồng trọt rồi, đoán chừng chuẩn bị không tốt...”

-“Đúng vậy, đúng vậy, Hạo Hạo con cũng không phải là không biết. Muốn thuê núi thì phải được nhà nhà trong thôn đồng ý, có mấy nhà con cũng không phải không biết.... Đoán chừng làm không tốt lắm”_Mẹ Dương sau khi nghe được quyết định của Dương Hạo cũng nói cho hắn biết tình trạng người trong thôn, nói trắng ra chính là tiền. Dương Hạo hiện tại muốn thuê, có người có công phu sư tử ngoạm, mà có người căn bản là không muốn người mạnh lên, dù cho là để hoang, gã cũng không muốn cho người thuê.

-“Con cảm thấy vị trí kia rất được, tài nguyên cũng phong phú, chỗ cũng lớn, thuê xuống tới sau này có thể khai phá được nhiều. Sau này nếu như các địa phương xung quanh khai phá, du khách cũng rất nhiều, rất có tiềm lực. Cho dù không khai phá, con đem tuyên truyền làm cũng xong, làm ăn đều giống nhau.”_Dương Hạo cũng không dám đem chuyện bãi đất bồi cùng khai phá sau này nói cho ba mẹ, chỉ có thể nói mơ hồ. Hắn coi trọng ngọn núi đơn độc kia, cũng chính bởi vì nơi này cách bãi đất bồi của thôn gần nhất, vị trí địa lý tốt.

Ba Dương cùng mẹ Dương sau khi nghe xong liếc mắt nhìn nhau, tiếp theo ba Dương chậm rãi mở miệng_: “Cái tài nguyên khai phá và các chuyện khác con người trẻ tuổi so với chúng ta hiểu hơn. Ba và mẹ con cũng không nói gì, nhưng mà con phải suy nghĩ kỹ càng, muốn làm thế nào. Nếu thật tính toán thuê, ba cùng mẹ cũng nhất định là ủng hộ, nhưng người trong thôn này con cũng phải nghĩ biện pháp gì để giải quyết tốt. Đoán chừng tốn không ít tiền”

-“Được, ba mẹ, trong lòng con tạm thời cũng tính toán rồi. Con đây là cùng hai người thương lượng một chút, cụ thể sau này con sẽ nói”

Ba Dương gật đầu_: “Ăn cơm trước đi”

Người một nhà mới nói xong chuyện thuê núi, phía ngoài liền một trận ồn ào.

Động tác trên tay mẹ Dương dừng lại, nghiêng người đuổi cái cổ dài ra phía bên ngoài nhìn_: “Phía bên ngoài ồn ào sao? Có phải có chuyện gì không?”

-“Không biết”_Ba Dương lắc đầu.

Dương Hạo sau khi nghe được trần ồn ào kia cũng dừng đưa lại ra bên ngoài nhìn. Tiếng vang lớn như vậy nhất định là có rất nhiều người nói chuyện, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Lúc này mẹ Dương đứng lên, đi tới trước cửa theo hướng âm thanh nhìn qua, qua hai giây lại đi ra ngoài. Ba Dương sau khi thấy cũng theo đi ra ngoài.

Dương Hạo trong lòng mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng mà ba mẹ hắn hai người cũng cùng đi ra ngoài rồi, hắn liền ở nhà.

-“Baba, ông bà nội sao lại đi ra ngoài?”_Đô Đô đem chén để xuống, đưa mặt hướng về phía Dương Hạo làm nũng_: “Baba xoa một chút”

Dương Hạo giật một tờ giấy lau mặt cho Đô Đô_: “Baba cũng không biết, đợi lát nữa ông bà nội về thì hỏi họ. Con không ăn cơm nữa?”

Đô Đô chỉ cái bụng phình to của mình_: “Đô Đô ăn no, uống rất nhiều canh gà”

-“Đợi lát nữa lúc buồn tiểu thì hô lên, đừng đem quần làm ướt biết không?”_Dương Hạo nở nụ cười, vội vàng dặn dò.

Đô Đô nghe baba nói như vậy có chút mất hứng_: “Đô Đô lớn rồi, mới không có tè ra quần đâu”

Hai cha con vừa nói chuyện, mẹ Dương bọn họ trở vào.

Mẹ Dương trên mặt ức chế không được sắc mặt vui mừng, bà chạy hai bước đến bên cạnh Dương Hạo, khẽ cúi thân xuống, tay phải mở ra che khóe miệng mình, một bộ dạng nói lén lút_: “Nghe nói chúng ta nơi này muốn ký hợp đồng rồi khỏi đây! Hiện tại đến để đo nhà ở sau này bồi thường tiền!”_Nhưng mà đoán

chùng mẹ Dương quá mức hưng phấn, vốn nghĩ muốn đề thấp âm thanh có chút khàn khàn nhưng mà vẫn tương đối vang dội.

-“Trên trần phải người xuống tới từng nhà đo nền nhà, bọn họ cũng bảo là muốn chuyển vào khu dân cư rồi, sau đó nơi này muốn thuê chuyển ra ngoài. Hiện tại đang đo để chia nhà, tất cả mọi người vậy ở đây nhìn.”_Mẹ Dương kéo qua cái ghế ngồi trước mặt Dương Hạo, đem tin tức mới nhất vừa nghe được nói cho con trai.

Chuyện này Dương Hạo trước kia đã biết đến, trước kia lúc hắn còn chưa “sống lại” có nghe qua ba mẹ hắn nói để chuyện đo nền nhà. Lúc ấy tất cả mọi người đều cho là muốn đến khu chung cư, mong đợi thật lâu, kết quả mấy năm cũng không có chuyển đi. Ngược lại bãi đất ở xa không được người coi trọng ngoài ý muốn đã bị khai phá rồi.

Dương Hạo sống lại, tự nhiên biết được cuối cùng sẽ không chuyển đi, liền uyển chuyển nói cho mẹ hắn biết_: “Khả năng này là trần trên đo lại để làm thống kê, mọi người chỉ là nghe nói, cũng đừng tưởng thật, lỡ như sẽ không có chuyển đi đâu”.

Mẹ Dương lắc đầu_: “Cái kia, người đo đạc nói, là nơi này của chúng ta muốn làm khai phá du lịch gì đó, phía trên để cho tới trước đem diện tích nhà ở đo đạc”

-“Cái kia trước khi không có chính sách cụ thể thì tạm thời đừng quá tin, mẹ lần trước nói chuẩn bị làm điện cao thế qua nơi này sao, không phải là giống nhau cuối cùng không có chuẩn bị sao?”_Dương Hạo sẽ không trực tiếp nói cho mẹ biết là không chuyển đi. Chỉ có thể nhớ tới trước kia lúc hắn học cao trung, công ty điện lực muốn làm tháp điện cao thế qua thôn hắn. Lúc trước đều nói tốt lắm, muốn đi qua nhà Dương Hạo bọn họ, để cho bọn họ chuyển đi, kết quả vẫn là không giải quyết được gì.

Ba Dương nghe con trai nói như vậy cũng gật đầu_: “Hạo Hạo nói cũng đúng. Hiện tại tất cả mọi người đều là nghe nói, cũng không có ai dám vỗ ngực đảm bảo, cho nên họ đo liên đo, đến lúc đó muốn thật chuyển đi thì lại nói tiếp”.

-“Đúng vậy, chúng ta nơi này thật ra cũng thật tốt”_Dương Hạo theo lời mẹ nói đỡ xuống.

Dương Hạo biết thôn Vĩnh Độ bọn họ cũng muốn có thể giống như thôn trang được khai phá ở bên kia sông, nhà nhà cũng sẽ được chuyển vào trong tiểu khu xinh đẹp sạch sẽ. Hơn nữa nếu quả thật chuyển đi như đã nói, chính phủ còn có thể đền bù cho bọn họ một khoản tiền, như vậy so sánh với ở nông thôn làm ruộng thì tốt hơn, liền cùng người thành phố giống nhau. Mặc dù không ít người cũng như mẹ Dương trên đầu lưỡi nói là không muốn chuyển đi, nhưng ở trong lòng cũng là so với người khác cũng mong muốn. Người dân mong chờ hơn mười năm, chỉ cần có một chút xui gió thổi lay ngọn cỏ, mọi người sẽ lập tức kích động.

Hắn biết mẹ hắn coi trọng mặt mũi, cũng không có phá hỏng đi. Dù sao ở nông thôn ngấy người trong mấy chục năm, mọi người cũng hi vọng điều kiện ở lại tốt hơn một chút, cái ý nghĩ này cũng không có gì đáng trách.

Mặc dù Dương Hạo nói như vậy rồi, nhưng mà mẹ Dương vẫn cẩn thận chú ý chuyện đo đạc, rất nhanh, đến ba giờ chiều liền đo đến nhà họ Dương.

Ba Dương và mẹ Dương cùng giúp đỡ nhân viên đo lường kia, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn chăm chăm vào dụng cụ đo lường

-“Bao nhiêu mét vuông hả anh thợ?”_Mẹ Dương quan tâm hỏi

-“Diện tích ở là 198, những đường biên đất trống khác là 130”_Thợ đem chi tiết đo được nói cho mẹ Dương.

Mẹ Dương gật đầu, trong lòng tính toán diện tích này có thích hợp hay không, suy nghĩ một chút đại khái là không sai biệt lắm, cho nên mở miệng_: “Kia làm phiền cậu, cực khổ rồi”

Vừa mới đo đạc xong, mẹ Dương liền đem những chi tiết ghi lại trên sổ.

-“Tự mình nhìn mới yên tâm được chứ...Lỡ như có gì không may thì làm sao bây giờ”_Mẹ Dương cười cười.

Rất nhanh, nhà ở thôn cũng đo xong rồi. Trong mỗi nhà đều sẽ có một người đem tin tức “sẽ chuyển vào khu chung cư” truyền khắp cả thôn, thậm chí những người thôn khác cũng biết rồi. Mỗi người với một câu

chuyện truyền đi thái quá, càng về sau còn có người nói cái gì mà “thôn Vĩnh Độ nửa năm sau sẽ chuyển đi, đến lúc đó chính phủ bồi thường tiền liền tính theo diện tích nhà ở”

Cho nên tại lúc mọi người đem tin tức đồn đãi này coi là thật, thì buổi tối hôm đó, một nhà chú Hai của Dương Hạo đi tới nhà bà nội, la hét đòi phân nhà.

21. Chương 21

Dương Hạo biết chuyện này là do bà nội tới báo cho bọn họ. Lúc ấy, ba mẹ hắn còn đang ở trên bản vẽ viết về tính toán diện tích phòng ốc của nhà mình có thích hợp không.

Bà nội thấp mập, bước đi chậm chậm, đoán chừng là do lớn tuổi, nói chuyện cũng có chút đề cao không nổi. Bà đứng ở cửa nhỏ bên cạnh nhà Dương Hạo, một tay vịn tường, đầu nhô ra hướng phía trước: “Dương lão đại, một nhà các con tới đây, chúng ta thương lượng chuyện này”

Mẹ Dương trong lòng cả kinh, lập tức ngẩng đầu nhìn bà nội: “Thương lượng chuyện gì?”

Bà nội cũng không nói rõ, có chút chột dạ nhìn một chút dờ đi ánh mắt lòng vòng, không cùng mẹ Dương nhìn thẳng: “Các con tới đây sẽ biết, nhanh tới đây”_Nói xong câu đó liền xoay người chậm rãi đi trở về.

Mẹ Dương nhưng ngay sau đó trầm giọng xuống, sắc mặt cũng không tốt lắm: “Tôi thấy được Dương lão nhị bọn họ chạy đến rồi, không biết lại đánh chủ ý gì nữa”

Ba Dương gật đầu: “ Tôi trong lòng hiểu được, đi qua xem thử một chút sao”

Dương Hạo cũng nghe được bà nội nói, cho nên hắn vội vàng đem Đô Đô ôm vào trong phòng mình, cởi quần áo cho bé ra đắp chăn lại, đem kênh truyền hình chuyển đến kênh thiếu nhi: “Đô Đô, con tự mình xem phim hoạt hình, baba đi xem một chút bà cố bọn họ muốn nói gì. Tự mình ngoan ngoãn một chút, đừng đem chăn kéo ra coi chừng bị cảm lạnh biết không?”

Trong chăn thảm điện bật lên, Đô Đô hiện tại đi vào ngủ thật thoải mái, bé đem thân thể ở trong chăn bọc lại, sau đó hướng baba gật đầu: “Baba nhanh lên một chút trở lại, đợi lát nữa kể truyện cổ tích cho con”.

-“Vậy con phải nghe lời”_Sau khi đem Đô Đô dỗ dành tốt, Dương Hạo lúc này mới đi vào trong nhà bà nội.

Đèn trong nhà chính của nhà bà nội bật sáng, cách thật xa liền thấy người một nhà cũng ở bên trong. Lúc Dương Hạo đến trong nhà chính không có người nói chuyện, sắc mặt mẹ Dương vô cùng khó coi, đang ngồi ở trên ghế salon bình phục hô hấp của mình.

Dương Hạo đi tới cửa, chú Hai cùng bà nội ngẩng đầu nhìn hắn một cái, vẫn không nói gì.

-“Làm sao vậy?”_Dương Hạo mở miệng

-“Không có chuyện của con”_Bà nội trả lời Dương Hạo, nhưng mà giọng nói không tốt lắm.

-“Cô nhìn cô chỉ thích nói lung tung. Nơi nào có những thứ này!”_Bà nội nhìn con dâu lớn một cái, chân mày cau lại.

Dương Hạo vừa nghe ra riêng, trong lòng đại khái liền biết nguyên nhân một nhà chú Hai tới đây. Hắn đi tới bên cạnh mẹ của hắn, thuận khí cho bà: “Phân nhà cái gì? Muốn chia làm sao?”

Mặc dù Dương Hạo thoát nhìn là đối với mẹ của hắn hỏi, nhưng lại là khiêu mi nhìn về phía chú Hai cùng bà nội của hắn.

-“Đúng vậy phòng ở trong nhà hiện tại, trước kia ta cũng suy nghĩ qua lúc nào phân cho các người. Hôm nay vừa lúc mọi người cùng nhau đến thương lượng một chút chuyện phân chia phòng ở”_Bà nội thấy Dương Hạo hỏi liền giải thích cho hắn, sau đó đối diện với một loạt phòng ở: “Ba gian bên này sẽ để lại cho chú Hai của con, hai gian khác còn dư lại chính là của nhà con, chú Ba bọn họ chính là chỗ này bên trong nhà chính cùng phòng ngủ”

Dương Hạo nhìn một chút phòng ở đối diện, ở trong lòng cười lạnh một tiếng.

Trước kia một nhà Dương gia ở cùng một chỗ, ba anh em đều có phòng ngủ cùng nhà thuộc về chính mình. Nhưng mà bây giờ ba anh em cũng đã chuyển ra ngoài rồi, phòng ở cũng toàn bộ trống rỗng chuyển đi. Lúc trước mọi người cũng không để ý đến phòng trống, cũng không có người nói ra ở riêng. Hôm nay có người tới đo diện tích, phòng trống hiện tại cũng toàn bộ biến thành bánh trái thơm ngon.

Ba gian phòng ở kia liền cùng một chỗ trước mặt so với diện tích của một nhà Dương Hạo ước chừng nhiều hơn gấp đôi. Không chỉ có như thế, một nhà chú Ba đồng dạng là phân đến phòng ngủ cùng nhà chính, bởi vì mới xây dựng lại sau, diện tích cũng so với một nhà Dương Hạo còn muốn lớn hơn.

Cho nên nói, nếu như theo diện tích mà tính, coi như phần của một nhà Dương Hạo là ít nhất.

Trước kia, bà nội thiên vị chú Hai bọn họ mặc dù rất rõ ràng rồi, nhưng vẫn còn biết giả bộ mặt mũi. Lần này sau khi vừa nghe nói đem khu chung cư theo diện tích bồi thường tiền trực tiếp ngay cả giả bộ cũng đều lười giả bộ rồi.

Thiên vị rõ ràng như vậy, cũng khó trách mẹ Dương tức giận đến thế, sống chết cũng không đồng ý.

–“Muốn chia thì đem diện tích tất cả phòng ở trước mặt đo ra đem chia đều cho ba con trai, một mình phân phòng ở tuyệt đối không thể nào”_Mẹ Dương vỗ bàn một cái, ném ra một câu nói.

–“Chị Cả, không thể nói như vậy. Chị cũng phải giảng đạo lý a. phòng ở là của ba mẹ, bọn họ chia như vậy tự nhiên có đạo lý của bọn họ. Nhà chúng ta bốn người, sau này Tiểu Nhã trưởng thành, vốn cho nó để lại một phòng chứ sao”_Chú Hai vừa nhìn mẹ Dương nói như vậy vội vàng mở miệng.

Mặc dù Dương Hạo biết nơi này sẽ không thật bị khai phá, cũng tuyệt đối không có chuyện chuyển đến khu chung cư nhưng thiên vị rõ ràng như vậy, bọn họ cũng sẽ không chủ động chấp tay nhường cho, tự mình nên tranh thủ.

Dương Hạo nhìn nhà chú Hai một cái, sau đó quay đầu nhìn về bà nội mở miệng_: “Bà nội, tại sao chú Hai bọn họ nhiều hơn một gian phòng?”

Bà nội vừa nhìn Dương Hạo hỏi như thế, đem giải thích đã sớm thương lượng nói ra_: “Một nhà chú Hai con tương đối khó khăn, hiện tại vừa sinh xong Tiểu Nhã, bốn người bọn họ vẫn là chia nhiều hơn một ít. Coi như là chia đều xuống đầu người, bọn họ cũng nên nhiều hơn một ít”

–“Vậy thì theo như đầu người để chia, nhà ta còn có Đô Đô thì sao”_Mẹ Dương hỏi ngược lại.

–“Đô Đô kia tại sao có thể tính được, Kiệt nhi nhà ta sau này, còn có Thụy Thụy của lão Tam bọn họ cũng muốn thành gia lập nghiệp, sinh đứa trẻ còn muốn chia cùng nhau? Như vậy coi như xuống tới đời cháu làm sao cho công bằng?”_Thím Hai vội vã giải thích.

–“Chị Cả đây là giải thích lời vô ích rồi, không thể tính như vậy!”_Thím Hai chết sống cũng không chịu.

Dương Hạo biết tiếp tục nói như vậy khẳng định sẽ không có kết quả, đợi lâu như vậy cũng đến lúc, cho nên hần mở miệng_: “Hiện tại muốn phân phòng ở cũng được, nhưng là theo cái phương án mới vừa nói phân xuống, nhà con quả thật chịu thiệt, cho dù một nhà chú Hai hiện tại khó khăn, nhưng mà chú Hai cùng chú Ba bọn họ phần diện tích so với chúng ta nhiều hơn là sự thật.”

Dương Hạo dừng lại một chút, nhìn thoáng qua bà nội_: “Giống như cũng đều là con trai, con gái, cháu trai của người, cho nên mẹ con không đồng ý cũng rất bình thường. Nếu như sau này khu chung cư dựa theo diện tích phòng ở mà đền bù tiền mà nói... chúng ta cũng quá chịu thiệt rồi phải không?”

Mặc dù trong lòng mọi người đánh chủ ý riêng gì của mình cũng rõ ràng, nhưng mà cũng không có người nào dám đem lời nói trắng ra như vậy. Hiện tại trong lòng thâm tính toán thì ngược lại bị Dương Hạo gọn gàng dứt khoát nói ra, thím Hai lập tức im lặng.

Thấy Dương Hạo nói như vậy, chú Hai vội vàng khoát tay, giọng nói cũng cực kỳ mất tự nhiên_: “Đem cái gì khu chung cư a, biết là sẽ không có chuyển đi a”

Thím Hai cùng bà nội cũng vội vàng phụ họa_: “Sẽ không chuyển đi, cũng là những người đó bịa đặt... Bạn học của chú Hai con làm việc ở trấn trên, họ cũng nói chuyện này là giả”

Dương Hạo dĩ nhiên biết sẽ không có chuyển đi, nhưng mà những người người khác không biết, đặc biệt là một nhà chú Hai của hân. Nếu không phải thật tin muốn chuyển đến khu chung cư thì sao có thể vội vã ra ở riêng như vậy?

Nhìn những người này miệng không đồng nhất đem bọn hân thành bộ dạng kẻ ngu, Dương Hạo nở nụ cười, cố ý khen cùng bọn họ gật đầu_: “Đúng vậy, nói cũng mười mấy năm rồi cũng không thấy chuyển đi, khẳng định cũng sẽ không chuyển đi. Thật ra thì cũng chỉ mấy gian phòng trống, sau này cũng không nhất định ở đó. Bà nội nếu như thật sự muốn phân ra như vậy thì cũng được, chúng ta biết một nhà chú Hai khó khăn, nhưng mà cũng không có thể sai lệch quá nhiều. Nếu như muốn đem phòng ở cho bọn họ, như vậy nhà chúng ta cũng cần có thứ gì bồi thêm chứ? Tránh cho sau này hương lý hương thân* cảm thấy bà nội phân chia n vậy là thiên vị.

*hương lý hương thân: người cùng thôn, người thân.

Mặc dù không hiểu con trai mình sao lại làm như vậy, nhưng mà mẹ Dương vẫn là tạm thời không nói gì.

Thím Hai không giải thích được nhìn Dương Hạo, sợ hân nói ra cái gì muốn tiền hoặc là muốn phòng ở của bà nội hân, thật cẩn thận dò hỏi_: “Phải bồi thêm như thế nào?”

-“Trong nhà phòng ở cũng chia xong rồi, ta tạm thời cũng không nghĩ tới, bà nội xem thử còn chỗ nào dư thừa hay không, có thể phân cho chúng ta xem?”

Dương gia trước kia cũng không ở chỗ này, ban đầu bà cố của Dương Hạo ở chỗ bãi đất bồi. Dương Hạo nói như vậy, chính là muốn cái nhà cũ kia, chẳng qua là nếu như hân mới ra như vậy, một nhà chú Hai đoán chừng sẽ không dễ dàng đồng ý, hoài nghi hân có tính toán gì không. Cho nên hân liền cố ý nói nơi này chuyển đến khu chung cư, để cho chú Hai bọn họ cảm thấy bên này nhất định sau này sẽ chuyển đi, chút đất chỗ cái nhà cũ bên kia đối với bọn hân mà nói căn bản không quan trọng.

Quả nhiên chú Hai thấy Dương Hạo vừa nói như thế, hai mắt tỏa sáng. Gã cũng không nghĩ tới Dương Hạo hai ba câu nói liền cho qua, nghĩ đoán chừng là đi học đến u mê rồi.

Nhưng mà như vậy chính là giống như gã mong muốn, cho nên vội vàng cười gật đầu_: “Hạo Hạo nói rất đúng, bà nội của con lớn tuổi không có suy nghĩ cẩn thận. Nếu không thì mẹ thử nghĩ có cái gì bồi thêm không?”

Dương Hạo cười thâm, quả nhiên bà nội nói như vậy.

Sau khi nghe xong Dương Hạo không có lập tức đồng ý, trên mặt có vẻ hơi chút miễn cưỡng, do dự mở miệng_: “Cái này mà nói..., con cùng ba mẹ thương lượng một chút xem sao. Chỗ kia cũng vắng vẻ, chút đất chỗ kia muốn cũng không làm được việc gì...”

Bà nội nhìn Dương Hạo không quá đồng ý, sợ hân ghét bỏ, đến lúc đó lại náo về chia phòng ở bên này, quyết định đem nhà cũ cùng chia cho bọn hân, cho nên bổ sung_: “Nếu không liền cùng nhau cho các người, nơi đó dù sao cũng không quá lớn. Thật ra thì nơi đó đất rất tốt, nói không chừng sau này vẫn có thể khai phá đến”

Rõ ràng trợn mắt nói lời bịa đặt, chỗ kia nếu là thật tốt như vậy, bà nội khẳng định sẽ không dễ dàng tính toán cho Dương Hạo bọn họ như vậy.

Rõ ràng biết điểm này mẹ Dương rất bất mãn nói một câu_: “Chỗ kia lấy ra sao? Trên không đựng trời, dưới không chạm đất...”

Dương Hạo không nói gì, mục đích cũng hân cũng không khác lắm đã đạt được, bước kế tiếp chính là khuyên nhủ ba mẹ của mình.

Bà nội gật đầu_: “Cũng đúng, chuyện này cũng không gấp, con trở về hảo hảo khuyên nhủ ba mẹ con. Nhà cũ không tồi, diện tích khá lớn, các người cũng không chịu thiệt. Bà nội thật ra thì cũng không có thiên vị người nào”.

Dương Hạo cười_: “Dạ, con biết”

22. Chương 22

Mẹ Dương đi theo phía sau Dương Hạo không nói được lời nào, bà hết sức không rõ con mình với mới nói như kia là có ý gì. Dương lão nhị và bà nội nó rõ ràng đúng là muốn đem diện tích phòng ở trong nhà nuốt đi, Dương Hạo lại còn đồng ý!

Dương Hạo biết mẹ của hắn hiện tại đang nổi nóng, cho nên rót cho bà ly nước_: “Mẹ, người trước uống nước cho thông cổ họng”

-“Con dĩ nhiên biết bọn họ thiên bị, cũng biết chú Hai bọn họ có chủ ý gì....”_Dương Hạo nở nụ cười, chú Hai hẳn cùng bà nội về điểm này tâm tư thật sự quá rõ ràng.

Mẹ Dương càng thêm nghi ngờ_: “Vậy con còn đồng ý?”

-“Bởi vì nơi này sẽ không dời đi, bọn họ muốn cũng vô dụng. Mẹ, lần này mẹ phải tin tưởng con”_Dương Hạo nói thật cho mẹ của hắn biết.

Mẹ Dương khoát tay áo, không quá tin tưởng_: “Trong cơ quan chính quyền thị trấn cũng có người nói nơi này muốn dời đi rồi, không giống nói giỡn, hơn nữa nếu không dời những người đó tại sao lại tới đo diện tích?”

Dương Hạo hiểu tâm lý của mẹ hắn, nếu như không phải hắn sống lại, không biết chuyện tương lai kia, có thể mình cũng sẽ cảm thấy khả năng dời đi rất lớn. Nhưng mà hắn lại không thể nói cho mẹ hắn sự thật, dù sao chuyện sống lại này cũng quá mức kinh hãi thể tục...

-“Lần này đo diện tích nhà ở đoán chừng chẳng qua là làm thống kê, nơi này sẽ không dời đi, muốn dời chính là bãi đất cách phía bên kia”.

Mẹ Dương không thể tin nhìn Dương Hạo_: “Tại sao là bãi đất bồi? Chỗ kia làm sao có thể sẽ bị khai phá chứ? Hơn nữa làm sao con biết những chuyện này?”

Dương Hạo ở trong đầu suy nghĩ một chút, có biện pháp gì có thể làm mẹ tin tưởng mình hay không, hơn nữa còn có thể tiêu diệt lý do hợp lý.

Mắt thấy mẹ Dương nhìn chằm chằm mình, dưới tình thế cấp bách, Dương Hạo phải mở miệng_: “Mẹ, mẹ còn nhớ rõ Vương tổng lúc trước tới kia không?”

Mẹ Dương gật đầu_: “Nhớ được a....Làm sao vậy?”

-“Mẹ cảm thấy một ông chủ lớn như y sẽ vô duyên vô cớ đến huyện thành nhỏ này của chúng ta sao?”

Mẹ Dương lắc đầu, trong lòng tựa hồ hiểu ra thứ gì..._: “Con chính là nói? Y tới khai phá sao?”

Cái thương nhân khai phá kia là ai Dương Hạo căn bản cũng không biết, bạn của Vương Tuấn cũng là do Dương Hạo bịa ra. Dù sao cũng là bạn của ông chủ lớn, mẹ của hắn nếu có hỏi tới hắn nói không biết cũng không sao.

Mẹ Dương vừa nghe có chút hiểu con bà tại sao không cần phòng ốc trong nhà mà là muốn nền nhà cũ rồi, nguyên do là bởi vì a!

-“Cái này có thể tin cậy được không?”_Trên mặt mẹ Dương lộ ra một tia vui sướng, nhưng mà đảm bảo ý kiến bà vẫn là muốn xác nhận lại.

Dương Hạo kiên định gật đầu_: “Thật, nếu không mẹ cho là Vương tổng ngàn dặm xa xôi tới đây chính là vì nhìn một thủ hạ đã từ chức từ lâu rồi sao”

Thật ra hiện tại Dương Hạo cũng không muốn nhắc tới Vương Tuấn, nhưng lại không còn cách nào.... Nhắc đến Vương Tuấn, hắn liền nghĩ đến một ít chuyện kiếp trước, cùng những lời ngày đó Vương Tuấn nói ra... Trong nháy mắt, sắc mặt Dương Hạo cũng có chút biến hóa.

Mẹ Dương cũng không có nhận thấy được biến hóa của con trai, nhỏ giọng dặn dò: “Chuyện này ngàn vạn lần đừng để bà nội cùng chú Hai của con biết, nếu không khẳng định bọn họ náo loạn muốn phòng ở bên kia...”

–“Dạ, cái này con biết. Mẹ, ngày mai lúc đi theo chân bọn họ nói nhớ phải giả vờ bộ dạng vô cùng miễn cưỡng, nếu không chú Hai bọn họ lòng nghi ngờ nặng, đến lúc đó sợ có thay đổi”_Dương Hạo sợ mẹ mình sau khi biết chân tướng cao hứng quá mức, biểu hiện trước sau không giống nhau để cho chú Hai nghi ngờ, đến lúc đó muốn đi theo muốn phân nhà cũ, vậy cũng không tốt.

Mẹ Dương trịnh trọng gật đầu: “Cái này mẹ nắm chắc trong lòng, sẽ không nói”

–“Đây là việc tất nhiên”_Mẹ Dương tự nhiên cũng hiểu rõ ràng điểm này.

Lúc này thuyết phục được mẹ Dương, Dương Hạo cũng coi như thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ đến quyết định lúc trước của bà nội, trong lòng nhịn không được thất vọng đau khổ.

Dương Hạo sau khi cùng ba mẹ thương lượng xong, đẩy ra cửa phòng ngủ, Đô Đô đã ngủ rồi. Dương Hạo rón rén lên giường, đột nhiên nghe được Đô Đô nói mê

–“Baba*... Baba làm sao vẫn chưa về nhà...”

Tâm Dương Hạo chìm xuống, hẳn biết, cái baba mà Đô Đô gọi kia, cũng không phải là mình

*Bình thường LÝ để cho Đô Đô gọi Dương Hạo là baba (nguyên văn), còn Vương Tuấn là cha cho phân biệt. Chỗ này là trường hợp đặc biệt, còn bình thường Đô Đô vẫn có phân biệt cách gọi 2 người này nhé.

Thở dài một hơi, Dương Hạo kéo lại chăn cho Đô Đô, hẳn không biết sau này làm như thế nào để nói cho Đô Đô biết chuyện đã qua.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, một nhà chú Hai quả nhiên liền chạy đến bà nội bên này. Sau khi mấy người ngóc cùng nhau nhỏ giọng thương lượng một chút, chú Hai liền cười hì hì tới đây, trông chừng xem mẹ Dương quanh co hỏi thăm bà tối qua tính toán như thế nào.

Mặc dù nghe lời của Dương Hạo biết không có dời đi, nhưng nhìn đến bộ dạng chú Hai vội vàng không chịu được, mẹ Dương vẫn là vô cùng chán ghét. Nghĩ tới tối hôm qua Dương Hạo dặn dò, bà liền lập tức sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn: “Chờ ta làm xong công việc rồi nói, việc ở riêng chuyện lớn như vậy, gấp cái gì mà gấp”

Chú Hai vội vàng gật đầu: “Chị Cả, chị nói đúng, vẫn là nên suy nghĩ thật kỹ. Nhưng mà tối hôm qua mẹ đề nghị cái kia không tồi, chị xem bên này phòng ở mặc dù có ít chút, nhưng mà nhà cũ diện tích cũng lớn, thật ra thì so ra các người vẫn còn muốn lời hơn chúng ta...”

Mẹ Dương cười lạnh một tiếng: “Vậy chúng ta đổi lại như thế nào?”

Vừa nghe đến phải thay đổi, chú Hai lập tức sửa miệng: “Hà hà, các người là lão đại, bình thường cũng chiều cổ cha mẹ nhiều nhất, tốt hẳn là phải phân cho các người. Hơn nữa nơi đó mặc dù tốt, nhưng mà có chút xa, sau này Tiểu Nhã cùng thằng nhóc Kiệt sửa phòng ở cũng xa. Hạo Hạo nhà các người sau này khẳng định ở trong thành, chúng ta so bì không được”.

Mẹ Dương chán ghét không nói gì, liếc chú Hai một cái tiếp tục quét sân. Chú Hai biết mới vừa rồi đem lời nói lộ ra, hiện tại cũng không dám tiếp tục mở miệng, sợ chị Cả cùng gã đổi lại, cho nên tùy tiện nói hai câu liền chính mình đi đến mẹ bên kia.

Mẹ Dương chữ “được” còn chưa dứt lời, một nhà chú Hai còn kém không có vui mừng hô vang một tiếng. [chấm] Dương Hạo tối hôm qua thật ra đã đoán sai một chút, đó chính là một nhà chú Hai hẳn so với tưởng tượng của hắn còn muốn nóng lòng hơn. Cho nên không đợi mẹ Dương nói ra đi công chứng, bọn họ cũng đã vô cùng lo lắng viết xong giấy thỏa thuận rồi, sau đó đi trấn trên ký đóng dấu mời người công chứng.

Dương Hạo nhìn phần giấy thỏa thuận kia, nở nụ cười.

Không biết đến lúc đó một nhà chú Hai có vẻ mặt gì nữa.

Lâm Giản đem hồ sơ thiết kế gần đây giao cho Vương Tuấn, trước khi đi ra nhớ một chuyện_: “Vương tổng, Lạc Dực bên kia tựa hồ gần đây rất không an phận”.

Vương Tuấn ánh mắt cũng không hạ xuống một chút, khóe miệng nở nụ cười hơi giễu cợt_: “Gã vừa đang làm cái gì mờ ám rồi?”

-“Gã gần đây đang bí mật thu mua cổ phần của “Bách Ưc”*

Vương Tuấn khép lại văn kiện, gật đầu_: “Ta biết rồi, tiếp tục theo dõi kỹ gã”.

-“Vâng”_Lâm Giản cung kính trả lời.

-“Đúng rồi, Dương Hạo và Đô Đô gần đây như thế nào?”_Vương Tuấn ngẩng đầu nhìn Lâm Giản, không còn là nét mặt không chút thay đổi mới vừa rồi.

Nghe câu nói sau cùng của Lâm Giản, Vương Tuấn trên mặt thiếu chút nữa kiềm lại được_: “Tốt lắm, đi ra ngoài đi. Đi hỏi nhóm thiết kế sinh thái nông nghiệp lúc nào đến”.

-“Vâng!”

Vương Tuấn cầm ảnh gia đình ba người bọn họ ở trên bàn làm việc lên xem, trong lòng từng đợt nhớ nhung cùng hối hận.

Quả nhiên mọi người là vậy, mất đi mới hiểu được phải quý trọng.

23. Chương 23

Chuyện phòng ốc coi như là giải quyết, một nhà chú Hai tự nhận là nhật được tiện nghi* (chiếm lợi) của Dương Hạo, xem ra mặt cả ngày cũng cười vô cùng rực rỡ, ở nhà chờ lúc nào dời đi thì bồi thường tiền. Ngay cả thời điểm người lớn trên chóc Lương Tiểu Nhã, bọn họ cũng sẽ đặc biệt cao ngạo vút ra một câu_: “Sau này dọn nhà đi, nhà ta thì có rất nhiều, rất nhiều nhà lớn cùng xe hơi nhỏ, các người đều không có”

Mặc dù gần đây một nhà chú Hai vô cùng đắc ý, nhưng Dương Hạo là người vốn không muốn để ý tới nhiều chuyện, hẳn hiện tại để ý chính là chuyện thuê đất mở giải trí nông thôn.

Mẹ Dương cùng ba Dương thật ra thì cũng không quá đồng ý ý nghĩ mở giải trí nông thôn trên chân núi của Dương Hạo, dù sao rủi ro cũng rất lớn. Theo như ý của mẹ Dương thì là Dương Hạo hiện tại dù sao cũng có chút tiền gửi ngân hàng, trong nhà cũng không có thiếu tiền, Dương Hạo là một sinh viên đại học, đi vào trong thành tìm công việc so với ở nhà mở giải trí nông thôn sẽ tốt hơn. Ba Dương còn lại thì lo lắng Dương Hạo mở giải trí nông thôn rủi ro quá lớn, hơn nữa đến cuối cùng dễ thiếu hụt vốn, cho nên đối với quyết định của Dương Hạo vẫn là không quá đồng ý.

Nhưng mà Dương Hạo trọng sinh đến, hẳn biết sau này bên này có khai phát, khách du lịch sẽ rất phát triển. Đây không thể nghi ngờ là một cơ hội buôn bán rất tốt, hơn nữa cho dù là không có khai phá tới, hiện tại xung quanh giải trí nông thôn cũng tương đối ít. Phía sau núi tự nhiên là ưu thế đặc biệt của mình, khai phá ra giải trí nông thôn bình thường không thể so sánh tới. Đây là một cơ hội tốt, Dương Hạo cũng là nguyên ý đi đánh cược một lần.

Cuối cùng Dương Hạo khuyên bảo, cha mẹ đến chung quy vẫn đồng ý.

Dương Hạo biết, ba mẹ lần này có ba phần là bị động, bảy phần là đối với con cái bao dung cùng yêu thương. Nhìn ba mẹ của mình còn có con trai còn nhỏ của chính mình, Dương Hạo âm thầm trong lòng tự nói, lần này nhất định phải thành công, cho người nhà mình một cuộc sống yên ổn hạnh phúc.

Người một nhà thương lượng cạn kể một hồi lâu, rốt cuộc vào ngày hai mươi tháng giêng đi tìm thôn trưởng thôn Vĩnh Độ, Triệu Kế.

Buổi sáng Dương Hạo đem một chén nước canh cá nheo từ trong nồi lấy ra, từ từ đút cho Đô Đô ăn.

Cá nheo này là ngày hôm qua lúc ba Dương đi ra bờ sông từ trong tay một người câu cá mua về. Cá nheo là cá nheo đất trong sông xanh biếc, dinh dưỡng nhiều giá trị cao, thịt cá cũng non mịn rất ngon. Thân thể Đô Đô không tốt, trong nhà vẫn luôn thay đổi các dạng đồ bổ cho thân thể Đô Đô. Đoạn thời gian trước nghe nói mỗi sáng sớm nấu nước hầm canh cá cho tiểu hài tử đối với thân thể đặc biệt tốt, cho nên mỗi sáng sớm mẹ Dương liền mua các loại cá khác nhau nấu cho Đô Đô. Lúc ấy cũng không có thiếu người muốn mua, nhưng mà cũng là hương lý hương thân, biết Dương lão đại muốn mua về cho cháu trai bồi bổ thân thể, tất cả cũng không hề tranh giành nữa.

Cho nên buổi sáng hôm nay mẹ Dương từ trên thân cá nheo lấy vài miếng thịt cá, nấu ra một chén súp cá nheo ngon.

Dương Hạo thổi thổi, mùi thơm xông vào mũi. Sau đó, hắn từng múng từng múng từ từ dứt cho Đô Đô uống.

Đô Đô cũng đặc biệt thích canh cá, mỗi sáng sớm cũng đặc biệt phối hợp uống xong.

–“Baba đợi lát nữa cùng ông nội đi ra ngoài có việc, Đô Đô cùng bà nội ở nhà phải ngoan một chút mới tốt nha”_Dương Hạo lát nữa sẽ phải đi đến nhà trưởng thôn, sợ Đô Đô lát nữa khắp nơi tìm hắn, cho nên trước “báo cáo” cho bé biết một chút hành tung của hắn.

Đô Đô mắt to đen nhánh chuyển động, âm thanh giòn tan hỏi_: “Baba muốn đi đâu a? Đô Đô có thể cùng đi theo một lúc không?”

Dương Hạo lắc đầu_: “Baba muốn đi làm chuyện quan trọng, nếu không sau này baba liền không có tiền mua đồ chơi mới cho Đô Đô, cũng không có tiền mua đồ ăn cho Đô Đô rồi”.

Đô Đô vừa nghe nghiêm trọng như thế, vội vàng gật đầu_: “Baba đi đi, con sẽ ở nhà nghe lời bà nội”.

Dương Hạo cười dứt một ngụm súp cuối cùng trong chén tới Đô Đô đang chu môi _: “Baba rất nhanh sẽ trở về”

Thôn Vĩnh Độ là một thôn lớn, trong đó có hơn mười đội sản xuất, đội sản xuất tại vị trí nhà Dương Hạo chính là một trong số đó. Vì vậy mặc dù đồng thời là người thôn Vĩnh Độ, nếu như đội sản xuất khác nhau thì khoảng cách trong nhà cũng sẽ không được quá gần.

Thôn trưởng Triệu Kế liền cách nhà Dương Hạo có chút đường xa. Nhà Triệu Kế ở chỗ giao giới* thôn Vĩnh Độ cùng thôn Quang Minh, cách đường quốc lộ đi huyện thành huyện Gấm Tân tương đối gần.

*giới trong địa giới: phân chia khu vực địa lý.

Cái chức quan thôn trưởng thôn Vĩnh Độ này mặc dù không lớn, nhưng mà vẫn có vô số người muốn làm vị trí kia, có ít người nghĩ mãi vẫn không rõ nguyên nhân trong đó. Nhưng mà chỉ cần người biết Triệu Kế sau khi làm thôn trưởng, gia nghiệp của gã tăng mấy vòng đoán chừng liền hiểu rõ những thứ gì rồi.

a Dương đi xe gắn máy chở Dương Hạo đến trước nhà 2 tầng, lầu gác nhỏ hiện đại thì ngừng lại.

Đã nhiều năm không trở lại, Dương Hạo phát hiện nhà thôn trưởng đã thay đổi không ít. Nhà lầu là mới sửa lại, không còn là mấy gian nhà ngói trong trí nhớ của hắn, lầu gác nhỏ hiện đại cách đó không xa, đất đai ban đầu cũng trở thành một loạt các nhà xưởng mới xây lên, xem ra bộ dạng tính toán sau này cho thuê.

–“Này thôn trưởng làm cũng an nhàn”_Dương Hạo hài hước cười cười.

Ba Dương nhìn theo tầm mắt con trai, phát hiện con trai nhìn chính là nhà xưởng Triệu Kế xài chừng hai mươi vạn xây lên, trong lòng hiểu rõ con trai đang nói cái gì. Ông tiến tới bên cạnh con trai, nhỏ giọng_: “Trần trên còn có hai phòng nhỏ đó... Nhưng mà đợt lát nữa cũng đừng nói những thứ này”.

Dương Hạo gật đầu_: “Con biết rồi”_Sau đó hắn hướng trên cửa sắt màu đỏ gõ hai cái_: “Chú Triệu, chú Triệu có ở nhà không?”

–“Ai đó?”_Một giọng nói đàn ông trung niên hùng hậu từ bên trong nhà truyền đến, giọng nói ôn hòa.

-“Là con, Dương Hạo. Hôm nay đến đây phiền chú một chuyện...”_Dương Hạo đang nói chuyện, một người đàn ông trung niên “tai to mặt lớn”*(theo đúng nghĩa đen: béo mập)mang dép chằm chậm đi ra. Mỗi bước gãi đi ra thịt trên bụng lại rung một cái, Dương Hạo cảm thấy dây lưng hông của gã tựa hồ sắp bị chống đỡ đến hỏng mất rồi.

Người nọ sau khi thấy rõ ràng người thì nhàn nhạt đáp lại một câu_: “Dương lão đại a, đi vào mời ngồi, cái này là Dương Hạo sao? Mấy năm không gặp, cũng đã lớn như vậy rồi à...”

Bà Dương cùng Dương Hạo ngồi xuống hai cái ghế ở dưới mái hiên. Bà Dương nhìn Triệu Kế bộ dáng chưa tỉnh ngủ, xoa xoa đôi bàn tay xin lỗi_: “Triệu ca, thật không tốt đã quấy rầy anh, nhưng lần này thật sự có chuyện cần mới hỗ trợ”_Bà Dương xé mở một gói “Ngọc Khê”, đưa một miếng cho Triệu Kế.

Triệu Kế nhận lấy, móc ra cái bật lửa đốt, hít một hơi thật sâu chậm rãi phun ra vòng khói, giương mắt nhìn thoáng qua ba Dương_: “Chuyện gì vậy?”

Ba Dương liền bắt đầu hướng Triệu Kế nói rõ ý đồ đến đây hôm nay của bọn họ_: “Con tôi muốn đem đội sản xuất phía sau ngọn núi kia thuê lại, cho nên hôm nay tới đây phiền anh xem một chút thử có điều kiện gì để có thể thuê không?”

Vừa nghe ba Dương nói như vậy, Triệu Kế nâng mặt lên không chút thay đổi, có chút không giải thích được, _: “Ngọn núi kia sớm đã không có người trồng ruộng rồi, các người tại sao lại muốn thuê?”

Dương Hạo cười xởi lởi trả lời_: “Là con muốn ở chỗ đó mở giải trí nông thôn”

-“Ở chỗ kia mở giải trí nông thôn?”_Phản ứng của Triệu Kế tin chắc cũng là phản ứng của rất nhiều người ở thôn Vĩnh Độ, cũng là cảm thấy sống ở mảnh đất trên núi hoang kia không có tiền đồ.

Dương Hạo sớm đoán được sẽ có phản ứng như thế, hần thông dong cười_: “Chú Triệu, chú cũng biết đến, hiện nay việc làm khó tìm, tìm được rồi cũng không ổn định. Ở bên ngoài đánh liều rất lâu còn không bằng ở nhà phát triển. Cho nên con liền suy nghĩ ở nhà làm ra chút gì. Con đây liền chuẩn bị vài món ăn mùi vị có thể bán được*, đã nghĩ đến ở trên chân núi mở một cái giải trí nông thôn, trồng chút cây ăn quả..., cuộc sống trôi qua là được”.

Triệu Kế nở nụ cười, mang theo vài phần khinh thường cùng giễu cợt_: “Người trẻ tuổi a... Chính là cùng đám lão già này ý nghĩ không giống nhau. Chuyện thuê núi lần này không phải là ta tự tính toán, hai ngày nữa ta sẽ hỏi thăm một chút cho các người”.

Dương Hạo nhìn ba Dương một cái, ba Dương đột nhiên đứng lên, từ cái thùng phía sau xe máy lấy ra một hộp thuốc lá “Trung Hoa” đã chuẩn bị tốt từ lúc trước.

-“Triệu ca, tôi biết chuyện này tương đối phiền toái, liền làm phiền anh để ý nhiều chút. Dứa nhỏ muốn xông pha một lần, vẫn là phải nhờ chiếu cố của anh”_Ba Dương đem một ít gói thuốc đưa cho Triệu Kế.

Triệu Kế lập tức đem nửa đoạn thuốc còn ném xuống đất, cười híp mắt nhận lấy từ trong tay ba Dương.

-“C

háu nhìn chú người mới tỉnh dậy, đầu óc cũng mơ hồ. Tiểu Hoa ~~”_Triệu Kế hướng vào trong phòng lớn tiếng gọi vợ một tiếng, bên trong ngay sau đó có tiếng đáp lại, _: “Rót hai chén trà đem ra ngoài”.

-“Thật ngại quá, cháu nhìn chú lớn tuổi chính là không dùng được nữa rồi. Cho nên sau này vẫn phải là xem các người trẻ tuổi rồi...”_Triệu Kế hướng Dương Hạo cười cười.

Dương Hạo chỉ cười không nói.

-“Ngọn núi kia là ở phía sau đội sản xuất, các người muốn nhận thầu đoán chừng là phải cần toàn bộ người trong thôn đồng ý mới được. Chờ ta đi tìm đội trưởng đội sản xuất nói với nàng ta chuyện này, sau khi thương lượng xong, buổi tối điện thoại cho các người thế nào?”_Triệu Kế khẽ giảm thấp âm thanh, từ từ cùng Dương Hạo bọn họ thương lượng.

Dương Hạo gật đầu_: “Được, chú Triệu đã làm phiền.”

Triệu Kế khoát tay áo_: “Chuyện này, hẳn là đồng ý, đây cũng là kéo kinh tế của thôn Vĩnh Độ chúng ta phát triển chứ sao? Đúng rồi, cháu chuẩn bị thuê bao nhiêu năm?”

-“Mười lăm năm”

Triệu Kế sờ sờ cằm mình, tựa hồ đang suy tư. Một lát sau, gã mới mở miệng_: “Mười lăm năm theo như lời nói thì thời gian cũng có thể tiến hành, nhưng mà vấn đề về phương diện tiền thuê trong lòng cháu đã tính ra cái gì?”

Cái vấn đề này Dương Hạo lúc trước đã nghĩ qua_: “Một nhà một vạn, thanh toán tiền một lần”

-“Cái giá này cũng coi như tương đối độ lượng rồi, nhưng mà dù sao cũng không phải mỗi người đều thông tình đạt lý như vậy, đến lúc đó cùng các người kia cháu phải nói cho tốt. Có ít người nhưng có thể khó làm việc hơn một chút, đến lúc đó có cần liền gọi điện thoại cho chú Triệu”_Triệu Kế hướng Dương Hạo khẽ gật đầu một cái.

-“Cảm ơn chú Triệu, cháu nhớ kỹ rồi”_Dương Hạo mỉm cười nói tạ ơn.

Ba Dương nhận lấy nói_: “Đúng vậy, đúng vậy, Triệu ca hôm nào rảnh rồi cùng đi ăn một bữa cơm a. Hôm nay chúng tôi còn có việc đi về trước, bao chuyện phiền toái kia liền chỉ sợ muốn phiền anh để tâm nhiều hơn”.

-“Lão Đại yên tâm, chuyện này tôi lập tức đi làm ngay”

Đi ra cửa nhà Triệu Kế, hai cha con liếc mắt nhìn nhau, hết thấy đều không nói lời nào.

24. Chương 24

Dương Hạo cùng ba Dương còn chưa tới nhà đội trưởng, Triệu Kế liền điện thoại tới, nói cho bọn họ biết chuyện này đã cùng đội trưởng nói qua, để cho bọn họ hiện tại đi tìm đội trưởng, cùng bà nói chuyện một chút.

Đội trưởng cũng là một người phụ nữ trung niên chừng năm mươi tuổi, mập lùn. Lúc Dương tìm được bà, bởi vì thôn trưởng đã có nói qua trước, trong lòng đội trưởng cũng có tính toán.

Dương Hạo sao có thể không rõ ý của đội trưởng, cho nên cười nói_: “Thím Lưu yên tâm, thím cực khổ ta vẫn nhớ. Kia, cháu sẽ bồi thường cho thím hai vạn, thím xem có thích hợp không?”

Đội trưởng vừa nghe trong lòng vui mừng, nhưng mà mặt mũi vẫn còn muốn giữ lại, cho nên kiềm chế nội tâm vui sướng ra vẻ bình tĩnh gật đầu_: “Nói gì những thứ này.... Những điều này đều là ta phải làm, làm cái chức này nên tận tâm đi làm. Chuyện này cậu cứ yên tâm đi, tôi ăn trưa xong sẽ đi báo cho mọi người.”

Dương Hạo nói cảm ơn thím Lưu, từ chối cơm trưa bà mời, liền đi về nhà.

Nhà đội trưởng cách nhà Dương Hạo không xa, ở cách vách nhà chú Hai. Dương Hạo vừa lúc đi ra liền thấy Lương Tiểu Nhã đứng ở trước nhà chú Hai một mình chơi đùa.

Dương Hạo theo thói quen gọi nàng một tiếng.

Lương Tiểu Nhã ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hắn một cái, cũng không trả lời Dương Hạo một tiếng, giống như không có nhận ra, trực tiếp xoay người chạy vào trong nhà.

Dương Hạo mặc dù trở lại không lâu, nhưng đối với tính cách người em họ này cũng nắm rõ ràng không ít, muốn nàng chủ động chào hỏi người hoặc là trả lời một tiếng trừ khi nàng ngày hôm đó tâm tình đặc biệt tốt.

Lương Tiểu Nhã sau khi chạy về nhà liền nói cho mẹ nàng biết Dương Hạo vừa ở nhà thím bên cạnh đi tới.

Thím Hai khom lưng bước nhanh tới cây lớn phía sau cửa, thò đầu ra bên ngoài, vừa nhìn thấy bóng lưng Dương lão đại chờ Dương Hạo quẹo cua về nhà.

Quả nhiên hai canh giờ sau, thím Hai còn đang ăn cơm liền từ trong miệng đội trưởng biết được tính toán tại sao của Dương Hạo.

Đô Đô ngồi ở trên ghế đầu, hai cái chân vung qua vung lại, bé hát bài hát Dương Hạo dạy cho con của mình “con thỏ nhỏ ngoan ngoan”, mẹ Dương thì ở trong phòng bếp nấu ăn.

Hát được hai câu Đô Đô đột nhiên ngừng lại_: “Bà nội, baba lúc nào trở lại a?”

Mẹ Dương cho là Đô Đô hỏi Dương Hạo, thuận miệng nói tiếp một câu_: “Baba của con đợi lát nữa sẽ trở lại.”

Đô Đô lắc lắc đầu_: “Nhưng mà baba đã thật lâu chưa có trở về... Đô Đô nhớ baba.”

Mẹ Dương đang xắt rau cũng không có đem lời của Đô Đô nghe rõ, cho là Dương Hạo không có trở lại nên Đô Đô lo lắng, cho nên liền an ủi_: “Đô Đô hát mấy bài nữa baba sẽ trở về rồi.”

Đô Đô nháy mắt hai cái, lông mi dài rung rinh_: “Phải không? Con hát “Ngôi sao nhỏ” có được hay không?... Chợt lóe sáng trong suốt, ngôi sao nhỏ đầy cả bầu trời..”

Giọng trẻ con non nớt trong phòng lần nữa vang lên.

Đô Đô còn chưa hát xong “Ngôi sao nhỏ”, Dương Hạo liền trở về nhà. Vừa nhìn thấy baba trở lại, Đô Đô vội vàng chạy lại nhào tới trong ngực baba.

-“Baba, con ở nhà ngoan ngoan nghe lời bà nội, không có chạy loạn khắp nơi.” _Đô Đô ngẩng đầu nhìn Dương Hạo, vẻ mặt muốn được khen ngợi.

Dương Hạo một phen ôm lấy bé, hôn bé một cái_: “Đô Đô ngoan thật là con trai ngoan của baba.”

Đô Đô gục ở trên bả vai Dương Hạo, thanh âm có chút rầu rĩ_: “Cha lúc nào trở lại? Đô Đô nhớ cha”**

**Đô Đô xưng hô với Dương Hạo và Vương Tuấn đều dùng baba.(!?) Để phân biệt thì LÝ để Dương Hạo là baba, Vương Tuấn là cha. Vài chỗ để phù hợp mạch truyện thì để baba nha!

Một câu nói đem Dương Hạo hỏi đến á khẩu không trả lời được. Dương Hạo vẫn chưa nói với Đô Đô là bọn họ đã rời khỏi Vương Tuấn, rời đi cái nhà kia. Dù sao hiện tại Đô Đô còn quá nhỏ, hẳn không muốn đem chuyện giữa người lớn để cho trẻ con cùng biết, cho nên hắn lừa gạt Đô Đô rằng Vương Tuấn đi nước ngoài công tác, bọn họ trở về nhà bà nội.

Trước kia Vương Tuấn cũng thường xuyên không có ở nhà, Đô Đô rất dễ dàng đón nhận, nhưng mà lần này thời gian thật sự quá dài, mới bắt đầu Đô Đô sẽ cảm thấy không có gì, nhưng thời gian dài liền sẽ cảm thấy nhớ.

Dương Hạo vỗ vỗ lưng con trai, xoa xoa khuôn mặt của bé_: “Cha phải đợi thời gian rất lâu mới có thể trở về, Đô Đô phải ngoan ngoan, như vậy cha mới có thể yên tâm.”

-“Có thể điện thoại cho cha sao?” _Đô Đô vội vàng hỏi.

-“Cha rất bận rộn...” _ Dương Hạo bắt đầu dĩ.

-“Dạ...” _ Đô Đô một lần nữa ngả đầu lên bả vai Dương Hạo, giọng nói có chút uể oải.

Dương Hạo nhìn con trai tâm tình buồn bã, trong lòng cũng không có tư vị, lấy điện thoại di động ra nhìn một chút sau đó hướng phòng ngủ đi, lúc đi ngang qua phòng bếp hướng mẹ Dương dặn dò một tiếng_: “Mẹ, con mang Đô Đô đi vào chơi một lát, rất nhanh liền ra.”

-“Cũng rất nhanh ăn cơm, nhanh chạy ra đây”

-“Được, rất nhanh liền ra”

Dương Hạo đóng kín cửa phòng, nhấn xuống một dây số.

Trong thời gian vài giây chuyển máy kia, Dương Hạo cảm thấy đặc biệt khá dài, trong lòng cũng không nói nên lời là cái tư vị gì....

Rất nhanh đối phương liền nghe máy.

Dương Hạo giọng nói không mặn không nhạt_: “Đô Đô để cho tôi gọi điện thoại cho anh, anh nói với nó hai câu... nhớ đừng đem chuyện hiện tại của hai ta nói cho nó biết.”

Lời của Dương Hạo cùng với trong kỳ vọng của Vương Tuấn hoàn toàn không giống nhau, nhưng tiếp xúc như thế này đã khiến y giờ phút này trong lòng cũng là vô cùng cao hứng, y cũng rất nhớ con của y.

-“Đô Đô, nghe được giọng của cha sao?”_ Vương Tuấn thả mềm thanh âm cùng Đô Đô nói chuyện.

Đô Đô sau khi nghe được trong điện thoại truyền đến thanh âm của Vương Tuấn rất cao hứng, ngay thơ hỏi_: “Cha....cha chừng nào trở về a?”

Vương Tuấn mặc dù không biết Dương Hạo là như thế nào nói cho Đô Đô, nhưng mà y cũng biết không thể nói cho Đô Đô biết chuyện xảy ra giữa y và Dương Hạo, cho nên chỉ có thể theo lời Đô Đô nói_: “Cha mấy ngày nữa sẽ trở về nhìn Đô Đô. Đô Đô trong khoảng thời gian này phải nghe lời của baba biết không? Còn phải thay cha chăm sóc baba tốt?”

Đô Đô tự tin gật đầu_: “Đô Đô rất nghe lời.”

Vương Tuấn cười cười_: “Đô Đô muốn quà tặng gì? Cha mua cho con. Máy bay có hộp điều khiển được không?”

-“Baba đã mua cho con máy bay hộp điều khiển rồi.”

-“Vậy sao....”

Thời điểm Đô Đô cùng Vương Tuấn mỗi người một câu, mẹ Dương ở ngoài phòng gọi Dương Hạo ra ăn cơm, cho nên Dương Hạo ngồi vào bên cạnh Đô Đô, _: “Đô Đô, bà nội gọi đi ra ăn cơm, cùng cha nói tạm biệt rồi tắt điện thoại.”

Đô Đô gật đầu_: “Cha tạm biệt”

Đô Đô nghe lời đưa di động cho Dương Hạo, _: “Cha nói muốn nói chuyện.”

Dương Hạo nhìn điện thoại trong tay, nghe được bên trong loáng thoáng truyền ra thanh âm của Vương Tuấn.

-“Hạo... Trước kia cái bắt đầu sai lầm đó anh biết đã cho em tổn thương rất lớn, nhưng mà em có thể cho anh cơ hội thêm một nữa để anh về sau có thể chăm sóc tốt cho em và Đô Đô được không? _ Vương Tuấn giọng nói thành khẩn, thậm chí còn mang theo vài phần ý vị khẩn cầu. Cái vị đại thiếu gia vẫn luôn dứt khoát kia, lúc nào lại có thể nói như vậy.... Đối lại trước kia Dương Hạo nhất định vô cùng đau lòng....

Hiện tại Dương Hạo nghe được, nhưng mà cái gì cũng không nói, trực tiếp cúp điện thoại.

Vương Tuấn cắt điện thoại cắt vào, đi về phía phòng họp. Y nên chuẩn bị phải đi truy* (theo đuổi) vợ, như vậy chuyện làm ăn bên này phải sắp xếp thỏa đáng, dù sao vẫn còn có người đối với phần gia sản này của ông ngoại hẳn nhìn chằm chằm vào, ngầm làm không biết cái quỷ gì, đề phòng như vậy mấy năm rồi, hiện tại cũng tuyệt đối không thể lơ là.

Tiểu hài tử tâm tình rất dễ biểu hiện, hiện tại Đô Đô đang ngâm nga bài hát lại còn cười híp mắt hiển nhiên chính là tâm tình vô cùng vui vẻ. Dương Hạo dặn dò Đô Đô để cho bé ở trước mặt ông bà nội đừng nói đến chuyện của Vương Tuấn, Đô Đô ghi nhớ ở trong lòng vẫn luôn không có nói gì.

Dương Hạo thật vất vả đem đứa nhỏ dỗ cho vui vẻ, những chuyện phiền toái khác lại kéo đến.

Xế chiều, đội trưởng đi đến nhà Dương Hạo, nói cho hắn biết phản ứng trước mắt của mọi người đối với chuyện nhận thuê núi.

Dương Hạo muốn thuê núi hoang thuộc về chỗ mười bốn hộ dân tổ 7, đại đội 3 thôn Vĩnh Độ, ngoài hai nhà Dương Hạo và bà nội, còn dư lại mười hai nhà.

Đội trưởng đem trà mẹ Dương pha cho bà uống một hớp, chén trà vừa để xuống bàn, có chút nóng lòng nói cho Dương Hạo tình hình hiện tại.

–“Lúc trước có vài nhà cũng không đồng ý, giống như là Lý Diễm a, Lý Quần Phương, Lý Thiều Lan a, kia mấy nhà họ Lý cũng không đồng ý. Nhưng mà sau khi ngạo mạn chậm chạp làm bộ cũng đã thuyết phục được mấy nhà rồi.”_Dương Hạo ngừng lại nhìn Dương Hạo.

Dương Hạo gật đầu_: “Vất vả cho thím, thím Lưu. Nhưng mà bây giờ rốt cuộc còn mấy nhà không đồng ý?”_Dương Hạo không muốn cùng bà tiếp tục pha trò, trực tiếp hỏi cái chính mình quan tâm trước mắt nhất.

Đội trưởng vừa nói như thế, Dương Hạo trong lòng coi như rõ.

Một nhà Vương Nhị thích chiếm tiện nghi, lúc này mà không đến mãnh liệt gõ một gậy lừa gạt một khoản, vậy nhất định không phải là tác phong của nhà bọn họ, Dương Hạo trước liền suy nghĩ đến nhà bọn họ.

Một nhà chú Hai bình thường vẫn không ưa bọn họ, sợ nhà mình trôi qua so với bọn họ tốt hơn, cho nên lúc này ngáng chân quả thực rất bình thường.

Lý Quần Phương tâm nhãn nhỏ, trong nhà mặc dù có tiền nhưng nhìn không được người khác so với bọn họ giàu hơn, nhưng lại ưa thích dối trá giả bộ rộng lượng, cho nên hẳn sẽ làm như vậy, Dương Hạo lúc trước cũng đã đoán được một chút.

Nhưng mà để cho hắn vạn lần không ngờ đến chính là, một nhà Lý Diễm Dương Hạo từ nhỏ đã cảm thấy không tệ lắm lại không có đồng ý. Con của bọn họ Trình Kiên còn cùng mình chơi đùa từ nhỏ đến lớn anh em thân thiết.... Hiện tại lại cũng như vậy...

Chuyện thuê núi lần này coi như để Dương Hạo biết không ít tâm tư.

25. Chương 25

Nghe xong đội trưởng nói, mẹ Dương cũng cảm thấy không thể tin được. Một nhà Lý Diễm bình thường thoát nhìn không xấu, có chuyện gì cũng sẽ hỗ trợ, nhưng mà không nghĩ tới lần này lại đứng ra phản đối.

Chờ sau khi đội trưởng đi, người một nhà liền ngồi cùng một chỗ thương lượng nên làm cái gì bây giờ.

Nhưng mà rất rõ ràng hiện tại có người không hảo tâm muốn nhân cơ hội này lừa gạt một khoản tiền, còn có không hy vọng người khác giàu lên do đó mới có thể vững chắc địa vị và hư vinh “người giàu” của bọn họ. Điều nói lòng người khó dò, chỉ có ở ích lợi trước mắt mới thấy rõ không ít chuyện.

Nhưng mà, mặc dù tình hình trước mắt không quá tốt, nhưng mà cũng không phải không có biện pháp.

–“Cái này làm sao bây giờ a, một nhà Vương Nhị nổi danh vô lại, một nhà Lý Quần Phương cũng là tâm không tốt, hiện tại ngay cả Lý Diễm bọn họ tất cả cũng như vậy, càng đừng nói đến một nhà chú Hai của con, đoán chừng ước gì nhà ta ăn không nổi cơm đi.”_Mẹ Dương là một người nôn nóng, gặp chuyện cũng rất bối rối, bà khoát tay, cả người đều lộ ra vẻ lo lắng.

Ba Dương hút miệng buồn bực thời khói dài.

–“Ba mẹ, đừng lo lắng, con có biện pháp”_Dương Hạo vội vàng an ủi cha mẹ, hẳn sớm liền nghĩ sẽ có những tình huống này, cho nên lúc ban đầu cũng đã suy nghĩ kỹ biện pháp.

–“Biện pháp gì a?”_Mẹ Dương ngẩng đầu lên, tò mò nhìn con trai.

Dương Hạo khước miệng khê câu lên nụ cười_: “Luôn luôn có người vẫn là cần tặng không khoản tiền này.”

Nghe lời này, ba mẹ Dương Hạo liếc nhìn nhau, trong lòng đại khái cũng đoán được ý con trai. Có lẽ những người này cảm thấy lần này liên quan đến quan hệ lợi ích chỉ có bọn họ cùng một nhà Dương Hạo đối chọi, nhưng lại là chột không nghĩ đến cảm nhận của mấy người mười nhà đồng ý. Một tổ người, đắc tội với một

nhà còn có thể tiếp tục sống, nhưng mà đặc tội với hơn mười nhà, như vậy cái cảm giác kia không được tốt lắm.

—“Nói cho bà nội của con biết cũng không có tác dụng, bà nội của con không làm được.”_Ba Dương có chút không đồng ý với biện pháp Dương Hạo nói, hơn nữa Dương lão nhị, bà nội đi nói một trận cũng khẳng định không có biện pháp.

Dương Hạo khoát tay áo, _: “Cái này không cần để ý đến có hữu dụng hay không, nhưng ít nhất phải để cho bà nội biết thái độ của một nhà chú Hai không đúng?”_Dương Hạo vừa bắt đầu cũng biết bà nội không thể nào có thể chi phối ý nghĩ một nhà chú Hai, cho dù là đi khuyên một nhà chú Hai bọn họ khẳng định cũng bất đồng tính toán. Mặc dù bà nội thiên vị, nhưng dù sao Dương Hạo vẫn cháu trai của bà, hơn nữa vẫn là chuyện đặc biệt có mặt mũi ở nông thôn, làm bà nội, đương nhiên sẽ vui vẻ ủng hộ. Nhưng mà nhà con trai của mình bây giờ lại làm chướng ngại vật, như vậy cho dù là có thiên vị đi nữa, trong lòng tóm lại cũng không vui.

Quả nhiên không ngoài suy đoán, buổi tối lúc bà nội từ nhà chú Hai trở về sắc mặt không tính là tốt, hơi có chút vẻ tức giận. Dương Hạo liền đi qua an ủi một phen.

Đưa bà nội đi, Dương Hạo lại nghênh đón hai vị khách — Lý Diễm và chồng của bà ta.

Trong nông thôn cho dù là bởi vì một ít chuyện mọi người trong lòng cũng đối chọi, nhưng mà không có nào đến mức độ hai bên lửa nước không dung, như vậy mọi người sau khi thấy nhau trên mặt mũi vẫn có thể đi qua.

Lý Diễm bọn họ sau khi đến mẹ Dương đem cho bọn họ hai cái ghế, xưng hô giống như bình thường.

Dương Hạo rót trà cho bọn họ, sau đó ngồi đối diện.

Lý Diễm đầu tiên là cùng mẹ Dương hàn huyên một chút, sau đó lời nói thực mất tự nhiên chuyển đến trên người Dương Hạo_: “Hạo Hạo nhất định có tiền đồ, cháu đi ra ngoài làm việc có thể kiếm tiền. Lần này trở về lại muốn thuê đất, sau này tiền kiếm được xài như thế nào cho hết a...”

—“Hạo Hạo cháu quá khiêm nhường, chuyện cháu lần này thuê đất dĩ nhiên muốn thương lượng với cháu chuyện này.”_Lý Diễm cười cười, cũng không tiếp tục ngoằn ngoèo lòng vòng, trực tiếp đi vào chủ đề.

Dương Hạo nghĩ thầm, đến rồi! Trong lòng hắn cũng có mấy phần hiểu ý tứ của Lý Diễm, nhưng mà càng muốn nghe bà chính miệng nói ra.

—“Dì có gì cứ việc nói.”

Lý Diễm hé miệng cười một tiếng_: “ Liền thuê đất đi, trước kia dì cũng từng có ý định như vậy, nhưng mà bởi vì tài chính không đủ nên chưa làm. Lần này cháu muốn thuê đất, cháu xem thử có thể cho dì vào một phần cổ* (cổ phần) không?”

*Nhiều người góp vốn làm ăn thì mỗi người được gọi là cổ đông. Còn phần đóng góp gọi là cổ phần.

Mẹ Dương sau khi nghe lời nói như thế thì giẽu cợt cười cười, trước kia nếu là bà ta thật muốn làm như lời đã nói thì còn có thể đợi cho tới hôm nay để Hạo Hạo thuê đất sao? Còn không phải là nhìn Hạo Hạo hiện tại thuê đất nên bọn họ nổi lên ý nghĩ cùng theo kiếm một khoản tiền sao, nghĩ đến chặn ngang một chân để chiếm tiện nghi.

Dương Hạo trong lòng cười thầm một tiếng, quả nhiên giống như chính mình phỏng đoán, nhưng mà trên mặt mũi Dương Hạo cũng không để lộ ra, làm bộ vui mừng_: “Phải không? Vậy thì thật trùng hợp. Nhập cổ phần cũng có thể lời, cháu tính toán một chút, tiền bồi thường cùng tiền khai phá sau này, đại khái chừng hai mươi vạn, dĩ nhiên muốn gia nhập như đã nói, thì số tiền kia chúng ta mỗi người một nửa như thế nào?”

Lý Diễm lúc trước vẻ mặt còn tươi cười, sau khi nghe Dương Hạo nói mấy câu cuối cùng thì nụ cười cũng cứng lại.

Thật ra thì đối với một nhà Lý Diễm giàu nhất trong tổ 7, mười vạn thật đúng là cũng không tính là số lớn. Nhưng mà người khác cố gắng nói như vậy, Dương Hạo cũng chỉ có thể cười cười. Bọn họ đánh chủ ý tính toán thật là tốt, dù sao cũng là không tốn một phân tiền. Đến lúc đó nếu như Dương Hạo thuê núi thua lỗ,

bọn họ dù sao cũng không có xuất tiền ra, căn bản một chút cũng không có. Nếu Dương Hạo sau này kiếm được tiền, bọn họ chỉ bằng dựa vào “cổ phần” này là có thể có trắng* (tự nhiên mà có) một khoản tiền. Một nhà Lý Diễm tính toán cũng là đáng đánh, như vậy một cái kiếm tiền không bồi thường mà không cần phải mua bán giỏi, người bình thường còn không nghĩ ra được....

Lý Diễm vừa nói như thế, tất cả mọi người coi như là hiểu lúc trước bọn họ không cho cho Dương Hạo thực ra là có ý nghĩa gì rồi.

Dương Hạo sau khi nghe xong, biểu tình trên mặt rất do dự_: “Dì à, cái này sợ rằng không thể được... Thứ cho cháu nói thẳng, muốn nhập cổ phần như đã nói, ít nhất phải mượn mười vạn lấy ra, chúng ta cùng nhau thuê núi. Đến lúc đó nếu là buôn bán có lời, chúng ta liền chia đều. Nhưng mà nếu chỉ dùng phần đất núi hoang của nhà dì thế chấp mà nói thì cái này liền không có khả năng. Nếu vậy lúc sau mỗi nhà mọi người đều nói như vậy với cháu, chẳng phải là mỗi nhà mọi người đều thành cổ đông rồi sao? Cháu đây đất thuê còn thuê không hết.

Dương Hạo ngữ điệu nói rất chậm, hai mắt vẫn nhìn Lý Diễm.

Lý Diễm há miệng, lời còn dư lại bị Dương Hạo ngăn ở trong bụng.

-“Cho nên dì à, phương thức hợp tác như vậy tuyệt đối không được!”.

Dương Hạo ý tứ rất rõ ràng, muốn mượn cơ hội chiếm tiện nghi, như vậy thì tuyệt đối không thể nào!

Tất cả mọi người đều là người hiểu chuyện, nói tới đây rồi cũng không cần phải tiếp tục, Lý Diễm kéo chồng bà sau khi nói lời tạm biệt liền đi về nhà.

Dương Hạo cùng đội trưởng ở trên núi đi loanh quanh. Đội trưởng chỉ cho hắn những nơi nào có người nguyện ý cho thuê núi, nhưng chỗ nào là không muốn cho thuê núi.

Thật ra thì những thứ này trong lòng Dương Hạo đã sớm biết. Mảnh đất đang kẹp giữa nhà Vương Nhị và chú Hai chính là của nhà Vương Tứ. Lý Quần Phương thuộc về phía trước núi, một mảnh kia cũng người đồng ý cho thuê đất. Cuối cùng phía dưới một nhà Lý Diễm ở giữa sau núi. Trong lòng hắn cũng có tính toán, nhưng mà bây giờ người cũng không đủ nhiều, tạm thời không thể nói.

Dương Hạo bọn họ quay trở ra, từ từ càng ngày càng nhiều người đi tới núi, cũng đi theo Dương Hạo bọn họ cùng đi.

Ngay lúc này, nơi xa chạy đến một người đàn ông trung niên. Gã ta một bên vừa chạy đến, một bên trong miệng còn gào thét_: “Người ngu dốt dám đụng đến tao! Đất của tao chính là để hoang ở nơi đâu cũng không cho thuê! Ông đây không cho thuê biết không! Chạy nhanh cho tao! Dẫm lên của tao cẩn thận bắt tội mày đền!”

26. Chương 26

Người hùng hổ như thế, Dương Hạo dĩ nhiên trước tiên liền chú ý tới. Hắn khẽ nghiêng người nhìn thoáng qua, phát hiện người đàn ông vừa nhảy vừa mắng kia là Vương Nhị.

Nhắc tới Vương Nhị ở vùng này vẫn tương đối nổi danh, nổi danh vô lại, lòng dạ hẹp hòi còn đặc biệt thích chiếm tiện nghi của người khác. Nơi nào cũng thích đi tụ tập náo nhiệt.

Dương Hạo dĩ nhiên cũng hiểu tâm tư của hắn, nhưng mà vẫn như cũ bất động thanh sắc* đứng yên tại chỗ, tiếp tục xem gà gờ chân.

*bất động thanh sắc: không động sắc mặt ~ mặt bình tĩnh, thản nhiên.

Vương Nhị chạy đến trên địa bàn nhà mình, cách đoàn Dương Hạo không xa. Gã hướng trên mặt đất nhỏ một bãi nước miếng, vung lên tay áo, sau đó chỉ vào bầu trời kêu gào: “Mẹ đứa nào dám đụng đến một cọng cỏ trên đất của tao, ông đây hôm nay sẽ bắt hắn đến ta một ngàn đồng! Mẹ kiếp! Đây là bọn nhãi chưa từng thấy tiền hử, đây là cướp của người à, đất của ông đây ai đồng ý để mày thuê hết hử?”

Vương Nhị giở trò hỗn tạp như vậy, lập tức có người liền nhìn không được. Thím họ cách vách nhà Dương Hạo vội mở miệng cũng không tha cho ai, không ưa cứ việc nói thẳng, bà khinh bỉ liếc Vương Nhị một cái, đề cao âm lượng cùng người bên cạnh trào phúng nói: “Ai da.... Nhảy cao như vậy lại tự nói mình liền giống như không phải vì tiền.. Đây rốt cuộc ai mới là mấy thằng nhãi ranh chưa từng thấy tiền a...”

Nhóm người bên này sau khi nghe được cũng nở nụ cười, thật sự là bởi vì sắc mặt hiện tại của Vương Nhị quá mức khó coi.

Vương Nhị nhìn những người khác chê cười gã, có chút nóng nảy, dù sao bị đám người làm cảm giác như trò hề vẫn là không tốt lắm, gã hướng thím họ bên kia mắng: “Cười cái búa chứ cười! Hôm nay chính là ở nơi này nói, chính là cho ông đây mười vạn cũng không cho thuê, không cho thuê!”

Vương Nhị vừa nhìn có người giúp gã nói chuyện, dáng vẻ bệ vệ càng thêm lớn lối: “Đúng đấy a, đất là của tao, tao muốn cho thuê liền thuê, tao không muốn cho thuê mày còn có thể làm gì tao hử.” Nói vừa xong, Vương Nhị liền xếp chân ngồi xuống trên mặt đất, thật vừa lúc chặn lại đoàn người Dương Hạo đang đi tới.

Trong mấy nhà phản đối, Vương Nhị là thuộc dạng một cái gân*, cho nên nhìn xem nhảy ra gây khó khăn nhất, mà Lý Diễm bọn họ còn lại không biểu lộ thái độ, đứng trong đám người nhìn. Chờ Vương Nhị nháo lên để cho bọn Dương Hạo bị làm khó, cuối cùng mới tự mình ra mặt.

*cái gân: ý chỉ cứng đầu, thái độ tiêu cực.

Hiện tại Vương Nhị ngồi ở chỗ đó rồi, bà cũng chậm chậm đứng ra, nói chuyện ôn hòa giống như trước đây: “Nhà ta cũng không muốn nghĩ cho thuê, tiền thật ra thì cũng không quan trọng lắm...” _ Lý Diễm nhìn các hương thân cười cười: “Mọi người đều biết trong nông thôn chuyện nhiều, lỡ như ngày nào đó có chuyện gì cần dùng gấp cái gì đó, có đất trên núi, cũng không sợ không có chỗ. Hơn nữa chuyện sau này nói cũng chính xác được, ...sớm như vậy đã thuê hết...ha hử”.

Dương Hạo nhìn Lý Diễm cười cười, không nói gì. Tâm tư Lý Diễm hẩn hiểu, chính là bà không tham dự vào, đã biết chuyện vậy mà nhất định để vàng rơi.. Lời nói cũng là đàng hoàng nhưng mà Dương Hạo biết trong lời của bà mơ hồ có chút kích động những người khác ý muốn không cho thuê.

Dương Hạo biết mọi người ở trong thôn có hai tâm lý, một người gặp chuyện không làm chim đầu đàn, người khác liền theo đó mà (cảm thấy) nghiêm trọng trong lòng. Mới vừa rồi Vương Nhị làm chim đầu đàn rồi, bà hiện tại đi ra ngoài sẽ tốt hơn nhiều, hơn nữa lời nói của Lý Diễm nhìn qua có lý, một chút cũng không quá kiên định, nói không liền có người nghe lọt, cảm thấy Lý Diễm có tiền như vậy, hiện tại lại không cho thuê, nói không chừng sau này có cơ hội tốt hơn.

Quả nhiên vừa nhìn Lý Diễm nói như vậy, chú Hai Dương Hạo cũng lập tức đã nghĩ đến, vội vàng mở miệng tỏ thái độ cho thuê, cũng muốn kích động tất cả mọi người cùng không cho thuê.

Nhưng mà gã còn chưa kịp mở miệng, Dương Hạo liền nói chuyện.

-“Nếu chú Vương Nhị và dì Lý bọn họ muốn không cho thuê, tôi đây cũng không muốn làm người khác khó chịu. Nếu không thì như vậy đi, ta liền chỉ thuê phía trước núi, phía sau núi cũng không thuê hết. Như vậy cũng tránh làm cho mọi người khó, mọi người cảm thấy như vậy như thế nào?”

Mặc dù Dương Hạo đã nhiều năm không có gốc qua ở nông thôn, nhưng mà người trong thôn nghĩ cái gì trong lòng hắn vẫn rất rõ ràng. Ở nông thôn mặc dù mọi người không có nói ra bên ngoài, nhưng mà vẫn ngầm ở bên trong so sánh lẫn nhau. Không nói bình thường so sánh gia nghiệp, so sánh ăn mặc, ngay cả hài tử thành tích cao.... Cũng đều âm thầm so sánh một phen.

Dương Hạo hiện tại nói chỉ thuê phía sau núi là có đạo lý của mình. Nếu như hắn nói toàn bộ cả núi này đều không thuê, như vậy vừa lúc rơi vào cái bẫy của Lý Diễm, hắn cũng đừng nghĩ đến có thể thuê được đất này nữa. Bởi vì nếu như hắn muốn dùng toàn bộ không thuê để uy hiếp, những người dân khác lúc ấy có

lẽ là tức giận, nhưng mà về nhà vừa nghĩ lại toàn bộ mọi người cũng không ai nhận được tiền, cũng không phải chỉ một mình mình thiếu. Dù sao trước kia cũng để trống như vậy, cho dù hiện tại không cho thuê ra ngoài, như vậy trong lòng cũng không tính quá tiếc nuối.

Nhưng mà nếu hiện tại có một nửa người có thể lấy được tiền, một nửa người khác chỉ có thể trông mắt nhìn. Như vậy người nhận được tiền khẳng định không sao cả, nhưng không có tiền thì trong lòng tuyệt đối một vạn không thoải mái. Ai nguyện ý thấy người khác trước mặt mình không công nhận được tiện nghi lớn như vậy.

Vốn là một tổ người cũng có thể đem đất cho thuê dễ dàng chia được tiền, hiện tại lại bởi vì hai nhà làm ra mà chỉ có mấy nhà ở phía trước núi có thể được tiền. Như vậy người phía sau bị dính líu, trong lòng dĩ nhiên bất bình rồi.

Đồng dạng là đất hoang, người khác bây giờ có thể lấy tiền, tự mình tại sao lại không thể? Rõ ràng đã nói chuyện xong, mắt thấy sẽ bị quấy nhiễu, cho nên lập tức có người náo lên.

Từ lúc trước trong lời nói của đội trưởng Dương Hạo biết, có mấy gia đình liền ước gì vội vàng đem mấy miếng đất hoang kia cho thuê ra ngoài, mà bọn họ lại vừa vẫn ở phía sau núi, ví dụ như nhà Vương Tứ.

Dương Hạo vừa dứt lời, Vương Tứ tức quát lên như sấm, mắt nhìn tiền của mình sẽ phải bị ngâm nước nóng rồi, gã trực tiếp chạy vội tới trước mặt ca ca rống to: “Móa nó, mày nào cái búa chứ nào! Ông đây liền chưa từng thấy tiền thì như thế nào! Ông đây hôm nay liền muốn đem đất cho thuê thì như thế nào! Hôm nay đất này nếu không được thuê, mày cũng phải đưa ta đây một vạn đồng!”

Vương Nhị hung hăng, nhưng mà Vương Tứ so với gã chỉ có hơn chứ không kém, người nếu so sánh vô lại với gã thì Vương Tứ có thể so sánh với người càng vô lại hơn. Vương Tứ năm xưa từng ngồi chồm hổm trong tù, sau khi trở về làm gì cũng không sợ. Gã một khi nổi giận lên, người của Vương gia cũng phải nhường mấy phần. Lỡ như một cái gân này đứt khoát theo người lẫn lộn, người như thế nào giữ gã?

Vừa nhìn đệ đệ nhà mình mình nổi giận, Vương Nhị co đầu lại, nhưng mà nhiều người nhìn như vậy, mình cũng không thể để mất mặt mũi, cho nên gã nghênh cổ lên lớn tiếng hét: “Một vạn đồng hiem lạ sao! Không cho thuê liền không cho thuê! Mày muốn làm gì hả?”

Vương Tứ trừng mắt lên đẩy anh gã một phen: “Mày có phải thật muốn đem chuyện quấy như vậy không? Hả? Hối mày đó?”

–“Mày không muốn cho thuê nhưng lại làm hại ông đây cũng cho thuê không được, mày có ý định gì hả? Có phải ước gì cho bọn tao không lấy được tiền, ước gì ông đây ăn không nổi cơm không hả?”

Vương Nhị đỏ mặt lắc đầu: “Tao chưa từng nói qua lời này, cũng không phải lý do của tao...”

Vương Tứ cũng không cùng gã nói nhiều, trực tiếp chỉ vào đầu của gã, tàn bạo nói: “Hôm nay nói cho mày ra oai chỗ này, mày nếu còn gây sự nữa ông đây liền điện thoại báo chuyện phòng ốc của mày ra, mày có tin không? Nếu của ta không được thuê, cuộc sống của mày đừng nghĩ qua tốt Lời này mày nhớ ở trong lòng!”

Ở nông thôn không không ít người cũng thích chiếm diện tích, nhà Vương Nhị mới sửa lại phòng ở là đã chiếm diện tích rừng trúc cùng con đường một chút. Nếu bị như báo tin, trấn trên sẽ phái người sai gã đem tường rào bỏ đi. Tất cả mọi người ở đây đều là hương lý hương thân, cũng không người nào đi làm người đòi dẹp loạn này, nhưng mà hôm nay Vương Nhị gây sự như vậy, Vương Tứ liền trực tiếp nói ra uy hiếp gã.

Vương Tứ vừa nói như thế Vương Nhị rõ ràng sợ, nhưng mà trước mặt quá nhiều người như vậy gã ngại mặt mũi phải gượng chống đỡ, bị nhiều người nhìn đến một màn như vậy, mặt nghẹn đến đỏ bừng, trong lòng đừng nói đến có bao nhiêu khó chịu. Vốn là nghĩ lừa gạt một khoản, hiện tại cái gì cũng không có mò đến, còn lôi ra một người lớn như vậy.

Vợ Vương Nhị một mực đứng ở bên thấy biểu hiện không đúng, lao đến kéo Vương Tứ ra, sau đó lời hay ý đẹp khuyên nhủ: “Tất cả mọi người là anh em, tại sao lại nói những lời này... Chú cũng biết anh của chú là một cái gân, đầu không chịu uốn cong*”_Khuyên nhủ xong Vương Tứ, nàng lập tức đi tới trước mặt Dương Hạo, biết vị này mới là mấu chốt nhất, cho nên cười nói: “Hạo Hạo, cậu đừng so đo với chú Vương Nhị. Gã người này cái rắm gì cũng không hiểu. Buổi trưa hôm nay uống chút rượu, đầu cũng không tính

táo, còn đang say khướt. Lời của gã cũng không đảm đương thật. Hôm nay thím ở chỗ này nói, đất này muốn thuê, cứ thuê. Cậu nếu không thuê thím còn phải tức giận đó...”

Vợ Vương Nhị nói một phen xem như cho chồng mình hạ một cái bậc thang, cũng tránh cho bởi vì chuyện này mà đắc tội với những người khác. Sau này bọn họ còn chuẩn bị mở quán trà, nếu như hôm nay chuyện thuê đất không chuẩn bị thật tốt sau này cuộc sống của bọn họ cũng không được khá giả.

Vương Nhị lão đảo, sau đó vuốt vuốt đầu mình_: “Đầu ta đau quá, không được rồi, uống quá nhiều rượu cả người không tỉnh táo, ta phải đi về ngủ một giấc.”

Dương Hạo nhìn Vương Nhị cố ý bộ dạng ngả đông đảo tây đi đường, ở trong lòng cười lạnh một phen.

Lúc này có người nhìn Lý Diễm, có tính toán nói_: “Hạo Hạo, chúng ta đồng ý cho thuê, nếu ai không muốn cậu liền cho bọn họ để trống. Một mẫu ba phần đất hoang này không có vấn đề không thể sống không nổi nữa. Có sẵn cho thuê ra ngoài cho bớt việc, một mình không đồng ý lại còn lôi kéo những người khác cũng nhau không cho thuê, rắc tâm làm gì a!”

Có người dẫn đầu, những người khác cũng thuận theo lớn tiếng phụ họa_: “Đúng, cho thuê, làm sao lại không cho thuê. Đất này để hoang đã nhiều năm như vậy, còn không có thấy người trồng trọt a. Hạo Hạo hiện tại muốn tận dụng một lần nữa, không đồng ý chẳng phải là đứng hằm cầu không sót chút sao!”

Đội trưởng leo trèo lặn lội nhiều năm như vậy, cái dạng này vẫn là biết nên nói cái gì, cho nên bà làm động tác để mọi người im lặng, hắng giọng một cái.

–“Hiện tại như vậy, tuyệt đại đa số mọi người là đồng ý. Trước mắt phía trước núi không có vấn đề, nhất định là thuê hết rồi. Nhưng mà phía sau núi còn có hai nhà không có đồng ý, một nhà không có đưa ra quyết định. Nếu không hiện tại liền nói thử một chút xem sao.”

Đội trưởng nhìn về phía Lý Quần Phương_: “Lý Quần Phương, chị đã nghĩ tốt chưa? Rốt cuộc có đồng ý hay là không?”

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình, Lý Quần Phương cười cười xấu hổ_: “Đồng ý a.... Tôi còn chưa nói không đồng ý mà. Thuê là chuyện tốt, chuyện tốt...”

Đội trưởng gật đầu_: “Vậy bây giờ chỉ có Dương lão nhị và Lý Diễm các người. Các người vẫn là suy nghĩ một chút đi... Dù sao phía sau núi vẫn là nhiều người hi vọng cho thuê như vậy...”

Chú Hai vốn là không nghĩ đến trước mặt nhiều người như vậy lại đem chuyện gã không đồng ý nói ra, dù sao gã cùng Vương Nhị cũng không giống nhau. Gã là chú của Dương Hạo, chuyện này nói ra khẳng định mọi người cũng sẽ đứng ở phía Dương Hạo, cảm thấy gã không có độ lượng.

–“Dương lão nhị làm sao lại dây dưa như vậy, cháu ruột mà mà gã làm chú lại cũng không ủng hộ một chút a?”

–“Nếu là cháu của ta muốn thuê, khẳng định trăm phần trăm ủng hộ, nơi nào lại đi tìm phiền toái cho nó... Làm chú này thật được...chắc, chắc...”

Bà nội Dương Hạo cũng tới, nhìn thấy mọi người nói như vậy, trên mặt mũi cũng gây khó khăn, vẫn nhìn chằm chằm Dương lão nhị.

Nghe được chính mình bị chỉ tên, Dương lão nhị biết tính toán của mình rơi vào khoảng không. Sau khi Vương Nhị đi hiện tại gã chính là (người) kéo cừu hận nhiều nhất rồi. Nếu không nói ra, kia đoán chừng đợi lát nữa có người đi ra ngoài hướng gã nổi giận. Gã bình thường làm việc trộm cắp cũng không quang minh lỗi lạc, nếu là có người ghi hận gã lên thông báo lên trên, vậy thì không bù lại nổi.

Cho nên chú Hai vội vàng đứng ra khoát tay áo, trên mặt gã là nụ cười giả dối mà mình thường xuyên mang theo_: “Chuyện không phải là dạng này. Lúc ấy đội trưởng nói thuê, ta cho là những người khác bên ngoài tới thuê, cũng không biết là Hạo Hạo, nên không đồng ý. Hôm nay sau khi nhìn đến mới biết được lúc ấy nghe nhầm, Hạo Hạo muốn thuê ta liền khẳng định không phản đối. Thuê đi, thuê đi, chú nhất định sẽ ủng hộ cháu.”

Chú Hai nói xong còn hướng Hạo Hạo giờ giờ cầm lên_ ; “Hạo Hạo, cháu nhìn chuyện lớn như vậy cháu cũng không cho chú biết một chút, còn gạt chú.”

Câu nói cuối cùng kia của chú Hai chính là muốn đem trách nhiệm đẩy tới trên người Dương Hạo, làm cho người ta cảm thấy Dương Hạo làm không đúng, ngay cả thân thích trong nhà cũng không báo cho biết. Nhưng mà gã nói như vậy, rốt cuộc có người tin hay không, thì cũng không nói rồi.

Bà nội cũng nhanh chạy ra đây hòa giải_ “ Là ta, là ta, lão già này không còn dùng được, ha ha..”

-“Như vậy là tốt a, nơi nào lại nhiều chuyện vậy a”

-“Đúng vậy, giữ lại cũng vô dụng, thuê hết đi cho bớt lo!”

Cho nên hiện tại sau khi Dương lão nhị cũng tỏ vẻ đồng ý, ánh mắt của mọi người toàn bộ tập trung trên người Lý Diễm.

27. Chương 27

Hiện tại ở sau núi cũng chỉ có một nhà Lý Diễm không đồng ý thôi, ánh mắt của mọi người tự nhiên cũng đều tập trung vào trên người bà ta. Lý Diễm vẫn giữ vững bình thần, không có mở miệng nói chuyện, âm thầm đánh giá thái độ của Dương Hạo bây giờ là cái gì.

Lúc trước Vương Nhị huyền náo hại như vậy Dương Hạo cũng ổn định rồi, lúc này hẳn dĩ nhiên sẽ không nhả ra.

Dương Hạo hiện tại càng không biểu lộ thái độ, mấy gia đình tại phía sau núi trong lòng lại càng phát ra lo lắng.

-“Đúng, đến lúc đó tôi giúp cậu chuẩn bị hàng rào, dựng lên là được...Thích cho thuê thì thuê, không cho thuê thì rào lại” _Lời này là lời lão Chu nói đúng theo lúc trước một nhà Lý Diễm náo qua không vui, dù sao lão cũng không sợ đắc tội với Lý Diễm, có lời gì cứ việc nói thẳng.

Mặc dù mọi người hiện tại lời nói không dễ nghe, nhưng kỳ thật chính là chỗ này sao để ý đến. Tiền ở trong tay Dương Hạo, mọi người tất nhiên duy trì hẳn nói chuyện. Đến lúc đó lỡ như Dương Hạo thật nổi giận không thuê nhà Lý Diễm, cả tòa núi liền trống không một mảnh đất hoang như vậy, một nhà Lý Diễm sau này muốn làm gì cũng làm không được.

Dĩ nhiên trừ người ngoài uy hiếp, vẫn còn có không ít người thân cận ôn hòa khuyên Lý Diễm, dù sao mọi người sống để mặt mũi, nếu như lời nói quá mức, Lý Diễm đến lúc đó dứt khoát vò đã mẻ lại sứ* chính là không cho thuê, vậy cũng không có biện pháp. Lý Diễm không giống Vương Nhị, ở cả trong thôn vẫn là người có uy tín, dĩ nhiên không thể dùng phương pháp xử lý Vương Nhị để đối phó, cho nên có người làm mặt đen* uy hiếp như vậy tự nhiên có người người tới nói lời khuyên bảo. Cho nên có thể nói hai câu liền bắt đầu khuyên Lý Diễm, làm hết sức giúp Dương Hạo đem cả ngọn núi cùng nhau thuê xuống.

*vò đã mẻ lại sứ: sự việc đã không tốt lại còn hỏng hơn

*người làm mặt đen: người đóng vai ác

-“Diễm Nhi đất này cho thuê ra ngoài cũng tốt, tất cả mọi người đều cho thuê hết người giữ lại chỗ dùng cũng không nhiều, Hạo Hạo chi tiền cũng hợp lý, hãy theo mọi người cùng nhau cho thuê hết đi.”

-“Sau này thật muốn cần gì, chỗ đất đai còn nhiều như vậy, đất hoang này cho thuê ra ngoài cũng không có gì.”

-“Đúng vậy, đất này để không cũng rất đáng tiếc, cho thuê ra ngoài còn bớt lo.”

Trong lòng bà so với ai khác cũng rõ ràng hơn, nếu như toàn bộ đều cho Dương Hạo thuê rồi liền một mình nhà bà lưu lại ở nơi đâu. Bị người trong thôn chê cười không nói, sau này miếng đất kia chỉ sợ cũng không

thể làm gì, dù sao cả ngọn núi này cũng là của người nhà Dương Hạo thuê rồi, địa bàn này cũng coi như của Dương Hạo rồi.

Ở trong lòng suy nghĩ vài phần, thấy Dương Hạo cho đến bây giờ còn không có cùng bà náo rách vỡ ra, cũng không còn nói chuyện tình ngày hôm qua, thừa dịp người dân còn không cùng bà gây chuyện, Lý Diễm cũng là vội vàng biết thời biết thế bán cho một cái nhân tình.

Lý Diễm vuốt* tóc của mình, nhẹ ho một tiếng_: “Nói cũng đúng, lúc trước là ta suy nghĩ không chu đáo, nghĩ quá xa. Hiện tại tình huống này ta cũng biết, nếu tất cả mọi người đồng ý cho thuê, cũng không thể bởi vì một nhà ta mà hại mọi người không cho thuê ra ngoài được.... Muốn là như vậy đi trong lòng ta cũng còn băn khoăn... Tiền thật ra cũng không sao cả, một vạn đồng cũng không làm được gì. Nhưng mà vẫn là thuận theo ý của mọi người đi, vậy thì cho thuê đi.”

Vừa nghe Lý Diễm nói như vậy, lập tức có người hoan hô lên.

–“Tốt! Tốt! Hiện tại cũng đồng ý, cho thuê hết, cho thuê hết, Dương Hạo hiện tại không cần lo lắng rồi, cả ngọn núi đều cho thuê hết rồi.”

Nếu như mục đích của mình đạt đến, Dương Hạo dĩ nhiên cũng sẽ không đi nói những thứ khác, theo lời mọi người liền gật đầu_: “Mọi người không có ý kiến gì, nhất định là vô cùng nguyện ý cùng nhau cho thuê hết. Cảm ơn sự ủng hộ cùng lý giải của mọi người, tiền trễ nhất ngày mai sẽ đưa mọi người, thanh toán tiền một lần.”

Chờ đã hơn nửa ngày, mọi người quan tâm nhất chính là câu nói cuối cùng kia của Dương Hạo, vừa nhìn Dương Hạo sáng khoái như thế, người dân tâm tình tự nhiên cũng vui vẻ.

–“Ai nha không có chuyện gì, không có chuyện gì mà, đều là hương lý hương thân, tiền cũng không vội vàng.”

–“Đúng vậy, chúng ta cũng không vội.”

Dương Hạo cười cười, dĩ nhiên biết những lời này không phải là thật.

Mất thấy chuyện không có gì khác lắm, mọi người liền rối rít tản đi, Dương Hạo cùng đội trưởng cùng nhau trở về, hần nhỏ giọng hướng đội trưởng dặn dò_: “Đội trưởng, chuyện về sau còn làm phiền đi nhiều hơn. Xế chiều, chúng ta cùng nhau đi lấy tiền, hãy nhanh đem chuyện này làm xong tới.”

Đội trưởng gật đầu_: “Yên tâm, chuyện này trong lòng ta cũng đã tính toán.”_Bà liếc nhìn Lý Diễm cùng Dương lão nhị phía trước, ý bảo Dương Hạo là bà hiểu.

Nếu đã nói thành như vậy thì Dương Hạo dĩ nhiên cũng không nói thêm lời. Từ trên núi xuống tới hần cùng đội đến ngân hàng trấn trên lấy tiền.

Thím Hai vừa về đến nhà dùng sức đem cửa đẩy ra, hai tay giao nhau, mặt đen lên ngồi ở trên giường.

Chú Hai tâm tình cũng đặc biệt không tốt, lúc trước gã đi trước mặt Vương Nhị khích bác rồi thật lâu mới khiến gã ta đứng ra cùng làm phản đối chuyện Dương Hạo, sợ đúng là sau khi Dương Hạo thuê rồi sẽ vội vã dùng đến vài chục vạn đồng đến lúc đó bắt bọn họ trả tiền lại. Một lý do như vậy, gã coi như là không trả tiền, như vậy một vạn đồng Dương Hạo bồi thường kia gã khẳng định cũng lấy không được rồi. Vốn nghĩ đối* tiền, hiện tại lại tiện nghi cho Dương Hạo rồi..

*ý nói không cần phải trả lại tiền mượn lúc trước của Dương Hạo mà còn nhận được tiền đền bù nữa.

–“Nói chuyện a! Chết rồi hả?”_Thấy chú Hai không mở miệng, thím Hai chen chân vào đã gã một đá, trực tiếp đem lửa giận trên người gã mà đánh.

Vốn trong lòng buồn bực chú Hai bị đá như vậy trong lòng càng thêm tức giận, trực tiếp đứng lên rống lớn nói_: “Có thể làm sao nữa! Lúc ấy nhiều người như vậy, bà có dám đứng ra theo chân bọn họ mà làm ngược lại không? Còn cái rắm tiền, nó muốn tới hỏi, nói tiền không có, chết cũng không có.”

Bình thường thím Hai nổi giận, chú Hai đều chỉ lời ngon tiếng ngọt khuyên bà, dụ dỗ bà. Hiện tại chú Hai hướng bà rống lên, bà trừng hai mắt của mình_: “Ông đã có tiền đồ a! Có bản lĩnh thì hướng Dương Hạo

mà nổi giận đi, hướng trên người của tôi thì tính là đàn ông cái gì! Ly hôn, bà đây muốn ly hôn! Một nam nhân hung như vậy lấy ra một cái rắm mà dùng!”

Chú Hai vừa thấy vợ nhà mình náo lên như vậy, trong lòng không vui cũng nhịn xuống, vội vàng đi qua dỗ dành.

–“Mới vừa rồi là tôi sai, đừng để trong lòng.... Cho dù nó hiện tại thuê hết thì thế nào, đến lúc đó thiếu chết bọn họ... Giải trí nông thôn nơi đó chuẩn bị tốt như vậy a, nhiều như vậy thì cũng đóng cửa... Đừng tức giận, đừng tức giận nữa, rồi chờ xem bọn họ bị chê cười đi.”

Nhìn ngoài cửa sổ, chú Hai cười lạnh một tiếng. Gã chờ nhìn đến lúc Dương Hạo vốn gốc cũng không lấy lại được.

Đang ở lúc Dương Hạo bận rộn thuê đất, thì bên trong một khu biệt thự hạng sang ở thành phố Thành Đô thuộc huyện Gấm Tân, thư ký Lâm Giản nhẹ nhàng gõ cửa thư phòng.

Sau khi được phép, Lâm Giản mở cửa thư phòng, liếc mắt nhìn thấy được cái nam nhân tuấn mỹ kia đang nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Giản ở chỗ cách y mấy bước thì dừng lại, đơn giản rõ ràng đem chuyện tóm tắt nói cho Vương Tuấn_: “Vương tổng, Ngụy thị trưởng tối nay ở Vị Hương Viên mời khách, ông ta để cho thư ký Trầm lại đây đón ngài.”

Vương Tuấn lúc này mới mở mắt, đứng lên, giơ tay vuốt vuốt huyết thái dương của mình, nhàn nhạt mở miệng_: “Tôi biết rồi, cậu điện thoại cho Tiểu tổng.”

28. Chương 28

Cũng không phải tất cả nhà đầu tư đến thì thị trường cũng sẽ đích thân phái người đến đón, quan trọng là bối cảnh phía sau nhà đầu tư. Vương Tuấn tại thương trường chính là lẫn lộn giữa hai giới, trừ tự thân năng lực ra, quan trọng hơn là có cả gia đình cường đại làm hậu thuẫn.

Vương Tuấn chính là được “yêu thương” nhất ở Vương gia, lão gia tử đến già mới lại có thêm một đứa con, không yêu thương không được. Người một nhà cũng bảo bối y, ca ca đối với y chính là sủng ái có thêm. Lần này Vương Tuấn tới huyện Gấm Tân đầu tư, ca ca của y Vương Phong liền nói trước để y qua chào hỏi.

Ở phòng khách ngồi chờ, Trầm Thận liền rất nhanh gặp được Vương Tuấn, chỉ một cái Trầm Thận liền nhận ra được vị trước mắt chính là Vương tổng mà cậu phải đợi. Cậu làm thư ký thời gian cũng không ngắn, quan to quyền quý thấy được cũng không ít, căn bản năng lực nhìn người phải có. Vương Tuấn có lẽ vì nguyên nhân tuổi tương đối ít, không có vẻ trầm ổn của năm tháng lắng đọng như Vương phó Tham mưu trưởng, nhưng một thân khí độ kia cũng không thua một chút. Trầm Thận nghe thị trưởng đề cập tới một chút, vị Vương tổng này mặc dù tuổi nhỏ, nhưng ở thương giới vô cùng nổi danh. Lần này đến huyện thành của thành phố Thành Đô đầu tư, cũng tốn một số lượng lớn.

Trầm Thận tâm tư xoay chuyển thật nhanh, nhưng lại một chút cũng không phi lễ, cậu hướng Vương Tuấn khẽ gật đầu_: “Vương tổng, ngài khỏe chứ, tôi là thư ký của Ngụy thị trưởng Trầm Thận. Thị trưởng bây giờ còn chút ít công vụ đang xử lý nhất thời không đi được, cho nên phải tôi tới trước đón ngài.”

Vương Tuấn cười cười, thái độ rất hiền hòa_: “Hiện tại đặc biệt đi tới một chuyến, thật sự đã phiền cậu, thư ký Trầm.”

–“Vương tổng ngài khách khí, không phiền toái.”_ Thái độ của Vương Tuấn vô cùng hiền hòa, cũng không có tự cao tự đại, mặc dù đây là lần đầu tiên tiếp xúc, nhưng trong lòng Trầm Thận cũng có chút ít hiểu rõ, biết Vương Tuấn là người không tệ. Hai người đơn giản hàn huyên một chút, Vương Tuấn cũng không kéo dài, rất nhanh đi theo cậu cùng đến quán cơm.

Vương Tuấn buổi sáng hôm nay vừa mới đến, vốn là y tính toán trước đi xem Dương Hạo một chút, nhưng mà anh của y diện một cuộc đến, nói cho y biết Ngụy thị trưởng đã sắp xếp cho y hết thấy rồi. Vương Tuấn biết chuyện lần này có thể làm nhanh như vậy, Ngụy thị trưởng cũng tốn tâm không ít, cho nên cái bữa tiệc này nhất định không thể thiếu. Cho nên hiện tại chỉ có thể đợi thêm một đoạn thời gian nữa mới có thể thấy Dương Hạo cùng Đô Đô rồi.

Trầm Thận thông qua kính chiếu hậu quan sát Vương tổng, trên mặt y không có biểu tình gì, nhưng lơ đãng một cái ánh mắt cũng nhìn ra có chút tâm sự. Nhưng mà những thứ này cũng không phải là điều Trầm Thận nên lo lắng, cậu không thể hỏi, cũng sẽ không thể hỏi.

Trong thẻ ngân hàng của Dương Hạo có tổng cộng mười bảy vạn, hắn đã sớm đem an bài của bọn họ làm xong. Mười bốn vạn dùng để trả tiền thuê cùng các chi phí chuẩn bị khác, còn dư lại ba vạn dùng để mua một chiếc xe second-hand.

Xế chiều hắn mang theo đội trưởng đi lấy mười hai vạn, tổ bọn họ tổng cộng mười bốn nhà, nhà mình không cần tiền, nhà chú Hai còn thiếu tiền nhà hắn, dĩ nhiên càng sẽ không cho bọn họ, một nhà bà nội Dương Hạo cũng không cần đưa tiền. Lúc trước Dương Hạo tìm bà đã nói, bà nội cũng biết lần này cháu trai thuê xây phòng ốc cần không ít tiền, khó được thời khắc mấu chốt bà nội cũng rõ ràng một lần, nói đem tiền này lưu lại ủng hộ Dương Hạo.

Bà nội mặc dù thiên vị, nhưng dù sao cũng hy vọng con cháu nhà mình ai cũng có tiền đồ đầy đủ. Lần này chuyện Dương Hạo thuê đất đã sớm ở trong thôn truyền đi, những người khác nhìn thấy bà nội tất cả đều khen Dương Hạo mấy câu nói hắn có tiền đồ. Trên mặt bà nội cũng cảm thấy có ánh sáng, lúc này tự nhiên cũng là ủng hộ.

Đội trưởng đem hai vạn Dương Hạo đưa cho bà dùng giấy báo gói kỹ, sau đó đem hai chồng tiền thật cẩn thận bỏ vào trong túi eo, có chút ý không tốt hướng Dương Hạo cười cười: “Lần này tiêu pha rồi ...hắc hắc...”

Dương Hạo cũng mỉm cười theo: “Hắn là vậy...Phía sau càng muốn làm phiền thím tốn tâm thêm.”

Đều nói nhờ người thì mềm dịu, bắt người thì ngắn tay. Đội trưởng hiện tại đương nhiên là muốn đem chuyện Dương Hạo nhả nhủ hảo hảo làm cho xong, bà vỗ vỗ bộ ngực của mình, vô cùng hào khí đảm bảo nói: “Tôi làm việc cậu yên tâm, tối nay có thể hoàn thành, tiền để ở trước mặt bọn họ còn có thể không nên sao?”

Thật ra thì chuyện này mọi người đã đáp ứng không có gì khác lắm, coi như làm thỏa đáng rồi, chỉ cần ký hợp đồng một cái vậy thì thật ra không có chuyện gì rồi. Lấy xong tiền Dương Hạo trở về nhà một lần, cùng với ba Dương đi với đội trưởng cùng nhau từng nhà ký hợp đồng trả tiền.

Mặc dù lúc trước đó thời điểm thuê đất không quá thuận lợi, nhưng thời điểm ký hợp đồng lúc sau cũng rất thuận lợi. Mặc dù lúc kỳ hợp đồng mọi người còn do dự hỏi một vài vấn đề, nhưng cuối cùng sau khi nhìn xong hợp đồng cũng không nói gì liền ký tên. Lúc trước huyền nào lợi hại nhất là một nhà Vương Nhị ở thời điểm ký hợp đồng ngược lại sáng khoái đáp ứng nhất. Người nhà của gã không biết chữ, giả vờ nhìn hợp đồng một chút, hai ba lần liền đóng con dấu ký. Lúc gã từ trong tay Dương Hạo lấy tiền, mặt đều nhanh cười to lên.

Chú Hai cũng đã trải qua trung học đệ nhị, mặc dù thành không tốt lắm, nhưng mà biết chữ hoàn toàn không có vấn đề gì, gã đem hợp đồng tỉ mỉ nhìn ba lần, cũng không nói có vấn đề gì, cũng không có ký tên.

-“Dương lão nhị, không có vấn đề gì liền ký tên đi, hợp đồng này tất cả mọi người đều xem, tuyệt đối không có vấn đề” _ Hiện tại cũng nhanh đến chín giờ tối, đội trưởng bốn ba một ngày rồi cũng sớm một chút xong trở về nghỉ ngơi, hơn nữa nhà bà ở cách vách, hiện tại cũng muốn sớm một chút trở về ngâm chân. Thấy Dương lão nhị vẫn không có biểu lộ thái độ liền thúc giục gã vội vàng ký tên.

Dương lão nhị cười hắc hắc: “Không có vấn đề, chữ ta nhất định sẽ ký, nhưng mà không hoảng hốt đi... Ta cùng đại ca bọn họ hàng huyền một lát rồi ký tên. Đội trưởng đi một ngày cũng mệt mỏi rồi, hiện tại không cần quản chúng ta.”_ Dương lão nhị ý tứ rất rõ ràng rồi, để cho đội trưởng lúc này rời đi.

Đội trưởng dĩ nhiên cũng nghe ra ý tứ của gã, nhưng mà bà cũng là nhìn Dương Hạo một cái, có chút ý tứ hỏi thăm, dù sao bà hiện tại cũng làm chuyện cho nhà Dương Hạo người ta, đi như vậy sao có thể.

Dương Hạo đoán được điểm tâm tư này của chú Hai hần, tuyệt đối là muốn cùng hần nói chuyện tiền thuê, nhưng lại sợ ba Dương trước mặt đội trưởng giữ ra chuyện bọn họ thiếu nhà mình năm vạn đồng, như vậy mất mặt liền ném đi cho rồi, cho nên gã hiện tại mới khẩn cấp muốn đem đội trưởng đi như vậy.

–“Đội trưởng, hôm nay khổ cực thím rồi, tôi nhìn thời gian cũng không sớm, dù sao cũng là một nhà cuối cùng, thím nếu mệt mỏi liền đi về trước nghỉ ngơi đi, nếu có chuyện gì tôi sẽ đến tìm thím.”

–“Vậy được, tôi đi về trước. Có việc gì thì điện thoại cho tôi là được.”_Đội trưởng vừa nói vừa đứng dậy đi về nhà.

Đội trưởng vừa đi, lập tức liền yên tĩnh lại, chú Hai đứng dậy hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, sau khi xác định không có ai ở mới ngồi trở lại.

–“Lão Nhị này, chữ nên vội vàng ký tên đi, đại tẩu chú cũng gọi mấy lần điện thoại thúc giục rồi”_Này đây dĩ nhiên là ba Dương tới thúc giục rồi.

Chú Hai cười cười, làm ra vẻ bộ dạng ngượng ngùng: “Đại ca, anh nhìn Tiểu Nhã nhà tôi vừa mới nộp mấy ngàn tiền tự trường, hiện ở nhà cũng khó khăn, mấy ngày qua trong nhà ngay cả thịt cũng không nấu mua để ăn. Hạo Hạo, số tiền thuê đất lần này có phải hay không nên đưa cho tôi đây?”

Chú Hai biết đại ca nhà mình mềm lòng, cho nên liền mỗi lần đều khóc than.

Ba Dương là một người đàn ông hoàng, ban đầu học ở tỉnh huynh đệ mà phân xử, nhưng vẫn là một bộ dáng này, bây giờ đã chết lặng... Cũng chỉ có bà nội Dương Hạo mới mỗi lần đều tin.

–“Lão Nhị lần này không phải nói không đưa cho chú, chú suy nghĩ một chút chú còn thiếu nhà tôi năm vạn đồng. Đã nhiều năm như vậy chú nói chú khó khăn, nhà chúng ta cũng không bắt chú phải trả tiền lại lần này một vạn đồng liền tính bù một phần.”

Dương Hạo kéo kéo khóe miệng: “Mở giải trí nông thôn tiếp sau đó cần một số tiền lớn, ba cháu vẫn còn đang suy nghĩ biện pháp khắp nơi giúp cháu kiếm tiền. Các dì bà ngoại bên kia cũng mượn không ít tiền cho chúng ta rồi, thật rất khó khăn. Chú Hai nếu dễ dàng, có biện pháp cũng đem bốn vạn đồng kia trả lại một chút sao...”

Chú Hai vừa nghe Dương Hạo vòng quanh lại bắt đầu để cho gã trả tiền lại lập tức ngăn không dám nói chuyện tiền nữa: “Ai...Ta cũng biết cháu không dễ dàng, ta cũng cố gắng rồi. Đúng rồi tới ký tên đi, trời không còn sớm nữa, các người cũng sớm một chút về nghỉ ngơi.”

Dương Hạo cùng ba Dương liếc mắt nhìn nhau, giễu cợt cười cười.

Sau khi hợp đồng toàn bộ ký xong, Dương Hạo trong lòng coi như kiên định một chút, nhưng mà sau khi thuê xong núi còn còn rất nhiều chuyện muốn bận việc, Dương Hạo cả ngày bận rộn đến chết đi được.

Hôm sau Dương Hạo phải đi vào trong thành mua một chiếc xe second-hand, sau này làm việc gì cũng dễ dàng hơn một chút. Sau đó tìm người quen hỗ trợ liên lạc với chỗ bán, hần mua một ít cây ăn quả trở lại trồng trên núi.

Hiện tại một nhà Dương Hạo bận rộn không ngừng, Vương Tuấn cũng vẫn không nhàn rỗi.

Vương Tuấn sau khi đến huyện Gầm Tân thì nhận lấy nhiệt liệt hoan nghênh của thị chính phủ*, ngày y đến kia, cơ hồ mọi người cả thị chính phủ đều đi ra tiếp đãi y. Dù sao một khoản đầu tư lớn như vậy đối với tương lai phát triển của huyện Gầm Tân của ảnh hưởng rất lớn.

*thị chính phủ: cơ quan quản lý của thành phố ~ UBND thành phố.

Đến tiếp sau bữa tiệc còn chưa có ngừng, sau đó thị chính phủ còn đặc biệt mời truyền thông đến, muốn đưa tin tức. Thị chính phủ phái người dẫn Vương Tuấn đến khu đất khai phá kia xem xét tình hình đi theo ngoài những người Vương Tuấn mang theo bên này, cũng không thiếu cơ quan truyền thông cùng với đại biểu người dân trước đó đã an bài tốt.

Đoàn người menh mông cuồn cuộn có chút hùng tráng (làm như diều bình đánh giặc =)), trong thôn thấy ký giả đưa tin cũng rất hiếu kỳ, cho nên cách chừng khoảng mười mét liền có không ít người vây quanh xem náo nhiệt.

Mẹ Dương đi chờ trở về đúng lúc đi ngang qua nơi đó, thấy nhiều người vây quanh tại một chỗ, cho nên cũng đi theo xem náo nhiệt.

-“Chuyện gì xảy ra đó?”_Mẹ Dương nghiêng người hướng bên trong chen chúc, dò ngắc đầu lên phía trước đồng thời vẫn không quên hướng quần chúng vây xem bên cạnh hỏi thăm tình hình.

Mẹ Dương kiễng mũi chân hướng phía trước nhìn, lúc này đám người chính quyền kia xem xong một mảnh bên trái liền quay trở lại muốn đi về. Mấy nhân viên công tác liền đi tới ngăn cản người dân để cho bọn họ nhường đường.

Đoán chừng nhiều người phía sau còn không có nghe thấy, còn đang liên tiếp chen về phía trước, mà phía trước là theo yêu cầu lui về phía sau, cho nên mọi người chen tới chen lui, đem nhóm người phía trước chen chúc thiếu chút nữa ngã sấp xuống, mẹ Dương cũng ở trong đó.

-“Ai..u, người đừng chen chúc nhau, thiếu chút nữa ngã xuống rồi...”

-“Chậm chậm, tránh ra không nên chen chúc...”

-“Dẫn lên chân ta rồi, ai ui, đau quá!”

Trong đám người truyền đến từng đợt bất mãn oán trách. Bên này Vương Tuấn cũng nghe được tiếng động, y xoay đầu lại phía sau, nhìn thoáng qua.

Mẹ Dương ổn định thân thể của mình, sau khi đứng vững liền sửa sang lại đầu tóc rối bời của mình vì bị chen chúc, ngắc đầu lên, vừa lúc liền nhìn thấy Vương Tuấn xoay người.

Bà vừa mừng vừa sợ vỗ bập đùi mình một cái, lớn tiếng cảm thán một câu_: “Ai cha, đây không phải là Vương tổng sao?”

29. Chương 29

Mẹ Dương sợ tự mình nhìn lầm, vừa nhìn kỹ một chút, sự thật chứng minh đôi mắt thị lực 5.2* của mẹ Dương tuyệt đối không có vấn đề, người nọ chính là ông chủ của Dương Hạo. Không nói tướng mạo của người kia có bao nhiêu bắt mắt, chính là ở trong một đám người, một mình người kia tác phong đặc biệt ở nơi này không có người nào có thể so hơn. Thế hệ trước trí nhớ tương đối khá, cho dù chỉ gặp qua một lần, nếu sau này gặp phải cũng có thể nhớ được tên. Chứ nói chi là mẹ Dương vốn là ấn tượng khắc sâu về Vương tổng, kia chắc chắn là không nhận lầm rồi. Cho nên hiện tại chợt ở nơi nông thôn này đụng phải một đại nhân vật như vậy, mẹ Dương khỏi phải nói có bao nhiêu kích động.

-“Thật sự là Vương tổng a, ông chủ của Hạo Hạo nhà ta... Đất này không phải là y thuê đi, thật không nghĩ tới a”_Mẹ Dương kiễng chân trái nhìn một cái tây xem một chút, sợ người phía trước chặn tầm mắt của bà.

Thấy người bên cạnh không tin, mẹ Dương có chút nhanh chóng giải thích_: “Thật là người kia, mọi người nhìn xem thanh lớn lên đẹp trai phía trước, chính là y, Vương tổng! Hạo Hạo nhà ta trước kia là thư ký của y.”_Mẹ Dương nói xong chỉ chỉ vị trí Vương Tuấn, ý bảo những người đó là bà không có gạt người.

Những người khác ha hả cười, có người nói giỡn_: “Vị kia là ông chủ lớn tôi cũng biết, cái vị đến để thuê đất chứ sao. Không có nhìn thấy thư ký bọn họ ẩn nấp như vậy sao...”

-“Không phải tôi không tin a, Dương tẩu tử chị không hiểu rồi, ông chủ người ta đẹp trai như vậy thư ký khẳng định là mỹ nữ a.”

-“Ha ha, đúng vậy đó... Hiện tại thư ký của ông chủ lớn không phải là mỹ nữ đi”_Mọi người cũng là tới tham gia náo nhiệt, bên này có người ồn ào liền cũng người một lời ta một câu cười lên. Ý tứ chúc vụ thư

ký như vậy làm cho người ta có ý nghĩ suy đoán lung tung, Dương Hạo là một đại nam nhân ông chủ lớn người ta làm sao sẽ muốn.

Mẹ Dương biết bọn họ không tin, nghe mấy lời nói này trong lòng có chút không vui, nhưng trong đầu vừa nghĩ cũng là đạo lý này. Dù sao xung quanh mười dặm tất cả mọi người đều sinh trưởng ở nơi nông thôn, muốn nói mình biết ông chủ lớn như vậy, đoán chừng cũng không có người tin tưởng. Lúc đó bà cũng không tin Dương Hạo làm việc dưới ta Vương tổng đâu.

Mặc dù trong lòng hiểu, nhưng ở ngoài miệng mẹ Dương vẫn là không chịu thua, bà nhẹ nhàng mở đầu_: “Không tin thì quên đi, sau này mọi người có thể hỏi cán bộ người kia có phải là Vương tổng không. Lúc lễ mừng năm mới y còn tới nhà chúng ta a.”

Mẹ Dương lúc còn trẻ cũng là mỹ nhân, khi đó thân thích bằng hữu đều nói mẹ Dương bộ dáng kia tuyệt đối có thể đến trấn trên. Dương Hạo lớn lên tương đối giống mẹ hắn, mi thanh mục tú*đặc biệt tuấn tú. Cho nên Vương Tuấn chẳng qua là chói mắt lơ đãng nhìn mẹ Dương liền nhận ra bà là ai.

Vương Tuấn dừng bước chân, ánh mắt chuyển hướng mẹ Dương bọn họ bên kia.

Lâm Giản một mực đứng bên cạnh Vương Tuấn lập tức liên chú ý đến phản ứng của boss, cậu theo ánh mắt Vương Tuấn nghiêng đầu vừa nhìn, lập tức liên kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Thật không nghĩ tới nơi đây có thể gặp được mẹ của Hạo ca. Tâm tư Lâm Giản đi lòng vòng, suy đoán ý tứ hiện tại của Vương Tuấn.

Quan viên huyện Gầm Tân còn đang giới thiệu cho Vương Tuấn tình hình xung quanh, chỉ vào mảnh đất phía trước tán dương_: “Vương tổng à, không phải tôi khoác lác, huyện Gầm Tân chúng tôi coi như đất phong thủy tốt, ngài xem từ nơi này tới biên đến mấy trăm mẫu, cũng là ruộng tốt thượng hạng, hoàn toàn không có bất kỳ ô nhiễm, ngài ở chỗ này xây trụ sở sinh thái nông nghiệp coi như là tìm đúng địa phương rồi.”

Vương Tuấn gật đầu_: “Quả thật rất tốt.”

Lúc này nhân viên công tác còn đang để cho vây xem quần chúng lui về sau, đám người lại một trận xô xao. Mẹ Dương cũng thật sự là bị chen chúc đến chịu không được nghĩ phải ra về.

Đúng lúc này....

–“Bác gái...bác khỏe chứ, còn nhớ rõ ta sao?”_Lâm Giản đi tới trước mặt đám người, khách khách khí khí hỏi mẹ Dương.

Mẹ Dương liếc mắt nhìn thấy được Lâm Giản trong đầu nhớ được cậu là đồng nghiệp của Hạo Hạo, cho nên bà đi về phía trước một bước, mang nụ cười thật to trên mặt_: “Nhớ được, nhớ được a, Tiểu Lâm đúng không?”

Mẹ Dương trả lời lại, lúc này những người bên cạnh đều hướng bà quăng đến ánh mắt không thể tin được.

–“Mới vừa rồi Dương tẩu tử thật không có gạt chúng ta a, nhìn bộ dạng này sợ rằng thật là biết ông chủ kia.. Ai nha, Hạo Hạo (nhà) bọn họ thật lợi hại a”_Hai người phụ nữ trung niên bên cạnh đang nhớ lại lời mẹ Dương vừa nói, che miệng nghiêng người thảo luận.

Ở dưới ánh mắt mọi người, mẹ Dương đứng thẳng sống lưng, khẽ ngẩng đầu lên, dùng đuôi*ánh mắt (~ liếc xéo) nhìn một chút về mặt tràn đầy kinh ngạc của mọi người bên cạnh, trong mắt mang theo vài phần kiêu ngạo.

Sợ là bọn họ mới vừa rồi cho là mình nói khoác.

–“Ai...bác gái gần đây thân thể thế nào?”_Lâm Giản thân thiện cùng mẹ Dương đáp lời.

–“Rất tốt...”_Mẹ Dương nhỏ giọng trả lời.

Lâm Giản cùng mẹ Dương một hỏi một đáp, ánh mắt hâm mộ của người bên cạnh làm cho mẹ Dương mặt mũi vô cùng. Nhưng mà nói chuyện cũng chỉ là nói chuyện, trong lòng mẹ Dương vẫn có chút đúng mực, dù

sao Hạo Hạo cùng Tiểu Lâm bọn họ chẳng qua chỉ đã từng là đồng nghiệp, người ta lần này đến là có công chuyện muốn làm, nói một hai câu là đủ rồi.

Sau khi có ý nghĩ này, mẹ Dương lập tức nghĩ đến lúc trước Dương Hạo nói chuyện thuê bãi đất cách xa, chẳng lẽ là Vương Tuấn?

Lâm Giản gật đầu: “Đúng vậy, Vương tổng chuẩn bị ở chỗ này xây một trụ sở sinh thái nông nghiệp.”

–“Sinh thái nông nghiệp thật tốt. Hiện tại cuộc sống của mọi người tốt lắm, dùng bữa cùng coi trọng màu xanh khỏe mạnh* (ý chỉ rau sạch).

–“Đúng vậy a, Vương tổng rất nhìn trúng lần đầu tư này.”

Lâm Giản là biết tại sao Vương Tuấn lại nhìn trúng như thế, như vậy liền có lý do vì sự nghiệp tới sống chỗ này, hơn nữa hiện tại cùng Hạo ca náo mâu thuẫn, cũng mượn cơ hội tốt hòa hảo. Lâm Giản vẫn cảm thấy Vương Tổng là hướng về phía Hạo ca mà tới nơi này.

Đang lúc mẹ Dương cùng Lâm Giản nói chuyện, Vương Tuấn ở dưới sự bảo vệ của bảo tiêu cũng đi tới.

Ngay từ lúc Vương Tuấn hướng bên này đi tới, mẹ Dương liền thấy được, cho nên Vương Tuấn còn chưa đi đến trước mặt, mẹ Dương liền mở đầu chào hỏi y: “Vương tổng, khách quý ít đến a...”

–“Bác gái khách khí, không phải khách quý gì sắp tới một đoạn thời gian dài cũng sẽ ở đây.”_Mới vừa rồi trước một đám quan viên lớn nhỏ Vương Tuấn cũng không quá quan tâm tươi cười, đối với mẹ Dương lại là rất thân thiện.

–“Vương tổng muốn ở chỗ này thường xuyên sao? Vậy sau này có rảnh rồi liền đến nhà của ta ngồi một chút, ngàn vạn lần đừng ghét bỏ nhà ta phòng ở đơn sơ.”_Dân quê tương đối hiếu khách, có khách đến, cũng sẽ chủ động muốn mời đến nhà mình làm khách.

Vương Tuấn dĩ nhiên sẽ không nói không, y mỉm cười gật đầu: “Đây là nhất định, chờ mấy ngày nữa hết bận, nhất định sẽ đi báo phỏng* (hỏi thăm) bác.”_Nói xong Vương Tuấn lại tiếp tục mở miệng: “Bác gái, Dương Hạo và Đô Đô gần đây thế nào? Thân thể Đô Đô có khỏe không?”

Mẹ Dương thấy Vương tổng còn quan tâm Dương Hạo như vậy trong lòng cao hứng vạn lần, cảm thấy Vương tổng quả thật tốt quá mà.

–“Tốt, tốt a...Đô Đô gần đây thân thể tốt hơn nhiều, cũng không còn ngã bệnh nữa. Hạo Hạo gần đây trôi qua không tồi, gần đây bận rộn chuyện mở giải trí nông thôn, đến lúc đó chuẩn bị cho tốt. Vương tổng ngài có rảnh rồi tới đây vui đùa một chút.”

Từ trong lời nói của mẹ Dương, Vương Tuấn rất nhanh bắt được chữ mấu chốt, Dương Hạo chuẩn bị mở giải trí nông thôn. Xem ra Dương Hạo là quyết tâm muốn ngồi ở trong nhà rồi.

Nghĩ tới những thứ này, Vương Tuấn có chút thất thần.

Vương Tuấn vừa rời đi, một nhóm người kinh hãi trợn mắt há hốc mồm liền vây quanh mẹ Dương hỏi thăm tình hình, chẳng ai ngờ Dương gia lại có thể biết một ông chủ lớn lợi hại như vậy.

Dương Hạo mua một chiếc xe second-hand, sau khi chuẩn bị xong toàn bộ thủ tục xài hết hai vạn sáu. Chủ xe lúc ấy vội vàng thay xe mới liền đem xe cũ bán đi, Dương Hạo vừa lúc bắt kịp thời cơ, mua cũng coi như có lời.

Hôm nay có người liên hệ cho hắn mấy nhà bán cây đào cùng cây quế, Dương Hạo vừa lúc liền khởi động xe nhỏ mới mua đi xem tình huống. Mới vừa rồi trên đại lộ không lâu, Dương còn nhìn thấy đồng ruộng bên trái có không ít người vây quanh một chỗ, bên ngoài không nhỏ, tựa hồ còn không ít ký giả truyền thông đi theo. Cảnh tượng này ở nông thôn cũng là hiếm lạ, nhưng bởi vì bản thân còn có việc nên Dương Hạo không có ngừng lại xem đến cùng, nghĩ thầm đoán chừng là chính quyền chuẩn bị hạng mục mới gì.

Rất nhanh đến nhà bán cây, giá tiền cây cối hai bên đều cảm thấy hợp lý, rất nhanh liền nói chuyện thỏa đáng. Dương Hạo hứa hẹn mấy ngày nữa cho người đến đem cây về. Bởi vì phía sau núi vừa mới thuê, chỉ là cũng cần không ít thời gian để xử lý, muốn đem cây về còn phải đợi thêm một thời gian ngắn nữa.

Dương Hạo sau khi về đến nhà thì Đô Đô chạy ra đầu tiên, bé giang hai cánh tay ra, vừa chạy vừa gọi Dương Hạo.

-“Baba, baba về rồi...”

Dương Hạo đóng cửa xe, ngồi xổm xuống, một tay đem lấy con trai ôm vào ngực.

Dương Hạo xoa xoa mặt Đô Đô_: “Đô Đô có nhớ baba không?”

Đô Đô đưa tay ôm lấy cổ baba, nhanh chóng ở trên mặt hân hân một cái_: “Nhớ ~”

Một tay ôm con trai, Dương Hạo đi vào nhà.

Mẹ Dương lúc này đang mặc tạp dề vừa hát điệu dân gian vừa cắt khoai tây. Đô Đô ngày hôm qua liền nói cho bà nội muốn ăn khoai tây xào cho nên ba Dương ngày hôm nay liền vội vàng đi trên đường mua khoai tây trở về, vừa lúc buổi tối làm cho Đô Đô ăn.

Dương Hạo đi vào phòng bếp thấy mẹ đang ngâm nga bài hát vui vẻ, trên mặt vẫn còn mang theo mỉm cười, cho nên cười hỏi_: “Mẹ, hôm nay tâm tình không tệ a? Chơi mệt được thắng tiền?”

Mẹ Dương còn đang suy nghĩ chuyện của Vương Tuấn, không có chú ý đến Dương Hạo cũng đi vào, nghe được thanh âm phía sau ngẩng đầu vội vàng nhìn về phía Dương Hạo_: “Ai nha, Hạo Hạo, con về rồi... Mẹ cho con biết một sự kiện a, ... cái kia, cái kia...”_Mẹ Dương có chút kích động, trong đầu biết muốn nói gì nhưng ngoài miệng nhất thời lại không nói ra được.

Thấy mẹ kích động như vậy, Dương Hạo cũng cười lên_: “Mẹ... Đừng có gấp, từ từ nói, có chuyện gì mà cao hứng như thế?”

Mẹ Dương thả con dao trong tay xuống, đi tới trước mặt Dương Hạo_: “Vương tông! Vương tông y tới chỗ chúng ta bên này đầu tư. Xế chiều hôm nay mẹ thấy được y, y vẫn còn nhớ rõ mẹ, còn tới đây nói chuyện với mẹ nữa!”

Nụ cười trên mặt Dương Hạo cứng đờ_: “Cái gì...”

Mẹ Dương không có chú ý đến con trai không được bình thường, vẫn tiếp tục nói_: “Cái kia Vương tông người thật rất tốt a. Ở chỗ nhiều người sạch sẽ xinh đẹp như vậy, y đặc biệt hào phóng, một chút cũng không chê chúng ta dân quê, còn chủ động theo nói chuyện phiếm nữa. Con biết không hả Hạo Hạo, lúc đấy ký giả còn ở đó, bọn họ nói cho mẹ lên TV một lượt. Đợi lát nữa buổi tối sẽ chiếu lên, đúng rồi, con nhanh mở TV lên đi, nhìn xem trong TV có mẹ không...”

Mẹ Dương nói liên miên cần nhẩn rất nhiều, Dương Hạo thì trong đầu trống rỗng.

Vương Tuấn đột nhiên đến bên này đầu tư?

30. Chương 30

LỖ: về xưng hô, tùy theo ngữ điệu và hoàn cảnh LỖ sẽ để là tôi hay ta. Chú không thống nhất một kiểu xưng hô vì không có cái nào hoàn toàn phù hợp với mọi trường hợp.

Còn mấy cái xưng hô anh em, họ hàng thì cái nào ngắn và dễ thì chuyển sang tiếng Việt. Còn khó thì để nguyên tiếng Hán Việt.

Buổi tối mẹ Dương vẫn luôn túc trực bản tin lúc chín giờ tối thông báo tin tức của thành phố trên kênh địa phương, quả nhiên, Dương Hạo thấy được người kia trên TV.

Cái tin tức kì vẫn là đầu đề thông báo tối hôm đó. Mẹ Dương lúc ấy đang gọt táo cho Đô Đô, trên TV một người nam chủ trì vẻ mặt nghiêm túc, dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn thông báo một doanh nghiệp nổi tiếng đến huyện Gầm Tân của thành phố ta đầu tư sinh thái nông nghiệp, đối với kinh tế huyện Gầm Tân phát triển như thế nào, công hiến ra sao...

Tin tức phần lớn vẫn là lấy hình Vương Tuấn cùng quan viên bên cạnh y. Dù sao nhân vật chính cũng là y, dĩ nhiên quan viên địa phương cũng nhất định là muốn vào ống kính nhiều, nhưng mà trừ lần đó ra còn có thể cho một chút quần chúng vậy xem xung quanh vào ống kính. Một nhóm người mẹ Dương trong ống kính, người “phát tin” giải thích đó là quan viên cùng nhà doanh nghiệp cùng người dân nhiệt tình cùng tham gia thảo luận vấn đề sinh thái nông nghiệp. Vì đường đi gần với dân chúng, sẽ làm ra vẻ dân địa phương đối với sự kiện lần này ủng hộ.

Dĩ nhiên, mẹ Dương cũng mặc kệ những thế này, có thể ở trên TV đó là chuyện đặc biệt vui vẻ có giá trị rồi. Cho nên bà mừng rỡ vội vàng đem chuyện vui này cũng người nhà chia sẻ.

Dương Hạo đang cùng Đô Đô chơi hôn nhẹ, vừa nghe mẹ Dương gọi hấn như vậy, nụ cười trên mặt liền cứng đờ. Ý nghĩ đầu tiên của hấn chính là đem Đô Đô ôm trở về phòng ngủ, cho nên hấn đứng dậy ôm Đô Đô chuẩn bị rời đi.

Mẹ Dương kéo hấn lại, nhưng ngay sau đó ba Dương cao hứng hô to_: “Nhanh nhìn, mẹ con ở trên TV kìa! Cái kia chính là ông chủ của Hạo Hạo sao, nói chuyện với mẹ con kìa!”

Mẹ Dương đời này có lúc nào qua TV, bình thường chụp ảnh cũng sẽ là người có chút xấu hổ, bây giờ ở trên TV thấy chính mình quả thực là vui mừng cười toe toét. Mặc dù ống kính ở trên người bà thời gian dừng tổng cộng liền chỉ một giây đồng hồ, hơn nữa lấy hình cũng chỉ có mặt bên của bà, nhưng mà mẹ Dương cũng vô cùng thỏa mãn.

Ở nông thôn những thứ chuyện có mặt mũi như thế này có thể làm cho bà cùng người khác thảo luận thật lâu...

-“Ai u ha ha.... Lần này dính quang* của Vương tổng người ta mới lên TV, thật làm phiền Vương tổng người ta, nếu không đài truyền hình nơi nào lại có thể đưa hình phụ nữ nông thôn như ta đây.. “_Mẹ Dương hướng về phía TV cười trước lật sau ngửa.

*dính quang: nhờ vào thanh danh, tiếng tăm của người khác.

Ba Dương vui vẻ gật đầu_: “[.....] Hạo Hạo con nhìn mẹ con thật đẹp mắt.”

-“Ba ba!”_Đô Đô đột nhiên vươn ra tay nhỏ, chỉ vào Vương Tuấn lớn tiếng gọi một tiếng.

Một tiếng này của Đô Đô làm cho Dương Hạo ra mồ hôi lạnh, lúc trước hấn không muốn để cho Đô Đô nhỏ như vậy đã biết chuyện chia tay của hấn cùng Vương Tuấn, dù sao những lời này đối với một đứa bé thật sự nói không nên lời. Bởi vì hấn vẫn luôn gạt Đô Đô, kết quả không nghĩ đến tách ra trong vòng mấy tháng Đô Đô vẫn luôn nhớ đến Vương Tuấn, bây giờ ở trên TV thấy được, lộ ra vẻ rất kích động.

Dương Hạo giữ Đô Đô không nói thêm gì nữa để cho ba mẹ khả nghi, cho nên lớn tiếng trả lời Đô Đô một tiếng, đột nhiên xoay người đối với ba mẹ nói_: “Ba mẹ, Đô Đô xế chiều hôm nay chơi có chút mệt, con cùng bé đi vào phòng.”

Mẹ Dương đang vui vẻ nhìn con trai cứ đi như vậy có chút mất hứng, nhưng nghĩ đến cháu trai mệt mỗi cũng không nói gì_: “Đi đi, trẻ con đi ngủ sớm một chút cũng tốt. Lão Dương a, mới vừa trên mà hình có thấy tôi cười hay không a, thoát nhìn không phải là rất quê a?”_Mẹ Dương xoay người cùng ba Dương thảo luận.

Đô Đô bị Dương Hạo thả xuống trên giường, có chút không giải thích được nhìn baba_: “Mới vừa rồi con nhìn thấy được cha.... Cha tại sao vẫn chưa trở về?”

Dương Hạo có chút bất đắc dĩ, giấu diếm nữa cũng không có biện pháp, cho nên hấn tính toán nói cho Đô Đô.

Đô Đô tựa hồ cảm nhận được cảm xúc Dương Hạo, nước mắt đảo quanh trong đôi mắt, nhỏ giọng mở miệng_: “Con đều muốn... cha, baba...”

Dương Hạo bắt đắ dĩ ôm lấy đầu Đô Đô_: “Nhưng nếu như Vương Tuấn phạm vào một lỗi nghiêm trọng, baba không muốn tha thứ cho y đâu...”

Đô Đô vội vàng giúp cha mình nói chuyện_: “Cha sẽ được... nhất định sẽ!”_Nói xong Đô Đô kéo Dương Hạo góc áo, chui đầu vào trong lòng ngực của hă, đưa tay ôm lấy hă.

Dương Hạo không nói gì.

Vương Tuấn sẽ sửa sao? Y có thể bỏ được Dịch Thiển sao, ha hă...

31. Chương 31

Dương Hạo sợ Đô Đô sau này trước mặt ba mẹ thấy tin tức Vương Tuấn sẽ làm lộ ra, cho nên dặn dò_: “Đô Đô, sau này thấy Vương Tuấn kêu chú có được không? Ngàn vạn lần không được ở trước mặt ông bà nội cha y là cha.”

Đô Đô lắc đầu_: “Không tốt...”

Đô Đô mặc dù không rõ tại so, nhưng mà lời của baba bé vẫn nghe. Thấy baba hiện tại bộ dạng cau mày không vui, Đô Đô đưa tay lên trán hă_: “Baba không nên mất hứng, Đô Đô nghe lời baba nói...”

–“Bảo bối...”_Dương Hạo ôm Đô Đô, nhỏ giọng hô một tiếng.

Hă đối với Đô Đô trong lòng tràn đầy áy náy, vốn là bé cùng trẻ con bình thường không giống nhau, hiện tại chính mình còn buộc bé làm việc bé không muốn làm... Nhưng mà thực tế cũng chỉ có thể bắt đắ dĩ như vậy, hă không có bất kỳ biện pháp nào.

Vương Tuấn là một thương nhân đầu tư, y muốn xen vào là chuyện vĩ mô tổng thể, còn lại việc làm công của quần chúng, ... như vậy chính là chuyện của chính phủ.

Cũng may nhân dân huyện Gấm Tân cũng tương đối sáng suốt, ở trên chuyện nhận thầu này cũng không có người đặc biệt đi gây khó khăn.

–“Vương tổng, chuyện sinh thái nông nghiệp tiến triển vô cùng thuận lợi, chỉ là Lạc Dực cũng cùng đi theo đến thành phố Thành Đô rồi, dưới sự giúp đỡ của mẹ gã, cạnh tranh đầu một mảnh đất, hiện đang chuẩn bị đầu tư bất động sản.”_Lâm Giản đem chuyện mình điều tra được nói cho Vương Tuấn.

Vương Tuấn cười nhạt_: “Gã cũng là đem tôi nhìn chằm chằm.”

–“Vương tổng, ngài chuẩn bị khi nào thì bắt đầu đối phó với gã?”

–“Không vội...”

Vương Tuấn chậm rãi nghe máy.

–“Ca, hôm nay ta mới nghe CiCi* nói ca đã ở thành phố Thành Đô, làm sao cũng không nói cho đệ đệ một tiếng a, tối nay có thể rảnh ăn bữa cơm không...”_Lạc Dực cầm lấy điện thoại tã tã nở nụ cười.

–“À? Nói như vậy là cậu cũng ở đây?”_Vương Tuấn hỏi ngược lại

–“Ha ha, đúng vậy a, ta ở chỗ này làm hạng mục nhỏ, mấy ngày nữa trở về đi.”

Vương Tuấn cười cười.

–“Ca có tới hay không a?”_Lạc Dực tiếp tục hỏi.

–“Hôm nào đi, tối nay tôi có sắp xếp rồi.”

-“Vậy được, ca luôn bận rộn như vậy, nhưng mà thật đáng tiếc. Tối nay Dịch Thiển cũng có, cậu ta mới trở về nước, muốn gặp thì gặp.”_Lạc Dực tràn đầy tiếc nuối nói.

Vương Tuấn biến sắc, thanh âm cũng lạnh một chút_: “Tôi biết rồi. Cậu hảo hảo theo cậu ta đi.”

Đầu tiên là Dương Hạo ra đi không từ già, nguyên nhân là bởi vì Dịch Thiển.

Y không thể không hoài nghi tới Lạc Dực làm ra chuyện tốt này, dù sao đối với gã như vậy mà nói là trăm lợi không hại. Nhưng mà y điều tra ra, Lạc Dực cũng chưa tiếp xúc qua với Dương Hạo.

Mà đang lúc Dương Hạo rời đi y không bao lâu, Dịch Thiển lại vừa trở về nước.... Đây hết thảy không khỏi quá mức trùng hợp.

Vương Tuấn cảm giác, cảm thấy trong đó điều kỳ lạ, nhưng mà nghĩ mãi cũng không rõ.

Y nhìn đồng hồ, bốn giờ chiều.

Chờ lâu như vậy, cũng là lúc cùng Dương Hạo giải thích chuyện lúc trước rồi. Trong khoảng thời gian này y cố ý để Dương Hạo khoảng cách, bởi vì y biết lúc ấy giải thích, Dương Hạo nổi nóng chắc chắn không nghe. Hơn nữa lúc ấy y cũng không có chân chính ý thức được tầm quan trọng củ Dương Hạo đối với y. Nhưng mà hiện tại không giống như lúc trước, lại tiếp như thế, y sợ Dương Hạo thật sẽ không tha thứ cho y nữa.

-“Lâm Giản”_Vương Tuấn gọi thư ký một tiếng

-“Vương tổng, có tôi.”

Lâm Giản sau khi nghe được lập tức vui rạo rức đi theo phía sau Boss. Vương tổng rốt cục cũng chịu để xuống mặt mũi đi theo chị dâu thẳng thắn rồi!

17 vạn của Dương Hạo gửi ngân hàng dùng để trả phí thuê đất cùng chi phí trả nhân công khai khẩn vùng núi sau này, còn thừa lại không còn mấy.

Xây giải trí nông thôn thì chút tiền kia đương nhiên cũng không đủ, bất kể là xây nhà hay là những thứ khác, cũng cần một số tiền lớn.

Vì thế ba Dương đem toàn bộ mười mấy gốc cây vàng giác chừng trồng mười năm bán đi, bán được mười vạn đồng.

Về mặt khác, trước kia hằng năm Dương Hạo cũng sẽ gửi tiền về ba mẹ. Hai vợ chồng vẫn giữ lấy cho Dương Hạo, chuẩn bị cho Dương Hạo sau này cưới vợ mua nhà dùng đến, đại khái được 12 vạn. Hiện tại cháu trai cũng đã có rồi, nếu như con trai muốn làm nên sự nghiệp của mình, như vậy số tiền kia bọn họ cũng nhiên cũng trực tiếp lấy ra đưa cho Dương Hạo.

Hiện tại gom được hai mươi hai vạn, số tiền kia mặc dù không ít nhưng mà để mở giải trí nông thôn cộng thêm khai phá núi như đã nói là hoàn toàn không đủ.

Đại tỷ Dương Hạo cầm hai vạn tiền mặt, dì Ba cùng dì nhỏ riêng mỗi người một vạn.

Xế chiều lúc Dương Hạo đi đến nhà bà ngoại, bọn họ cũng đến.

Dương Hạo cười cười_: “Bà ngoại đã coi* (xem ngày) qua, mười tám bắt đầu khởi công. Dì Ba bình thường cũng rất bận rộn, con bên kia cũng còn bận rộn nhiều, đến lúc đó nếu cần chắc chắn sẽ không khách khí.”

Đại tỷ một mực làm ăn, ánh mắt cũng nhìn xa một chút, nàng đối với ý nghĩ mở giải trí nông thôn của Dương Hạo cũng rất đồng ý_: “Dù sao trên núi cũng nhiều, đem gian phòng chuẩn bị rộng rãi chút ít. Sau này thuê người tay chân lưu loát miệng dẻo một chút, hiện tại mọi người coi trọng chất lượng phục vụ.”

Dương Hạo chú ý ghi nhớ trong lòng_: “Được, ta nhớ kỹ rồi đại tỷ.”

Dì Hai của Dương Hạo cũng đi tới_: “Dượng Hai con chính là được này nọ, đến lúc đó ông ấy đi qua hỗ trợ phòng ốc, tránh cho con lại tốn thêm tiền công.”_Dì Hai cũng là người đàng hoàng, sẽ không nói cái lời gì nghe cho hay, nhưng là cũng nói rất thật tâm. Hiện tại giá tiền công không thấp, ông ấy là thợ cả, tới hỗ trợ nhất định sẽ giúp cho Dương Hạo đỡ một khoản tiền.

Dương Hạo gật đầu_: “Cảm ơn dì Hai, đến lúc đó nhất định phải phiền dương Hai rồi.”

-“Người một nhà nói chi những lời này...”_Dì Hai cười cười.

Lý Tư Tư hôm nay cũng tới, nhưng mà nàng không phải tới đưa tiền cho Dương Hạo nàng tới là để gội nước lạnh vào Dương Hạo.

Dì Hai vừa nghe con gái làm trò trước mặt người nhà nói như vậy, liếc nàng một cái, ý bảo nàng chớ nói, nhưng Lý Tư Tư căn bản là bất kể. Nàng chép miệng_: “Con nói lời này là nói thật, vừa rồi không có lừa gạt hẳn. Bọn họ chỗ đó vắng vẻ vô cùng, nơi đó có tiền kiếm sao...”

Dì Hai đặc biệt gấp, bà gần giọng mắng_: “Có nói như con vậy sao, Hạo Hạo muốn mở ở nơi đâu nhất định là đã có tính ra rồi!”

Lý Tư Tư nhìn mẹ mình ủng hộ Dương Hạo, trong lòng càng thêm bất bình_: “Cũng không phải con của mẹ, tại sao lại gấp gáp như vậy? Không nói, đến lúc đó mọi người sẽ biết.”_Lý Tư Tư vung tóc, bước đi, để mẹ của nàng một mình ở lại nhà bà ngoại.

Dì Hai xấu hổ, con gái nhà mình bình thường chọc bà tức giận không ít, nhưng mà con cũng đã trưởng thành, hiện tại cũng không quản được nữa rồi. Dì Hai hết cách chỉ có thể than thở.

Dương Hạo vỗ vỗ bả vai dì Hai_: “Dì Hai tới ngồi một lát, đừng tức giận.”

Vốn là Lý Tư Tư ở nhà cũng không quá được hoan nghênh, hôm nay vốn là dì Hai không muốn để cho nàng tới. Kết quả Lý Tư Tư nói cần phải chở bà đến, bà nghĩ hẳn là cũng sẽ không có xảy ra chuyện gì nên liền đồng ý, ai nào ngờ biết kết quả là ra cái dạng này.

Sau khi Lý Tư Tư đi, dì Hai đem một vạn đồng cho Dương Hạo_: “Chút tâm ý của dì Hai, con đừng cùng tỷ con so đo.”

Lý Tư Tư căn bản không đồng ý mẹ mình vay tiền cho Dương Hạo, tất cả số tiền này của dì Hai đều là lặng lẽ đi mượn.

Dương Hạo cũng không muốn sau này dì Hai bị làm khó, nên cũng tính không muốn lấy, nhưng mà dì Hai lại không tính như vậy_: “Có phải ghét bỏ dì Hai cho mượn thiếu không?”

-“Đâu có, ...đâu có”_Nếu cũng đã nói như vậy rồi thì Dương Hạo liền nhận lấy.

Bà ngoại cũng cho Dương Hạo năm ngàn đồng, cho nên bên nhà bà ngoại Dương mượn được đến năm vạn năm. Mà bà nội bên kia trừ chú Ba cho mượn một vạn ra thì bà nội cùng chú Hai đều giống nhau coi như không biết, căn bản là chẳng quan tâm. Chú Hai Dương Hạo ngay cả tiền thiếu nợ cũng không trả lại cho nhà Dương Hạo.

Ba Dương thúc giục nhiều lần mới đòi được ba ngàn đồng về, giống như là muốn mạng bọn họ.

Dương Hạo cho tới bây giờ đối với bọn họ đều không có ôm qua hy vọng, nhưng mà trong lòng hiểu, một ngày nào đó vẫn phải đòi toàn bộ về.

Vương Tuấn đi xuống xe, vừa lúc nhìn thấy Đô Đô đang chơi đùa ở cửa.

Thật lâu chưa từng thấy qua con trai, Vương Tuấn đặc biệt cao hứng, y nhanh chóng đi về phía trước hai bước_: “Đô Đô.”

Đang chơi hộp điều khiển xe hơi, Đô Đô ngẩng đầu lên, liếc mắt liền nhìn thấy một người cao to đứng trước mặt mình.

Đô Đô đem đồ chơi trong tay ném xuống, lập tức vươn hai tay hướng y nhào qua.

32. Chương 32

Vương Tuấn cũng liếc mắt thấy được con của mình.

Đô Đô chạy chậm hai bước, vui vẻ nhào tới trong ngực Vương Tuấn: “Cha...”_Đô Đô dường như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, miễn cưỡng đem chữ “cha” phía sau nuốt trở vào: “Chú Vương...”

Vương Tuấn lúc ấy liền ngậy ngấn cả người, nụ cười cũng cứng lại. Đây quả thực là y không thể tưởng tượng nổi, con của y thế nhưng lại gọi y là chú...

Vương Tuấn nghĩ không biết có phải là Đô Đô giận y vẫn không nhìn đến hay không, cố ý cùng y giận dỗi, cho nên dờ khóc dờ cười hỏi: “Cái gì mà chú Vương? Mới bao lâu liền không nhận ra cha?”

Y để cho Đô Đô ngồi ở trên cánh tay phải của mình, vùi đầu hôn bé một cái: “Bảo bối, có nhớ đến cha không?”

Đô Đô gật đầu: “Nhớ...”_Sau khi cách thật lâu mới nhìn thấy cha, Đô Đô rất vui vẻ, sau đó bé lại nghĩ đến vấn đề cha vừa mới hỏi, có chút do dự. Khuôn mặt nhỏ bé nhăn lại thành một nắm, sau khi ở trong lòng vật lộn một phen, bé đem đầu tiên đến bên tai Vương Tuấn: “Cha...”_Sau đó bé giơ ra tay nhỏ che bên tai Vương Tuấn, thì thầm nói: “Không phải con không nhận ra cha, mà là baba nói sau này con chỉ có thể gọi cha là chú Vương thôi...”

Vương Tuấn vừa nghe, tâm chợt lạnh. Thì ra không phải là Đô Đô tức giận, mà là Dương Hạo tức giận!

Ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, Vương Tuấn vội vàng mở miệng: “Baba còn nói cái gì sao? Tại sao lại muốn kêu là chú?”

Đô Đô vẫn thật cẩn thận lặng lẽ đem bí mật nói cho cha mình: “Baba nói cha phạm phải một sai lầm rất lớn, baba không muốn tha thứ cho cha. Baba còn nói con chỉ có thể ở với một trong hai người, để cho con chọn.... Cha, con không muốn chọn, con không muốn hai người tách ra... Có phải hai người cãi nhau không, có phải không cần Đô Đô nữa không?”

Trẻ con thấy cha mẹ cãi nhau đều sẽ không có cảm giác an toàn, rất sợ bị mất đi.

Nghe con trai nói với mình những lời này, Vương Tuấn đặc biệt áy náy. Y vẫn cho là y cho Dương Hạo điều kiện sống tốt chính là sự quan tâm đối với bọn họ, nhưng mà y sai lầm rồi. Trước kia không chỉ đối với Dương Hạo, thậm chí đối với Đô Đô, y chân chính quan tâm với để ý đều không đủ, y không có hoàn trách nhiệm của một người đàn ông và người cha. Y thật xin lỗi người yêu của mình, thật xin lỗi con của mình.

Cho nên hiện tại y bị trừng phạt rồi, Dương Hạo không nhìn y, con trai y cũng không thấy được. Nếu như tiếp tục sai nữa, không chỉ có mất đi Dương Hạo, còn có thể mất đi con trai bảo bối của mình.

Nhìn thấy Đô Đô bây giờ còn đang ủng hộ y nói chuyện, Vương Tuấn trong lòng không biết là tư vị gì.

Y vỗ vỗ lưng Đô Đô dỗ dành bé: “Bảo bối ngoan, cha sẽ cùng baba nói xin lỗi, chúng ta sẽ không tách ra, đừng khó chịu, cha thương con.”

Đô Đô gật đầu.

Lâm Giản ở sau lưng đem toàn bộ lời hai cha con nói nghe được, cậu cũng có chút cảm thán.

Bên này Đô Đô chơi xấu ở trong ngực Vương Tuấn làm nũng. Bên trong, vừa mới đi trại heo nhà mình nhìn heo xong thì mẹ Dương cảm thấy được ngoài cửa lớn tựa hồ có người nên vội vàng tới đây.

Dương Hạo mở giải trí nông thôn tiền xây phòng ốc tạm thời đủ nhưng mà sau này trang hoàng còn có thể tốn không ít tiền, cho nên mẹ Dương chuẩn bị đến lúc đó đem toàn bộ bảy mươi con heo mập trong trại đi bán đem tiền cho Dương Hạo. Bởi vì heo có lớn có nhỏ, không thể nào cùng nhau bán nên buổi trưa hôm nay mẹ Dương phải đi đếm thử xem, trong khoảng thời gian này có thể bán heo được chừng bao nhiêu.

Vừa mới đi qua liền nghe được tựa hồ có người ở ngoài cửa. Mặc dù bọn họ ở nơi này vẫn rất an toàn, ngay cả mắt con chó bình thường cũng ít nhìn thấy, nhưng mà mẹ Dương vẫn không yên lòng để Đô Đô ở một mình, liền vội vàng tới đây.

Mẹ Dương lúc ấy trong lòng cả kinh, tim cũng nhảy lên đến cổ họng rồi, bà bước nhanh đi về phía trước, trong miệng gọi tên Đô Đô_: “Đô Đô!”

Lúc này Đô Đô đang ở trong ngực cha nghe được tiếng bà nội, vội vàng xoay người lại_: “A...Bà nội.”

Đô Đô xoay người đồng thời Vương Tuấn cũng nghiêng đầu. Mẹ Dương thần kinh vẫn căng thẳng lúc này mới hạ xuống, thì ra người kia là Vương tổng!

–“Vương, Vương tổng...”

Đại khái Vương Tuấn đột nhiên đến làm cho mẹ Dương bất ngờ lớn. Bà cũng không có để ý tại sao Đô Đô đang ở trong ngực Vương Tuấn, còn cùng y thân thiết như vậy.

Vương Tuấn sau khi thấy mẹ Dương, hướng bà lễ phép gật đầu_: “Chào bác gái.”

Mẹ Dương thấy như thế sợ hết hồn_: “Ai da, Vương tổng cậu làm cái gì vậy a... Mỗi lần đến đều tiêu tốn như vậy, ai nha, thật là ngượng ngùng mà...”_Mẹ Dương ngượng ngùng khước từ.

–“Một chút tâm ý của Vương tổng, bác gái đừng có khách khí như vậy a.”_Lâm Giản vội vàng đem mẹ Dương đẩy vào trong nhà, vừa nói chuyện vừa tiến vào.

Vương Tuấn biết hiện tại cho người nhà Dương Hạo cái nhìn tốt, sau này Dương Hạo xuất quỹ* (come out) khó khăn sẽ ít đi rất nhiều. Không thể không nói, Vương tổng quả thật suy nghĩ rất xa...

Vương Tuấn lần nữa đến khiến cho mẹ Dương có chút giật mình, nhưng mà cũng thật vui mừng, dù sao mấy ngày trước mình mới được thơm lây lên TV, đặc biệt có phong cách. Bây giờ người ta lại tới nhà làm khách, đừng nhắc là có bao nhiêu mặt mũi a.

–“Đô Đô, đến bà nội ôm, đừng làm phiền chú Vương.”_Mẹ Dương thấy cháu mình còn đang ở trên người người khác, sợ Vương Tuấn cảm thấy phiền toái, liền vội vàng vươn tay ra nhận lấy.

Lại một lần nghe được phải làm cho con ruột mình gọi mình là “chú Vương”, Vương Tuấn trong lòng dừng nói đến là tư vị gì. Nhưng mà buồn bực nhất là cho dù y bất mãn nhưng lại không thể nói ra, còn phải cười đáp lời.

Đô Đô gật đầu, sau đó nhớ lại lúc trước Dương Hạo dẫn dò ở trước mặt bà nội phải gọi là chú, cho nên lại gọi thêm một lần nữa_: “Chú Vương, chú Lâm.”

Vì thế, mặt của Vương tổng cứng lại...

Lúc trước “không cần thận” nghe được Đô Đô nói ra nguyên nhân nên Lâm Giản đứng bên cạnh cố gắng làm cho mình ngậm chặt, ngàn vạn lần không được bật cười.

Dương Hạo bây giờ không có ở nhà, Vương Tuấn liền không thể làm gì khác hơn là chờ. Mẹ Dương cũng biết Vương Tuấn tới nhất định là tìm Dương Hạo, liền chuẩn bị gọi điện thoại cho Dương Hạo.

Thấy bộ dạng như vậy, Vương Tuấn vội vàng ngăn bà lại.

–“Bác gái không cần, chúng ta chờ là được rồi. Cậu ấy đi làm chính sự quan trọng hơn”_Vương Tuấn mặc dù trên đầu lưỡi nói như vậy, nhưng mà trong lòng lại nghĩ rằng, nếu mà mẹ Dương gọi điện thoại rồi, đoán chừng hôm nay y không thể thấy được Dương Hạo rồi.

Mẹ Dương đoán chừng Dương Hạo lúc này cũng nhanh trở lại, liền không gọi, tiếp theo cùng Vương Tuấn trò chuyện việc Dương Hạo mở giải trí nông thôn, nghĩ đến ông chủ lớn này kiến thức xa rộng, thỉnh giáo một chút, không chừng có thể đưa ra đề nghị gì độc đáo. Dù sao mẹ Dương cảm thấy Vương tổng là người rất tốt, những chuyện nhỏ nhặt này nhất định sẽ giúp cho chút ít đề nghị.

Đang lúc Vương Tuấn đến, thì bọn Dương Hạo ở trong rừng liền có không ít người chú ý đến. Tất cả mọi người trong thôn đều quen thuộc, cho nên người bên ngoài đến, rất dễ dàng bị chú ý đến, hơn người vừa nhìn chính là nhân vật không tầm thường.

Đang lúc gã chuẩn bị đi tới, một chiếc xe hơi hương gã nhấn còi, chính là kiểu người quen bình thường chào hỏi. Chú Hai quay đầu muốn nhìn một chút là ai chào hỏi gã, kết quả phát hiện người ở bên trong là Dương Hạo.

33. Chương 33

Dương Hạo thấy chú Hai nhà mình lén lén lút lút hướng nhà mình nhìn, liền cố ý nhấn còi. Chú Hai đoán chừng không nghĩ đến là Dương Hạo, vẻ mặt thật kinh ngạc.

–“Chú Hai, đi về hả?”_Dương Hạo lái xe vô cùng chậm, lúc đi ngang qua gã hỏi một câu.

–“À, cháu đây đi về trước.”_Nói xong Dương Hạo liền giẫm chân ga, tăng tốc độ lên.

Chuyển sang khúc quanh cách nhà khoảng 40m, Dương Hạo thấy được trước cửa nhà đỗ một chiếc xe. Hơn nữa nhìn qua tựa hồ có chút quen thuộc.

Dương Hạo cảm giác trong lòng, cảm thấy có chút không ổn, cũng không nói ra lời là cảm giác là gì.

Hắn đem xe dừng ở cửa nhà, lúc này mẹ Dương ở bên trong nghe được tiếng, liền nói với Vương Tuấn_: “Nhất định là Hạo Hạo trở lại.”_Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Dương Hạo xuống xe, vừa ngẩng đầu liền thấy được một người không nghĩ đến, sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

–“Hạo Hạo a, Vương tổng tới rồi, nhanh vào, Vương tổng người chờ con thật lâu.”_Mẹ Dương cười để cho Dương Hạo hướng trong nhà nhìn.

Người kia ở trong nhà giống như đứng dậy từ trước, tại nguyên chỗ nhìn mình. Dương Hạo đối với y quen thuộc như thế, cho dù là chỉ nhìn bóng lưng cũng có thể nhận ra...

Ánh mắt Vương Tuấn một mực ở trên người Dương Hạo, y phát hiện Dương Hạo so với trước gầy hơn một chút.

Mẹ Dương vẫn còn đang nói gì đó với Dương Hạo. Dương Hạo làm sao mà không thấy Vương Tuấn, nhưng mà nhớ đến lúc trước tự mình nói dối mang theo Đô Đô về nhà, nên vẫn chịu đựng không có lập tức cùng Vương Tuấn trở mặt.

–“Mẹ, thím họ nói tìm mẹ có việc, mẹ đi nhà bà hỏi thử có chuyện gì.”_Dương Hạo khẽ cười nói với mẹ hắn, sau đó vẫn duy trì nụ cười nhìn về phía Vương Tuấn_: “Vương tổng.”

Mẹ Dương cảm giác cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại nhìn chưa ra không đứng chỗ nào, nghĩ thầm con trai và Vương tổng có thể có điều gì muốn nói, liền rời đi.

–“Vương tổng, Tiểu Lâm, mọi người ngồi một lát, ừm, bác đi trước nhìn một chút có chuyện gì.”_Mẹ Dương vừa xoay người nói với Dương Hạo nói_: “Hạo Hạo a, chào hỏi Vương tổng bọn họ thật tốt. Hai vị trước uống ly trà. Xin lỗi không tiếp chuyện được.”

–“Được, bác gái không cần khách khí.”_Lâm Giản vội vàng cười trả lời, chờ sau khi mẹ Dương đi xa, một mảnh không khí hòa hợp trong phòng nháy mắt không còn.

Dương Hạo thu hồi nụ cười của mình, sau đó kéo qua một cái ghế ngồi xuống, không chút để ý mở miệng_: “Vương tổng lần này có chuyện gì?”

Lâm Giản ôm lấy Đô Đô_: “Vương tổng, Hạo ca, tôi cùng Đô Đô ra cửa chơi một lát ~”_Lúc này vẫn là đem không gian lưu lại cho hai vị kia một mình giải quyết vấn đề là tương đối tốt.

Dương Hạo nhìn cậu một cái, cũng không nói gì.

Giọng nói của Vương Tuấn cơ hồ mang theo khẩn cầu. Y lớn như vậy, chưa từng có hạ thấp tư thái* nói những lời này.

*tư thái: thái độ của bản thân.

Lấy địa vị cùng tài lực của y, rất nhiều người muốn leo lên giường của y, nếu không phải thật tâm thích Dương Hạo, y quả thật không cần phải làm như vậy.

Nhưng mà ban đầu một màn Vương Tuấn cùng Dịch Thiển kia khắc sâu trong trí nhớ của hắn. Thậm chí lúc ấy hắn rời đi, Vương Tuấn lại xoay người trước quan tâm vẫn là Dịch Thiển. Nếu như khi đó Vương Tuấn không có xoay người, trực tiếp đuổi theo ra, hắn có lẽ sẽ không chết, Đô Đô có lẽ cũng sẽ không sống chết không rõ.

Lần đó là hắn cho Vương Tuấn một cơ hội cuối cùng, cho nên hiện tại Vương Tuấn nói gì Dương Hạo cũng cảm thấy không có ý nghĩa.

Vương Tuấn đứng trước mặt Dương Hạo, trầm mặt nhìn hắn. Trong đôi mắt đã mê đảo rất nhiều nam nữ, giờ phút này chỉ có một mình Dương Hạo hắn.

–“Vương Tuấn, như vậy tôi muốn hỏi anh một vấn đề...”_Dương Hạo ngẩng đầu lên nhìn người nam nhân đứng trước mặt này, khóe miệng mang theo mỉm cười không rõ ý nghĩa.

34. Chương 34

Vương Tuấn gật đầu, không nói gì.

–“Vương Tuấn, anh từng trải qua cùng Dịch Thiển như thế nào tôi không quan tâm, tôi liền muốn hỏi anh, ban đầu có phải là đem tôi làm thể thân của Dịch Thiển hay không? Anh nói anh yêu tôi và Đô Đô, như vậy tại sao Đô Đô lớn như vậy rồi anh vẫn không dám đem chúng tôi về nhà của anh, nói cho bọn họ biết, hiện tại anh đã có con trai ở bên ngoài?”

Hắn cũng từng vì Vương Tuấn suy nghĩ cảm thấy y không nói cho người nhà sự tồn tại của Đô Đô là bởi vì sợ người nhà phản đối bọn họ, nhất thời không thể tiếp nhận được. Ban đầu, hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều, liền như vậy khẳng định một mực đi theo y, còn tự động giúp y tìm một cái cớ để lừa gạt mình. Hiện tại nếu Vương tổng muốn tự giải thích cho mình, vậy nghe một chút thử xem sao.

Nghe xong lời nói của Dương Hạo, Vương Tuấn trầm mặt.

Cũng không phải y không trả lời được, mà là y không biết phải đem những lời này nên nói như thế nào cho hắn biết.

Dương Hạo hướng về phía Vương Tuấn cười cười_: “Không trả lời được cũng không sao, Vương tổng, phòng ở đơn sơ, đoán chừng ngài ở đây cả người cũng không được tự nhiên, mời trở về đi.”

Dương Hạo tâm tình phức tạp nhìn Vương Tuấn, nói không nên lời là cảm giác gì. Vương Tuấn trầm mặt làm cho hắn thất vọng đồng thời tựa hồ đương nhiên là như vậy. Hắn nghiêng đầu sang một bên, không hề nhìn đến người kia nữa.

Đột nhiên, Vương Tuấn cầm lấy hai tay Dương Hạo, sau đó làm cho hắn nhìn về phía mình.

–“Lúc em xuất hiện đúng lúc anh vừa cùng Dịch Thiển chia tay một năm. Em lớn lên quả thật cùng cậu ta tương tự, cái này anh thừa nhận, nhưng nếu anh nghĩ muốn tìm thể thân, như vậy hoàn toàn có thể tìm những người khác. Anh không phủ nhận chú ý đến em là bởi vì bộ dạng của em, nhưng mà sau khi theo đuổi em là bởi vì thật thích em.”

Trong đầu Vương Tuấn toàn bộ là bộ dạng của Dương Hạo, sau khi y về nhà luôn đến cửa đón y, buổi tối y về trễ cùng vẫn sẽ chờ y, ngã bệnh hắn so với ai khác đều lo lắng hơn... Vương Tuấn càng nghĩ càng hối hận.

Thấy trong mắt Dương Hạo chợt lóe lên thất vọng, Vương Tuấn không muốn bỏ qua_: “Đô Đô là bởi vì chưa tới thời cơ, hơn nữa trong gia tộc anh còn có một mối tai họa ngầm rất lớn, anh sợ kẻ kia nhân cơ hội làm thương tổn con...”

Dương Hạo đưa mắt nhìn ánh mắt Vương Tuấn, đưa mắt nhìn chốc lát, hắn mới chậm rãi mở miệng_: “Như vậy, Vương Tuấn, ban đầu tại sao anh không lập tức giải thích?”

-“Ban đầu em rời đi anh rất tức giận, có lẽ anh được em yêu quá mức dễ dàng nên cũng không quá để tâm, cũng không biết sẽ gây ra cho em tổn thương lớn như vậy.”_Vương Tuấn nói không nhanh, nhưng rất thẳng thắn, lúc này y không muốn lừa dối Dương Hạo_: “Anh chính là vô liêm sỉ, không muốn cùng ai có thể thiên trường địa cửu, anh không vì mình tìm cớ, nhưng mà...”_Vương Tuấn nắm chắc hai tay Dương Hạo_: “Ở khoảng thời gian em rời đi này, anh nghĩ rất nhiều. Không có em cùng Đô Đô, cuộc sống của mình cũng trở nên không hoàn chỉnh. Lần trước Đô Đô ngã bệnh, nhìn một mình em chăm sóc con, anh biết mình thua thiệt em rất nhiều, rất nhiều... Dương Hạo, anh hi vọng em cho anh một cơ hội.”

Nghe xong lời nói này, Dương Hạo có chút khiếp sợ, thì ra Vương Tuấn đã từng căn bản không nghĩ đến sẽ cùng hần ở chung một chỗ cả đời.

Nếu như không phải trọng sinh, nếu như không phải là hần mang theo Đô Đô đi, có phải Vương Tuấn căn bản sẽ thật không để ý đến hần không. Vì thế hần cả đời cứ hồ đồ như vậy đi theo Vương Tuấn? Đợi đến cuối cùng sau khi tuổi già xuống sắc bị quăng đi cũng không biết chuyện gì xảy ra?

Hần cảm tạ Vương Tuấn thẳng thắn, có lẽ Vương Tuấn thật tâm muốn cầu sự tha thứ của hần, nhưng thẳng thắn như vậy giống như kiếp trước đã từng trải qua làm cho trái tim của Dương Hạo có chút băng giá...

Cho nên, hần không có cách nào tha thứ cho Vương Tuấn...

Thân người Vương Tuấn sưng sốt.

Dương Hạo cố gắng đem tay mình bị Vương Tuấn nắm lấy kéo ra, nhưng mà Vương Tuấn nắm thật chắc. Dương Hạo tay có chút đau, hần nhíu mày, một bên giãy giụa một bên lui về sau.

Kết quả lui về sau mấy bước liền đụng phải bức tường che phòng mật chược, vừa lúc thành tư thế bị Vương Tuấn đặt ở trên tường. Thân thể Vương Tuấn cơ hồ cùng hần dán chung ở một chỗ, động tác hết sức mập mờ.

Dương Hạo lại một lần nữa hết sức hối hận mới vừa rồi mình tại sao lại lui về sau đến chỗ này.

Hần có chút thẹn thùng nói_: “Anh trước buông ra, đợi lát nữa có người đi ngang qua chỗ này.”

Vương Tuấn nghiêng người xuống, y cùng Dương Hạo mặt đối mặt vô cùng gần, hơi thở lẫn vào nhau cùng tiếng tim đập đều có thể cảm nhận được.

-“Dương Hạo... Anh không ép em, nhưng mà em đừng có vội vàng kết luận như vậy, hãy hảo hảo suy nghĩ một chút... Anh không biết là em nghe lời người nào nói..., anh sợ là có người muốn làm hại đến em cùng Đô Đô...”

Lúc trước Dương Hạo còn chút tỉnh táo, sau khi nghe xong cái này có chút tức giận_: “Vương Tuấn, làm sao anh không từ trên người mình đi tìm nguyên nhân? Để cho tôi bất an chính là anh, mà không phải là người khác.

Vương Tuấn ngây ngẩn cả người, sau đó y thả tay Dương Hạo ra, trong mắt tràn đầy áy náy_: “Xin lỗi...”

Y quả thật từng không có làm tròn trách nhiệm, đối với Dương Hạo cũng như đối với Đô Đô. Nếu như y đối với Dương Hạo trăm phần trăm thật lòng, như vậy cho dù là có cái gì thì Dương Hạo lúc ba đầu cũng nhất định đến hỏi y cho rõ ràng mà không phải là trực tiếp bỏ đi không từ biệt... Từ đầu đến cuối đều là vấn đề tại mình, những thứ kia trong lời y nói, Dương Hạo thoát nhìn cũng chỉ là lấy cớ mà thôi.

Vương Tuấn giống như là bị người đánh một gậy vào đầu, vô lực đứng nguyên tại chỗ.

Y chưa từng có hận mình không để tâm đến như vậy.

Quả nhiên tình cảm không phải là trò chơi, tổn thương tâm người khác, kia cũng không phải dễ dàng một câu nói, một lời hứa hẹn là có thể đổi lại được.

Dương Hạo theo bản năng nhìn Vương Tuấn một cái, sau đó đem y đẩy ra, hướng bên ngoài đi tới.

Đô Đô vốn đang cười ở trên vai Lâm Giản, hai người đang chơi vui vẻ. Lâm Giản tinh mắt liền nhìn thấy được một người trung niên đang cách đó không xa đi tới bên này.

Lâm Giản thuận tiện nhỏ giọng hỏi Đô Đô_: “Con biết ông ta không?”

Đô Đô gật đầu_: “Ông nội Hai, con không thích ông ấy...”

Lâm Giản vừa nghe liền hiểu cái gì, câu chưa kịp nói chuyện, lập tức nghe được Đô Đô lớn tiếng gọi người kia.

Lâm Giản yên lặng trong lòng lau mồ hôi một cái. Tiểu Đô Đô thật sự quá thông minh rồi... tùy thời tùy chỗ luôn nghĩ đến hai người baba trong nhà còn đang giải quyết mâu thuẫn a...

Dương lão nhị ở bên ngoài quan sát thật lâu, chỉ thấy chị dâu gã rời đi, sau đó một người đàn ông xa lạ mang theo Đô Đô ở bên ngoài chơi, cũng không biết Dương Hạo ở bên trong làm gì. Nhìn hồi lâu cũng nhìn không ra cái gì, cho nên gã dứt khoát tự mình sang đây xem đến cùng là gì.

Dương Hạo đi ra ngoài gọi gã một tiếng sau đó gã có cảm giác cảm thấy vẻ mặt Dương Hạo tựa hồ có chút quái dị, tiếp theo gã liền nhìn thấy một người khí độ phi phàm ở bên trong.

Ban đầu Dương Hạo buông tha công việc tốt đột nhiên quay về muốn mở giải trí nông thôn gã đã cảm thấy kỳ quái rồi, hiện tại lại có ông chủ lớn này đến tìm hắn... Dương lão nhị càng nhận ra được là có vấn đề.

–“Hắc hắc, Hạo Hạo chú nghe nói nhà cháu có khách tới nhà liền đến đây nhìn một cái. Vị này là bằng hữu của cháu sao?”_Dương lão nhị cười nhìn Vương Tuấn một chút.

Vương Tuấn không rõ ràng lắm chuyện Dương lão nhị và một nhà Dương Hạo, thấy Dương Hạo gọi gã là chú Hai, liền khách khí cùng gã gật đầu_: “Xin chào.”

Lúc này Dương Hạo mười phần không muốn nhìn đến chú Hai nhà hắn, nhưng đều nói là không đưa tay đánh người có khuôn mặt tươi cười, cho nên hắn đành gật đầu coi như là chấp nhận.

Da mặt chú Hai rất dày, trực tiếp đi vào kéo ghế ngồi xuống, nhiệt tình cùng Vương Tuấn bắt chuyện, những chuyện này gã tự nhận vẫn là sở trường.

Bên này chú Hai Dương Hạo trong lời nói muốn dựa vào Dương Hạo để tìm hiểu thân phận và ý đồ đến của Vương Tuấn, bên kia Lâm Giản mang theo Đô Đô lặng lẽ hỏi thăm chuyện chú Hai Dương Hạo.

–“Đô Đô, con tại sao lại không thích ông nội Hai? Có thể nói cho chú biết không?”_Lâm Giản ngồi chồm hổm xuống, nhẹ giọng hỏi Đô Đô.

Đô Đô vươn ra đầu ngón tay, làm động tác xuyt yên lặng, sau đó mở to hai mắt, thì thầm nói_: “Ông nội Hai bọn họ không thích con cùng baba, bọn họ là người xấu... Bọn họ muốn gây khó khăn cho baba, không để cho baba thuê đất.”

Dĩ nhiên Đô Đô nói những lời này cũng không phải là chính bản thân bé trưởng thành sớm hiểu được những thứ này, mà là lúc trước ở nhà bà nội cùng ông nội của lúc oán trách bé nghe được. Mặc dù mơ mơ màng màng, nhưng mà vẫn biết một nhà ông nội Hai không tốt lắm, hơn nữa bản thân bé cũng rất không thích.

Mặc dù Đô Đô cũng nói không rõ ràng gì, nhưng mà Lâm Giản vẫn là rõ ràng được đại khái rồi, cậu đem chuyện này ghi vào trong lòng, chuẩn bị trở về nói cho Vương Tuấn.

Mẹ Dương đi nhà biểu tẩu một vòng, trong lòng vẫn nhớ chuyện Vương tổng còn ở nhà làm khách, cho nên rất nhanh trở về đến.

Bà tính toán giữ Vương tổng bọn họ ở lại ăn cơm, đã sớm gọi điện cho bạn già để mua chút ít xương cốt cùng cá trở về, vừa đi trong ruộng lấy chút ít cây củ cải. Bà biết những thứ thịt cá này ông chủ lớn không lạ gì, ăn chút ít những thức ăn này mới cảm thấy mới lạ.

Vương Tuấn biết hiện tại trong lòng Dương Hạo nhất định không thoải mái, chẳng qua là ngại người khác ở đây, cho nên không nói toạc ra.

Dù sao hắn đột nhiên dẫn con trai trở về nhất định là phải lấy cớ với nhà, hắn không có đem mình đuổi ra, như vậy cũng là có chút cố kỵ mình.

Điểm này y đau lòng Dương Hạo, đồng thời cũng cảm tạ Dương Hạo. Bởi vì điểm này mà có lẽ sau này y có thể có cơ hội đến gần Dương Hạo...

Thấy mẹ Dương trở lại, y cũng không muốn Dương Hạo lại khó chịu, cho nên chủ động đứng dậy cáo từ: “Bác gái, chú, ta đây buổi tối còn có chút chuyện, liền cáo từ trước.”

Mẹ Dương thấy Vương Tuấn muốn đi vội vàng giữ lại: “Vương tổng ở lại ăn cơm tối đi, cháu nhìn cũng đã chuẩn bị xong rồi. Hạo Hạo, con nói gì đi?”_Mẹ Dương cho Dương Hạo một cái liếc mắt, ý bảo hãy giữ Vương tổng lại một chút.

Dương Hạo dĩ nhiên biết ý của mẹ mình là gì, nhưng trong lòng căn bản không muốn Vương Tuấn ở lại, cho nên mở miệng: “Mẹ, Vương tổng bề bộn nhiều việc. Anh ấy buổi tối còn muốn đi gặp nhiều người quan trọng, ăn cơm để lần sau đi.”

Vương Tuấn bất đắc dĩ cười, Dương Hạo mặc dù nhìn như đang giúp y nói chuyện. Kỳ thực chỉ có hai người bọn họ mới hiểu, đó là Dương Hạo để cho y vội vàng rời đi.

Tâm tình của Dương Hạo y hiểu, nhưng mà vẫn cảm thấy trong lòng có chút đau. Người từng yêu y đến như vậy, hiện tại lại không muốn gặp lại y...

Đô Đô mới vừa đi vào nghe được lời nói của Vương Tuấn, hai mắt mở to sắp khóc. Bé chạy đến bên cạnh Vương Tuấn, nắm góc áo của y

-“Chú Vương, chú muốn đi sao.... Ở lại nhiều một chút được không, cùng Đô Đô có được không? ...”

Vương Tuấn đem Đô Đô ôm vào trong ngực, nheo khuôn mặt của bé: “Ngoan, cha...chú lần sau đến thăm con có được không?”

Đô Đô lắc đầu: “Không...Không được...”

Dương Hạo thấy bộ dạng này của Đô Đô có chút khổ sở...Hắn không nghĩ tới Đô Đô lại không nỡ xa Vương Tuấn như vậy...

35. Chương 35

Đô Đô tội nghiệp nhìn Vương Tuấn, trong mắt đầy vẻ không muốn,có lẽ tách ra lâu như vậy làm cho bé đối với Vương Tuấn rất nhớ mong, cũng có lẽ là biết hai vị baba bây giờ đang mâu thuẫn với nhau. Bé rất lo lắng sẽ mất đi một trong hai người, giờ phút này bé rất sợ Vương Tuấn sau khi rời đi sẽ không quay trở lại nữa, cho nên bé chính là ôm Vương Tuấn không chịu buông tay.

-“Chú, chú...”_Đô Đô vẫn còn nhớ rõ Dương Hạo dặn dò lúc trước, cũng không dám ở trước mặt bà nội của mình gọi Vương Tuấn là cha.

Vương Tuấn nói không ra lời, trước kia rất ít khi cùng với Đô Đô, hiện giờ con mình thế nhưng lại thương y như vậy. Trong lòng y đã không còn đơn giản chỉ là hối hận nữa rồi.

Vương Tuấn ngồi xổm xuống, hôn rồi sờ sờ đầu Đô Đô, sau đó ôm vào trong ngực.

Bên này Lâm Giản nhìn thấy hình ảnh phụ tử tình thâm thế rất cảm động, giống như trước kia đã nhìn qua.

Mẹ Dương mặc dù cảm thấy giật mình, nhưng mà lại cũng không biết chuyện gì. Bà nhìn xem Đô Đô lôi kéo Vương Tuấn như vậy thật ý không tốt, liền mở miệng dỗ dành: “Đô Đô đến đây, chú Vương còn có chuyện quan trọng khác phải làm, đừng chậm trễ người khác. Nghe lời nào.”

Đô Đô lắc đầu, vẫn dựa vào trong ngực Vương Tuấn.

Lâm Giản sợ nhiễu loạn ra cái gì, vội vàng giải thích: “Bác gái không có chuyện gì đâu, Đô Đô trước kia cùng...khụ, chú Vương của bé rất thân. Hiện tại lâu như vậy không thấy được nên đoán chừng không nỡ, trẻ con thường vậy...”

Lâm Giản ở bên này giải thích, Dương Hạo bên kia liền đi tới bên cạnh Đô Đô, vươn tay ra với bé...

Vương Tuấn nhìn người trước mặt mình, có rất nhiều điều muốn nói, nhưng y không muốn làm cho Dương Hạo khó xử nên liền đem những lời đó nhin xuống không có mở miệng.

–“Đô Đô, chú lần sau lại đến chơi nữa, đi đến chỗ baba đi.”_Vương Tuấn nhẹ nhàng vuốt đầu Đô Đô, lau nước mắt ở khóe mắt của bé.

Như bây giờ, không chỉ có Đô Đô khổ sở mà cả y và Dương Hạo cũng đều đau lòng. Mà tạo thành cục diện như ngày hôm nay... toàn bộ đều là bởi vì mình...

Thấy Vương Tuấn nói như vậy, Đô Đô không thôi gật đầu, sau đó tùy ý để Dương Hạo ôm bé, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng ngó chừng nhìn Vương Tuấn.

–“Chú Vương lần sau lại đến thăm con, Đô Đô nghe lời. Hiện tại chú Vương có việc cần phải hoàn thành, vậy tay chào chú một cái, tạm biệt.”_Dương Hạo nói chậm lại, cùng Đô Đô giải thích.

Đô Đô liền xoay người lại một chút, cái gì cũng không nói, đầu chôn vào bả vai của Dương Hạo. Dương Hạo biết bé đây chính là tức giận.

Mẹ Dương cười cười_: “Cậu nhìn xem trẻ con liền không biết che giấu tâm tình, đây là không nỡ để chú Vương đi nên giận dữ chứ gì nữa...”

Cho đến khi xe của Vương Tuấn biến mất không còn thấy gì nữa Dương Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, cả người đều giống như mềm nhũn đi, quả thật rất mệt mỏi.

–“Mẹ, con đi vào phòng an ủi Đô Đô”_Dương Hạo cùng mẹ của hắn nói một tiếng rồi ôm Đô Đô đi vào phòng ngủ.

Hắn đem Đô Đô để ở trên giường, sau đó ngồi chồm hồm ở trước mặt bé.

Giờ phút này, tâm tình của hắn so với cái gì cũng phức tạp.

Hắn không phải không môn cho Vương Tuấn cơ hội, thậm chí hôm nay Vương Tuấn đối với hắn thẳng thắn, hạ thấp tư thế nói xin lỗi hắn cũng có thể cảm nhận được y đã thay đổi...Nhưng mà, Vương Tuấn thẳng thắn như vậy lại làm người bị tổn thương. Trước kia, hắn và Đô Đô quả thật không phải là người mà y quan tâm nhất. Nếu như lần đó không có chết đi, nếu như lần này không có rời đi, Dương Hạo* đoán chừng sẽ không biết.

*bản raw để Vương Tuấn, LÝ cảm thấy không hợp lý lắm nên đổi lại Dương Hạo.

Nhưng mà hôm nay, nước mắt trong mắt Đô Đô lại làm cho hắn đặc biệt khó chịu...Hắn không muốn để cho Đô Đô đối mặt với ân oán của bọn hắn, cũng không muốn để cho Đô Đô khổ sở...

Có lẽ hắn có thể cho Vương Tuấn cơ hội một lần, nhưng mà vết rách trong lòng mình lại thủy chung không qua được...

Dương Hạo nhìn Đô Đô thờ dài, hắn hiện tại trong lòng loạn thành một đống...

Lúc này, một đôi tay nhỏ vuốt ve trên gương mặt Dương Hạo...

–“Baba, baba có phải bởi vì lời con mới nói vừa rồi nên không vui không?”_Đô Đô nhỏ giọng hỏi.

Dương Hạo ngẩng đầu lên, nhìn con của mình, miễn cưỡng cười cười_: “Không có, baba chỉ là có chút chuyện phiền lòng... Baba sẽ không có tức giận với Đô Đô.”

Đô Đô gật đầu, sau đó dùng hai cái tay nhỏ bé của mình cố gắng cầm lấy tay của Dương Hạo_: “Baba...Con không muốn baba không vui, nhưng con cũng không muốn baba cùng cha tách ra...Thầy giáo đều nói qua, biết sai mà có thể thay đổi chính trẻ con ngoan. Lớn như vậy, cha hiện tại biết sai lầm rồi có thể sửa lại chính là cha tốt rồi...Baba...”

Đô Đô không hiểu gút mắt trong chuyện tình cảm của bọn hắn nhưng bé lại biết dùng một chút đạo lý mà mình biết được để khuyên baba...

Một màn Đô Đô ôm Vương Tuấn hôm nay làm cho Dương Hạo nhớ đến rõ ràng. Hắn hiểu được ý nghĩ của con trai, cũng biết bé một mực tìm lời tốt nói giúp Vương Tuấn...

Dương Hạo cầm lấy hai tay Đô Đô, gật đầu với bé_: “Nếu như cha con thật sự đổi thay, như vậy baba liền tha thứ cho cha... Cho nên Đô Đô không nên lo lắng nữa có được hay không? Cũng đừng đem lời của baba ngày hôm nay nói cho cha biết.”

Vừa nhìn baba nói như vậy, Đô Đô cao hứng vỗ tay_: “Được, được!”_Nói xong Đô Đô che miệng của mình_: “Con sẽ không đem lời này nói cho cha..”

Vừa lúc đó, điện thoại của Dương Hạo vang lên.

Người gọi đến là Vương Tuấn...

Dương Hạo nghe máy, lại không nói lời nào.

-“Dương Hạo...”_Trong điện thoại truyền đến thanh âm quen thuộc của Vương Tuấn_: “Hiện tại có thể nói chuyện điện thoại được sao?”

Dương Hạo lạnh giọng hỏi_: “Chuyện gì...”

-“Đô Đô bây giờ vẫn còn đang tức giận sao?”_Trong giọng Vương Tuấn tràn đầy lo lắng.

-“Hiện tại không còn...Không cần lo lắng”_Có lẽ nói đến con trai nên giọng nói Dương Hạo không hề có cảm giác xa cách cự tuyệt như vậy nữa, cũng ôn hòa rất nhiều.

-“Ừm... Vậy thì tốt...Em, sẽ để anh sau này đến thăm Đô Đô sao?”_Vương Tuấn thử hỏi, giọng nói cẩn thận trước nay chưa từng có. Điều này làm cho Dương Hạo có chút giật mình, dù sao Vương Tuấn là nhân vật như thế nào hẳn đều biết rõ, lúc này lại nói như vậy...

Dương Hạo trầm mặc...

Vương Tuấn cũng không có thúc giục, lặng yên đợi chờ.

-“Dương Hạo...”

-“Ừ...”_Dương Hạo đáp ứng, sau đó liền cúp điện thoại.

Vương Tuấn lo lắng nhìn điện thoại, trong lòng có chút phiền muộn không nói ra được... Nhưng mà ít nhất, thái độ của Dương Hạo cũng không có tuyệt tình như vậy, Vương Tuấn chỉ có thể an ủi chính mình rằng bây giờ còn có cơ hội có thể biểu hiện tốt một lần nữa.

Vương Tuấn cùng Dương Hạo mới vừa nói chuyện điện thoại xong thì lập tức điện thoại di động lại vang lên, gọi điện tới là một cái số xa lạ.

Giờ phút này Vương Tuấn tâm tình không tốt lắm nên căn bản không có ý định nghe điện thoại, liền trực tiếp treo máy, nhưng đối phương lại kiên nhẫn gọi tiếp. Vương Tuấn cảm thấy có chút kỳ quái, ở trong đầu tìm tòi một phen, thật sự là đối với dãy số xa lạ này quả thật không có ấn tượng.

Điện thoại lần thứ ba vang lên, Vương Tuấn rốt cuộc cũng nhận điện thoại...

Nhất thời, trong điện thoại truyền đến thanh âm của người quen đã lâu rồi.

Vương Tuấn sau khi nghe được những lời này cũng không có bật cười, ngược lại là nhú mày...

Thấy Vương Tuấn vẫn không có phản ứng, đối phương lập tức mở miệng.

-“Tuấn...Tôi đã trở về rồi, tôi rất nhớ cậu.”

Sau khi thuê xong núi, Dương Hạo làm nên một kế hoạch, bởi vì diện tích ngọn núi rất lớn, vì vậy Dương Hạo cũng mất không ít tâm tư.

Trên núi có rất nhiều sinh vật sinh thái mà hẳn cũng không muốn phá đi, ví dụ như cái dòng suối trên núi kia cùng với cái hồ nước lớn kia...

Dương Hạo mua thật nhiều cây lê và cây đào trở về, chuẩn bị trồng ở chân núi, lại để cho thợ từ dưới chân núi làm đường đá sỏi đi theo rừng đào cùng lê, phía trên trang trí một chút phong cảnh, có thể đi ngắm

cảnh, cũng có thể đi chơi (trò chơi) nước, còn có thể ở trong rừng cây chơi mật chước, đặc biệt là thời điểm tháng ba đầu mùa xuân, mặt trời chiếu vào ấm áp, đừng nói tới có bao nhiêu thích thú.

Hơn nữa đến mùa hè có thể ăn trái cây, còn có thể hấp dẫn nhóm lớn du khách đến nơi đây tự hái trái cây. Tự mình hái trái từ trên cây xuống không chỉ đem lại sự yên tâm, hơn nữa còn đem lại sự vui thích.

Trừ những thứ đó ra, Dương Hạo còn đem hồ nước lớn nữa xây dựng lại một lần nữa. Cái hồ nước này trước kia từng có người nuôi cá, nhưng mà sau khi tất cả mọi người chuyển đi liền hoang phế.

Hắn biết nơi này rất nhiều người trung niên rất thích câu cá, nói như vậy giải trí nông thôn ngoại trừ chơi mật chước cùng ca hát ra thì có rất ít những hoạt động tiêu khiển, cũng có rất ít cái dành cho phái nam. Vậy nên câu cá liền sẽ cung cấp rất nhiều vui thú cho bọn họ, câu xong rồi du khách còn có thể ăn tại chỗ, cũng có thể đem về. Nhưng mà cá là phải đem cân tính tiền.

Vốn cả ngọn núi có thể tận dụng tốt hơn, nhưng mà bây giờ Dương Hạo tài chính không đủ, không thể làm gì khác hơn là xây giải trí nông thôn ở dưới chân núi.

Dương Hạo cho xây nhà lầu hai tầng, nhưng mà tầng dưới diện tích lớn hơn một chút, phòng cũng xây nhiều hơn. Xung quanh trồng không ít hoa cùng cây, khung cảnh rất tốt.

Hắn ở dưới chân núi rào lại một mảnh đất, ở bên cạnh giải trí nông thôn, đó là vườn rau của giải trí nông thôn. Bên trong trồng rau dưa, các du khách có thể nhìn thấy trực tiếp. Loại rau dưa thiên nhiên tươi sạch khi ăn bọn họ đều yên tâm.

Nguyên nhân bởi vì trong nhà có tiểu bảo bối nên Dương Hạo suy nghĩ đến tiểu hài tử. Vì vậy ở bên cạnh hàng cây hoa quế lớn cho xây một sân chơi nhỏ. Thật ra bên trong cũng không có đồ vật gì to lớn, liền một ít cầu thang trượt, bàn đu dây các loại mà trẻ con có thể vui đùa.

Thiết kế xong một phần, mẹ Dương mời thầy phong thủy chọn một ngày hoàng đạo* (ngày tốt), giải trí nông thôn liền bắt đầu khởi công xây dựng.

Đoạn thời gian này, một nhà Dương Hạo quả thật bận rộn đến người ngã ngựa đổ. Dương Hạo hận một ngày của mình không thể đến 48 giờ, hay đem mình phân ra làm mấy người. Lúc xây dựng phòng ở, hắn cũng vén tay áo cùng quần lên, giúp đỡ đám thợ cả* (thợ chính) đem gạch chuyển đi... Một chút cũng không có yếu ớt.

Bận rộn thì bận rộn, nhưng cũng may là tiến độ coi như tương đối nhanh. Trong vài người công nhân cũng thân thiết, còn có mấy người mà dương Hai hắn đem đến nữa. Mọi người đều làm cẩn thận, hiệu suất cũng cao.

Thức ăn mỗi ngày của công nhân và thợ là do một nhà Dương Hạo bao hết. Dương Hạo cùng ba Dương ở bên ngoài bận rộn, còn mẹ Dương liền ở nhà nấu cơm, sau đó trông coi Đô Đô.

Đám thợ cả sau khi ăn cơm tối liền đi trước tiếp tục làm việc. Dương Hạo rất gắng sức, tất cả mọi người đều là trưởng bối cũng đau lòng hắn, nên để cho hắn ở nhà nghỉ ngơi một chút rồi lại đi.

Hôm nay vừa lúc có người muốn tới thuê chuồng heo nhà Dương Hạo, Dương Hạo muốn cùng gã nói giá tiền, cho nên cũng đồng ý.

Nhưng mà Dương Hạo chờ đến hai giờ chiều cũng không chờ được người đến thuê, mà lại chờ được một người khác.

Người thanh niên gầy teo yếu ớt, da lại rất trắng, gương mặt rất nhỏ, cằm cũng nhọn. Gã đứng ở trước cửa nhà Dương Hạo, trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

-“Hạo Hạo ~”

Dương Hạo nghe được cái thanh âm này, lập tức chạy ra bên ngoài_: “Trương Hiểu!”

Tiếp theo Dương Hạo vươn ra hai tay ôm lấy huynh đệ này của hắn_: “Lần trước trở lại cũng không nhìn thấy cậu, sau lại cậu trực tiếp rời đi, hiện tại rốt cuộc cũng được nhìn thấy. Thật nhiều năm không gặp, làm sao cậu vẫn không có thêm chút thịt a...”_Dương Hạo vỗ vỗ phía sau lưng Trương Hiểu, sau đó lôi kéo gã vội vàng vào trong nhà ngồi.

Nhưng mà nguyên nhân gã không quay trở về cùng với Dương Hạo hoàn toàn không giống nhau, đó là bởi vì tránh đi người cha ma rệu của gã...

Nhiều năm như vậy không thấy Dương Hạo, Trương Hiểu cũng đặc biệt cao hứng_: “Tôi trước kia trở về cũng có đến tìm cậu, nhưng mà lúc đó cậu lại không có ở đây...”

Mặc dù bình thường giữa bạn bè với nhau cũng có gọi điện, nhắn tin... nhưng mà những thứ này cùng với chân chính nhìn thấy nhau cảm giác lại không giống như vậy.

Dương Hạo nhìn kỹ Trương Hiểu một phen, trêu ghẹo nói_: “Làm sao còn giống như học sinh vậy, không phải là uống thuốc không già đi a.”

Mẹ Trương Hiểu trước kia là một người phụ nữ rất đẹp, Trương Hiểu lớn lên cũng giống như bà, lớn lên rất nhu hòa, lại có khuôn mặt như trẻ con. Có lẽ bởi vì nguyên nhân khi còn bé dinh dưỡng không đầy đủ, gã thoát nhìn cao cao gầy gầy. Dĩ nhiên cũng không phải là cái loại gầy dị dạng, mà là thoát nhìn cùng học sinh giống nhau, một chút cũng không với người đã hai mươi lăm tuổi.

Trương Hiểu cũng nói chuyện rất điềm đạm, cả người lộ ra vẻ hết sức ôn nhu. Ở nông thôn có rất nhiều cô bé cũng không lộ ra vẻ nhã nhặn như gã. Gã đi ra ngoài đoán chừng cũng có rất nhiều người cho rằng gã là một sinh viên đại học, căn bản không ai nghĩ đến gã thật ra chỉ mới học đến trung học đệ nhị* (~ lớp 8) còn chưa tốt nghiệp liền thôi học...

Trương Hiểu nhàn nhạt cười_: “Nếu có thật liền không có cho cậu ăn.”

-“Ha ha... Thật là quá không có suy nghĩ rồi.”

Dương Hạo cùng Trương Hiểu vừa nói chuyện, lúc này Đô Đô liền chạy tới.

Dương Hạo kêu Đô Đô_: “Người này là chú Trương, là bạn tốt của baba.”

-“Chào chú Trương, con tên là Đô Đô.”

Đô Đô ngoan ngoãn chào một tiếng, còn thuận tiện tự giới thiệu mình nữa.

Nhưng bộ dạng kia của Đô Đô quả thật quá là làm cho người thích rồi, gã cùng nhiều người cũng giống nhau, không nhịn được mà nhéo gương mặt của Đô Đô.

-“Đô Đô mấy tuổi rồi? Chú lần này tới cũng không có mang quà đến cho con, lần sau mua cho con có được hay không?”_Nói xong Trương Hiểu đưa mấy tờ một trăm đưa cho Đô Đô.

Đô Đô lui về sau mấy bước, không nhận.

Dương Hạo cũng vội vàng ngăn Trương Hiểu_: “Cậu đây là làm gì hử, quá khách khí rồi.”

Nơi này đều có tập tục, trẻ con nhà bạn bè lần đầu mới gặp mặt sẽ cho chút “tiền tiêu vặt”, hướng chỉ đây còn là con của anh em tốt của gã nữa chứ.

-“Khách khí cái gì a, tôi cho Đô Đô mà, cậu cũng đừng có ngăn lại, cậu ngăn cản mới là khách khí đó.”_Trương Hiểu đem tiền nhét vào cái túi nhỏ của Đô Đô, nở nụ cười.

Trương Hiểu nói như vậy, Dương Hạo tự nhiên cũng không từ chối lại nữa, ít nhất so với nhiều người, Trương Hiểu đối với cả nhà bọn họ không thể nói vậy.

-“Đúng rồi, lần này trở về cậu không có ý định ở lại sao? Dù sao...”_Dương Hạo không có nói ra hết. Hắn biết lần này Trương Hiểu trở về là do cái ma rệu cha của gã ở nhà say mà chết, gã trở về để lo liệu hậu sự.

Cha của gã chết đi ở một mức độ nào đó đối với Trương Hiểu mà nói chính là một sự giải thoát, trước kia lão chính là thiếu chút nữa đem Trương Hiểu đánh chết. Hiện tại Trương Hiểu còn có thể trở về lo liệu hậu sự cho lão cũng coi là không làm người thất vọng.

Dương Hạo nghe được Trình Kiên nói Trương Hiểu một người ở bên ngoài làm việc cũng không được thuận lợi, vậy nên lần này gã trở về, hẳn hi vọng Trương Hiểu có thể lưu lại, cùng hắn kinh doanh mở giải trí nông thôn.

Trương Hiểu nhìn Dương Hạo có chút do dự...

-“Tôi tạm thời cũng không có tính toán gì... Nơi này....à...”

-“Ở lại cùng nhau mở giải trí nông thôn đi, cũng không kém so với đi ra ngoài làm việc.”

Trương Hiểu nhìn Dương Hạo, trong lúc nhất thời không nói gì.

36. Chương 36

-“Cùng cậu mở?”_Trương Hiểu rất là không thể tin được, gã biết Dương Hạo xây dựng giải trí nông thôn, nhưng mà gã không nghĩ đến Dương Hạo sẽ cùng gã làm.

-“Ừm, nếu như cậu cảm thấy có thể, chúng ta liền cùng nhau.”_Hiện tại cha Trương Hiểu cũng đã chết, lần này nếu như gã đi, sau này đoán chừng cũng sẽ không trở về nữa rồi.

Dương Hạo nghe mẹ của hắn nói Trương Hiểu ở bên ngoài đi làm cũng không dễ dàng gì, hi vọng gã có thể ở lại.

Ở bên ngoài phiêu bạt trong lòng vốn đã muốn về quê, nhưng mà trước kia cha gã còn ở đây, gã không muốn gặp lại lão. Hiện tại ở nhà dù sao cũng không còn người, đề nghị của Dương Hạo làm cho gã có chút động tâm.

-“Hạo Hạo... Cảm ơn cậu, nhưng mà.. tôi..”_Trương Hiểu có chút do dự.

-“Có cái gì không thể nói sao? Chúng ta đã là anh em tốt nhiều năm như vậy.”

-“Tôi hiện tại không có bao nhiêu tiền a, muốn cùng cậu hợp tác..., cảm giác liền giống như chiếm tiện nghi của cậu rất lớn vậy...”_Trương Hiểu đem ý tứ trong lòng nói cho Dương Hạo biết.

Dương Hạo khoát tay_: “Nói gì chuyện này a... Tôi nếu giữ cậu ở lại cùng tôi, sẽ không để ý những thứ này. So với tiền, người tài quan trọng hơn, mở giải trí nông thôn lại không cần người quản lý sao? Thay vì tìm người khác, còn không bằng anh em của mình đáng tin hơn có phải không?”

Nghe Dương Hạo nói như vậy Trương Hiểu mới yên lòng_: “Người khác sẽ không nói gì sao? Còn nhà chú Hai của cậu...”

Trương Hiểu cũng biết đức hạnh một nhà chú Hai của Dương Hạo, gã sợ đến lúc đó bọn họ lại đem chuyện này nói xấu.

Dương Hạo không sao cả, cười cười_: “Tôi cùng với ai mở giải trí nông thôn bọn họ có thể quản được sao?”

Nói đến như vậy rồi, Trương Hiểu cũng đồng ý, trong lòng cũng rất cảm động, Dương Hạo quả thật là đem gã làm bằng hữu...

-“Tôi cũng không có nhiều tiền, hiện tại xây nhà, sau này tu sửa trang trí cũng tốn không ít tiền, cậu cầm dùng trước đi.”

Dương Hạo đem tiền trả về trong tay Trương Hiểu_: “Làm sao lại có chuyện như vậy, tôi kéo cậu theo tôi cùng nhau làm cũng không phải là để đưa tiền...”

Nếu đổi lại là người khác, đoán chừng còn có thể suy đoán ra một chút có phải là Dương Hạo xây dựng giải trí nông thôn không đủ tiền hay không, rồi vội vàng lôi kéo người cùng nhau kết phường *

*kết phường: nghĩa tương tự như hợp tác, nhưng thường dùng để chỉ sự liên kết ở một khu vực nhỏ nhất định.

Nhưng Trương Hiểu biết Dương Hạo không phải là ý kia, mà là trọng tình cảm, nhưng như thế gã lại không thể trắng trợn chiếm phần nhân tình này được.

-“Tôi biết cậu không phải là loại người như vậy, tiền này là chính tôi tự mình đưa, coi như là cổ phần của tôi có được không?”_Trương Hiểu đem tiền đẩy trở lại_: “Vậy là cậu ghét bỏ tôi đầu tư ít?”

-“Không phải vậy, Trương Hiểu...”

-“Cầm lấy, đợi lát nữa có người khác tới sẽ nhìn thấy...”

Mặc dù Trương Hiểu thoát nhìn khí thế có chút yếu, nhưng mà gã cũng rất có nguyên tắc, đối với sự trợ giúp của Dương Hạo, gã cũng không muốn là người chiếm tiện nghi.

Hôm sau, lúc Dương Hạo đến sau núi hỗ trợ thì phát hiện Trương Hiểu đã cùng đám công nhân và thợ cả cùng nhau làm việc.

Trương Hiểu mặc một bộ đồ lao động màu lam, tay áo xoắn lên, trên tay mang bao tay, thấy Dương Hạo liền cười cười, lập tức lại bắt đầu với đồng gạch.

Giải trí nông thôn của Dương Hạo đang được xây dựng đầu vào đấy, Vương Tuấn bên này lại là gặp phải một chút phiền toái.

Vương Tuấn cùng Dịch Thiển là thanh mai trúc mã, hai nhà trước kia ở cùng một khu biệt thự, cùng nhau lớn lên, cùng học một trường. Mười mấy năm như vậy cho tới khi đột nhiên một ngày Dịch Thiển nói cho y biết là đã thích y thật lâu rồi.

Tính cách Dịch Thiển rất chủ động, gã lúc đó trực tiếp đem Vương Tuấn đẩy đến trên tường, nói thích y.

Khi đó Vương Tuấn mặc dù có nghe nói qua rằng người bên cạnh thích đàn ông, nhưng y lại không có nghĩ đến Dịch Thiển sẽ thích y...

Có lẽ nhiều năm hai người gốc cùng nhau nên có thói quen với sự tồn tại của nhau. Vì vậy sau khi Dịch Thiển cũng không tính là chính thức biểu lộ kia liền thuận lợi cùng Vương Tuấn ở chung một chỗ.

Vương Tuấn cũng là thích Dịch Thiển, y thậm chí còn chuẩn bị kỹ càng muốn cùng người nhà nói ra, nói cho bọn họ biết chuyện của mình và Dịch Thiển, nhưng mà lại không nghĩ rằng đột nhiên có một ngày Dịch Thiển lại chọn rời khỏi y.

Vương Tuấn cũng giữ gã lại, nhưng mà Dịch Thiển vẫn không có lưu lại.

Khi đó Vương Tuấn mới biết được, đối với Dịch Thiển mà nói, y không phải là quan trọng nhất.

Vì vậy sau này Vương Tuấn liền không bao giờ đem tình cảm của mình toàn tâm toàn ý đưa ra nữa. Sau khi gặp được Dương Hạo, lúc ban đầu căn bản không có mở ra thái độ của chính mình. Sau này lại từ từ quen với việc Dương Hạo ở bên cạnh mình, bất tri bất giác mấy năm như vậy, y cũng không còn có suy nghĩ quá nhiều về chuyện của hai người bọn họ nữa.

Dịch Thiển trước kia mặc dù có quen biết với Lạc Dục, nhưng mà quan hệ tuyệt đối không quá tốt, cũng chỉ là quan hệ xã giao.

Nhưng mà lần này sau khi Dịch Thiển trở về, Lạc Dục so với y còn biết trước, hơn nữa trước khi gã trở về Dương Hạo lại biết được chuyện của bọn họ lúc trước...

Vương Tuấn trước kia không có suy nghĩ quá nhiều, nhưng mà hiện tại quan tâm đến chuyện cả đời sau này của mình và Dương Hạo, như vậy y liền phải suy nghĩ nhiều hơn một chút...

Chẳng qua là y mặc dù hoài nghi, nhưng lại không có chứng cứ.

Bữa tiệc buổi tối mừng Dịch Thiển trở về kia Vương Tuấn không có tham gia, cho nên hôm nay Dịch Thiển liền tìm được Vương Tuấn ở nhà.

Vương Tuấn hiện tại ở trong khu biệt thự dưới chân núi, cách đó không xa liền có một ngôi chùa. Nơi này không chỉ có phong cảnh tuyệt đẹp mà còn là nơi vùng đất phong thủy tốt của huyện Gấm Tân.

Nhưng mà ngay su đó có tiếng gõ cửa phá vỡ sự an tĩnh này.

-“Vương tổng, có vị tiên sinh tên là Dịch Thiển tìm ngài.”

Nụ cười trên mặt Vương Tuấn đột nhiên biến mất không còn thấy gì nữa, sau đó từ từ đem sách cầm trên tay bỏ lên trên bàn_: “Được, mời cậu ta đến đại sảnh, tôi lập tức đi ra.”

Chậm rãi đi xuống lầu, Vương Tuấn thấy được người đang đứng ở góc phòng khách cẩn thận nhìn cá ở trong hồ bơi qua bơi lại.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt rơi ở trên người mình, Dịch Thiển từ từ xoay người lại, trên mặt mang theo mỉm cười.

–“Tuấn ~”

Nói xong, Dịch Thiển liền hướng Vương Tuấn đi tới, mở ra hai tay ôm lấy y.

–“Làm sao vẫn là bộ dạng nghiêm túc như vậy, thấy tôi cậu không vui sao? Tôi đã trở về.”_Dịch Thiển vẫn là rất vui vẻ, động tác ôm lấy Vương Tuấn cũng rất thân mật.

Vương Tuấn có chút khó chịu đưa tay muốn đem gã đẩy ra, phát hiện không được, cho nên mở miệng_: “Dịch Thiển, ngồi xuống trước rồi nói chuyện. Thím Ngô, pha ly trà.”

Cảm nhận được sự từ chối của Vương Tuấn, trong mắt Dịch Thiển hiện lên tia không vui, nhưng mà vẫn lần nữa cùng Vương Tuấn nói chuyện. Trên mặt của gã lại tràn đầy nụ cười, phẳng phất cùng trước kia giống nhau, như ánh mặt trời đáng yêu.

–“Làm sao hiện tại hiền ôm một cái cũng không chịu? Tuấn, sẽ không phải là có người yêu rồi muốn cùng tôi né tránh chứ?”_Dịch Thiển cười yếu ớt trên ghẹo nói, nhưng mà nụ cười lại không đạt đến đáy mắt.

Vương Tuấn chỉ cười một cái, không có phủ nhận.

Thím Ngô đem trà bưng lên cho Dịch Thiển_: “Tiên sinh mời dùng trà.”

–“Cảm ơn.”_Dịch Thiển lễ phép cười với bà, sau đó đem ly trà bỏ lên trên bàn.

–“Đừng có dùng bộ dạng khách khí này với tôi, tôi và cậu còn không biết sao... Bạn bè cũ nhiều năm không thấy trở về, cũng không cần xa cách như vậy chứ...”_Thấy thái độ của Vương Tuấn, Dịch Thiển có chút tức giận. Lần đó trở về hẹn Vương Tuấn, y không đến. Lần này mình chạy đến tìm y, thái độ của y cũng rất vi diệu. So với người đã từng đem gã thổi phồng trong lòng bàn tay mà cứng chiều trước kia, sự đả ngộ hiện tại quả thật khác biệt làm cho Dịch Thiển có chút giật mình.

–“Tuấn, cậu rốt cuộc là tại sao? Có phải còn giận tôi hay không? Năm đó...”

Dịch Thiển lý giải Vương Tuấn, lúc ban đầu y không thể nào một chút cũng không để ý, bây giờ đối với gã lãnh đạm như vậy, gã suy đoán hẳn là còn đang tức giận gã chứ gì nữa.

Nhưng mà càng quan tâm mới có thể càng tức giận. Nếu như lần trở về mà Vương Tuấn phản ứng gì cũng không có, thì đó mới thật là đem chuyện của bọn họ quên sạch sẽ rồi.

Nghe Dịch Thiển nói như vậy, Vương Tuấn vội vàng ngăn cản gã lại_: “Không có, chẳng qua là cậu đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi nên cảm thấy có chút không thật. Ba mẹ cậu đâu? Cũng cùng nhau trở về nước thăm người thân sao?”

Vương Tuấn tránh nặng tìm nhẹ dời đi đề tài.

Dù sao Dương Hạo vẫn là rất để ý chuyện của y cùng Dịch Thiển, cho nên mặc dù suy đoán một chút chưa chắc chắn nhưng mà bắt đầu từ bây giờ có thể tránh được hiểu lầm y liền tận lực mà tránh đi. Lúc trước hiểu lầm còn chưa hóa giải được, hiện tại trong quan hệ giữa y cùng Dương Hạo càng không muốn bởi Dịch Thiển trở về mà càng trở nên hồng bét.

Thấy Vương Tuấn cố ý dời đi đề tài, Dịch Thiển cũng thông minh không hỏi tới nữa. Gã buông mắt, không hề nhìn Vương Tuấn nữa.

Vương Tuấn bắt được chữ mấu chốt là một người kia, lập tức hỏi_: “Là cùng Lạc Dực sao?”

Vương Tuấn lập tức liền đoán được, Dịch Thiển một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, gã gật đầu cười một tiếng_: “Đúng vậy a...”

Thái độ của Dịch Thiển cũng rất hào phóng, cười tự nhiên đến như vậy.

Vương Tuấn gật đầu_: “Lạc Dực hiện tại cuối cùng cũng đã thu hồi tâm trí muốn chú tâm vào sự nghiệp rồi. Nhưng mà hai người hợp tác cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng mà tựa hồ cũng là nhóm không tệ.”

-“Ha ha, phải không...Vui đùa một chút thôi...”_Dịch Thiển ha ha cười một tiếng, xem như không sao cả.

-“Đúng rồi, cậu bây giờ ở lại đây sao, tôi ở thành phố Thành Đô này. Lần sau hẹn cậu nhớ phải đi đến đó”_Dịch Thiển đi đến trước mặt Vương Tuấn, cúi xuống, ánh mắt cùng Vương Tuấn nhìn nhau, sau đó khẽ nở nụ cười giống như đã từng đối với Vương Tuấn làm nũng, thái độ thật thân mật

So với sự nghiệp, hiển nhiên Dịch Thiển đối với Vương Tuấn tựa hồ càng thêm quan tâm.

Vương Tuấn cười, lơ đãng đem tay Dịch Thiển đẩy ra_: “Dĩ nhiên. Sẽ đền bù lại, lần sau mời cơm sẽ đi. Ngày hôm đó quả thật có chuyện quan trọng hơn không thể đi được.”

-“Thật sao...”

Vương Tuấn cảm thấy sau mấy năm không thấy Dịch Thiển giống như đã thay đổi thành một người khác. Người vẫn giống như người kia, bộ dáng cũng không có bao nhiêu biến hóa, nhưng mà trong ánh mắt của gã lại giống như nhiều thêm một vài thứ. Lúc Vương Tuấn nói với gã câu đầu tiên đã cảm thấy có nhiều chỗ không giống như lúc trước.

Dịch Thiển giống như liền chỉ đến xem Vương Tuấn một chút, ngồi trong chốc lát liền rời đi.

-“Dương Hạo, tôi cảm thấy gạch men sứ của nhà kia không tệ, màu sắc xinh đẹp, chất lượng cũng tốt, mặc dù hơi đắt một chút nhưng cũng có thể suy nghĩ.”_Trương Hiểu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cùng Dương Hạo thảo luận việc gạch men sứ cần dùng để xây giải trí nông thôn.

Dương Hạo cũng còn dư một khoản, gật đầu_: “Quan trọng là chất lượng, rẻ hơn một chút không bao lâu cũng sẽ tốn thêm. Lúc ấy cảm thấy tiết kiệm được tiền, nhưng sau này lại phải dùng nhiều tiền uống phí.”

Mặc dù tài chính không đầy đủ nhưng đối với những thứ này Dương Hạo vẫn là chắc sẽ không tiết kiệm tiền.

Hai người ý nghĩ vô cùng nhất trí, Dương Hạo cũng nhớ ở trong lòng, mấy ngày nữa lúc dùng đến phải đi đặt.

Trương Hiểu cảm thấy có chút nóng, đã quay cửa xe xuống_: “Hạo Hạo, cậu nói hiện tại cậu có được tính là ông chủ có nhà có xe không hả, ha ha...”

Dương Hạo nở nụ cười_: “Thằng nhóc cậu liền oan ức tôi đi..”_Lúc này ở ngã tư đường có đèn đỏ, Dương Hạo giẫm xuống thắng xe. Hắn xoay đầu nhìn Trương Hiểu, cười híp mắt nói_: “Nói như vậy, Trương Hiểu cậu là bà chủ rồi sao, haha...”

-“Làm sao lại không phải là thư ký a...”_Trương Hiểu cũng theo Dương Hạo nói giỡn, dù sao tất cả mọi người đều quen như vậy, cũng không cảm thấy có cái gì.

-“Tôi còn có quản lý đâu chứ...”_Trương Hiểu còn chưa nói hết lời thì đột nhiên sườn xe bị đụng mạnh vào.

Lúc này đèn đỏ đổi sang đèn xanh, mà hai chiếc xe trên đường vẫn như cũ.

-“Dương Hạo, cậu có sao không?”_Trương Hiểu xoa xoa cánh tay phải mới không cẩn thận đụng vào cửa xe, vội vàng hỏi tình trạng của Dương Hạo.

-“Tôi không sao, nhưng mà xe nhất định là có chuyện rồi, đi xuống xem thử một chút ra sao.”

Dương Hạo mở cửa xe, xem xét chiếc xe của mình. Hắn phát hiện chiếc xe đụng xe mình từ phía sau là một chiếc xe thể thao.

Một người thanh niên từ trên xe đi xuống, gã đi về phía Dương Hạo cùng Trương Hiểu, khuôn mặt áy náy_: “Xin lỗi, vừa rồi suy nghĩ nên không có chú ý đến... Toàn bộ chi phí sửa xe của cậu đều tính ở cho tôi.”

Dương Hạo sau khi thấy khuôn mặt của người này thì sững sờ ngay tại chỗ.

Bộ dáng của người này làm hấn thật sự nhớ rất rõ... Mặc dù chỉ có ở trong nhà hàng nhìn thấy một cái, nhưng mà hấn đã đem bộ dạng của người kia nhớ đến rõ ràng.

Đều nói thế giới này rất lớn, nhưng mà Dương Hạo lại cảm thấy rất nhỏ. Rõ ràng hiện tại người này nên ở nước ngoài, làm sao lại ở trong cái huyện thành nhỏ này của bọn họ?

Dương Hạo cảm thấy cả đời này có rất nhiều chuyện không phải hấn có thể đủ để hiểu thông suốt. Đầu tiên là Vương Tuấn đuổi theo đến đây để cầu xin hấn tha thứ, tiếp theo là Dịch Thiển đột nhiên xuất hiện ở đây.

Trong nháy mắt những người này toàn bộ đều xuất hiện ở trước mặt hấn.

-“Anh bạn kia, còn có chuyện gì cần tôi làm nữa sao? Báo cho cảnh sát giao thông đến xử lý rất phiền toái, chúng ta giải quyết riêng như thế nào? Tôi có bạn ở chỗ này mở xưởng sửa chữa, tôi để cho cậu ta đến sửa chữa tốt cho cậu.”_Dịch Thiển thái độ rất tốt cùng Dương Hạo nói những chuyện phía sau.

Dương Hạo miễn cưỡng cười cười, sau đó lắc đầu_: “Không cần... Chính mình tự xử lý là tốt rồi.”

Dịch Thiển xuất hiện làm cho Dương Hạo chịu kích thích rất lớn, hấn trăm triệu lần không nghĩ tới có lúc chạm phải Dịch Thiển.

Hấn hiện tại vốn không muốn cùng Dịch Thiển có liên hệ gì, cho nên chuyện tông xe này hấn chỉ tự nhận là xui xẻo, tự mình bỏ tiền đi sửa xe là tốt rồi, không muốn cùng Dịch Thiển dính líu quá nhiều...

Trương Hiểu không hiểu tại sao chuyện đối phương chịu trách nhiệm rõ ràng như vậy mà Dương Hạo lại cự tuyệt cậu ta bồi thường. Nhưng mà xe cũng không phải của gã, hơn nữa Dương Hạo cũng đã nói như vậy, gã cũng không phải nói thêm cái gì nữa.

Chỉ là gã cảm thấy bộ dạng Dương Hạo tựa hồ không yên lòng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vương Tuấn hiện tại ở chỗ cách nhà Dương Hạo không xa lắm, đường cái thẳng tắp dọc theo sông đi ra cửa thôn bọn họ.

Sau khi Dịch Thiển rời đi Vương Tuấn liền đi gặp Đô Đô. Mới vừa đem xe lái ra, liền phát hiện phía trước xảy ra tai nạn xe cộ, mà trong hai người đứng ở đó tương mạo của một người kia chính là Dịch Thiển mới từ trong nhà y rời đi.

Vương Tuấn giẫm lại thắng xe, đem xe dừng ở bên cạnh.

Vương Tuấn đi tới, vừa lúc Dịch Thiển cũng nhìn thấy y.

-“Tuấn!”_Dịch Thiển vui mừng nhìn Vương Tuấn.

Dịch Thiển thân mật gọi một tiếng này không chỉ có Vương Tuấn nghe được mà Dương Hạo cũng giống nhau đều nghe được.

-“Dương Hạo, đã liên lạc xong chưa?”_Trương Hiểu thấy Dương Hạo nắm điện thoại xoay người lại, cho là hấn đã hỏi xong rồi, liền mở miệng hỏi.

Vương Tuấn sau khi nghe được lời này của Trương Hiểu thân thể cứng đờ, quay đầu lại phát hiện Dương Hạo lúc này cũng đang nhìn y...

37. Chương 37

Dương Hạo cảm thấy nhất định là hôm nay chính mình không nên ra cửa, đụng phải Dịch Thiển coi như xong, dù sao Dịch Thiển cũng không có nhận ra hấn, hai người nhanh chóng giải quyết vấn đề là xong.

Nhưng hiện tại bạn trai cũ của chính mình cùng bạn trai cũ của y đều giống như cùng hẹn ước, đồng thời xuất hiện trước mặt mình. Dương Hạo đã không biết làm sao để hình dung tâm tình bây giờ nữa rồi.

Thấy Vương Tuấn vẫn như cũ trước hết quan tâm vẫn là Dịch Thiển, Dương Hạo trong lòng có chút đau. Vừa nói không thêm để ý, thật ra thì làm sao có thể nói quên liền quên được. Thời điểm đối mặt với Vương Tuấn hẳn có thể lạnh như băng yên lặng như vậy, nhưng mà ở trước mặt Vương Tuấn cùng Dịch Thiển trong lòng lại tựa như có cây kim đâm vào...

Lúc trước Dương Hạo ở bờ sông gọi điện thoại, ở góc độ của Vương Tuấn nhìn sang chỉ có thể thấy được Dịch Thiển cùng Trương Hiểu, căn bản không thể thấy tới Dương Hạo.

Cho dù hiện tại Vương Tuấn đối với Dịch Thiển không bằng như đã từng, nhưng dù sao đi nữa cũng đã từng đi qua thân phận là người thương, ít nhất vẫn là bạn bè cùng nhau lớn lên. Tất cả thấy xảy ra tai nạn xe cộ, y vẫn sẽ không thể ngồi yên mà nhìn.

Nhưng mà y lại không nghĩ ra được, chủ xe mà Dịch Thiển đụng phải không phải là người nào xa lạ, mà là Dương Hạo...

Vương Tuấn biết Dương Hạo rất để ý quan hệ giữa y và Dịch Thiển. Hiện tại Dịch Thiển lại gọi thân như vậy để cho Dương Hạo nghe được, mà chính mình là cùng Dịch Thiển đứng chung một chỗ...

Dương Hạo nhất định sẽ hiểu lầm rất nhiều...

Dương Hạo đối với Trương Hiểu vừa mới hỏi hắt gật đầu: “Hỏi xong rồi, lái xe qua là được, chúng ta đi thôi.”_Vừa nói vừa đi đến bên cạnh Trương Hiểu, cũng không có phản ứng với Vương Tuấn, tựa hồ giống như người xa lạ.

Trương Hiểu hoàn toàn không có nhận thấy không khí quỷ dị này: “Vậy thì được.”

Dịch Thiển ở bên cạnh Vương Tuấn đem phản ứng của Vương Tuấn nhìn ở trong mắt, theo tầm mắt của y, gã tỉ mỉ quan sát người kêu là Dương Hạo kia. Sau đó gã ý vị thâm trường nở nụ cười.

Dương Hạo từ trước xe đi vòng qua, cố ý vượt qua Vương Tuấn nhưng mà Vương Tuấn lại hướng hẳn đi tới, che ở trước mặt hẳn, quan tâm hỏi: “Dương Hạo, em.. không sao chứ?”

Dương Hạo hướng bên phải vòng một bước, ôn hòa đáp: “Không có chuyện gì...”

“Có những chỗ bị thương nào khác không..? Nếu thì nói, đi với anh đến bệnh viện nhìn xem một chút.”

“Cám ơn, không có chuyện gì...”

Dịch Thiển đem tất cả nhìn vào trong mắt, thấy Vương Tuấn mới vừa rồi vẫn không có để ý để gã nhưng lại trực tiếp đi quan tâm người tên Dương Hạo kia, cho nên đi tới trước mặt bọn họ, cười hỏi: “Tuấn, vị này là bạn của cậu sao? Thật xin lỗi a, lúc trước cũng không biết. Nếu là bạn của Tuấn, vậy cũng là bạn của tôi, chuyện này tôi phải chịu trách nhiệm nhiều hơn rồi.”

Dương Hạo cười cười: “Chẳng qua là trầy da thôi, cảm ơn hảo ý của ngài, nhưng mà tôi đã liên lạc với xưởng sửa chữa rồi. Xe này cũng không đáng bao nhiêu tiền, tôi cũng đang chuẩn bị đổi nó, tiên sinh ngài không cần để ý đến.”

Vương Tuấn nghe Dương Hạo nói như vậy biết chắc là đã có hiểu lầm...

“Dương Hạo, anh đưa em đi.”_Vương Tuấn lơ đãng chặn Dương Hạo lại, quay đầu nhìn Dịch Thiển nói: “Dịch Thiển, Dương Hạo là bạn của tôi, chuyện nơi này cứ để tôi xử lý.”

Dịch Thiển tựa hồ như nghe không hiểu ý tứ của Vương Tuấn, có chút cảm động nhìn y: “Cậu không cần giúp tôi làm như vậy, tất cả mọi người đều là bạn bè, đừng làm xa lạ như vậy, tôi để tiểu Trương tới xử lý là được.”

Lời này của Dịch Thiển không chỉ khiến cho Dương Hạo cảm thấy không thoải mái, mà Vương Tuấn nghe cũng nhũn mày.

Y trầm mặt nhìn Dịch Thiển một cái, không để ý đến gã: “Không cần, Dương Hạo chính là người trước kia mà cậu hỏi tôi, tôi nghĩ cậu hẳn là đã hiểu quan hệ của chúng tôi như thế nào rồi. Cậu trở về trước đi, nơi này tôi sẽ xử lý tốt.”

Bởi vì có Trương Hiểu ở chỗ này, cho nên Vương Tuấn không có nói thẳng ra Dương Hạo chính là người của y. Nhưng mà y nhớ tới lúc trước Dịch Thiển nói khéo về người yêu của y, cho nên y liền uyển chuyển nói cho gã biết.

Vương Tuấn cho tới bây giờ vẫn không có nghĩ đến có một ngày có lúc y lại ghét Dịch Thiển như vậy.

Dịch Thiển lúc trước nghe những lời này cũng không có suy nghĩ gì, nhưng mà những câu vừa rồi tựa hồ như có toan tính.

Vương Tuấn còn không có rõ ràng lắm là Dịch Thiển có phải đã sớm biết Dương Hạo cùng quan hệ của bọn họ hay không, nhưng cho dù là không biết, y cũng không thể để cho hiểu lầm này thêm sâu sắc nữa. Lúc trước, Dương Hạo thật vất vả lắm mới cam chịu cho y thêm cơ hội một lần nữa. Nếu hiện tại Dịch Thiển như vậy, Dương Hạo chắc chắn sẽ không tha thứ cho y nữa.

Dịch Thiển mắt nhìn thấy Vương Tuấn, sau đó cười cười: “Nếu là nói như vậy... Haha, tôi đây đi trở về.”

Dương Hạo im lặng nghe Vương Tuấn cùng Dịch Thiển nói chuyện với nhau. Hắn mặc dù nghe hiểu được một chút, nhưng mà lần này hắn cũng biết, hai người này tựa như mới vừa gặp mặt qua.

Hơn nữa địa điểm xảy ra tai nạn cách chỗ ở Vương Tuấn không xa...

Chẳng lẽ Dịch Thiển là mới vừa từ trong nhà Vương Tuấn đi ra?

Hắn không phải không nhìn ra lời của Dịch Thiển cố ý mơ hồ đi vài chuyện, nhưng mà mỗi câu nói của Vương Tuấn vừa rồi đem gã ngăn trở lại. Dương Hạo cảm thấy giữa Vương Tuấn cùng Dịch Thiển giống như có cái gì đó không đúng.

Hắn vốn cảm thấy mình tựa hồ như bỏ lỡ một vài chi tiết nào đó... nhưng mà lại không biết rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào.

Nhưng mà Dịch Thiển cùng Vương Tuấn trong quá khứ thủy chung đã mọc lên một cái gai trong lòng hắn. Hiện tại ba người gặp nhau rồi, cho dù Vương Tuấn khắp nơi đều ý ủng hộ hắn, nhưng trong lòng dù sao cũng sẽ không thoải mái.

—“Trương Hiểu, tiểu Lý nói chúng ta đem xe lái qua. Lên xe đi, tôi cùng đồng ý lái xe qua rồi.”—Dương Hạo không có để ý đến Vương Tuấn cùng Dịch Thiển, mở cửa xe trực tiếp ngồi lên.

Nhìn Trương Hiểu hoàn toàn vậy trong trạng thái sương mù, nhưng mà hắn cũng không có nói thêm gì nữa, trực tiếp đi vào chỗ ghế phụ.

Nhìn Dương Hạo vội vã rời đi như vậy, Dịch Thiển cười khẽ: “Đây là cãi nhau?”

Vương Tuấn không trả lời, chuẩn bị đuổi theo Dương Hạo.

Dịch Thiển cũng không có tức giận, thậm chí có chút đắc ý nhìn Vương Tuấn, nói: “Tuấn ~ trong lòng người vẫn luôn có ta a.”

Bước chân Vương Tuấn ngừng lại.

Dịch Thiển sau khi phát hiện kiêu ngạo nở nụ cười: “Tôi không ngần ngại cậu cùng người kia đã từng...”

Vương Tuấn trầm mặc nhàn nhạt mở miệng: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

Vương Tuấn đóng sầm cửa xe, lưu lại Dịch Thiển một mình đại ra đứng nguyên tại chỗ.

38. Chương 38

Mới vừa rồi không khí giữa Dương Hạo và hai người kia thực quỷ dị, Trương Hiểu quay đầu nhìn về phía gương mặt không chút thay đổi của Dương Hạo, nhìn ra được tâm tình hắn tựa hồ không được tốt.

-“Dương Hạo làm sao vậy? Người kia, cậu nên để gã bồi thường. Mặc dù lời nói của gã thật dễ nghe, nhưng mà luôn có cảm giác không được tự nhiên.”

Mặc dù Trương Hiểu không rõ ràng lắm chuyện ân oán trong đó, nhưng mà gã vẫn cảm giác được, cái người gọi là Dịch Thiển kia nói chuyện làm cho người ta nghe có chút không được tự nhiên.

-“Không có gì, chính là nhìn thấy người không muốn thấy.”

-“Chính là cái người tới sau kia? Nói là bằng hữu của cậu mà?”

Mấy năm nay cuộc sống của gã cùng với Dương Hạo cũng coi như là không giao nhau, cho nên cũng không rõ ràng lắm Dương Hạo như thế nào cùng những người này quen biết. Hơn nữa nhìn ra được đối phương đối với Dương Hạo rất nồng nhiệt, nhưng Dương Hạo lại khắp nơi muốn trốn tránh bọn họ.

Trương Hiểu suy nghĩ một chút, nghe nói lúc trước Dương Hạo tìm được một công việc rất tốt, kết quả lại không giải thích gì liền trở lại rồi.

Chẳng lẽ... người nam nhân kia lúc trước cùng Dương Hạo là bằng hữu, cuối cùng lại đem công việc của hắn đoạt đi! (=.= trí tưởng tượng của bạn Hiểu rất phong phú ~) Cho nên Dương Hạo hiện tại mới không muốn gặp lại y như vậy.

Dương Hạo trong lúc vô tình nhìn thoáng qua Trương Hiểu, phát hiện biểu hiện trên mặt của gã đối tới đối lui, thỉnh thoảng còn lo lắng nhìn hắn, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Dương Hạo đoán chừng là gã đang lo lắng cho mình, nhưng mà lại nhìn đến mình bây giờ tâm tình không tốt nên không có ý hỏi, vì thế liền tự mình một người suy nghĩ lung tung.

-“Vương Tuấn là ông chủ trước kia của tôi, bởi vì một ít chuyện tôi cùng y mâu thuẫn nên từ chức trở về, tông vào chúng ta chính là bạn từ nhỏ của y. Ông chủ bây giờ nhìn đến tôi đoán chừng là cảm thấy áy náy, nhưng mà tôi cũng đã từ chức rồi, hiện tại cùng y không có liên lạc nữa rồi.

Dương Hạo đơn giản nói cho Trương Hiểu biết chuyện, dĩ nhiên là không dám nói thật.

Trương Hiểu bưng tỉnh ngộ gật đầu_: “Tôi biết rồi, cậu là chán ghét ông chủ cậu đó sao. Sau đó phát hiện bạn của y đụng vào xe của cậu, sợ y nghĩ đến cậu mượn cơ hội này cùng y dây dưa không rõ ràng cho nên dứt khoát trực tiếp tự mình xử lý.”

Cái cụm từ “dây dưa không rõ ràng lắm” trong lời Trương Hiểu kia làm cho Dương Hạo bật cười, quan hệ của bọn họ bây giờ quả thật là dây dưa không rõ ràng lắm...

Sau khi cười xong, hắn theo như lời của Trương Hiểu gật đầu_: “Không khác biệt bao nhiêu.”

-“Không có chuyện gì, những người này không có lui tới là được, cậu cũng đừng vì bọn họ mà phá hư tâm trạng, hiện tại chúng ta đều là người có việc phải làm, ha...ha...”

-“Đúng vậy a.”

-“Tôi phát hiện bằng hữu của ông chủ kia vừa nhìn bộ dạng có chút giống a...._Trương Hiểu vừa mới bắt đầu liền phát hiện ra cái vấn đề này rồi, hiện tại tán gẫu gã liền nói ra.

Dương Hạo cười cười không sao cả_: “Thật sao...Đại khái là có giống đi.”_Nếu không thì làm sao ban đầu Vương Tuấn một cái liền chọn trúng mình.

Hiện tại ngay cả Trương Hiểu cũng một cái liền nhìn ra mấu chốt của vấn đề rồi, Vương Tuấn lại còn có thể nói là ban đầu theo đuổi mình không phải là bởi vì Dịch Thiển sao...

Trương Hiểu cũng không có chú ý đến Dương Hạo khác thường_: “Nhưng mà cũng không phải rất giống, nhìn kỹ liền không cảm thấy vậy. Hơn nữa các người làm cho người ta cảm giác đều không giống nhau, người nọ cảm giác không được tốt lắm...”

-“Không tốt sao? Ông chủ tôi cũng giống như rất thích gã.”

-“Không có, không biết có phải là tôi nhìn nhầm không, chứ ông chủ cậu đều không có phản ứng với gã, cũng chỉ là cùng cậu nói chuyện nhiều hơn... Hơn nữa, nghe các người nói chuyện làm sao lại giống như tình lữ giận dỗi với nhau a...”

Trương Hiểu thế, gã nói những lời này tuyệt đối là vô tâm, chẳng qua là dựa trên cảm nhận mà thốt lên.

Đột nhiên dưới tình huống Trương Hiểu hoàn toàn không có chuẩn bị trước, thân thể của gã đột nhiên nghiêng về phía trước.

Dương Hạo ổn định lại thân thể_: “Đến rồi, xuống xe thôi.”

Trương Hiểu vuốt vuốt lưng của mình, như lọt vào trong sương mù mà đi xuống xe.

Dương Hạo biết ông chủ của xưởng sửa chữa nên rất nhanh liền bàn bạc xong.

Vừa mới mua xe không bao lâu, mặc dù không phải là mới tình nhưng mà lại bởi vì Dịch Thiển mới phải đi sửa nên trong lòng Dương Hạo vẫn có chút buồn bực.

-“Qua ba ngày tới đây lấy xe.”

-“Được, vậy làm phiền cậu, tôi đi về trước đây.”

-“Hai người muốn trở về sao? Có muốn tôi gọi người đưa hai người về không?”_Tiểu Lý thấy Dương Hạo cùng Trương Hiểu bộ dạng tính toán đi về, liền nhiệt tâm hỏi thăm bọn họ có muốn đưa về không.

-“Không có chuyện gì, dù sao cũng không xa, đi trở về là được rồi, vừa lúc còn có chút chuyện khác, không làm phiền cậu.”

-“Được rồi. Đi thông thả ha...”_Tiểu Lý đem Dương Hạo bọn họ đưa ra, thì phát hiện ở cửa dừng lại một chiếc xe, thầm nghĩ có phải là có khách đến cửa hay không, đang muốn đi đến chào hỏi.

Kết quả từ trên xe một nam nhân bộ dạng tuấn lãng đi xuống, cách ăn mặc cùng với những người ở nông thôn không giống. Người nọ cũng không có đi tới chỗ ông chủ là gã đây, mà là thẳng tắp đi đến chỗ Dương Hạo bọn họ.

-“Dương Hạo, anh đưa bọn em trở về.”

Trương Hiểu nhìn chằm chằm người trước mắt một chút, cảm thấy cái ông chủ này thật sự là quá kỳ quái, không biết ban đầu có phải là thua thiệt với Dương Hạo hay không...

-“Vương Tuấn...Anh không cần vì bằng hữu của anh mà làm đến một bước này.”

Vương Tuấn vừa nghe liền biết là Dương Hạo đã hiểu lầm.

-“Anh không phải là bởi vì cậu ta.”

Bởi vì có Trương Hiểu ở đây, Dương Hạo cũng không muốn nói với y quá nhiều.

Vừa lúc ven đường có một chiếc xe ba bánh chạy qua, Dương Hạo gọi tài xế một tiếng rồi cùng Trương Hiểu ngồi lên xe.

Vương Tuấn bắt đắ dĩ, liền chỉ có thể lái xe đi theo ở phía sau.

Cho nên trên đoạn đường này đều thấy một chiếc xe sang trọng đi theo một chiếc xe máy ba bánh cũ rách, đi chậm thật chậm.

Trương Hiểu sau khi nhìn thoáng qua, nhìn Dương Hạo muốn nói lại thôi.

Trương Hiểu không phải là đứa ngốc, Vương Tuấn làm ra một loạt hành động như vậy làm cho gã hiểu được tuyệt đối không giống như Dương Hạo đã nói. Nhưng mà nếu Dương Hạo không muốn nói, vậy thì gã cũng không hỏi.

Điện thoại của Dương Hạo vang lên, có một tin nhắn đến.

Cái dãy số kia không có lưu tên, nhưng Dương Hạo vừa nhìn liền biết là người nào.

“Anh cũng không phải là bởi vì Dịch Thiển, mà là vì em. Em đừng hiểu lầm”.

Dương Hạo nhìn điện thoại, lại nhìn về phía Trương Hiểu_: “Trương Hiểu, cậu nói một người, có thể nói thay đổi là thay đổi được sao?”

-“Cái này sao...Người không giống nhau thì chuyện cũng không giống nhau đi. Nhưng mà chỉ cần có tâm đúng là có thể thay đổi.”

Dương Hạo gật đầu

Vốn là vui vẻ, kết quả lại bởi vì Dịch Thiển xuất hiện mà hiện tại Dương Hạo và mình tâm trạng đều không vui.

Lần trước sau khi được Dương Hạo ngầm đồng ý, Vương Tuấn đều thường xuyên đến nhà Dương Hạo. Mẹ Dương bây giờ đối với chuyện Vương Tuấn đến cũng trở thành thói quen.

Đô Đô biết lão cha nhà mình hôm nay tới nên thật sớm đã khiến cho bà nội thay cho bé một bộ quần áo mới, ngồi ở trên ghế trước cửa lớn chờ mong...

Xa xa thấy được xe của Vương Tuấn, Đô Đô lập tức vui vẻ nhảy dựng lên, đi đến dưới bóng cây trước cửa, cười tủm tỉm chờ cha bước xuống.

-“Chú, chú tới rồi!”_Đô Đô trực tiếp bỏ nhào vào Vương Tuấn, dùng khuôn mặt mình cọ cọ vào mặt y.

Mặc dù chuyện lúc trước làm cho người ta rất phiền não, nhưng nhìn đến Đô Đô nở nụ cười, trong lòng Vương Tuấn cũng mềm mại theo. Y cười hôn con trai một chút.

Mẹ Dương thấy Vương Tuấn tới, liền để cho y vào ngồi.

-“Hạo Hạo đem xe hư của nó đi sửa, hiện tại còn chưa có trở về.”

Vương Tuấn cười xấu hổ_: “Ừm”

-“Bác gái, hiện tại thời gian cũng không sớm, ta trước dẫn Đô Đô đi chơi, đợi lát nữa sẽ quay lại.”

Lúc trước cũng đã dẫn đi mấy lần, mẹ Dương lại thấy Đô Đô cùng Vương tổng rất thân thiết nên cũng yên tâm.

-“Vương tổng này thật phiền cậu quá... Mỗi lần cậu dẫn Đô Đô đều như vậy...”

Vương Tuấn cười_: “Không sao.”

-“Đô Đô phải nghe lời chú Vương nha...”_Trước khi đi bà nội dặn dò Đô Đô

Đô Đô gật đầu, hướng bà nội giơ tay nhỏ_: “Bà nội, tạm biệt”

Huyện Gầm Tân gần đây xây dựng một công viên, rất nhiều cha mẹ cũng mang theo con cái đi đến chơi đùa. Xế chiều, Vương Tuấn liền dẫn Đô Đô đi chơi công viên một vòng, đem tất cả các trò chơi đều chơi qua một lần.

-“Cha ~~ ha ha.”_Đô Đô ngồi ở trên máy bay nhỏ, mỗi lần máy bay nhỏ chuyển tới trước mặt Vương Tuấn thì Đô Đô ngồi ở trên đó đều vẫy tay với y còn cười rất vui vẻ.

Vương Tuấn ở dưới nhìn, trên mặt cũng không tự chủ lộ ra vẻ tươi cười.

Vương Tuấn nhớ lại mấy năm đã qua, thời gian cùng với Đô Đô chơi đùa như vậy rất ít, dường như đều là Dương Hạo cùng với Đô Đô. Vì thế y tựa như chưa từng thấy qua lúc con mình vui vẻ đến như vậy.

Nếu như lúc này có Dương Hạo cùng mình ở nơi này, Đô Đô chẳng phải càng vui vẻ hơn sao...

Hai cha con chơi hơn một giờ thì Đô Đô cũng đã hơi mệt một chút. Gần đó có một cửa hàng thức ăn nhanh, Đô Đô mở to mắt gục ở trên cửa sổ xe nhìn cửa hàng McDonald kia, sau đó xoay người sờ sờ bụng nhỏ của mình_: “Cha...Đô Đô đói bụng.”

Vương Tuấn dĩ nhiên biết ý của Đô Đô, cho nên gật đầu cười_: “Đi thôi, cha dẫn con đi.”

Đô Đô cười vui vẻ vỗ tay_: “Cha, con thương cha a.”

Lúc xếp hàng Vương Tuấn đều cho Đô Đô ngồi ở trên bả vai mình, làm cho tất cả mọi người đều nhìn thấy, hấp dẫn không ít sự chú ý đến hai cha con.

Bộ dạng người cha đẹp trai, con trai lại đáng yêu nên rất nhiều phái nữ không ngừng hâm mộ mà nhìn, nhỏ giọng thảo luận mẹ của đứa nhỏ đoán chừng vô cùng hạnh phúc.

Vương Tuấn gọi cho Đô Đô một phần trẻ em, hai người tìm vị trí ngồi xuống.

Đô Đô cao hứng cắn một que khoai tây, cười híp mắt nhìn Vương Tuấn: “Baba bình thường rất ít dẫn con tới đây ăn...Baba nói không tốt cho thân thể.”

Đô Đô từ nhỏ thân thể không tốt, cho nên Dương Hạo vẫn rất chú ý đến vấn đề ẩm thực, đồ thực phẩm “rác rưởi” này càng ít để cho Đô Đô ăn.

Nhưng mà trẻ con nào có tự chủ mạnh như vậy, nhìn người khác ăn liền trông thấy thèm. McDonald đối với tụi nhỏ liền có lực hấp dẫn rất lớn.

Vương Tuấn sờ sờ đầu của bé: “Ăn nhiều quả thật đối với thân thể không tốt, baba lúc đó là quan tâm con. Con ngã bệnh rồi baba sẽ không an tâm. Lần trước con nhập viện, con không thấy được lúc baba thức đêm trông chừng con rất lo lắng. Cho nên đừng trách baba đem con quản nghiêm...”

Đô Đô gật đầu: “Con biết, baba đối với con tốt nhất.”

Vương Tuấn đem đồ uống đưa cho Đô Đô: “Thỉnh thoảng đến ăn một lần vẫn có thể.”

Đô Đô vui vẻ cùng cha bé nháy mắt một cái, lộ ra vẻ hiểu rõ của mình.

“Cha, cha chừng nào mới có thể trở về ở cùng nhau a...”_Đô Đô hỏi vấn đề mình đặc biệt quan tâm.

Vương Tuấn có chút phiền muộn: “Lúc nào baba của con chịu tha thứ cho cha đi.”

Vương Tuấn cười hỏi: “Những thứ này làm sao con biết?”

Đô Đô kiêu ngạo lắc lắc đầu nhỏ: “Con lần trước hỏi baba, baba đồng ý với con.”_Sau khi nói xong, Đô Đô ngửa đầu nhìn Vương Tuấn, lặng lẽ mở miệng: “Nhưng mà baba không để cho con nói với cha... Cha, cha ngàn vạn lần đừng nói lại với baba.”

Vương Tuấn nhìn bộ dạng muốn được khen ngợi của Đô Đô, cười sờ sờ đầu của bé, học bộ dạng của bé thì thầm nói: “Yên tâm, chuyện này liền chỉ hai chúng ta biết. Cha sẽ sớm để cho baba của con biết cha sửa lại sai lầm.”

Vì thế, ở một góc của cửa hàng thức ăn nhanh, hai cha con lặng lẽ đạt được hiệp nghị, bí mật mưu đồ làm sao lấy được sự tha thứ của Dương Hạo.”

39. Chương 39

Khi Vương Tuấn đưa Đô Đô về nhà thì Dương Hạo vẫn chưa có trở lại.

Y nắm lấy tay Đô Đô, từ từ đi vào nhà.

“Vương tổng, hai người đã về rồi.”_Mẹ Dương sau khi nhìn thấy nhiệt tình hỏi thăm Vương Tuấn.

Mẹ Dương cười đáp: “Được, được, cái tính này của ta vậy đó. Tối nay ở lại đây ăn cơm, à.., ta nấu cũng xong rồi.”

Nói xong mẹ Dương khom lưng, trêu chọc Đô Đô: “Đô Đô, hôm nay chú Vương dẫn con đi đâu chơi vậy?”

“Đi công viên chơi, còn chơi rất nhiều rất nhiều trò.”_Đô Đô giang hai cánh tay ra so sánh

Mẹ Dương cười sờ đầu bé: “Chú Vương đối với con rất tốt, sau này cần phải nhớ đến. Sau khi lớn lên cũng phải đối tốt với chú Vương biết không?”

Người ở nơi này khi trêu chọc trẻ con cũng sẽ nói như vậy, mẹ Dương cũng không phải là có ý gì.

Nhưng mà Đô Đô lại trịnh trọng gật đầu_: “Con sẽ mà, còn có đối với baba tốt, đối với bà nội tốt, đối với ông nội tốt ~”

Đô Đô miệng ngọt như vậy càng làm cho mẹ Dương thêm vui mừng_: “Đô Đô thật là một đứa trẻ ngoan.”

Vương Tuấn ở một bên nhìn cũng không nhịn được bật cười lên.

Ở bên ngoài nhà có một trận tiếng cười đùa, mẹ Dương vừa nghe liền biết con trai trở lại.

-“Ai nha, Hạo Hạo bọn họ trở về”

Vương Tuấn xoay người đi về trước hai bước, quả nhiên thấy được ba người Dương Hạo, ba Dương và Trương Hiểu.

Ba Dương thấy Vương Tuấn ở chỗ này, có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn rất cao hứng_: “Vương tổng, xin chào, xin chào,..., Hạo Hạo, Vương tổng đến, nhanh tới đây.”

Dương Hạo cùng Trương Hiểu liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt quỷ dị đi tới.

Dương Hạo biết Vương Tuấn hôm nay đến đón Đô Đô, dù sao Vương Tuấn cũng là cha của bé, tự mình không có quyền lợi không để cho Vương Tuấn đến xem Đô Đô. Hơn nữa nhìn ra được Đô Đô cũng rất muốn Vương Tuấn có thể tới thăm, cho nên vô luận như thế nào, Vương Tuấn muốn đến thì hẳn cũng không có lý do gì đi ngăn cản.

Nhưng mà lúc trước khi Vương Tuấn đến thì hẳn cũng không có ở trong nhà. Dương nhiê

Dương Hạo phỏng đoán có thể là liên quan đến chuyện Dịch Thiển ngày hôm nay.

Chẳng qua không biết là Vương Tuấn sợ hẳn hiểu lắm hay là chột dạ?

Dương Hạo ở trước mặt cha mẹ cũng không có nói gì, hướng Vương Tuấn gật đầu liền đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Vương Tuấn tối nay lưu lại, thứ nhất là vì mẹ Dương đã mời y quá nhiều lần rồi. Lúc trước y cũng đã cự tuyệt mấy lần, nếu lần nữa không đồng ý, mẹ Dương có lẽ sẽ cảm thấy y có chút làm bộ. Thứ hai chính là y vẫn muốn cùng Dương Hạo giáp mặt nói cho rõ ràng, tránh cho hẳn tiếp tục hiểu lầm.

Lúc bưng thức ăn lên Dương Hạo và Trương Hiểu đều đi, Vương Tuấn vốn cũng chuẩn bị đi theo giúp đỡ, nhưng mà ba Dương làm sao cũng không chịu, để cho y ngồi đó. Vì thế Đô Đô cao hứng ngồi ở trước bàn cơm liền lôi kéo Vương Tuấn ngồi bên cạnh bé.

-“Chú, ngồi ở đây.”_Đô Đô vỗ vỗ vị trí bên trái. Sau đó lại chỉ chỉ vị trí bên phải_: “Nơi này là của baba”

Dương Hạo vừa lúc đi ra liền nghe thấy câu này, hẳn cũng không nói gì, liền ngồi ở bên phải Đô Đô, sau đó hơi nhéo mặt Đô Đô.

Đô Đô le lưỡi, nhếch miệng cười một tiếng.

Vương Tuấn nhìn hai cha con, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

Trong khi ăn cơm, Đô Đô lại bắt đầu hoạt động mà mình am hiểu nhất là gấp thức ăn.

Bé gấp trước một miếng thịt gà, sau đó nói_:“Cái này cho baba*!”_Nói xong liền bỏ vào trong chén Vương Tuấn.

Lúc ấy động tác trên tay Dương Hạo cứng đờ... theo bản năng liền nhìn về phía Vương Tuấn. Lúc này, Vương Tuấn cũng đang nhìn hẳn.

Không biết có phải là lỗi giác của Dương Hạo hay không mà hẳn cảm thấy một nhà mới vừa rồi còn náo nhiệt ồn ào có chút yên tĩnh lại.

-“Haha, Đô Đô tiểu ngốc nghếch a, ngay cả phương hướng cũng không nhớ rõ, baba của con ngồi ở bên tay phải kia.”_Trương Hiểu đột nhiên ha hả cười, phảng phất giống như phát hiện ra chuyện gì rất thú vị.

Ba Dương cùng mẹ Dương sau khi nghe lời nói của Trương Hiểu cũng cười theo_: “Đô Đô thông minh nhà chúng ta cũng có lúc sai ah, ha ha...”

Dương Hạo cũng cười theo_: “Tiểu ngốc nghếch.”

Vương Tuấn cũng đứng lúc mở miệng_: “Nhanh gấp cho baba con một miếng đi, nếu không baba sẽ tức giận.”

Đô Đô biết mình không cẩn thận nói ra liền ngừng ngừng cúi đầu, sau đó vội vàng gấp thịt gà cho Dương Hạo_: “Baba, con đem thịt gà con thích ăn nhất cho baba.”

Dương Hạo cười nhận lấy, trong lòng may mắn không có lộ ra sơ hở...

Nhưng mà trong lòng hắn cũng hiểu được, khẳng định không nào tiếp tục lừa gạt như thế... Vấn đề của hắn và Vương Tuấn vẫn là nhanh chóng giải quyết mới được.

Dương Hạo tự hỏi mình, rốt cuộc là cho Vương Tuấn thêm một cơ hội để thử một lần hay là dứt khoát trực tiếp vạch rõ giới hạn, cả đời không qua lại với nhau...

Vừa lúc đó, Dương Hạo phát hiện trong chén mình đột nhiên nhiều hơn một cái cánh gà.

Hắn ngừng đầu, phát hiện là Vương Tuấn gấp cho.

Vương Tuấn trên mặt là vẻ cười nhạt_: “Em thích ăn cái này...”

Dương Hạo nhìn Vương Tuấn, suy nghĩ trở nên phức tạp...

40. Chương 40

Thời gian ăn cơm không tính là quá lâu, nhưng mà Dương Hạo vẫn suy nghĩ rất nhiều.

Trong lòng hắn biết hiện tại mình cùng Vương Tuấn thái độ mập mờ không rõ là không tốt. Hơn nữa Vương Tuấn trong khoảng thời gian này có những thay đổi kia hắn đều nhìn thấy trong mắt rồi. Có lẽ đúng như Vương Tuấn nói, giữa bọn họ có cái gì đó hiểu lầm. Nhưng mà muốn hắn trực tiếp tha thứ cho Vương Tuấn, Dương Hạo cảm thấy còn là không thể nào, bởi vì sự tồn tại Dịch Thiển thủy chung làm cho hắn không thể nào quên được...chứ đừng nói chỉ là hiện tại gã lại vừa xuất hiện ở trước mắt mình.

Sau khi ăn cơm tối xong, Vương Tuấn dẫn theo Đô Đô chơi máy bay điều khiển từ xa, Dương Hạo thì tại phòng bếp rửa chén.

Trương Hiểu đi tới bên cạnh Dương Hạo, đem cái mâm thả vào trong chậu rửa chén, xắn tay áo lên bắt đầu giúp đỡ Dương Hạo rửa chén.

Ba Dương cùng mẹ Dương đều dễ lừa gạt nhưng mà Trương Hiểu dù sao cũng đã lăn lộn ở trong xã hội nhiều năm như vậy, có một ít chuyện cũng đã gặp qua nghe qua.

Hơn nữa trước đó Vương Tuấn đối với Dương Hạo thái độ quan tâm như vậy, còn có Đô Đô lại gọi nhầm “baba”, trong lòng Trương Hiểu cũng có một chút suy đoán.

Dương Hạo quay đầu lại_: “Có phải cậu đã nhìn ra cái gì không?”

Lúc Đô Đô gọi nhầm người, câu nói đùa kia của Trương Hiểu nhìn thì như vô tình, nhưng mà Dương Hạo biết chắc gã cũng đã đại khái đoán ra được.

Nếu như lúc trước vẫn là suy đoán thì lời nói hiện tại của Dương Hạo liền trực tiếp tương đương với thừa nhận.

Trương Hiểu có chút giật mình, nhưng mà cũng không cảm thấy có gì ghét bỏ. Dù sao đây cũng là anh em cùng gã lớn lên, gã giật mình chính là trước kia không có nhìn ra là Dương Hạo thích bạn nam a.

–“Khó trách lúc xế chiều tôi đã cảm thấy ánh mắt của Vương tổng nhìn cậu là lạ, giống như nhìn lão bà của mình.” _Trương Hiểu nhỏ giọng cảm khái.

-“...”

Trương Hiểu nhẹ nhàng dùng cánh tay đỡ Dương Hạo một cái_: “Có phải hai người gây mâu thuẫn với nhau không? Vương tổng không phải hướng người bên này đến a, mà là y chạy riêng đến tìm cậu đi?”

Suy nghĩ một chút, Dương Hạo vẫn là không chuẩn bị gạt Trương Hiểu. Trương Hiểu sau khi biết hấn thích đàn ông thì trên mặt chỉ có vẻ kinh ngạc còn không có những thứ gì khác không bình thường. Hơn nữa hiện tại trong lòng Dương Hạo rất loạn, cũng cần có người nói ra một chút chuyện này. Lúc trước không nói là sợ hù dọa đến gã, hiện tại nếu Trương Hiểu đã hỏi, hấn cũng không có tiếp tục gạt gã nữa.

Hấn hướng ngoài cửa nhìn, sau đó nhỏ giọng nói_: “Chuyện này thực phức tạp... Cái người xé chiều đựng phải chúng ta cậu còn có nhớ không?”

Trương Hiểu gật đầu_: “Nhớ được, nhìn bộ dạng thật giống.”

Nghe như thế, mặt Dương Hạo liền biến sắc_: “Đúng là cậu ta... Cậu ta là bạn trai trước kia của Vương Tuấn.”_Dương Hạo ngắn gọn giới thiệu thân phận của Dịch Thiển, đồng thời cũng đem quan hệ của ba người bọn họ uyển chuyển diễn đạt ra.

Trương Hiểu cảm thấy gã tựa hồ như hiểu ra cái gì, nhưng mà lại không biết rõ.

-“Như vậy Vương Tuấn có thái độ gì?”_Trương Hiểu có chút nhanh chóng mở miệng.

Dương Hạo mở miệng, đang chuẩn bị trả lời.

-“Hạo Hạo, nơi này còn có một cái mâm, lại rửa luôn.”_Phía sau hai người đồng thời truyền đến tiếng của mẹ Dương.

Phù phù...

Cái chén trong tay Trương Hiểu rơi vào trong nước, văng lên bọt nước.

Mẹ Dương nghi hoặc nhìn bọn họ_: “Làm sao vậy?”

Mẹ Dương cười ha ha một tiếng_: “Ai ui, ta nói hai đứa lớn mà lá gan nhỏ như vậy a, nói ra làm người khác chê cười.”

Trương Hiểu dùng tay áo lau đi mồ hôi lạnh, ngượng ngùng cười cười_: “Bác gái, con từ nhỏ liền nhát gan, bác cũng không phải là không biết sao... Haha..”

-“Được rồi, bác không nói cho người khác không phải là được rồi sao, rửa nhanh đi rồi ra ngoài ăn trái cây. Vương tổng người ta còn ở ngoài đó chờ, Dương Hạo con là chủ nhà mà cũng không biết chiêu đãi khách”_Vốn là trước đó mẹ Dương mang tạp dề còn muốn đi rửa chén, kết quả Dương Hạo liền muốn đoạt lấy đi rửa, lại thêm khi đó Vương Tuấn tỏ vẻ không ngăn ngại, để cho mẹ Dương đừng làm như là người xa lạ. Y khi đó cũng đang muốn dẫn Đô Đô đi chơi máy bay nên mẹ Dương lúc này mới đồng ý.

Nhưng mà mặc dù nói như vậy thì Vương Tuấn dù sao vẫn là một vị khách tôn quý, cho nên mẹ Dương vẫn là tối thúc giục Dương Hạo nhanh chóng.

Đưa mắt nhìn mẹ Dương rời đi, tâm đang treo lên của hai người lúc này mới hạ xuống.

Cũng may hấn vừa rồi mới nhỏ giọng nói hai câu, mẹ Dương không có nghe được nội dung nếu không hậu quả sẽ không tốt...

-“Tạm thời chớ nói, nhanh chóng rửa chén đi.”_Trương Hiểu cũng biết chuyện của Dương Hạo và Vương Tuấn còn chưa có giải quyết tốt, bác trai bác gái vẫn là tạm thời giấu đi trước.

Dương Hạo gật đầu.

Hai người sau khi rửa chén xong liền chạy đến phòng của Dương Hạo.

Sau khi đóng cửa lại, Trương Hiểu ngồi xuống trên giường của Dương Hạo_: “Cảm giác gần đây cậu tâm tình không tốt lắm, nếu như không ngăn ngại có thể nói cho tôi biết.”_Trương Hiểu nhìn Dương Hạo một cái, có chút do dự mở miệng_: “Thật ra thì tôi cảm thấy cậu vẫn là để tâm đến Vương Tuấn. Tôi hiểu tính

cách của cậu. Nếu như thật sự là chán ghét y, cậu tuyệt đối thấy cũng sẽ không gặp, chứ đừng nói chi là để cho y ở lại nhà cậu ăn cơm, còn để cho y cùng Đô Đô ở chung một chỗ.”

Dương Hạo cũng ngồi xuống, không có phủ nhận.

-“Bạn trai trước kia của Vương Tuấn gọi là Dịch Thiển, chính là cái người xé chiều chúng ta gặp phải. Vương Tuấn trước kia đoán chừng cũng là rất thương cậu ta. Sau khi cậu ta đi nước ngoài, cũng là sau khi bọn họ chia tay được một năm, Vương Tuấn liền bắt đầu theo đuổi tôi. Trước kia tôi của không biết chuyện của bọn họ, cho đếnmột lần gặp phải ngoài ý muốn....”_Dương Hạo không khỏi nhớ lại một ít chuyện gặp phải, trong lòng vẫn hoảng sợ như cũ.

-“Cho nên cũng bởi vì chuyện này, mà cậu không muốn tha thứ y?”

Dương Hạo gật đầu.

-“Vậy đã hỏi y hay chưa? Y có giải thích qua hay không?”_Dù sao là người ngoài cuộc nhìn thấy vấn đề cũng sẽ rõ ràng hơn.

-“Tôi lúc ấy không có hỏi, trực tiếp dẫn theo Đô Đô quay trở về. Sau đó y lại tìm đến nơi này, còn đến huyện Gầm Tân đầu tư công viên sinh thái gì đó. Y có giải thích qua cho tôi, nói không phải là thể thân, nhưng mà tôi cuối cùng vẫn không bước qua được vết sẹo kia. Dù sao ban đầu tôi cũng tận mắt nhìn thấy y cùng Dịch Thiển đi chung một chỗ, bộ dạng rất thân mật.”

Trương Hiểu vừa nghe liền có chút tức giận, gã không nghĩ tới Vương Tuấn lại là người như thế!

-“Lại còn có chuyện như vậy! Vương Tuấn nếu như cùng Dịch Thiển không rõ ràng, vậy tại sao hiện tại lại làm bộ dạng thâm tình như thế với cậu?”

-“Không biết.”

Trương Hiểu trầm mặc, nhưng ngay sau đó như nhớ tới cái gì, nhíu lông mày lại_: “Có phải có hiểu lầm gì không? Thật ra thì...tôi cảm thấy được Vương Tuấn rất quan tâm đến cậu. Hôm nay sau khi gặp cậu xảy ra tai nạn thì cả người ánh mắt đều nhìn chăm chú vào cậu, sự quan tâm ở bên trong không thể nào lừa người được. Hơn nữa...”_Trương Hiểu nhìn về mặt của Dương Hạo một chút, trừ về kinh ngạc ngoài ý muốn cũng không biến hóa gì quá lớn, cho nên tiếp tục nói_: “Hôm nay lời của Dịch Thiển cậu cũng nghe được, nếu như không phải Vương Tuấn vẫn luôn không phản ứng đến gã thì tôi sẽ cho là bọn họ quan hệ đặc biệt tốt, hơn nữa còn có chút ý tứ kia...Chính là...Cậu cũng biết. Cậu lúc ấy không cảm nhận được sao?”_Cho nên mới phải tức giận như vậy.

Nhưng mà câu nói cuối cùng kia của Trương Hiểu không nói ra. Gã cảm thấy Dương Hạo vẫn là rất dễ tâm đến Vương Tuấn, nếu không sẽ không vì thế mà buồn rầu.

Mặc dù Trương Hiểu lúc ấy không rõ, nhưng mà Dương Hạo sau khi nghe những lời này thì suy nghĩ một hồi, không phải là như vậy sao... Mọi hành động của Dịch Thiển đều làm cho người khác thấy quan hệ giữa gã cùng Vương Tuấn cỡ nào thân thiết, rất có thể nào là đối gạt người. Nếu như trong lòng Dương Hạo đều là Vương Tuấn, nhưng nếu như không có cùng Vương Tuấn nói rõ ràng, như vậy rất dễ gây ra hiểu lầm.

Trương Hiểu cảm thấy gã đối với ánh nhìn của người Dịch Thiển kia giống như hư thấu (!!!)

Lời nói của Trương Hiểu tựa hồ làm cho Dương Hạo nghĩ lại một chút. Lúc ấy hẳn chẳng qua đứng cách thật xa nhìn thấy, có lẽ không phải là như hắn nghĩ. Nhưng mà chuyện này quá mức trùng hợp, hẳn đem cái hung thủ bắt cóc Đô Đô, hại chết hắn đồ tội hết lên trên người Vương Tuấn?

-“Là như vậy sao?”

-“Tôi chỉ là cảm thấy như vậy, dù sao tôi cũng không biết thái độ làm người của Vương Tuấn. Nhưng mà tôi cảm thấy ánh mắt không thể lừa người khác được. Ánh mắt y nhìn cậu cùng với nhìn Dịch Thiển tuyệt đối không giống nhau. Ở trong mắt tôi, y nhất định là quan tâm đến cậu. Nhưng mà tôi cũng chỉ nói lên cái nhìn của mình, rốt cuộc như thế nào, cậu vẫn là đi hỏi Vương Tuấn đi, nếu như là y thật tâm muốn cùng cậu nói chuyện.”

Nghe lời nói của Trương Hiểu, trong lòng Dương Hạo cũng có chút suy nghĩ.

Lúc ấy hấn chẳng qua là thấy Vương Tuấn cùng Dịch Thiển bộ dạng ở chung một chỗ, những hành động thân mật kia, nếu như là có người cố ý chuẩn bị, như vậy vẫn là rất có thể...

Càng nghĩ, Dương Hạo càng cảm thấy kỳ quái...

Lúc này có người gõ cửa, ngay sau đó vang lên tiếng của Vương Tuấn_: “Dương Hạo, là anh. Đô Đô chơi một đang muốn tìm em, có thể mở cửa ra không?”

Dương Hạo cùng Trương Hiểu liếc mắt nhìn nhau, sau đó Trương Hiểu vỗ vỗ bờ vai hấn_: “Câu nói rõ ràng với y đi, đừng một mình đoán mò. Nếu thật là không được, trực tiếp cắt đứt cũng tốt.”

Dương Hạo gật đầu.

Trương Hiểu đứng dậy chuẩn bị mở cửa cho Vương Tuấn, sau đó nhớ ra cái gì đó, gã quay đầu nhìn về phía Dương Hạo, rốt cuộc cũng hỏi ra vấn đề mình muốn hỏi_: “Cái kia, Đô Đô là hài tử của cậu và Vương Tuấn?”

Mặt Dương Hạo đỏ lên một chút, dù sao loại vấn đề này hỏi ngay trước mặt vẫn tương đối cảm thấy chút ngượng ngùng. Dĩ nhiên, thật ra là ý của Trương Hiểu hỏi Đô Đô có phải là do bọn họ tìm người để thay hay không.

Dương Hạo nhanh chóng gật đầu_: “Ừm, là của hai người bọn tôi...”

-“Tôi nhân tiện nói thôi.”_ Vừa lúc Trương Hiểu đi tới bên cửa, mở cửa cho Vương Tuấn_: “Vương tổng a, mời vào mời vào, cái kia..,tôi đi ra ngoài trước. Xin lỗi không tiếp chuyện được, xin lỗi a.”

-“Không sao”_ Vương Tuấn hướng gã lịch sự gật đầu.

Vương Tuấn trong tay đang ôm Đô Đô.

Vương Tuấn từng là đại thiếu gia này căn bản không biết dạng tư thế gì mới có thể ôm chính xác trẻ con, hiện tại lại nghiêm nhiên làm một người cha đủ tư cách rồi, bộ dạng ôm Đô Đô cũng không còn không được tự nhiên nữa.

Y đi tới, hướng Dương Hạo nhìn sang, vừa lúc cùng y nhìn nhau...

-“Đô Đô mới vừa rồi tìm không thấy em, khiến cho anh ôm con đến đây.”_ Vương Tuấn sợ Dương Hạo mất hứng, vội vàng giải thích với hấn một phen.

Dương Hạo đứng dậy ôm Đô Đô qua, sau đó đóng cửa lại.

Trong phòng một trận trầm mặc.

Vương Tuấn đi tới bên cạnh Dương Hạo, từ phía sau đem hấn cùng Đô Đô cùng nhau ôm lấy, cọ cọ vào mặt của hấn_: “Dương Hạo...”

Không biết có phải nguyên nhân vì đang ôm Đô Đô trong tay hay không mà Dương Hạo cũng không có đẩy y ra.

-“Thật lâu rồi không có ôm em và con như vậy... Đoạn thời gian này, không có hai người ở bên, cảm giác cái gì cũng thay đổi...”

Dương Hạo không có mở miệng, Đô Đô lại xoay người lại đưa tay ôm lấy Vương Tuấn_: “Cha...Baba...”

Một tiếng kêu cha của Đô Đô làm cho trong lòng Vương Tuấn một trận chua xót.

Thanh âm của Vương Tuấn có chút trầm xuống_: “Dương Hạo, nếu như em bây giờ còn không có cách nào tín nhiệm anh, vậy thì anh khẩn cầu em cho anh một cơ hội cuối cùng này để cho anh theo đuổi em thêm một lần nữa. Lần này, trong lòng anh những yêu thương đã qua cho đến theo đuổi bây giờ, toàn bộ cũng chỉ có một mình em.”

41. Chương 41

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tay Dương Hạo đang ôm Đô Đô nắm lại thật chặt, nhiệt độ trên người Vương Tuấn thông từ phía sau lưng kể nhau truyền đến... Hô hấp nóng hổi của Vương Tuấn phun vào da thịt bên trái cổ hắn, vai trái Dương Hạo khe giạt giạt, nhưng mà cuối cùng cũng không có né tránh y.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên...

Kể từ sau khi lần rời đi này, Vương Tuấn quả thực đã thay đổi thành một người khác. Trước kia là đại thiếu gia cao cao tại thượng, cho tới bây giờ cũng là đại tổng tài người khác nói chuyện đều phải vâng lời. Thế nhưng bây giờ lại hạ thấp khẩu khí cùng mình nói chuyện, còn đau khổ khẩn cầu... Cho dù không phải là thân phận như vậy thì một nam nhân kiêu ngạo lại đuổi theo cầu xin lời thứ lỗi, đại khái cũng sẽ thực mềm lòng đi?

Dương Hạo không nói gì. Hắc không phải cố ý lễ mễ muốn cùng Vương Tuấn dây dưa không ngừng không dứt, chẳng qua là trong lòng hắc có một bóng ma bí ẩn...

Hắc là người đã chết qua một lần, hơn nữa một đời kia hắc chết không minh bạch, Vương Tuấn lúc ấy căn bản cũng không đạt được cái gì. Thậm chí từ lời của người kia suy đoán, Dương Hạo vẫn cảm thấy sự việc kia cùng Vương Tuấn có chút quan hệ... Nếu như lần này lại phải tiếp tục lựa chọn cùng y ở chung một chỗ, lỡ như lại giẫm lên vết xe đổ kia thì làm sao bây giờ?

Dương Hạo phải suy nghĩ vấn đề này, mặc dù không phải vì mình thì hắc cũng nên vì Đô Đô suy nghĩ kĩ một chút chứ? Nếu lại phát sinh lỗi lầm như vậy thì Đô Đô của hắc phải làm sao bây giờ đây? Cho tới bây giờ hắc vẫn không dám nghĩ đến đời trước sau khi hắc chết đi thì Đô Đô sẽ trở thành cái dạng gì...

Wang Tuấn lẳng lặng đợi Dương Hạo trả lời.

Trước kia là chính bản thân y tồn tại vấn đề rất lớn. Y và Dương Hạo ở chung một chỗ, từ ban đầu liền đối với Dương Hạo cũng đã không công bằng rồi. Có lẽ ngay lúc đó tự mình cảm thấy phần tình cảm này có được quá dễ dàng, cho nên tự mình vẫn không có hảo hảo quý trọng hẳn. Đối với Dương Hạo khổ tâm chăm lo gia đình, còn có đối với hài tử, y đều là không có chịu trách nhiệm.

Cho nên cho dù là lần này Dương Hạo không tha thứ cho y, như vậy cũng chính là đáng đời y, nhưng mà y cũng sẽ không buông tay...

Cho dù là Dương Hạo hay Đô Đô, cũng đều là người thân nhất của y.

Thời gian phẳng phất như ngừng lại, dựa lưng vào Vương Tuấn, Dương Hạo tựa hồ có thể được nhịp tim đập của y...

Rốt cuộc có nên có cho thêm một cơ hội nữa hay không?

-“Baba...baba...Con không muốn hai người tách ra...Cha nói xin lỗi baba có được không? Baba sẽ tha thứ cho cha. Hai người đừng có tách ra a...”_Đô Đô mặc dù không hiểu lắm là đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà trẻ con vẫn cảm giác biết được hai baba mâu thuẫn muốn tách ra là như thế nào. Như vậy rất khó chịu, cảm giác chính như là bị vứt bỏ đi... Dù cho là một người bé cũng không muốn rời đi.

Đô Đô thấy Dương Hạo vẫn không nói gì, rất sợ hãi không có tha thứ cho Vương Tuấn, ở giữa Dương Hạo và Vương Tuấn nhìn qua nhìn lại, trong mắt dâng đầy nước mắt, cầu khẩn bọn họ không nên tách ra.

Thấy con trai đã khóc, Dương Hạo ôm lên một chút, vỗ nhẹ lưng của bé ôn nhu dỗ dành_: “Đô Đô ngoan, đừng khó chịu...”

Vương Tuấn nhìn Đô Đô bởi vì những sai lầm trước kia của mình mà tâm lý tạo thành tổn thương vừa tự trách lại vừa hối hận.

Y bước nhanh đến bên cạnh, cũng vội vàng dỗ bé: “Con trai ngoan, trước kia là cha không tốt. Sau này cha sẽ theo cùng con và baba, chúng ta đều yêu con...”

Đô Đô đem đầu chôn ở trên vai Dương Hạo, úy khuất nức nở...
Bé không muốn hai baba tách ra...

Dương Hạo đi đến bên giường, nhìn Đô Đô trong ngực thở dài...
-“Vương Tuấn, chúng ta hôm nay đem chuyện nói cho rõ ràng đi.”
Thân thể Vương Tuấn cứng đờ.

Những lời này của Dương Hạo ý là... muốn cùng y thanh toán rõ ràng sao?

Trong lúc bất chợt, trong lòng giống như có một con dao đâm vào, Vương Tuấn cảm giác mình đau đến nỗi không đứng vững. Y lão đảo lui về phía sau hai bước, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt...

-“Dương Hạo...”_ Vương Tuấn vô lực gọi một tiếng tên Dương Hạo.

Dương Hạo nghe được thanh âm của Vương Tuấn tựa hồ có chút không bình thường liền ngẩng đầu lên nhìn về phía y.

Vẻ mặt Vương Tuấn tuyệt vọng như vậy nhìn làm Dương Hạo căng thẳng trong lòng...

Y là hiểu lầm ý của mình sao?

-“Vương Tuấn, tôi...”

42. Chương 42

-“Hạo Hạo, Trương Hiểu phải đi về rồi, con không đi ra tiễn người ta sao.”_Mẹ Dương đứng ở trước cửa phòng Dương Hạo gõ cửa.

-“Dạ, con lập tức ra đây.”_Dương Hạo vội vàng đáp lại mẹ Dương một tiếng, sau đó đi mở cửa.

Lời của Dương Hạo còn chưa dứt, Vương Tuấn liền trở mặt như vậy nhìn hẩn rồi đi, ngay cả cơ hội nói một câu gìwx hẩn lại cũng không có.

Mẹ Dương nhìn Dương Hạo_: “Nhanh đi đi.”_Nói xong bà hướng bên trong nhìn thấy Vương Tuấn đứng ở nơi đó không nhúc nhích. Mẹ Dương trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng mà cũng không tiện trực tiếp mở miệng hỏi, cho nên nói_: “Vương tổng chớ để ý, ừm, Hạo Hạo đi ra ngoài tiễn Trương Hiểu.”

Vương Tuấn xoay người, bất đắc dĩ cười_: “Không có chuyện gì.”

Lúc này Đô Đô từ trên giường bò dậy, trực tiếp ôm lấy chân Vương Tuấn_: “Chú...”

Vương Tuấn ngồi chồm hồm xuống, sờ sờ đầu Đô Đô_: “Chú sẽ tiếp tục cố gắng.”

Dương Hạo cùng Trương Hiểu đứng ở ngoài cửa dưới tán cây chương hương, nhìn thoáng qua lẫn nhau.

Trương Hiểu tiến đến bên cạnh hắn, lặng lẽ hỏi_: “Như thế nào? Còn không có nói rõ?”

Trương Hiểu có chút gấp_: “Vậy các người thời gian dài như vậy là nói những thứ gì hả?”

-“Y theo tôi nói lời xin lỗi, để tôi cho y cơ hội một lần nữa.”

-“Vậy cậu quyết định có cho hay không?”

Dương Hạo không nói gì, chẳng qua là khe khẽ gật đầu...

Mặc dù động tác của Dương Hạo dao động không lớn, nhưng mà Trương Hiểu vẫn nhìn thấy rõ ràng. Gã nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai Dương Hạo_: “Lần này xem thử biểu hiện của y một chút ra sao.”

-“Ừm...”_Dương Hạo cũng nở nụ cười.

Tựa hồ buông xuống một ít thứ cũng không có khó như vậy.

Trong lòng hắn thật ra cũng hiểu, Vương Tuấn sẽ không lừa gạt hắn, bởi vì lừa gạt hắn căn bản không cần thiết. Y nghĩ muốn tìm một người khác căn bản không thiếu, hơn nữa nếu như trong lòng y còn có Dịch Thiển như đã nói thì lần này Dịch Thiển trở về, bọn họ hoàn toàn liền có cơ hội hợp lại với nhau, hướng chỉ nhìn thái độ vừa rồi của Dịch Thiển đối với Vương Tuấn dường như vẫn còn rất nhiều ý tứ như vậy. Nhưng mà y không có nhìn đến sự có mặt của gã, vẫn van cầu mình trở lại bên cạnh y.

Nếu như y muốn chính là Đô Đô thì lại không cần thiết tự mình tới đây làm bộ như vậy.

Ngược lại Vương Tuấn rất thẳng thắn, trước kia đối với mình cái thái độ gì y cũng không bởi vì muốn mình trở về mà lừa gạt mình. Mặt khác đối với chính mình nhiều lần không nhìn đến, thái độ của y cũng vẫn không có thay đổi...

Nếu chẳng qua là vui đùa một chút, lấy thân phận cùng tính tình đại thiếu gia của y đoán chừng đã sớm thấy chán rồi.

Vốn thật ra cũng không có bao nhiêu chuyện, ngược lại việc hắn nên làm nhất là đem chút ít nghi ngờ Đô Đô bị bắt cóc kiếp trước nói cho Vương Tuấn. Dù sao Vương Tuấn có nhiều chuyện rõ ràng hơn so với hắn. Làm sớm chuẩn bị, bắt được hung thủ, như vậy mới có thể chân chính bảo vệ tốt cho Đô Đô, bảo vệ tốt cho cái nhà này.

Còn xoắn xuýt một ít chuyện như vậy nữa, tự mình cũng liền làm kiêu quá mức...

Dương Hạo trước sau để ý, một ít chuyện tựa hồ cũng sáng tỏ hơn.

-“Cậu cũng đã tự mình thông suốt, tốt nhất là cùng y nói chuyện cho rõ đi, đừng để hiểu lầm tiếp tục như vậy, nếu không liền khiến cho một ít người thừa dịp cơ hội...”_Trương Hiểu đúng lúc cho Dương Hạo một chút nhắc nhở. Nhìn ra được Vương Tuấn cũng không phải là nhân vật tầm thường, lần này Dương Hạo cùng náo chia tay, bên cạnh y tuyệt đối có không ít người rục rịch. Nếu trong lòng Dương Hạo còn có y, như vậy thì không thể chủ động cho người khác có cơ hội. Lỡ như có người nào đó đến khích bác ly gián... đến lúc đó lại là một trận phiền toái.

Nghe được lời nói của Trương Hiểu, Dương Hạo gật đầu_: “Tôi biết rồi, cảm ơn cậu.” Dương Hạo trở nên thông suốt, đối với Trương Hiểu, trong lòng hắn vô cùng cảm kích.

Trương Hiểu chẳng những hiểu tình cảm không giống như người khác giữa hắn và Vương Tuấn mà còn khắp nơi thức tỉnh hắn.

-“Tốt lắm, không cần tiễn tôi, nhanh đi về đi. Có người vẫn còn đang chờ cậu.”_Trương Hiểu cười nhìn thoáng qua phía sau Dương Hạo, sau đó từ từ đi về hướng mình cần đi.

Dương Hạo ở tại chỗ đưa mắt nhìn thân ảnh Trương Hiểu biến mất ở trong bóng đêm, lúc này mới xoay người lại.

Lúc trước Dương Hạo còn chưa nói hết lời khiến cho Vương Tuấn nghĩ Dương Hạo không muốn tha thứ cho y. Y sợ làm khó Dương Hạo cho nên cũng không có ý định lưu lại nữa.

-“Bác trai, bác gái, tối nay cảm ơn mọi người đã thịnh tình chiêu đãi. Ta còn một số việc, nên liền cáo từ trước.”_Sắc mặt Vương Tuấn không tính là tốt, trước khi đi còn chào tạm biệt ba mẹ Dương Hạo.

-“Vương tổng chơi thêm một chút nữa, thời gian cũng còn sớm. Cậu xem chúng tôi ở nông thôn nơi này cũng không có vật gì tốt, không khiến cậu chê cười đã là...”_Mẹ Dương khách khí giữ Vương Tuấn lại.

-“Bác gái quá khách khí rồi, cũng khiến cho ta ngượng ngùng. Nếu có thời gian khăng định sẽ chơi nhiều thêm một lát rồi, thật sự là có chuyện quan trọng hơn.”

-“Nếu như vậy chúng ta cũng không trì hoãn Vương tổng làm việc. Sau này có rảnh rồi thì liền thường tới chơi, đừng khách khí.”

Vương Tuấn gật đầu_: “Sẽ như vậy.”

Nói xong Vương Tuấn lại đem Đô Đô ôm lấy hôn một chút, có chút không nỡ mở miệng_: “Qua một thời gian ngắn nữa, chú lại đến thăm con.”

Đô Đô gật đầu, tiến tới bên tai Vương Tuấn thì thầm nói

-“Cha, đừng buông tay, baba đã nói sẽ tha thứ cho cha.”

Vương Tuấn vỗ vỗ đầu nhỏ của bé, sau đó đưa xuống.

Dương Hạo tiễn Trương Hiểu xong, vừa trở về liền thấy trong nhà mọi người đi ra đứng ở ngoài cửa, Vương Tuấn đang đi ra.

Dương Hạo nghĩ đến, chẳng lẽ Vương Tuấn tính toán rồi đi?

Mẹ Dương thấy được Dương Hạo, vội vàng hướng hẳn ngoắc tay__: “Hạo Hạo a, Vương tổng muốn đi, còn không qua đây tiễn khách đi.”

Dương Hạo vừa nghe có chút phát mộng, vốn là hẳn muốn nói cho Vương Tuấn, hiện tại y làm sao lại đi?

Vương Tuấn nghe được mẹ Dương gọi Dương Hạo, cũng ngẩng đầu lên nhìn hẳn.

Bốn mắt giao nhau, có loại cảm giác không rõ có chút nói không nên lời...

-“Làm sao lại muốn đi?”__Dương Hạo đi tới bên cạnh Vương Tuấn, không giải thích được mà hỏi.

-“Lâm Giản gọi cho anh bây giờ trở về, nói là có chuyện.”

-“À... trên đường cẩn thận.”

-“Ừm, bình thường đừng quá bận rộn, chú ý nghỉ ngơi.”

Dương Hạo trầm mặc gật đầu.

-“Đô Đô, chào tạm biệt chú Vương.”__Mẹ Dương ôm Đô Đô, để cho bé vẫy tay với Vương Tuấn. Đô Đô nghe lời vẫy vẫy tay__: “Tạm biệt, chú, nhớ lần sau lại đến a... Sớm một chút, nếu không Đô Đô sẽ rất nhớ chú.”

Vương Tuấn gật đầu cười, sau đó nhìn Dương Hạo một cái, trực tiếp kéo cửa xe ngồi lên.

Dương Hạo càng nghĩ càng thấy không đúng, cảm thấy Vương Tuấn như vậy có chút khác thường, cùng với lúc trước hoàn toàn là hai người khác nhau.

Hiện tại Vương Tuấn thoát nhìn cô độc như vậy...Ánh mắt vừa nhìn mình cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Dương Hạo trong đầu suy nghĩ một chút, cái câu mới vừa rồi bị mẹ của hắn cắt ngang kia còn chưa nói hết làm cho y hiểu lầm?

Chiếc xe của Vương Tuấn đã khởi động rồi, xe chậm rãi đi về phía trước một đoạn ngắn.

-“Vương Tuấn!”_Dương Hạo đứng nguyên tại chỗ lớn tiếng gọi tên của y. Đây hoàn toàn là theo bản năng, nãy cả chính hắn cũng không kịp phản ứng.

Mới vừa chuẩn bị tăng tốc xe chợt ngừng lại, nói vậy chủ xe là giảm phanh đến cỡ nào gấp.

Vương Tuấn nhìn lại phía sau, trong lúc đó Dương Hạo đi tới phía y.

Dương Hạo cúi xuống, nhìn Vương Tuấn trong xe cười hỏi_: “Vương tổng, tôi có thể đi nhờ xe sao?”

Vương Tuấn cảm thấy cả người dung lượng não dường như có chút không đủ dùng đến.

Dương Hạo vòng qua thân xe, đi tới chỗ ngồi bên tay lái bên kia, mở cửa xe đồng thời hướng ba mẹ ở chỗ cửa không rõ tình huống hiện tại nói_: “Ba mẹ, con phải đi chỗ tiểu Lý nơi đó để xem xe sửa như thế nào, vừa lúc đi nhờ xe Vương tổng, đợi lát nữa trở về. Đi thôi.”

Nói xong Dương Hạo liền tiêu sái đi vào chỗ ngồi, ánh mắt nhìn về phía trước, khóe miệng mang theo vẻ mỉm cười_: “Đi thôi.”

-“Được.”

Vương Tuấn lái xe không tính là nhanh, theo đường bê-tông từ từ đi ra khỏi thôn Vĩnh Độ.

Trong xe rất an tĩnh, hai người vẫn không có mở miệng.

Dương Hạo vẫn nhìn ngoài cửa sổ. Nông thôn không giống như trong thành, khắp nơi đều là đèn neon, một đường cũng có thể đem cảnh sắc hai bên nhìn đến rõ ràng. Hiện tại ngoài cửa sổ đều tối đen một mảnh, thỉnh thoảng đi ngang qua một nhà mới có thể nhìn đến chút ánh sáng bên ngoài.

Hắn và Vương Tuấn tâm bình khí hòa như vậy ngồi chung trong một chiếc xe tựa như có lẽ thật lâu rồi chưa từng có.

Dương Hạo nghĩ tới làm như thế nào cùng Vương Tuấn nói hắn đã tính xong mọi chuyện...

-“Muốn đi đến xưởng sửa chữa sao?”_Đi tới một cái ngã ba, Vương Tuấn đem xe dừng ở ven đường.

Thanh âm của Vương Tuấn vô cùng thấp, ở ban đêm an tĩnh như vậy cũng không tính là đột ngột.

Dương Hạo phục hồi tinh thần lại, hai mắt nhìn Vương Tuấn, sau đó cười hỏi_: “Tôi lừa gạt ba mẹ nói như vậy như thế nào anh cũng tin?”

Vương Tuấn không nói gì, trong mắt toàn bộ chỉ là một mình Dương Hạo... Cái người ý cười đầy mặt kia lúc này giống như trước kia nhìn mình.

Nhưng ngay sau đó Vương Tuấn cũng nở nụ cười. Có mấy lời không cần phải nói ra, y cũng nên hiểu.

-“Cho nên có thể mời Dương tiên sinh đến chỗ ta ở ngồi một chút được không?”

Dương Hạo không có cự tuyệt nhưng cũng không có đồng ý, mà là nói một cái khác_: “Vương Tuấn, lúc trước tôi cũng không phải là muốn cự tuyệt anh, cho nên để hiểu lầm thật xin lỗi.”

-“Trước kia gạt em chuyện Dịch Thiển quả thật là lỗi của anh, anh chỉ là không nghĩ vì thế mà sinh ra những phiền não không cần thiết, dù sao anh và cậu ta cũng chỉ là quá khứ... Nhưng mà anh không có nghĩ tới hiện tại chuyện này lại làm tổn thương đến em. Nhưng mà từ đầu đến cuối anh chưa bao giờ đem em trở thành thế thân của cậu ta, cũng không có nghĩ tới sẽ cùng với cậu ta tiếp tục cùng nhau. Em và Đô Đô đối với anh mới là quan trọng nhất.”_Những lời này mặc dù trước kia đã nói, nhưng mà y hiện tại nhất định phải cùng Dương Hạo nói rõ ràng. Dương Hạo quyết định tha thứ cho y là một chuyện, nhưng đối với việc Dương Hạo vẫn canh cánh trong lòng quan hệ giữa y và Dịch Thiển, y lần này cũng phải khai báo rõ ràng cho Dương Hạo.

-“Cậu ta lần này đột nhiên trở về anh cũng thật bất ngờ... Căn bản không nghĩ đến là cậu ta cũng sẽ xuất hiện ở chỗ này đầu tư bất động sản. Anh cùng Dịch Thiển chẳng qua là đã từng, nhưng mà anh là muốn chăm sóc em cả đời.”

Thời gian Dịch Thiển xuất hiện có quá nhiều trùng hợp, Vương Tuấn tự mình cũng cảm thấy hoài nghi. Biết Dương Hạo rất để ý đến Dịch Thiển, vì vậy lần này y sẽ không để cho Dịch Thiển lần nữa phá hoại đoạn tình cảm này. Dù sao y và Dịch Thiển là chuyện đã quá, người y muốn nắm tay suốt cuộc đời chính là Dương Hạo.

Nghe xong lời nói của Vương Tuấn, Dương Hạo vươn tay ra vuốt cằm mình, làm như có điều gì cần suy nghĩ.

Vương Tuấn nói Dịch Thiển là hiện tại đột nhiên trở về, nếu như theo kiếp trước, Dịch Thiển phải là ba năm sau mới quay về. Vậy tại sao lại đột nhiên xuất hiện?

Nếu như Vương Tuấn nói là sự thật, như vậy kiếp trước y đối với mình cũng hẳn là có tình cảm. Nếu như lúc ấy mình nhìn qua tất cả đều chính là Dịch Thiển cố ý tạo cho hắn nhìn thấy làm cho hắn và Vương Tuấn gây hiểu lầm nhau, khả năng có phải là như vậy không?

Hơn nữa lúc ấy điều gã nhằm vào rất rõ ràng, là làm cho mình dẫn theo Đô Đô rời đi, đừng làm cho Vương Tuấn biết. Nếu như lúc đó Dịch Thiển muốn trở lại bên cạnh Vương Tuấn, như vậy mình cùng Đô Đô chính là chương ngại lớn nhất.

Cho nên tai nạn kiếp trước hại chết mình... có phải là do Dịch Thiển hay không?

Dương Hạo bị ý nghĩ của mình hù dọa. Chuyện này dù sao cũng là suy đoán của hắn, Dương Hạo cũng không có căn cứ mười phần chính xác.

-“Dương Hạo, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi. Lần này, anh sẽ một lần nữa theo đuổi em, cho đến khi em toàn tâm toàn ý tiếp nhận anh.”

Dương Hạo đang xuất thần nghe được lời này thì suy nghĩ cũng bị kéo về.

Hắn có chút giật mình nhìn Vương Tuấn.

Vương Tuấn đối với chuyện này rất nghiêm túc, lẳng lặng đợi Dương Hạo trả lời.

Dương Hạo gật đầu.

Mấy tháng qua, trên mặt Vương Tuấn rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười thoải mái.

Y vươn tay ra, thật cẩn thận chạm vào mặt của Dương Hạo.

-“Em nguyện ý tha thứ cho anh?”_Vương Tuấn ôn nhu hỏi.

Dương Hạo cười cười_: “Cho anh một cơ hội để biểu hiện.”

Trong thanh âm của Vương Tuấn mang theo ý cười_: “Anh nhất định sẽ biểu hiện thật tốt.”

Đột nhiên Vương Tuấn nghiêng người nhích lại gần Dương Hạo, ở trên trán hắn rơi xuống một cái hôn.

-“Anh nhất định sẽ làm cho em cảm nhận được anh yêu em nhiều đến bao nhiêu.”_Vương Tuấn nói vừa ôn nhu lại vừa thâm tình.

Lúc đôi môi Vương Tuấn dán lên da hắn, cảm nhận được hơi thở chỉ có duy nhất từ trên người y truyền

đến, Dương Hạo cảm thấy có chút khó thở... Vương Tuấn ôn nhu như thế, luôn làm cho hắn sa vào.

Dương Hạo cười khẽ, sau đó đẩy Vương Tuấn ra_: “Vương tổng, em chỉ đồng ý cho anh một lần nữa theo đuổi, chứ không có đồng ý cho anh cơ hội được ăn đậu hũ a.” (*đối xứng hô lại nha mọi người ~O~*)

Vương Tuấn biết điều một chút tự trở về chỗ của mình_: “Được, được, được..”_Lúc này, dĩ nhiên không phải là vợ muốn gì cũng theo sao.

Dương Hạo mặc dù nói như vậy, nhưng cũng coi như là chấp nhận cùng Vương Tuấn hòa hảo.

Vương Tuấn hiện tại trong lòng cũng không còn đau khổ nữa rồi, cả người cũng rạng rỡ hẳn lên.

Mặc dù vợ đây là tha thứ cho y, nhưng mà vẫn còn nhiều chuyện vẫn chưa được giải quyết.

Ví dụ như, là người nào ở giữa châm ngòi ly gián y và Dương Hạo, để cho Dương Hạo cảm giác rằng là mình yêu Dịch Thiển chứ không phải là hắn.

Còn có chính là lần này Dịch Thiển trở về mục đích thực sự là vì cái gì?

-“Anh đưa em quay trở về?”_Vương Tuấn quay đầu lại nhìn Dương Hạo dò hỏi.

-“Ừm.”

Trên đường trở về, Dương Hạo vẫn cảm thấy không yên lòng_: “Vương Tuấn, anh có kẻ thù không?”

-“Kẻ thù?”_Vương Tuấn hơi sững sờ, hiển nhiên không ngờ Dương Hạo sẽ hỏi y vấn đề này.

-“Theo lời nói kẻ thù thì không có, nhưng đối thủ cũng không phải là thiếu... Trên thương trường làm ăn sẽ phải có không ít người.”

Dương Hạo gật đầu, mặc dù Vương Tuấn chưa bao giờ làm cho hắn lo lắng chuyện làm ăn của y, nhưng mà Dương Hạo vẫn hiểu. Y là một thương nhân, chắc chắn sẽ không thể được tất cả mọi người thích.

Dương Hạo suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đem chuyện này uyển chuyển nói cho Vương Tuấn biết.

-“Em chỉ lo lắng Đô Đô có thể vì những chuyện này mà gặp nguy hiểm...”

-“Dương Hạo, em có phải là bối vì anh mà gặp chuyện gì không?”_Vương Tuấn khẩn trương hỏi, bối lời

mới vừa rồi của Dương Hạo thật sự là vượt qua khỏi tưởng tượng của y_: “Lúc anh không có anh ở đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Rất rõ ràng là hiện tại vấn đề giữa hắn cùng Vương Tuấn mới được giải quyết, căn bản không thích hợp để nói những chuyện này...

-“Vương Tuấn, hiện tại đầu của em có chút hỗn loạn, một ít chuyện sau này em sẽ nói cho anh biết... Chẳng qua là em vẫn rất lo lắng cho Đô Đô, không mong con xảy ra chuyện gì.”

Vương Tuấn thấy sắc mặt của Dương Hạo không tốt lắm, cũng không ép hỏi hắn nữa. Nếu như lúc này hắn nói như vậy, hắn chắc chắn sẽ không để cho con mình xảy ra chuyện gì sơ suất.

Vương Tuấn đưa tay nhẹ nhàng sờ đầu Dương Hạo, ôn nhu trấn an hắn_: “Đừng lo lắng, Đô Đô là con trai của anh, anh chắc chắn sẽ không để con xảy ra chuyện gì. Tin tưởng anh có được không?”

Tối nay, Dương Hạo nói ra một ít lời rất khác thường, rất kỳ quái. Vương Tuấn mặc dù không nói gì, nhưng mà trong lòng đều ghi ở trong lòng. [Truyện FULL chấm VN] Y có dự cảm mãnh liệt rằng việc Dương Hạo đột nhiên rời đi cùng chuyện này có liên quan với nhau. Chẳng qua là bây giờ Dương Hạo không muốn nói, y cũng không có buộc y. Y hiện tại muốn chính là bảo vệ tốt vợ và con của mình, không để cho người khác thương tổn tới bọn họ.

Dương Hạo cầm lấy tay Vương Tuấn, không khỏi cảm thấy an lòng...

Nếu như song phương đều đã đem lời trong lòng nói ra, tâm tình bây giờ dĩ nhiên cũng không giống như lúc trước, dù cho là Vương Tuấn hay Dương Hạo.

Cho nên khi mẹ Dương thấy con trai trở lại cùng với Vương Tuấn mới vừa rồi còn nói bận rộn thì trong lòng vẫn không nhận được có chút giật mình.

Dương Hạo lúc trước cũng đã nghĩ qua, cho nên vừa xuống xe liền mở miệng giúp Vương Tuấn_: “Trên đường, Tiểu Lâm có điện thoại tới nói đối tác tạm thời có việc, nên Vương tổng cũng không cần về gấp, liền chờ con trở về. Cảm ơn anh, Vương tổng.”_Dương Hạo hướng Vương Tuấn nháy mắt.

Dương Hạo nháy mắt ra hiệu, Vương Tuấn dĩ nhiên là trực tiếp lĩnh ngộ, cho nên cười lắc đầu_: “Không sao, dù sao cũng chắc là có việc gì đó quan trọng hơn.”

Hai người đều đã nói như vậy, mẹ Dương khẳng định là sẽ không hỏi thêm gì nữa, ngược lại đối với Vương Tuấn rất cảm kích, vừa nói cảm ơn, lại nói làm phiền đến y...

Vương Tuấn ở trước mặt mẹ Dương bọn họ cũng giả vờ, đem bọn họ xoay vòng vòng.

-“Đô Đô đâu rồi?”_Dương Hạo nhìn một vòng không thấy Đô Đô liền hỏi mẹ Dương.

-“Đô Đô tối nay cũng không biết là làm sao, sau khi các con đi nó liền không vui vẻ, tự mình về phòng ngủ rồi.”_Mẹ Dương thở dài một hơi, hiển nhiên rất lo lắng đến tâm trạng của cháu trai.

Dương Hạo biết Đô Đô còn đang vì chuyện của hai bọn họ mà khổ sở, cho nên nhìn Vương Tuấn một cái_: “Đô Đô lúc trước ầm ĩ không để cho chú Vương của nó đi, đoán chừng vẫn còn giận dỗi. Hiện tại, nó chắc còn chưa ngủ, để tụi con đi xem nó thử.”

Vương Tuấn gật đầu_: “Đúng vậy.”

Cho nên hai người liền đi vào phòng của Dương Hạo.

Dương Hạo bật đèn trong phòng lên. Đô Đô nói bé sợ tối. Nếu như buổi tối không có Dương Hạo ở bên cạnh, bé sẽ đem đèn bật lên mới an tâm đi ngủ.

Cửa vừa mở ra, Đô Đô ở trên giường liền vùng dậy.

-“Baba!”_Đô Đô vừa mới gọi xong, lập tức lại thấy được Vương Tuấn ở phía sau Dương Hạo, bé vui mừng hô to_: “Chú Vương.”

Dương Hạo nhìn lại phía sau, thấy ba mẹ cũng không có đi tới đây liền đóng cửa lại.

Vương Tuấn đi đến bên cạnh Đô Đô, đem chân kéo lên trên người bé đắp kín, sau đó đem cả người cùng chăn ôm lấy, vui mừng hôn Đô Đô_: “Bảo bối, gọi cha.”

Đô Đô kinh ngạc nhìn thoáng qua Dương Hạo, thấy Dương Hạo cười gật đầu.

Ngay lập tức, Đô Đô vui vẻ hôn một cái ở trên mặt Vương Tuấn_: “Cha! Baba!”

Vương Tuấn sờ sờ đầu Đô Đô_: “Suyt, bảo bối nhỏ giọng một chút. Sau này lúc cả nhà chúng ta gặp nhau một mình mới có thể gọi như vậy, trước mặt người khác không, hiểu không?”

Dương Hạo nhìn Vương Tuấn một cái, trong lòng lại thêm mấy phần cảm động... Vương Tuấn cũng là vì lo lắng cho hắn, chấp nhận vì hắn mà ủy khuất chính mình.

Nếu như đổi thành Đô Đô gọi mình là chú, Dương Hạo cảm giác mình có lẽ rất khó chịu.

-“Vương Tuấn, thật xin lỗi...”_Dương Hạo rất là áy náy. Trước kia hắn cảm giác mình cỡ nào chịu ủy khuất,

lại không nghĩ đến Vương Tuấn thật ra cũng phải chịu đựng rất nhiều...

Vương Tuấn đem hân ôm vào trong ngực_: “Đứa ngốc... Muốn ba mẹ tiếp nhận chuyện này khẳng định phải cần cả một quá trình, không nên cảm thấy tự trách mình.”

Hai cái baba ở bên cạnh nhìn cũng bị chọc cho cười lên.

Thấy thời gian không còn sớm, Dương Hạo liền bắt đầu dỗ Đô Đô đi ngủ_: “Đô Đô, đã khuya rồi, đi ngủ thôi.”

Đô Đô lắc lắc thân thể bé nhỏ, đột nhiên không muốn gật đầu. Sau khi Dương Hạo cởi quần áo cho bé, bé thật nhanh kéo chăn nằm ở bên trong.

Đô Đô nháy mắt một cái nhìn chằm chằm Dương Hạo và Vương Tuấn.

-“Cha ngày mai sẽ đến sao?”

Vương Tuấn ôn nhu cười nói_: “Ngày mai, cha sẽ không đến.”

Quả nhiên sau khi nghe được những lời này của Vương Tuấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đô Đô nhăn lại thành một nắm.

-“Nhưng mà, để baba dẫn con đến nhà cha chơi có được không?”

Câu tục ngữ kia quả không sai, ngày tháng sáu, mặt đứa trẻ có thể nói đổi liên đổi.

Một giây trước Đô Đô còn rầu rĩ không vui lại lập tức cười lộ ra răng nhỏ của mình.

Đô Đô chỉ chỉ vào mặt của mình_: “Cha, hôn nhẹ”

Sau khi nhận được cái hôn nhẹ của cha, Đô Đô liền ngoan ngoãn kéo chăn lên một chút, chuẩn bị tiến vào mộng đẹp.

Sau khi Đô Đô ngủ, Vương Tuấn cũng phải rời đi.

Đưa mắt nhìn xe của Vương Tuấn biến mất trong màn đêm, trong lòng Dương Hạo có một tia không đành lòng.

Sau khi rửa mặt xong, Dương Hạo cũng chuẩn bị nằm ngủ, mới vừa tắt đèn, điện thoại liền có một tin nhắn đến.

-“Anh đã về đến nhà. Hôm nay cũng mệt lắm rồi, nghỉ ngơi sớm một chút. Yêu em.”

Dương Hạo cười nhún trở lại hai chữ “Buồn nôn...”

Thời gian bất tri bất giác cũng đã trôi qua hơn hai tháng, giải trí nông thôn của Dương Hạo cũng đã xây gần xong, sau một tuần lễ nữa là có thể tiến hành trang trí.

Lúc trước ở phía sau núi bị mọi người bỏ quên, sau khi Dương Hạo cải tạo hiện tại thay đổi hoàn toàn thành bộ dạng khác. Ở chân núi cây một nhà cao tầng, xung quanh còn có một dãy phòng ốc chỉnh tề, thoạt nhìn tương đối có phong thái.

Chỉ là xây phòng ốc cùng trồng cây ăn quả cơ hồ xài hết phần lớn tiền của Dương Hạo, cũng may Trương Hiểu cuối cùng đầu tư ba vạn đồng vào, nên hiện tại tiền cũng không đến nỗi quá thiếu. Nhưng mà lập tức lại muốn trang trí, kia cũng lại là một số tiền lớn.

Giải trí nhà nông này của hắn mặc dù không cần trang trí quá hoa lệ, nhưng cũng không thể nào làm quá khó coi được.

Gạch, trần nhà, đèn đóm, ... thì không nói, còn có mấy phòng khách còn phải lắp điều hòa. Đây cũng là một khoản tiền lớn nữa.

Tiền trong tay Dương Hạo miễn cưỡng chống đỡ được trang trí mấy gian phòng, nhưng mà điều hòa còn chưa có lắp, tiếp đến sau khi khai trương còn phải tốn một khoản tiền mua thức ăn, mua gia vị. Vì thế Dương Hạo rất rầu rĩ.

Bà ngoại bên kia đã cho mượn tiền, hiện tại không thể nào lại đi mượn tiếp. Bà nội thì đừng có hy vọng lại sẽ cho hắn tiền. Dương Hạo nghĩ đến nhà chú Hai còn nợ bọn họ bốn vạn đồng, liền muốn đi đòi.

Dương Hạo đi tới nhà chú Hai, phát hiện chú Hai hắn không có ở nhà. Thím Hai hắn đã thuê bức tranh chữ thập rộng hai thước ($1 \text{ thước} = 1m$), Lương Tiểu Nhã thì ở một bên chơi đất dẻo cao su.

Chó nhà thím Hai thấy ngoài cửa có người, liền sủa ăng ăng không ngừng.

Thím Hai giương mắt, liền thấy Dương Hạo.

-“Hạo Hạo tới hử, đi vào ngồi.”_Thím Hai đứng dậy cầm cái ghế để cho Dương Hạo ngồi.

Lương Tiểu Nhã giống như kiểu không thấy Dương Hạo, không nhìn thấy sự hiện diện của Dương Hạo, tự mình chơi.

-“Thím Hai, chú Hai có ở nhà không?”

Thím Hai cong đầu ngón út lên, lên kim may, tiếp tục vùi đầu thêu hoa_: “Không có ở đây, chú Hai cháu đi ra ngoài bán đồ ăn rồi.”

Thím Hai cho là cả nhà Dương Hạo bọn họ không biết chồng mình làm cái gì, cho nên vẫn lừa gạt bọn họ là chú Hai ở ngoài buôn bán đồ ăn.

Dương Hạo trong lòng rõ ràng nhưng mà cũng không nói thẳng ra, chẳng qua là đem ý định đến đây của mình nói cho thím Hai.

-“Thím Hai, cháu hiện tại trang trí phòng còn không có lắp được điều hòa. Lúc trước tốn không ít tiền, hiện tại cũng không còn bao nhiêu tiền. Chú Hai về liền nhờ thím nhắn với chú một tiếng, bốn vạn đồng kia có thể gom một ít liền gom lại chút ít, cháu đang cần dùng đến.”

Nói xong thím Hai liền không nói gì nữa, tự mình thêu hoa, cũng không để ý đến Dương Hạo nữa.

Dương Hạo là biết thím Hai hẳn không muốn nhìn hẳn cho nên liền đứng dậy đi về nhà.

Buổi tối chú Hai đến nhà hẳn, bộ dáng hùng hùng hổ hổ.

-“Hạo Hạo, cháu nói cháu trang trí phòng còn muốn lắp điều hòa sao?”_Chú Hai mặt lạnh hỏi.

-“Đúng vậy, có máy phòng cần phải lắp đặt”

-“Cháu cho rằng hiện tại có bao nhiêu người hoang phí như vậy, không lắp không được sao?”_Chú Hai cố gắng làm cho Dương Hạo đừng có lắp điều hòa, như vậy bọn họ sẽ không phải trả tiền lại.

Đối với lời khuyên của chú Hai, Dương Hạo quả thực dở khóc dở cười_: “Không được, phải lắp đặt.”

Chú Hai bĩu môi_: “Hạo Hạo, không phải là chú Hai nói cháu. Cháu bây giờ còn chưa có khai trương đã đầu tư nhiều tiền như vậy, sau này có kiếm được tiền hay không cũng là một vấn đề. Huống chi hiện tại trời cũng không nóng, nhiệt độ thích hợp, không cần phải làm thế. Chờ cháu sau khi khai trương tài chính quay vòng thì lắp đặt cũng không muộn.”

Còn chưa có khai trương chú Hai đã nói đến xui xẻo như vậy, Dương Hạo nghe thấy trong lòng dĩ nhiên không thoải mái, tức giận tái mặt nói_: “Kiếm tiền được hay không là chuyện của sau này, nhưng hiện tại muốn lấp dật, lúc ban đầu đương nhiên phải trang trí cho tốt. Chú Hai nghĩ biện pháp gom ít tiền đi, kéo dài nhiều năm như vậy, một vạn đồng chú cũng lấy không ra sao?”

Chú Hai vừa nhìn Dương Hạo lạnh mặt, lập tức cọt nhả nói_: “Hạo Hạo, cháu cũng không phải không biết nhà chú Hai khó khăn...”

Dương Hạo vừa nghe lại là bộ dạng này, lập tức cắt đứt lời của gã_: “Chú Hai, chú nhìn nhà cháu hiện tại rất khó khăn. Trong nhà heo này, cây này cũng đều đã bán. Thân thích bên bà ngoại còn cho mượn không ít tiền, chú cảm thấy nhà cháu hiện tại so với nhà chú có thoải mái hơn bao nhiêu sao? Nhiều năm như vậy rồi, nhà cháu lúc thiếu tiền có hỏi đòi nhà chú không? Nếu không phải hiện tại thật sự không có tiền, cháu sẽ tới đòi tiền nhà chú sao? Cháu cũng không có trực tiếp đòi cho xong, một vạn đồng chú cũng cảm không ra được sao?”

Thím Hai hắt vào mùa đông mưa quần áo, giấy cũng xài cũng không dưới một vạn đồng. Tiền của nhà mình thì phóng túng, đến lúc trả nợ thì khóc than nghèo. Đức hạnh như vậy người nào nhìn thấy mà không tức một bụng khí.

Chú Hai vừa nhìn Dương Hạo lần này là làm thật rồi, vẻ mặt cũng thay đổi, cũng không cười làm lạnh mà trực tiếp không quá tình nguyện hứa hẹn_: “Chú mấy ngày nữa nghĩ cách đi mượn ít tiền gom lại một vạn đồng cho chú, nhiều hơn sẽ không có.”

Nói xong, chú Hai cũng không muốn tiếp tục ngồi ở nhà Dương Hạo liền lập tức rời đi.

Lần này Dương Hạo khiến cho chú Hai của hắn á khẩu không nói được mà phải nguyện ý trả lại một vạn đồng, thật làm cho mẹ Dương cảm thấy nhẹ được một hơi.

Dương Hạo quả thật thiếu tiền, nhưng mà cũng không phải thật vội vàng đòi một vạn đồng, nhưng nhà chú Hai của hắn thiếu tiền của bọn họ lại tiêu dao tự tại, hoàn toàn không có đem bọn họ vào mắt. Nếu không gở cho đám người kia một cái, đám người kia liền sẽ quên chuyện này rồi...

Giải trí nông thôn của Dương Hạo bên này xây dựng coi như thuận lợi, công viên sinh thái bên kia của Vương Tuấn lại càng thêm thuận lợi.

Lần này Vương Tuấn và Tiểu tổng cùng nhau đầu tư hơn vài trăm triệu, ở huyện Gấm Tân mua hết mấy trăm mẫu đất.

Đối với đầu tư lớn như vậy, chính phủ đặc biệt coi trọng, cán bộ chính quyền cũng rất ra sức làm công tác tư tưởng với quần chúng nhân dân.

Rất nhanh, kế hoạch di dời liền được thỏa thuận xong.

Nghi thức khởi công công viên sinh thái nông nghiệp của Vương Tuấn được cử hành vào trung tuần tháng năm.

Ngày đó, Dương Hạo cũng dẫn Đô Đô theo, nhưng mà hắn ở giữa một đám quan viên, phú thương uy tín danh vọng thật sự rất tầm thường. Nhưng mà ai cũng không nghĩ tới, hắn chính là người nhà của vị Vương Tổng ở trên bục đang được mọi người thổi phồng lên kia...

Hội trường nghi thức cắt băng như vậy cũng không phải người bình thường muốn vào là có thể vào, cho nên thôn trưởng thôn Vĩnh Độ thật vất vả chen lấn mới tiến vào được lúc nhìn thấy Dương Hạo đặc biệt khiếp sợ.

-“Dương Hạo, làm sao cậu cũng lại ở chỗ này?”_Thôn trưởng ý ngầm chính là loại người như cậu không có chức quyền cũng không có quan hệ làm sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Dương Hạo dĩ nhiên biết ông có ý gì, nhưng mà hắn chắc chắn sẽ không nói cho ông biết mình làm sao lại ở đây, cho nên hắn cười nói_: “Cháu nhờ phúc ông chủ, đến mở rộng tầm mắt.”

Thôn trưởng sửa sang lại quần áo, khinh thường cười cười_: “Ông chủ của cậu cũng tới xem nghi thức cắt băng sao, lại còn có thể dẫn người vào, không tệ a. Đây cũng không phải là chỗ ai cũng có thể vào.”

Thôn trưởng bình thường cũng là nịnh bợ trấn trưởng thật tốt nên lúc này mới tới.

Ông nhìn vị trí hàng ghế một chút, cũng là hàng ghế các nhân vật lớn ngồi. Ông nghe nói lần này anh của Vương tổng là một nhân vật kiêu ngạo nhất Bắc Kinh, cho nên bí thư thành phố mới nể mặt bọn họ như vậy mà đến cắt băng.

Ở nơi này tất cả đều là nhân vật lớn, loại tiểu tép như Dương Hạo cũng có thể lẫn vào, quả thật là thần kỳ.

Dương Hạo cũng không có nói cái gì.

Lúc này nhân viên tại hội trường đi mời mỗi người vào vị trí và cương vị riêng, Dương Hạo liền ôm Đô Đô chuẩn bị ngồi vào vị trí được chỉ định.

Thôn trưởng vừa nhìn Dương Hạo đi hướng ngược lại với ông, “hảo tâm” nhắc nhở hắn_: “Dương Hạo, cậu là đi nhà sao, không phải là nên ở bên kia sao?”_Thôn trưởng chỉ chỉ vào vị trí dựa vào phía sau. Ông nhìn xem, những thứ được thơm lây đi vào, không phải là ở chỗ hẻo lánh kia sao.

-“Cảm ơn thôn trưởng, nhưng mà vị trí của cháu không phải ở đó.”

Nói xong, Dương Hạo cũng không để ý đến thôn trưởng nữa, trực tiếp ngồi vào vị trí của mình. Vị trí kia mặc dù kéo so với những người lãnh đạo, nhưng tuyệt đối là rất gần phía trước rồi.

Cho nên thôn trưởng vẫn luôn âm thầm qua sát, kinh hãi thật sâu...

Rất nhanh, người chủ trì thử (micro) có liên kết không, sau đó lại phát biểu một hơi, Dương Hạo rốt cuộc cũng thấy được Vương Tuấn ở trên sân khấu.

43. Chương 43

Vương Tuấn cùng một đám người lãnh đạo dưới sự hướng dẫn của những cô gái PG (*T_T không biết gọi sao cho ổn nữa*) đi tới chính giữa sân khấu.

Không thể không nói Vương Tuấn đứng trong đám người khí chất đặc biệt xuất chúng. Hôm nay Vương Tuấn mặc vô cùng hợp lý, tây trang được may cắt vừa vặn làm cho dáng người càng thêm cao lớn. Từ đầu đến cuối trên khuôn mặt Tuấn lãng của y đều mang ý cười mê người.

-“Lần này, trận chiến vẫn còn rất lớn (*=. = không hiểu lắm*), vị Vương tổng này thật không đơn giản a.”_Dương Hạo trong lúc vô tình nghe được phía sau có người nhỏ giọng thảo luận.

Lập tức có người đáp lại, thanh âm cũng rất thấp, giọng nó cũng lộ ra vẻ vô cùng bí hiểm_: “Các người đây là cũng không biết sao? Vị Vương tổng này chính là tiểu tôn tử mà Vương lão tướng quân khi còn sống yêu thương nhất ở thủ đô., là em trai ruột của Vương phó tham mưu trưởng quân khu. Thị trưởng cùng Vương phó tham mưu trưởng là anh em thân thiết, lần này sau khi biết Vương tổng đến đây, đừng nói là có bao nhiêu chiếu cố. Không thấy chuyện công viên sinh thái lần này, cấp dưới cũng đặc biệt để ý đến sao? Cho nên hôm nay lễ cắt băng mới có nhiều lãnh đạo đến như vậy... Đã hiểu rồi đi!”

-“À, thì ra là em trai của Vương phó tham mưu trưởng a, này làm việc cũng rất *điều thấp** a, ông không nói thì tôi cũng không biết.”

**điều thấp: làm việc một cách không khoe khoang, không muốn lợi dụng gây nhiều sự chú ý.*

-“Hiện tại ai còn giống trống khua chiêng gặp người liền nói ra thân phận của mình. Người thật sự có quyền thế cũng đều vô cùng điều thấp.”

-“Như vậy xem ra, lai lịch của Vương tổng không nhỏ a. Hiện tại còn trẻ như vậy đã là nhà đầu tư, quả nhiên không đơn giản. Nhưng mà y lại đến cái huyện thành nhỏ của huyện Gấm Tân này đầu tư, quả thật là ngoài dự tính. Lần này thế nhưng đầu tư không ít tiền a.”

-“Người ta nói không chừng là nhìn trúng nơi này có tiềm lực lớn. Dù sao tiền cũng là do người ta bỏ ra, không cần ông quan tâm nhiều như vậy.”

Trên sân khấu, người chủ trì để cho các vị lãnh đạo lấy kéo vàng chuẩn bị nghi thức cắt băng, cho nên người

ngồi phía sau Dương Hạo cũng ngậm miệng lại, ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nhìn thẳng về phía trước.

Dương Hạo thu liễm nụ cười của mình, sau đó nhìn về phía Vương Tuấn.

Vương Tuấn nhận lấy kéo, cùng bí thư thành phố đứng ở giữa. Hai người nhìn đối phương một cái, Vương Tuấn cùng gã khách khí đang nói cái gì đó. Theo thời gian đếm ngược kết thúc, Vương Tuấn cùng những người lãnh đạo khác cất xuống...

Cơ hồ là đồng thời những người ở dưới đều đứng lên, cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, trên không trung bay đầy mảnh kim tuyến.

Sau khi nghi thức cắt băng hoàn thành, Dương Hạo liền chuẩn bị đi. Hắn chẳng qua là đến xem Vương Tuấn, những chuyện tiếp theo cũng không phải là điều hắn quan tâm.

Đang lúc hắn chuẩn bị rời đi thì Lâm Giản chạy đến trước mặt hắn.

Hôm nay Lâm Giản thoát nhìn so với bình thường chừng chạc hơn nhiều, nhưng mà bởi vì sau đó có rất nhiều người đến mời rượu, cho nên Lâm Giản vẫn luôn bận rộn.

-“Hạo ca, đây là muốn rời đi sao? Vương tổng một lát nữa còn phải cùng bí thư bọn họ đi ăn cơm nên tạm thời không có thời gian rảnh đi tìm anh. Anh chờ có để ý, nếu không để em tìm người đưa anh về?”

Dương Hạo biết đây là Vương Tuấn thông báo cho Lâm Giản. Hôm nay hắn tới đây mục đích vốn chỉ là xem nghi thức cắt băng, cũng không nghĩ là để cho Vương Tuấn theo hắn... Hắn biết, trường hợp như thế này, Vương Tuấn tự nhiên là có việc bận.

Nhưng này Vương Tuấn có phần tâm này, nhớ thương đến hắn, trong lòng vẫn là rất cao hứng.

Lúc này có người đi ngang qua bên cạnh Lâm Giản, gật đầu chào hỏi cậu_: “Thư ký Lâm.”

Lâm Giản xoay người_: “À, Lý tiên sinh xin chào, đã lâu không gặp.”

Lâm Giản cùng người nọ nói hai câu đơn giản, rồi vội vàng đối với Dương Hạo ngượng ngùng_: “Hạo ca, thật không tốt. Hôm nay có nhiều người thật bận rộn, Vương tổng lại càng bận rộn hơn. Đợi lát nữa có bữa tiệc đoán chừng bị rút rượu không ít.”

Lâm Giản là người ra sao, đi theo bên cạnh Vương Tuấn nhiều năm như vậy, vẫn là cấp dưới Vương Tuấn hài lòng nhất, vị trí này cũng không phải dễ dàng mà được như vậy.

Lâm Giản nói ấy câu, một mặt nói cho Dương Hạo rằng ông chủ nhà mình vẫn để tâm đến hắn, cho dù bận

rộn cũng không quên mất hẳn. Mặt khác cũng tiết lộ cho Dương Hạo biết hành tung buổi tối của Vương Tuấn. Dương Hạo quan tâm đến ông chủ của cậu như vậy, nếu biết y quá chén, khẳng định sẽ có lo lắng. Cho nên nhân cơ hội này chế ra ít tia lửa giữa hai người... Lâm Giản cũng là rất thích tính toán làm như vậy.

Làm thư ký tần trách* như vậy, cũng thật sự không phải dễ dàng...

**tần trách: làm hết trách nhiệm, gắng hết sức.*

Dương Hạo sau khi thấy vẻ mặt có một tia biến hóa nho nhỏ, rõ ràng là có lo lắng.

Trước kia Vương Tuấn đi xã giao hẳn không phải không gặp qua. Mặc dù lúc say cũng rất ít nhưng mà cũng có lần say đến nghiêm trọng.

Vừa rồi hẳn cũng mới nghe người ta nói đến, thị trường lại là bạn của anh y, như vậy Vương Tuấn đương nhiên phải cùng theo uống rượu đến tận hứng rồi.

Về lo lắng trên mặt Dương Hạo vừa lúc bị Lâm Giản nhìn thấy, cho nên len lén vui mừng ở trong lòng.

-“Tiểu Lâm, buổi tối làm phiền cản rượu giúp Vương Tuấn, đừng để cho y uống quá nhiều, dạ dày của y không tốt lắm.”_Suy nghĩ một chút, Dương Hạo vẫn là nhờ Lâm Giản chặn rượu.

-“Hạo ca, anh không nói thì em dĩ nhiên cũng làm... Nhưng mà lần này quan hệ của mấy vị lãnh đạo lại không phải như lúc trước... Lúc ấy đoán chừng em cũng không có biện pháp.”_Lâm Giản cố ý làm ra bộ dạng khó xử.

-“Được rồi, cậu để cho chính y chú ý nhiều một chút, buổi tối anh...anh ở nhà chờ y, hầm chút canh cho y.”

Lâm Giản vừa nghe vậy đặc biệt vui mừng_: “Hạo ca, anh chính là quan tâm Vương tổng nhất. Những lời này em sẽ chuyển đến cho sếp.”

Dương Hạo cũng không biết, hẳn mới vừa rồi cùng Lâm Giản nói chuyện còn có ba người cũng yên lặng nhìn hẳn.

Ngoại trừ khuôn mặt khiếp sợ của thôn trưởng ra, hai người khác chính là trước đó mới vừa đụng phải không lâu: Dịch Thiển, cùng với một người Dương Hạo nhận không ra: Lạc Dục.

Đi ra khỏi hội trường, phía ngoài ngoại trừ rất nhiều phóng viên, ký giả còn có dân chúng vây xem, vì vậy có chút hỗn loạn, nhân viên bảo an cũng đang khẩn trương duy trì trật tự.

Chờ đến Vương Tuấn kết thúc còn một khoảng thời gian dài nữa, Dương Hạo chuẩn bị về nhà trước một chuyến.

Nhưng mà lúc hần ngẩng đầu lên thì phát hiện có hai người đứng trước mặt mình.

-“Chào, Dương tiên sinh, thật tình cờ ở chỗ này lại gặp được nhau.”_Dịch Thiển vẻ mặt tươi cười nhìn Dương Hạo, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia ngoài ý muốn. Gã vươn tay ra muốn cùng Dương Hạo bắt tay.

Quả nhiên không phải oan gia thì không gặp nhau, Dương Hạo vốn cũng không nghĩ đến ở chỗ này lại có thể gặp được Dịch Thiển.

Nhưng mà nghĩ lại lần này có không ít nhà đầu tới, lần trước Vương Tuấn cũng đã nói Dịch Thiển đến chỗ này đầu tư bất động sản, như vậy chỉ bằng với thân phận là bạn bè của Vương Tuấn thì tự nhiên cũng phải đến ủng hộ.

Dương Hạo hào phóng đưa tay phải ra, cùng gã bắt tay_: “Thật là đúng dịp Dịch tiên sinh.”

Dịch Thiển nhẹ nhàng cười, sau đó chỉ sang người bên cạnh_: “Đúng rồi, vị này Tuấn trước kia khẳng định đã nói cho cậu biết, không cần tôi phải giới thiệu chứ?”

Người lạ mặt trước mặt này Dương Hạo cũng nhận không ra gã. Mặc dù như thế hần vẫn cảm nhận được Dịch Thiển lơ đãng lộ ra cảm giác vượt trội hơn.

Chính là tất cả xung quanh Vương Tuấn gã cũng đều đặc biệt hiểu rõ, mà mình thì cái gì cũng không biết.

Dương Hạo không trách Vương Tuấn, dù sao có một số việc cũng không cần hần phải biết đến, nhưng mà trong lòng lại có một tia ủy khuất...

-“Dương tiên sinh, xin chào.”_Lạc Dực không quá để ý cùng Dương Hạo bắt tay, sau đó lại mỉm cười nhìn Dịch Thiển_: “Dịch Thiển, cậu sao lại nói chuyện này. Ta cùng Tiểu Dương đây là lần đầu tiên gặp mặt. Anh ta trước kia cũng không có giới thiệu qua với ta, nhưng mà nếu là bạn của anh ta, lại đúng lúc cậu cũng biết thì hôm nay không bằng cậu giới thiệu cho ta một chút?”

Không biết có phải là quên mất hay không mà Dịch Thiển chỉ giới thiệu Lạc Dực với Dương Hạo, cũng không có giới thiệu hần với Lạc Dực.

Trong đầu Dương Hạo hiện lên một tia nghi ngờ, Vương Tuấn làm sao lại còn có em trai?

Trước kia hần cùng Vương Tuấn nhiều năm như vậy, vẫn chỉ biết nhà y có một anh trai vô cùng thương y, cũng không nghe thấy y nói có một em trai gọi là Lạc Dực. Hơn nữa, nếu là em trai, làm sao lại khác họ?

Mặc dù Dương Hạo trong lòng nghi ngờ sâu sắc, nhưng mà đối với lời nói của Dịch Thiển hấn cũng không hoàn toàn để trong lòng.

Dịch Thiển vẫn chú ý đến vẻ mặt của Dương Hạo, nhìn hấn nhất thời không nói gì, khoe miệng hiện lên nụ cười.

Dương Hạo hiển nhiên đẳng cấp cũng còn quá thấp...

Đột nhiên Dịch Thiển phát hiện Dương Hạo giương mắt nhìn gã, lập tức có chút luống cuống đem tầm mắt dời đi.

Dương Hạo không nhìn thấy Dịch Thiển như có như không khích bác cùng khoe khoang, cười nhìn về phía Lạc Dực, *không ti không hàng** gật đầu với gã_: “Xin chào Lạc tiên sinh, tôi là Dương Hạo, từng là thư ký của Vương tổng, cũng chỉ là một nhân vật tầm thường mà thôi. Rất vinh hạnh hôm nay có thể biết ngài, nhưng thật xin lỗi nhà tôi còn có chút việc gấp, cho nên xin lỗi không thể tiếp chuyện được.”

**không ti không hàng: không hèn mọn, không yếu đuối.*

Dương Hạo nhìn Dịch Thiển cùng Lạc Dực, trong mắt tràn đầy xin lỗi.

Nhìn Dương Hạo bình tĩnh như vậy làm cho Dịch Thiển có chút ngoài ý muốn, nhưng mà gã lại suy nghĩ đến những thứ khác, cho nên gật đầu với hấn_: “Nếu đã như vậy thì không làm trễ nãi cậu nữa. Sau này có rảnh rồi chúng ta lại cùng nhau tụ tập.”

-“Rất vinh hạnh.”

Nói xong Dương Hạo liền tiêu sái rời đi.

Nhưng mà ở trong mắt người khác, lại cho rằng Dương Hạo đó là chạy trốn chết...

44. Chương 44

Dương Hạo trở về nhà, thay quần áo cho Đô Đô. Lúc trước bé ở trên đường chạy bị té ngã một cái, quần áo cũng bị bẩn, cũng may là không có bị trầy rách da.

Ăn cơm tối xong, Dương Hạo trong lòng lo lắng đến Vương Tuấn, vội vàng ăn xong, liền bỏ bát đĩa xuống.

-“Hôm nay sao ăn nhanh vậy?”

-“Nhà ai vậy?”

Dương Hạo cúi đầu_: “Nhà của Vương Tuấn.”

Mẹ Dương nghi ngờ_: “Đã trễ thế này còn đi có chuyện gì?”_Mặc dù là hỏi như thế nhưng mẹ Dương cũng không phải thật muốn dò hỏi đến cùng, chỉ là theo thói quen hỏi một câu.

-“Chúng con đi vào thành chơi.”_Dương Hạo sợ mẹ hắt tiếp tục hỏi cho nên đứng dậy chuẩn bị rời đi.

-“Buổi tối đi ra ngoài cẩn thận một chút.”

-“Dạ”

Đô Đô vừa nhìn thấy baba muốn đi, vội vàng thả chiếc đĩa trong tay xuống_: “Baba, con cũng muốn đi, có được không?”

Mẹ Dương vừa nghe Đô Đô cũng muốn đi, vội cản lại_: “Baba cùng chú Vương đi làm việc, dẫn con theo không tiện. Tối nay ở nhà cùng bà nội ngủ có được không?”

Đô Đô chớp chớp đôi mắt to, bất đắc dĩ lắc đầu_: “Bà nội, con muốn đi cùng với baba”

Dương Hạo trong lòng cũng tính toán muốn dẫn theo Đô Đô. Hắn đi tới bên cạnh Đô Đô, ngồi chồm hổm trước mặt bé_: “Trước tiên đem cơm ăn hết rồi baba sẽ dẫn con đi.”

-“Dạ”_Đô Đô vui vẻ cầm lấy đôi đũa vội vã xới hai miếng cơm vào miệng, phồng má vui vẻ ăn cơm.

Dương Hạo khảy đi hạt cơm dính trên khóe môi của Đô Đô_: “Ăn từ từ, không vội.”

Mẹ Dương không đồng ý nhìn Dương Hạo_: “Không thể nuông chiều trẻ con như vậy, sau này con đi đâu Đô Đô cũng khó có thể cũng đi theo được sao?”

-“Mẹ, không có chuyện gì. Đô Đô bình thường cũng rất nghe lời. Lần này dẫn đi theo cũng bởi là vì thích chú Vương của nó.”

-“Vương Tuấn không phải là người như vậy...”_Dương Hạo cười lắc đầu, nơi nào cần nhận cha nuôi, kia trực tiếp chính là cha ruột của đứa nhỏ a.

Không biết sau này lúc cùng trong nhà xuất quỷ sẽ là tình cảnh như thế nào... Ba mẹ khi đó còn có thể chào đón Vương Tuấn như vậy sao? Dương Hạo âm thầm có chút không rõ.

-“Baba, con ăn xong rồi. Baba nhìn, không còn cơm thừa nha.”_Đô Đô ngoan ngoãn đem cơm trong chén ăn sạch, sau đó đưa lên cho Dương Hạo nhìn.

Dương Hạo lập tức khen Đô Đô_: “Con trai thật giỏi, ăn nhiều cơm sau này lớn lên cao to khỏe mạnh.”_Nói xong liền đem Đô Đô bế lên_: “Mẹ, chúng con đi đây.”

-“Được rồi, trên đường cẩn thận.”_Mẹ Dương đưa hai cha con tới cửa, đột nhiên xoay người lại thu dọn bát đĩa.

-“Lão Dương à, ông nói xem gần đây Hạo Hạo sao luôn chạy đến nhà Vương tổng vậy?”_Mẹ Dương nghi hoặc nhìn ba Dương, cảm giác có chút kỳ quái.

Ba Dương sắp xếp lại tờ báo, nhìn bà một cái_: “Người trẻ tuổi mà, khẳng định là có tiếng nói chung. Hơn nữa bà không có xem ti vi gần đây một mực tuyên truyền công viên sinh thái của Vương tổng sao, có thể là cùng Hạo Hạo hỏi thăm một chút tình hình ở nơi này đi.”

Mẹ Dương gật đầu, cảm thấy ba Dương nói có lý. Lúc này có người đến mua đồ, mẹ Dương đảo mắt liền đem chuyện này quên đi.

Dương Hạo dẫn theo Đô Đô đi đến nhà Vương Tuấn. Lúc này trong nhà cũng không có người, Vương Tuấn trước kia đã đưa chìa khóa cho Dương Hạo, cho nên hắn và Đô Đô liền trực tiếp đi vào.

Đô Đô đã tới mấy lần, tuyệt không có xa lạ, trực tiếp tự mình mở TV sau đó ngồi trên ghế salon ở phòng khách xem phim hoạt hình.

Dương Hạo thì lại ở trong phòng bếp bận rộn, nấu canh giải rượu cho Vương Tuấn.

Tối nay những người kia đều là bạn của anh Vương Tuấn, không biết sẽ chuốc y say đến hình dạng như thế nào nữa.

Bên này cha con Dương Hạo đang chờ Vương Tuấn, trong nhà hàng cao cấp ở khu vực nội thành CD, một nhóm người đang uống đến náo nhiệt.

Vương Tuấn một tay chống đỡ đầu, một tay khác xoa tay_: “Không được Kỷ ca, thật sự không thể uống được nữa.”

Vương Tuấn uống rượu không nổi lên mặt, những người khác đều uống đến mặt đỏ tới mang tai, y thoát nhìn không có gì khác thường.

-“Không được Kỷ ca, đợi lát nữa đi không nổi.”

-“Đi không nổi, anh cho người đưa chú về... đến cạn ly nào.”

Lâm Giản thấy ông chủ nhà mình đã say, liền vội vàng tới cản rượu.

Đương nhiên mọi người trong miệng nói đem Vương Tuấn uống say không cho về. Nhưng cũng chỉ là nói trên miệng một chút thôi, Vương Tuấn không muốn uống nữa thì cũng không có người thực dám có can đảm rót tiếp cho y. Cho nên Lâm Giản tới đây cản rượu, vị lãnh đạo họ Kỷ kia cũng thuận thể nâng ly đẩy cho Lâm Giản.

Mặc dù mặc ngăn cản như vậy nhưng kết quả người đầu tiên gục ngã lại là Vương Tuấn.

Vương Tuấn thoát nhìn say đến không rõ, bước đi cũng không ổn, lảo đảo một cái phải nhờ vào Lâm Giản đỡ.

Thị trưởng dù sao cũng có quan hệ tốt với anh của Vương Tuấn nên trước khi rời đi có phái mấy người đưa y trở về, nhưng mà Vương Tuấn lắc đầu, chỉ để cho Lâm Giản đưa y về.

Nhân viên khách sạn đem xe dừng ở trước cửa, Lâm Giản dìu Vương Tuấn say khướt vào trong xe, đang lúc muốn đóng cửa thì có người chặn lại.

Lâm Giản định thần nhìn lại, người đến là Dịch Thiển.

-“Dịch tiên sinh thật tình cờ, tối này cậu cũng có tiệc sao.”_Lâm Giản mặc dù không rõ ý đồ đến của hắn nhưng vẫn đi xuống xe, cười hiếp mắt cùng gã khách sáo.

Dịch Thiển khẽ hé mắt, thấy được Vương Tuấn đang ngồi nhắm mắt ở trong xe.

Dịch Thiển không yên lòng gật đầu, hiển nhiên không đem lời của Lâm Giản nghe lọt, ngược lại quan tâm đến tình trạng của Vương Tuấn_: “Tuấn uống rượu say?”

-“Đúng vậy, Vương tổng tối nay uống hơi nhiều.”

Dịch Thiển khẽ cười gật đầu, xoay người lại nhìn Lâm Giản_: “Hôm nay cũng tương đối trễ rồi, không cần làm phiền thư ký Lâm cậu làm việc này, để tôi đưa Tuấn trở về là được.”

-“Không phiền toái, không phiền toái. Việc này vốn là do tôi phải làm. Cái kia a... Dịch tiên sinh ngài đưa về mới thật làm phiền. Tâm ý của ngài tôi sẽ chuyển lại đến Vương tổng.”

-“Không có chuyện gì, vừa lúc tối nay tôi cùng Tuấn có một số việc cần bàn bạc”_Dịch Thiển kiên trì muốn đưa Vương Tuấn về.

Lâm Giản có chút nóng lòng, nhìn Vương Tuấn một chút, yên lặng ở trong lòng đổ mồ hôi chính mình. Đối với lời nói chứa ẩn ý của Dịch Thiển, Lâm Giản một mực làm bộ nghe không hiểu.

-“Dịch tiên sinh, tối nay Vương tổng uống rượu say rồi, có việc gì có thể ngày mai bàn bạc lại sau.”

-“Thư ký Lâm, cậu hình như không rõ lắm mối quan hệ giữa tôi và Tuấn sao?”_Dịch Thiển thấy Lâm Giản vẫn ngần ngại, lập tức giận tái mặt cau mày nhìn cậu.

-“Cái này... Hai người là bạn tốt cùng nhau lớn lên tôi dĩ nhiên là biết, nhưng mà...”

Lâm Giản thoáng im lặng. Cậu dĩ nhiên biết, nhưng mà Dịch Thiển hiện tại nói đến là có ý gì? Gã chẳng lẽ không phải đã là quá khứ rồi sao?

Trên mặt Dịch Thiển có chút không nhịn được nữa_: “Đúng vậy, cho nên thư ký Lâm là không yên lòng về tôi sao?”

Dịch Thiển khẽ ngẩng đầu nhìn Lâm Giản, biểu hiện trên mặt biến hóa vi diệu, tựa hồ có chút tức giận.

Lúc này ở trong xe, Vương Tuấn đang say khướt trong miệng bắt đầu nhỏ giọng nỉ non, không ngừng gọi tên một người.

-“Dương Hạo...”

45. Chương 45

Vương Tuấn vô ý thức gọi tên, không chỉ có Lâm Giản nghe được mà đồng dạng Dịch Thiển ở một bên cũng nghe rõ ràng.

Rất rõ ràng, uống rượu say rồi giờ phút này chỉ người Vương Tuấn mà tâm tâm niệm niệm lại không phải là Dịch Thiển mới vừa dương dương tự đắc cùng y “có quan hệ không phải là ít”, mà lại là Dương Hạo đang ở trong nhà Vương Tuấn chờ y.

Dịch Thiển vẫn chắc chắn rằng Vương Tuấn vẫn chưa thể quên được gã, chỉ cần gã trở lại Vương Tuấn liền chấp nhận, những thể thân khác phải tự động cắt đi. Nhưng cảm giác ưu việt này trong nháy mắt liền biến mất hoàn toàn không còn nữa.

Người trong lòng Vương Tuấn kia đã sớm không còn là Dịch Thiển gã nữa rồi. Hiện tại gã cùng với Dương Hạo so sánh cái gì cũng không phải, chỉ Dịch Thiển là vẫn còn đem mình thành một người đặc biệt.

Lâm Giản nhìn vẻ mặt Dịch Thiển đổi tới đổi lui, cố gắng nhin xuống nụ cười của mình, làm bộ nghiêm túc giống như nói với Dịch Thiển rằng cậu vừa rồi không nghe được cái gì, cũng thuận tiện cho Dịch Thiển tự mình đa tình một cái bậc thang.

Dịch Thiển lúng túng nhìn Lâm Giản nhưng ngay sau đó lại khôi phục như cũ, hào phóng cười_: “Tuần tựa hồ say đến không rõ bắt đầu nói mê sảng rồi. Như vậy tôi cũng không làm phiền đến Tuần nữa. Y uống quá nhiều rồi, phiền cậu chiếu cố nhiều nhanh đi về nghỉ ngơi đi. Thư ký Lâm làm xong cũng nên sớm đi về nghỉ ngơi.”

Lâm Giản gật đầu đáp_: “Đúng vậy, đã trễ thế này, Dịch tiên sinh cũng nên sớm về nghỉ ngơi đi. Vương tổng tỉnh tôi sẽ sự quan tâm của ngài chuyển đến y.”

Nghe được lời của Lâm Giản sắc mặt của Dịch Thiển lại biến đổi. Gã khoát tay với Lâm Giản một cái, trong lòng suy nghĩ những lời vừa rồi của Lâm Giản là vô tình hay cố ý.

Chuyện tự mình muốn làm không thành thì không nói nếu như chuyện mất mặt như vậy để cho Lâm Giản nói với Vương Tuấn vậy thì sau này gã lại càng không dễ tới gần Vương Tuấn rồi.

Cho nên Dịch Thiển cười ha hả một tiếng_: “Không có chuyện gì, không cần đâu. Tôi trở về lại gọi điện thoại nói với y một tiếng là được, không cần phải làm phiền thư ký Lâm.”

Lâm Giản dĩ nhiên biết gã có ý gì, cười một cái, cũng không có đáp ứng hay tỏ thái độ rằng sẽ không nói.

Lúc này điện thoại của Dịch Thiển vang lên, gã vội vàng đem điện thoại lấy ra báo cho Lâm Giản biết một tiếng rồi nhấn nút trả lời. Dịch Thiển mượn cơ hội nghe điện thoại liền chậm rãi rời đi.

Lâm Giản cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, cậu cười nói_: “Vương tổng lại giả say.”

Vương Tuấn lại cười nhẹ một cái_: “Không như vậy thì làm sao có thể về sớm một chút, cũng không thể để Hạo ca của cậu chờ tôi đến khuya được”

Lâm Giản chân chó gật đầu vuốt mông ngựa_: “Vâng, Hạo ca của tôi tất nhiên là quan tâm ngài nhất rồi. Vương tổng, ngài nếu thật uống say, Hạo ca buổi tối đoán chừng cũng ngủ không ngon.”

Câu chém gió này vừa đúng lúc, Boss Vương hết sức hưởng thụ, tâm tình cũng vui vẻ hơn nói với thư ký Tiểu Lâm_: “Tối nay biểu hiện không tệ, tiền thưởng gấp đôi.”

Lâm Giản vô cùng cảm ơn ân huệ của lão bản_: “Đa tạ Boss! Tiểu nhân sau này sẽ càng thêm cố gắng!”

Hai người ăn ý cười cười liền không nói thêm gì nữa.

Vương Tuấn hơi ngửa đầu ra phía sau nghĩ, hai mắt nhắm lại, xoa xoa huyết thái dương của mình.

Y thật ra vẫn không có say, lúc trước cũng chỉ là giả bộ vờ vịt, làm bộ như say đến rối tinh rối mù để thật sớm có thể rời đi. Trong bữa tiệc y nhận được tin nhắn của Dương Hạo dặn dò y chú ý uống ít rượu, hơn nữa có ám hiệu lúc chiều của Lâm Giản nói cho y, liền biết Dương Hạo lúc này đang ở nhà chờ y, Vương Tuấn dĩ nhiên liền ước chi có thể lập tức đi về nhà.

Vốn là sau khi lên xe Vương Tuấn cũng không cần tiếp tục giả vờ nữa, ai biết được kết quả lại gặp Dịch Thiển.

Cho nên Vương Tuấn liền tiếp tục làm bộ như không tỉnh táo, đem những lời Lâm Giản và Dịch Thiển nghe rõ ràng.

Lâm Giản cũng nhanh trí, từng câu nhìn như vô tình khách sáo lại làm cho Dịch Thiển á khẩu trả lời không được. Vương Tuấn nghe rất hưởng thụ.

Thấy Dịch Thiển cuối cùng lại đem quan hệ của bản thân cùng y ra tự mình cho rằng tốt đẹp, Vương Tuấn tự nhiên cũng không khách khí cùng gã diễn một vở “ý thức mông lung” gọi tên người yêu của chính mình...

Nghe được lời nói của Dịch Thiển, trong lòng Vương Tuấn có chút cảm khái... Dịch Thiển hiện tại đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Vương Tuấn cũng không hoài nghi, thật ra chính mình căn bản là không biết gã. Trước kia y nhìn thấy cũng chỉ là một vài mặt, còn cái này có lẽ mới là Dịch Thiển chân chính...

Nhưng bất kể như thế nào, nếu như Dịch Thiển chẳng qua là trở về cùng y như là bằng hữu thì y nhất định sẽ giống như trước kia đối xử với gã. Nhưng là nếu như gã muốn tiếp tục nối lại tình xưa hoặc là có những ý nghĩ khác thì tuyệt đối không có khả năng.

Duyên phận đã hết, đã bỏ lỡ như vậy cũng đã khiến gã trở thành quá khứ rồi.

Hiện tại y đã có người muốn cùng mình cả đời, tình cảm cũng đã ổn định lại, Vương Tuấn tự nhiên không hy vọng có người đến phá rối bọn họ.

Dịch Thiển vòng qua nhà hàng, xuyên qua một con đường, trực tiếp ngồi vào ghế phụ của một chiếc Porsche đang tạm dừng ở ven đường.

—“Bảo bối, sao vậy? Vương Tuấn cự tuyệt em sao? Chẳng nhai Vương Tuấn kia lúc nào lại trở thành chính nhân quân tử như vậy rồi, mỹ nhân đưa đến cửa cũng không cần.” _Người ngồi ở tay lái tay cầm điều thuốc, nhẹ nhàng hít một hơi, trong giọng nói tràn đầy giễu cợt đối với Vương Tuấn.

Dịch Thiển không nói gì, trực tiếp rút ra một điều thuốc ngậm trong miệng, người bên cạnh sau khi nhìn thấy lập tức tiến tới trước mặt gã, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Dịch Thiển, chậm rãi nhích tới

gần gã dùng điều thuốc đang ngậm trong miệng để mời lửa. Hai người cách nhau rất gần, động tác hết sức mập mờ.

Lạc Dực kiên định lắc đầu: “Không thể nào, Dương Hạo nếu đã dẫn Vương Tiêu đi, như vậy tuyệt đối đã nhìn thấy đồ vật anh đưa cho hắn rồi.”

-“Lạc Dực, vậy anh giải thích như thế nào về tình trạng lúc này? Vương Tuấn bây giờ đối với Dương Hạo khẳng khái một mực, TMD làm sao để cho tôi đoạt được?”_Dịch Thiển lúc trước trong lòng vẫn kìm nén bức bối. Gã từng nói ra cái gì thì Vương Tuấn cùng người bên cạnh y cho tới bây giờ cũng đều nghe theo gã, Vậy mà hiện tại gã cư nhiên lại bị một người thư ký ngăn cản, còn bị cậu ta đem Dương Hạo ra ngăn cản chính mình. Khẩu hí kia Dịch Thiển vẫn bị nghẹn lại, hiện tại rốt cuộc vẫn phải phát tác ra.

Lạc Dực vội vàng thuận khí cho Dịch Thiển: “Thân ái, đừng nóng giận. Sau này vẫn còn có cơ hội.”

Dịch Thiển không nói chuyện, tay phải đập lên cửa xe một cái, lạnh lùng hỏi: “Anh bên kia như thế nào rồi?”

-“Không quá thuận lợi... Em cũng biết tình huống hiện tại hoàn toàn không có cách nào.”_Lạc Dực lười biếng ngã xuống ghế ngồi, mặt không chút thay đổi nhìn về phía trước.

Trong xe một khoảng trầm mặc.

Vương Tuấn sau khi về nhà quả nhiên phát hiện đèn trong phòng khách bật sáng, trên ghế salon có một người ngồi, đang dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Nhìn một màn quen thuộc này, trong lòng Vương Tuấn lại lay động. Trong nháy mắt phảng phất nhớ lại lúc ban đầu. Mỗi lần y về trễ, sau khi đỗ Đô Đô ngủ xong, Dương Hạo lại chờ hắn trở về. Mấy năm chẳng bao giờ thay đổi.

Vương Tuấn trước kia đã thành thói quen Dương Hạo luôn như vậy, dần dần lâu ngày cũng bỏ quên. Nhưng mà lần mất đi rồi có lại được, Vương Tuấn mới nhận ra phần quan tâm và săn sóc từng bị y bỏ qua là trân quý đến như thế nào.

Dương Hạo yêu y so với y tưởng tượng hơn rất nhiều.

Vương Tuấn cởi áo khoác ra, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Dương Hạo, chăm chú nhìn hắn.

Dương Hạo nghiêng đầu tựa vào ghế salon, khi ngủ nhìn khí chất cả người hắn càng trở nên ôn nhu. Long mi của hắn rất dài, dưới ánh điện nhu hòa, long mi uốn cong che mờ ảo trên mắt. Dương Hạo hô hấp không

sâu, lồng ngực nhẹ nhàng phập phồng theo.

Vương Tuấn đem áo trong tay dịu dàng khoác lên trên người hắn, xoay người chuẩn bị đi tắm.

-“Anh đã về rồi sao?”

Phía sau một thanh âm mệt mỏi vang lên.

Dương Hạo đuổi lưng một cái đứng lên_: “Thói quen rồi.”

Những lời này Dương Hạo nói ra tùy ý, nhưng Vương Tuấn cả người đều ngây ngẩn. Y nhìn người trước mặt này, trong lòng vừa cảm động lại vừa xấu hổ, nhưng nhiều nhất vẫn là may mắn. May mắn chính mình không có làm mất đi phần ôn nhu này.

Thấy Vương Tuấn sững sờ, ngẩn người nhìn mình, Dương Hạo đưa tay ra trước mặt y quơ quơ_: “Sao vậy?”. Nói xong Dương Hạo nhìn bên ngoài một chút, nở nụ cười_: “Tối nay trở về cũng quá sớm a.”

Vương Tuấn tiến lên một bước, một tay kéo lấy Dương Hạo, cường thế lại bá đạo_: “Không có sao cả, chính là càng xem càng muốn cắn em một cái.”

Bị kéo như vậy, Dương Hạo chút buồn ngủ cũng bị bay mất. Hiện tại hắn duy nhất cảm giác được chính là cái mặt mo này sắp không giữ được rồi. Vương Tuấn buồn nôn đến chính mình quả thực chịu không nổi nữa.

Hô hấp có chút tăng nhanh, Dương Hạo đưa hai tay đẩy Vương Tuấn ra, cố ý ghét bỏ nói_: “Cả người đầy mùi rượu, muốn cắn thì tự cắn mình đi.”

Vương Tuấn ngược lại nở nụ cười, ánh mắt mang theo ý xuân, thoát nhìn có chút mùi vị xấu xa, y hỏi ngược lại_: “Nếu như anh chỉ muốn cắn em thì sao?”

Dương Hạo không nhìn thẳng y, từ trong lồng ngực của y chạy ra ngoài_: “Em đã nấu canh giải rượu cho anh, anh đi tắm rồi ra uống.”_Nói xong, Dương Hạo liền cuống quýt bỏ chạy vào phòng bếp.

Đứng nguyên tại chỗ cười nhìn Dương Hạo chạy trốn, Vương tổng tâm tình vui vẻ cũng nghe lời vội vàng đi tắm. Vương Tuấn mặc áo choàng tắm đi ra ngoài, sợi dây lưng được buộc lỏng lẻo bên hông, bộ dạng muốn rơi xuống nhưng lại không rơi. Đối với người nào đó hữu ý vô ý hấp dẫn, Dương Hạo vô cùng khinh bỉ.

-“Uống đi, em vẫn còn nấu trong nồi.”_Dương Hạo đem một chén canh giải rượu đưa cho Vương Tuấn.

Vương Tuấn tử lượng rất tốt. Tối nay y uống cũng không có nhiều, căn bản không có say đến tình trạng

kia, hơn nữa sau khi tắm nước nóng ra, cả người cũng đã tỉnh táo lại rồi. Nhưng mà Dương Hạo dành cả buổi tối nấu canh nóng cho y, cho dù đã tỉnh táo, y nhất định cũng phải uống.

Vương Tuấn vui vẻ uống canh, Dương Hạo liền ngồi bên cạnh y lật qua lật lại cái để để bát không có mục đích.

-“Đô Đô có tới không?”

-“Có tới. nhưng mà lúc chín giờ đã đi ngủ rồi.”

Vương Tuấn gật đầu_: “Chúng ta đi xem con đi.”

Dương Hạo để điều khiển xuống, đi trước đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Đô Đô một người ngủ ở trên cái giường lớn của Vương Tuấn, ngủ đến say sưa, khuôn mặt đô đô thịt nhỏ nhắn cho dù lúc ngủ không có lộ ra vẻ gì cũng đặc biệt dễ thương. Đô Đô cùng Dương Hạo giống nhau, lông mi đặc biệt dài. Lúc tỉnh nhìn người thì nháy nháy, sau khi ngủ đi thì cong cong vô cùng khả ái.

Vương Tuấn cúi xuống, nghiêng người nhìn con trai mình đang ngủ say, khóe miệng bất tri bất giác mang theo nụ cười thần nhiên.

Một tay của Đô Đô bỏ ra ngoài chăn, Dương Hạo ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng đem tay của Đô Đô bỏ vào lại.

-“Thằng nhóc này ngủ đến thật là say.”_Vương Tuấn nhìn Đô Đô, thanh âm dề thấp, nhưng lại lộ ra vẻ tràn đầy vui sướng và yêu thương.

Đột nhiên Dương Hạo cảm giác phía sau lưng truyền đến nhiệt độ quen thuộc của người kia.

Vương Tuấn từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Dương Hạo, tiến tới hôn lên bên tai hắn một cái, sau đó ôn nhu chậm rãi mở miệng_: “Đứa nhỏ cũng ngủ rồi... Chúng ta....cũng nên ngủ...”

Nói xong hai tay Vương Tuấn lại vươn vào trong vạt áo của Dương Hạo, từ từ thăm dò...

Dường như đồng thời cả người Dương Hạo trở nên nóng lên. Lúc đôi môi của Vương Tuấn dán lên da cổ hắn, loại cảm giác quen thuộc này làm cho thân thể hắn khẽ phát run...

46. Chương 46

Vương Tuấn thăm dò hướng tới trước, lè lưỡi liếm đôi môi hồng nhuận của Dương Hạo, dụ dỗ nó cùng mình triền miên.

Nóng, hơi thở nóng phun ra trên ra thêm nóng hổi, thân thể Dương Hạo trở nên dị thường nhạy cảm.

Giờ phút này, chung quanh hẳn toàn bộ đều là hơi thở của Vương Tuấn.

Thân thể hai người dán chặt chung ở một chỗ, Dương Hạo cảm nhận được rất rõ ràng thân thể Vương Tuấn biến hóa, giờ phút này, cái kia của Vương Tuấn vừa cứng vừa thô chống ở phía sau chính mình. Đường như cùng lúc hô hấp của Dương Hạo cũng đột nhiên trở nên nặng nề hơn, hiển nhiên dưới sự trêu chọc của Vương Tuấn cũng đã động tình.

Dương Hạo nhin xuống tâm tình của mình, cố gắng giữ vững trấn tĩnh_: “Ầm ỉ đến Đô Đô...”

Hiện tại Đô Đô ở trước mặt bọn họ, dù muốn đến thế nào cũng không thể làm trò trước mặt trẻ con được...

Vương Tuấn ở trên khuôn mặt Dương Hạo cắn một cái rồi lúc này mới đem Dương Hạo buông ra.

Vương Tuấn đứng dậy, có lẽ nguyên nhân mới vừa động tình, cả người thoát nhìn càng thêm tràn đầy sắc khí, ngay cả lúc cười với Dương Hạo cũng không có gợi cảm hơn_: “Đem nó ôm đến gian phòng của mình ngủ đi, ở cách vách.”

Vương Tuấn lúc tới nơi này liền chuẩn bị một phòng dành riêng cho Đô Đô, chỉ là trước đây Dương Hạo cùng Đô Đô cũng không có qua đêm ở nhà Vương Tuấn cho nên cho tới bây giờ không có dùng qua.

Vốn là Đô Đô vẫn luôn cùng Dương Hạo ngủ chung, cho nên Dương Hạo liền trực tiếp đem vào phòng ngủ chính, ai biết tối nay Vương Tuấn lại...

Vương Tuấn tiến lên một bước chuẩn bị ôm lấy Đô Đô, kết quả bị Dương Hạo cản lại.

-“Anh đừng làm con thức giấc.”_Dương Hạo lo lắng lúc Vương Tuấn ôm Đô Đô sẽ làm bé thức giấc, cho nên liền tự mình làm.

Hắn quỳ xuống bên giường, nghiêng người về phía trước, dùng chân đem Đô Đô bao kỹ lại, sau đó hai tay nhẹ nhàng nâng người bé lên.

Đột nhiên rời khỏi giường, Đô Đô ở trong ngực Dương Hạo giật giật, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, rất nhanh Đô Đô liền ngủ tiếp.

Vương Tuấn đứng ở một bên, ôn nhu nhìn Dương Hạo dỗ đứa nhỏ, không nhìn được đi tới ôm sau lưng hắn.

-“Ngủ thiếp đi rồi hả?”

-“Suyt...”_Dương Hạo ý bảo y đừng nói chuyện.

Vương Tuấn lập tức nghe lời không lên tiếng nữa.

Thấy không có gì khác nữa, Vương Tuấn vội vàng đem cửa kéo ra, đem đèn phòng ngủ của Đô Đô bật lên, lật chăn ra.

Dương Hạo đem hài tử để xuống giường, ở một bên quan sát khoảng năm phút, thấy Đô Đô ngủ rất an tĩnh, lúc này mới dám tắt đèn rời đi.

Nhưng ngay sau đó, một nụ hôn cường thế kéo đến, trong nháy mắt không khí chung quanh Dương Hạo bị cướp đi.

Vương Tuấn vẫn bá đạo nhưng không mất đi sự ôn nhu. Đầu lưỡi của hắn ở trong miệng Dương Hạo công thành đoạt đất, sau khi ôm lấy Dương Hạo đầu lưỡi đều không tha khiến cho hắn tự mình đáp lại.

Dương Hạo động tình ôm chặt lấy đầu Vương Tuấn, càng thêm sâu sắc nụ hôn nóng bỏng này. Thân thể dán chặt có thể cảm nhận được mỗi một sự biến hóa của đối phương. Vương Tuấn giống như ngại còn chưa đủ, nửa người dưới cách lớp vải vóc cọ xát Dương Hạo...

-“Vương Tuấn ngươi đủ rồi a...”_Dương Hạo bị y cọ xát làm cho khó nhìn được, lúc rời khỏi cánh môi Vương Tuấn còn khẽ cắn y một cái.

Nhưng mà Vương Tuấn lại nhìn thấy cái động tác nhỏ này của Dương Hạo giống như cùng y làm nũng, trong lòng giống như bị con mèo nhỏ vươn móng vuốt ra gãi một cái, tâm lại càng thêm nhộn nhạo.

-“Còn chưa đủ...”_Vương Tuấn nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của Dương Hạo bị chính mình hôn đến hồng hồng, phía trên còn phẫm nước, lúc bị đầu ngón tay của mình giầy xéo còn lộ ra vẻ sắc tình... Vương Tuấn nhìn không được cúi đầu vừa gặm vừa cắn.

-“A...”_Hai tay Dương Hạo chống đỡ trước ngực Vương Tuấn, nhưng mà không có đem y đẩy ra. Áo choàng tắm lơ lửng trên người Vương Tuấn cũng đã sớm cởi xuống, hai ta Dương Hạo trực tiếp dán trên da y.

Ánh sáng nhu hòa chiếu vào thân thể của hai người đang quấn quýt lấy nhau, không khí lại càng thêm mập mờ. Thỉnh thoảng trong miệng Dương Hạo lại vang lên mấy tiếng thân ngâm*, làm cho ngọn lửa trong lòng hai người càng ngày càng nóng thêm...

Đôi môi của Vương Tuấn dán trên làn da trắng nõn của Dương Hạo, từ từ đi xuống cổ, một ngậm ngậm chặt lấy hầu kết của hắn, Dương Hạo nhin không được liền nuốt xuống một cái...

Tay của Vương Tuấn vén quần áo Dương Hạo lên, đem nó kéo càng kéo càng cao lên, cho đến khi hai viên nhỏ bởi vì động tình mà sớm đứng thẳng lên hồng hồng kia hoàn toàn bại lộ trong không khí...

-“Vương Tuấn.... Ừm...”_Dương Hạo vô lực tựa vào trên tường, nhẹ giọng rên rỉ.

Vương Tuấn thuận thể tiếp tục hôn xuống, ở chỗ xương quai xanh của Dương Hạo khẽ hút một cái, lại tiếp tục đi xuống, ngậm tiểu hồng viên bên trái vào.

-“Ừm...”_Nơi mẫn cảm bị vây quanh trong khoang miệng ấm áp, toàn thân Dương Hạo đều tê dại, hai tay không tự chủ mà nắm chặt lấy áo.

Vương Tuấn lè lưỡi, đầu lưỡi vẽ vòng xung quanh, đem nó dính đầy nước bọt.

Tiểu hồng viên bị vắng vẻ ở bên kia lộ ra dưới không khí đáng thương mà trường đến phát đau.

Dương Hạo nhìn không được kéo tay của Vương Tuấn, kê trên lồng ngực bên phải của mình, nhưng ngay sau đó nghe được tiếng cười của Vương Tuấn.

Mặt của Dương Hạo liền đỏ lên...

Vương Tuấn mặc dù khinh dễ Dương Hạo, nhưng chính mình cũng rất khó chịu. Vật ở nửa người dưới kia càng phát hỏa hừng hực thể nhưng vẫn chưa được giải thoát.

Vương Tuấn dù như thế nhưng vẫn trêu chọc Dương Hạo như trước.

-“Anh nhanh lên một chút...”_Dương Hạo cảm thấy Vương Tuấn làm *tiền hí** thật dài đem mình hành hạ đến điên rồi, không nhin được mở miệng thúc giục y.

**tiền hí: quá trình âu yếm trước khi make love.*

Nói xong liền đem áo tắm của Vương Tuấn kéo ra, hai tay vuốt ve nửa người trên xích lỏa của y. Từ lồng ngực đến bụng...

-“Vội vã như vậy sao?”_Vương Tuấn bắt được cái tay đang không ngừng phóng hỏa ở trên người mình, thấp giọng cười thành tiếng. Thanh âm của y lúc này trầm thấp, âm âm, mang theo nồng đậm kích tình.

Dương Hạo nhìn thoáng qua Vương Tuấn đang lỏa thể, mặt mang theo ý cười, mắt đầy tư xuân...

Hắn đem Vương Tuấn đẩy về phía sau, đẩy đến trên giường, nhanh chóng lột y phục của mình ra, dặng chân ở trên người y.

Tay của Dương Hạo đặt trên bụng Vương Tuấn, cười đến vô cùng câu dẫn người khác.

-“Như vậy thì Vương tổng chúng ta cũng có thể từ từ đến...”

Dương Hạo nhẹ nhàng chà sát hạ thể của Vương Tuấn. Dương Hạo còn mặc quần nhưng Vương Tuấn thì chỉ mặc quần lót. Cách lớp vải, một trận khoái cảm không biết tên ập đến, bụng dưới Vương Tuấn bị dục vọng đốt nóng, trở nên càng thêm đứng thẳng.

Vương Tuấn xoay mình, trong nháy mắt vị trí của hai người liền hoán đổi. Y đem Dương Hạo áp dưới thân, nhanh chóng bắt đầu cởi quần Dương Hạo.

-“Vương tổng là sao đột nhiên lại như vậy....Ừm...”_Dương Hạo còn chưa nói hết lời chê cười Vương Tuấn thì lập tức bị Vương Tuấn chặn miệng.

Hai thân thể đầy lửa nóng dính sát vào nhau ở chung một chỗ, cảm thụ nhiệt độ lẫn nhau. Ngón tay thon dài của Vương Tuấn cầm lấy trụ lửa nóng của Dương Hạo lên xuống nhẹ nhàng, lộng chơi đùa.

Dương Hạo thoải mái nhắm hai mắt lại, toàn thân cũng trở nên mềm nhũn, trong miệng không nhin được tràn ra tiếng rên rỉ cũng toàn bộ đều biến mất trong sự kịch liệt của Vương Tuấn...

Tối hôm qua một phen *phiên vân phúc vũ** (*mây mưa đảo lộn*) hành hạ, Dương Hạo ngày thứ hai cũng chỉ có thể mềm nhũn ở trên giường dậy không nổi.

Vương Tuấn hài lòng một tay ôm Dương Hạo, một tay khác nhẹ nhàng xoa bóp cái eo bủn rủn cho Dương Hạo.

Đã cùng Vương Tuấn làm rất nhiều lần, đối với thân thể đối phương cũng rất quen thuộc, cũng biết làm sao cho đối phương thoải mái, cho nên tối hôm qua cả đêm mặc dù bị hành hạ tương đối lâu, nhưng cũng không chịu đựng quá khó khăn.

-“Còn tốt...”

Dương Hạo vừa mở miệng mới phát hiện tiếng nói của mình có chút khàn, nói chuyện bị đau nhức.

Dương Hạo vừa dứt lời liền nghe đến tiếng cười trầm thấp gọi cảm của Vương Tuấn nhưng ngay sau đó ngượng ngùng cúi đầu.

Buổi sáng thời gian âm áp mập mờ như vậy trôi qua, Dương Hạo và Vương Tuấn nói chuyện tào lao một ít lời. Ngay sau đó hắn liền nhớ lại tình cảnh ngày hôm qua gặp phải, hắn cảm thấy vẫn nên cần thiết nói với Vương Tuấn.

-“Em ngày hôm qua gặp phải Dịch Thiển, còn có một vị em trai của anh gọi là Lạc Dực.”_Vốn tối hôm qua nghĩ nói cho Vương Tuấn, nhưng mà người ta tối hôm qua lại chuyên chú đi làm chuyện khác... Cho nên không thể làm gì khác là hôm nay mới nói cho y biết.

Động tác nhẹ nhàng xoa bóp eo cho Dương Hạo của Vương Tuấn đột nhiên dừng lại, y nghi hoặc nhìn Dương Hạo_: “Lạc Dực tìm đến em sao?”

-“Ừm, Dịch Thiển dẫn gã tới, nói là em trai của anh.”

Trên nét mặt anh tuấn của Vương Tuấn hiện lên một tia không vui, nhưng ngay sau đó khôi phục lại như cũ.

-“Lạc Dực là con trai của dì nhỏ của anh, vẫn luôn muốn độc chiếm gia nghiệp của ông ngoại, tâm thuật bất chính. Sau này thấy gã em đừng có để ý đến, có chuyện gì liền gọi điện thoại cho anh.”

Nói xong Vương Tuấn rũ mắt xuống, như có điều gì suy nghĩ...

Vương Tuấn tuyệt đối không cho là Lạc Dực sẽ thật đem mình làm anh trai của gã, hơn nữa ngày hôm qua cùng Dương Hạo quen biết, y sẽ không tin tưởng Lạc Dực chỉ là đơn thuần muốn biết Dương Hạo.

Gần đây Dịch Thiển lại năm lần bảy lượt quán tới mình, tối hôm qua lại muốn phải đưa mình say rượu đi về...

Hai người bọn họ hiện tại lộ ra như vậy, Vương Tuấn cảm thấy, Dịch Thiển cùng Lạc Dực đại khái là đạt được cái thỏa thuận nào đó rồi.

Có lẽ, Dương Hạo rời đi liền có cùng bọn họ liên quan đi?

-“Tại sao?”_Dương Hạo thấy Vương Tuấn này giờ không nói gì, tựa hồ như có tâm sự, liền mở miệng hỏi.

Vương Tuấn đưa tay sờ mặt Dương Hạo, rốt cuộc vẫn hỏi ra nghi ngờ trong lòng_: “Dương Hạo, lần đó dẫn theo Đô Đô rời đi, em có thể nói cho anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Mặc dù Vương Tuấn có suy đoán của mình, nhưng mà y vẫn là muốn xác định rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Cái vấn đề này hiện tại làm Dương Hạo khó khăn nói đến, chuyện đời trước hắn cuối cùng liệu có nên nói với Vương Tuấn hay không?

Nhưng mà trong lòng Dương Hạo vẫn rất muốn tra ra hung thủ. Hắn cho tới bây giờ vẫn lo lắng như cũ, mặc dù hiện tại hết thảy cũng đã thay đổi, Vương Tuấn đối với hắn và hài tử rất quan tâm, nhưng mà tên hung thủ thật ở phía sau màn kia còn không có lộ ra, như vậy Đô Đô tùy thời đều sẽ phải gặp lại chuyện như kiếp trước...

Hắn làm như thế nào có thể đối với Vương Tuấn nói ra tất cả đây?

47. Chương 47

Dương Hạo trong lòng một mực kịch liệt giãy dụa. Nếu như nói cho Vương Tuấn tất cả, như vậy khẳng định liền phải đem chuyện mình trọng sinh nói cho y biết...

Y có tin hay không?

Dương Hạo nắm chặt tay trái, bởi vì quá ức dưng sức, xương ngón tay trở nên trắng bệch.

-“Vương Tuấn, nếu như em nói cho anh biết thật ra em trọng sinh một lần, anh có tin không?” _Dương Hạo cuối cùng quyết định nói thật với Vương Tuấn, hắn không muốn lừa gạt Vương Tuấn.

Thân thể Vương Tuấn cứng đờ, trong lúc nhất thời không nói gì.

Đại khái là bị hù đến y đi... Chuyện kinh hãi thế tục như vậy, nếu đổi lại là chính mình, có thể tiếp nhận được sao?

-“Nếu như hù dọa đến anh...Thật xin lỗi.” _Dương Hạo khẽ đẩy đẩy Vương Tuấn, trong lòng hắn có chút hối hận đem chuyện này nói cho Vương Tuấn biết.

Vương Tuấn kéo lại tay Dương Hạo, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy hối hận.

-“Là bởi vì anh sao? Cho nên em cả đời này mới dẫn theo Đô Đô rời khỏi anh sao?”

Nếu như những người khác nói cho Vương Tuấn chuyện trọng sinh như vậy, Vương Tuấn tuyệt đối sẽ không

tin tưởng, dù sao tính mạng cũng chỉ có một lần, nơi nào lại có cơ hội thứ hai?

Nhưng y tin tưởng Dương Hạo sẽ không dùng chuyện này để lừa gạt y. Dương Hạo vẫn yêu y như vậy, nhưng lại đột nhiên không có chút dấu hiệu nào liên dẫn theo Đô Đô rời đi, tự mình vẫn không tra ra được nguyên nhân gì. Dương Hạo lại vẫn để ý chuyện của Dịch Thiển như vậy, nếu như chẳng qua là những chuyện vu vơ, Dương Hạo sẽ không có không ứt mình đi hỏi y, có thể làm cho hắn trực tiếp dẫn theo Đô Đô rời đi như vậy, tuyệt đối là đã xảy ra chuyện rất quan trọng...

Mới vừa rồi Dương Hạo nói hắn là sống lại một lần nữa, như vậy đời trước hắn...

Là bởi vì mình mà ngay cả tính mệnh cũng vứt bỏ sao?

Nghĩ tới Dương Hạo từng trải qua chuyện như vậy, tim Vương Tuấn giống như bị ai đó dùng dao cắt qua...

Bi thống cùng cực, lại không thể là gì...

Dương Hạo lần đầu tiên thấy Vương Tuấn bi thương như vậy. Y không có rơi lệ cũng không có vẻ mặt khổ sở, nhưng mà cảm giác tê lương như vậy thoát nhìn làm cho hắn rất đau lòng.

-“Vương Tuấn.”_Dương Hạo nắm chặt lấy tay y, phát hiện tay của y đã lạnh như băng.

-“Thật ngốc, rõ ràng là em nên cảm thấy khổ sở, làm sao anh thoát nhìn lại so với em càng khổ hơn vậy.”_Dương Hạo cong khóe miệng, miễn cưỡng cười, hắn muốn làm cho không khí thoải mái hơn một ít.

Vương Tuấn cầm lại tay của hắn, ở trên trán hắn hôn xuống_: “Anh cảm thấy tự trách cho sự bất lực của anh. Lúc ấy nhất định là do anh sơ sẩy mới làm hại đến em...”_Lúc này, y thật sự quá đau lòng, câu nói kế tiếp Vương Tuấn không nói ra được.

Cho nên y là nên cảm tạ ông trời sao? Đã để cho y cùng Dương Hạo còn có thể tiếp tục tiền duyên. Mất đi hắn, chính mình sẽ thống khổ đến mức nào.

Dương Hạo lắc đầu_: “Anh chớ nên suy nghĩ quá nhiều. Hiện tại không phải em rất tốt sao?”

Vương Tuấn đưa tay nhẹ nhàng sờ mặt Dương Hạo, sau đó nhéo một cái_: “Ngốc. Đời này anh sẽ đem toàn bộ tình yêu của cả hai đời thêm vào, yêu em cho thật sâu.

Dương Hạo gật đầu_: “Được.”

Qua một lúc lâu, cảm xúc của hai người mới bình phục lại. Dương Hạo lúc này ới đem từng chuyện hắn gặp phải ở kiếp trước nói cho Vương Tuấn.

Vương Tuấn nghe xong đôi môi mím chặt, lồng ngực kịch liệt phập phồng. Y cố nén cơn giận của mình.

Cuối cùng vẫn là nhịn không được, y đâm một cái nện vào vách tường_: “Anh nhất định phải điều tra ra là ai!”

Vương Tuấn cảm giác mình cho dù hồ đồ cũng không thể cùng Dịch Thiển thân mật đến như vậy. Theo như Dương Hạo nói, sự việc kia xảy ra vào ba năm sau. Coi như là mình dù vô liêm sỉ như thế nào, sau khi y cùng Dương Hạo một chỗ thì đã cùng Dịch Thiển cắt đứt hết rồi, không thể nào dưới tình huống như vậy vẫn còn muốn bận tâm đến Dịch Thiển, trừ phi khi đó Dịch Thiển dùng chuyện gì để ngăn cản y.

Nhưng mà, kẻ chết tiệt bắt cóc con của y, cuối cùng hại chết Dương Hạo rốt cuộc là người nào?

Dương Hạo lúc trước cố gắng làm cho mình giữ vững bình tĩnh đem chuyện kể lại cho rõ ràng. Dù sao Vương Tuấn biết đến so với hắc khăng định là nhiều hơn. Hơn nữa người kia còn nhấn mạnh hắc khăng nói cho Vương Tuấn biết, như vậy gã chính là sợ sau khi Vương Tuấn biết được có thể lập tức đoán ra gã là ai đi.

-“Vương Tuấn, em dẫn theo Đô Đô rời đi, lúc ấy đúng là tức giận trong lòng anh có Dịch Thiển mà không có chúng ta. Mặt khác cũng là muốn rời xa thị phi, không muốn Đô Đô một lần nữa... Khi đó Đô Đô sống chết không rõ, em không muốn lại trải qua thêm một lần nữa.

-“Đừng suy nghĩ tiếp nữa, Đô Đô sẽ không có chuyện gì.”_Vương Tuấn thanh âm tràn đầy mệt mỏi. Thống khổ y chịu đựng không có ít hơn Dương Hạo, mà trong lòng y còn thêm tự trách nhiều hơn.

-“Sự việc kia tuyệt đối không phải đơn giản như em thấy. Nếu gã luôn nhấn mạnh không để cho anh biết, khẳng định là sợ anh lập tức đoán ra gã là ai.”_Vương Tuấn phân tích cho Dương Hạo thấy động cơ bọn chúng làm như vậy.

Trong lòng Vương Tuấn cũng nghĩ ra được mấy người, nhưng mà vẫn là không quá chắc chắn.

-“Em còn nhớ lúc ấy trong điện thoại thanh âm của người nọ như thế nào?”_Cái này rất quan trọng, nếu như Dương Hạo nhớ được, như vậy liền có dễ dàng tìm ra.

-“Em nhớ được.”

Làm sao quên được chứ, mỗi câu nói, mỗi ngữ điệu của kẻ kia đều vọng lại trong đầu Dương Hạo. Hắc khăng làm sao cũng sẽ không quên!

-“Nhưng mà gã dùng máy biến âm, thanh âm nghe giống như tiếng kim khí vọng lại, không phải thanh âm gốc.”

Vương Tuấn nhú mồm, như có điều gì suy nghĩ.

Rồi sau đó, Vương Tuấn đột nhiên mở miệng_: “Em cảm thấy Dịch Thiển lúc ấy đóng vai trò gì trong lần hành động này?”

Dương Hạo trợn to hai mắt_: “Anh là nói Dịch Thiển có thể là cùng bọn cướp kia hợp tác với nhau?”

Lúc trước y không thể không hoài nghi tới Dịch Thiển, nhưng mà y chẳng qua cảm thấy Dịch Thiển là muốn châm ngòi cho bọn họ tách ra. Mà lúc này chẳng qua là trùng hợp xảy ra bất cớ...

Ý tứ của Vương Tuấn hiện tại là... Ban đầu Dịch Thiển đến đây không phải là trùng hợp mà là....có ý sắp xếp?

Vương Tuấn gật đầu_: “Hơn nữa, lần này Dịch Thiển trở về, khắp nơi đều rất khác thường. Cậu ta cùng Lạc Dực đi lại gần như vậy, anh rất hoài nghi động cơ của cậu ta.”

Từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, cái tên Lạc Dực này Dương Hạo đã nghe đến rất nhiều lần, hơn nữa Vương Tuấn tựa hồ rất không thích gã_: “Lạc Dực kia là có chuyện gì?”

Trong lòng Vương Tuấn hoài nghi nhất chính là chuyện Lạc Dực cùng Dịch Thiển liên kết với nhau.

-“Lạc Dực là em họ của anh. Sau khi bà ngoại anh qua đời, có một nữ nhân đi theo nhưng ông ngoại vẫn luôn không cưới nàng, nhưng mà cũng coi như chấp nhận vị trí của nàng ở trong nhà. Mẹ anh nói nàng ta là muốn nuốt trọn gia sản của ông ngoại, đáng tiếc là ông ngoại không để cho nàng ta được như ý. Sau đó nàng lại sinh được một đứa bé, kết quả lại là con gái, cho nên hy vọng trông cậy vào con trai thừa kế gia sản của ông ngoại của nàng ta bị thất bại. Lạc Dực là con trai của dì nhỏ anh. Thân thể của ông ngoại không tốt lắm, ông vẫn luôn hy vọng chúng ta vội vàng kết hôn rồi sinh một đứa con cho ông ôm, nói có đại lễ đưa cho nó. Trong nhà cũng đoán đó là gia sản của ông ngoại. Lạc Dực trước kia cũng tìm đến rất nhiều nữ nhân, kết quả đều không có sinh được hài tử. Lúc Lạc Dực biết anh thích nam nhân thì thật cao hứng, bởi vì gã biết anh cũng không thể có con. Nhưng mà gã lại không nghĩ đến em lại sinh Đô Đô cho anh...”

-“Cho nên khi em hỏi anh tại sao không đem Đô Đô mang về nhà, cũng không phải là anh không muốn, mà là anh sợ Lạc Dực sau khi biết sẽ làm chuyện bất lợi với hai người. Ông ngoại vẫn luôn rất thương gã, cho nên anh muốn đối phó với gã còn phải đắn đo đến cảm nhận của lão nhân gia. Hơn nữa, gã mặc dù động tác nhỏ không ngừng, nhưng vẫn không có làm ra chuyện gì quá giới hạn, anh cũng không tìm ra được lý do.”

Vương Tuấn cảm thấy rất có thể chính là Lạc Dực làm, bởi vì để ý đến hài tử như vậy, cũng chỉ có thể là Lạc Dực.

Khi đó đại khái là ông ngoại đã biết đến sự tồn tại của Đô Đô, Lạc Dực mới nóng nảy đi bức bách Dương Hạo và Đô Đô.

Dương Hạo biết trong nhà giàu có nhiều thị phi, nhưng mà lại không nghĩ đến nhà ông ngoại của Vương Tuấn lại phức tạp đến như vậy.

-“Cho nên thật ra là động cơ của Lạc Dực rất lớn phải không?”

Vương Tuấn gật đầu, có chút bất đắc dĩ: “Không chỉ có Lạc Dực, còn có Dịch Thiển. Nhưng mà những thứ em nói kia căn bản không tìm ra được chứng cứ, cho dù anh hoài nghi bọn họ làm cũng không có biện pháp.”

Động cơ của Lạc Dực y còn có thể hiểu một chút nhưng mà động cơ của Dịch Thiển là gì? Vương Tuấn vẫn không có minh bạch.

-“Anh sau này cẩn thận một chút”_Dương Hạo biết một ít chuyện khẳng định không phải đơn giản như Vương Tuấn nói hai ba câu như vậy. Nếu như chuyện bắt cóc ở đời trước là thật, như vậy Lạc Dực cũng rất có thể làm ra chuyện như vậy đối với Vương Tuấn.

-“Em không cần lo lắng cho anh, đều là anh rất không yên lòng về em và Đô Đô. Dịch Thiển rõ ràng là biết quan hệ của chúng ta rồi, hơn nữa Dịch Thiển cùng Lạc Dực đi lại gần như vậy, ngày hôm nay còn dẫn theo Lạc Dực tới tìm em, như vậy rất rõ ràng bọn họ cái gì cũng biết.”

-“Bọn họ hiện tại đã rục rịch rồi, anh sẽ nhanh chóng xử lý, anh để cho Hoàng Nghi ở bên cạnh hai người. Thân thể của cậu ta không tệ, là người lúc trước ông nội tự mình lựa chọn cho anh. Cậu ta ở giải trí nông thôn, như vậy anh cũng yên tâm hơn một chút. Nhưng mà anh lo lắng nhất là nếu như bọn bắt cóc lúc trước không phải là bọn họ, vậy thì sẽ hỏng hết mất...”_Chân mày của Vương Tuấn vẫn nhíu chặt.

Dương Hạo nhìn y phiền lòng như vậy, tự tay xoa mi tâm của y: “Anh cũng đừng quá khẩn trương. Hiện tại Đô Đô em dẫn theo bên cạnh, con sau này đi học em sẽ tự mình đưa đón. Hơn nữa hiện tại em cũng sẽ không hiểu lầm, nếu như đã sống lại, liền có rất nhiều chuyện sẽ cải biến. Cảnh giác một chút, Đô Đô sẽ không có chuyện gì.”

Vương Tuấn khẽ gật đầu, nhưng mà không có tra ra manh mối lúc trước, y chắc chắn sẽ không chịu để yên. Hung thủ y nhất định phải tìm ra!

Hiện tại tất cả hiểu lầm coi như là cõi bỏ. Dương Hạo trong lòng vẫn dấu kín bí mật. Hiện tại có Vương Tuấn cùng hắn chia sẻ, trong lòng hắn đã không còn cảm giác bị đè nén như lúc trước nữa.

Ít nhất có Vương Tuấn ở đây, Đô Đô có thể so với lúc chỉ mình hắn chiếu cố an toàn hơn.

Dương Hạo lúc đầu hoàn toàn không có manh mối, sau khi nghe được Vương Tuấn nói trong lòng coi như cũng hiểu ra rất nhiều điều.

Hắn hiện tại sau khi nhớ tới thì trong lòng cũng âm thầm sợ hãi. Ngày hôm qua hắn đã gặp phải Lạc dực

rồi, cũng may cũng không có gặp chuyện gì không may...

Cả đời này may là cùng Vương Tuấn nói rõ ràng, nếu như không phải là lúc ban đầu Vương Tuấn kiên trì muốn theo đuổi hắn, như vậy có phải bọn họ không có gì liền bị tính kế chia rẽ không...

Dương Hạo ghé vào trước ngực Vương Tuấn, nghe tiếng tim của y đập...

Hắn thật ra chỉ muốn cùng Vương Tuấn sống thật tốt, nhìn Đô Đô từ từ lớn lên...

Nhớ tới con của mình, Dương Hạo nhìn thời gian, xem chừng bé cũng sắp rời giường rồi, cho nên ở miệng__: “Đứng lên đi, nhìn thử xem Đô Đô một chút đi.”

-“Ừm.”_Vương Tuấn mới vừa đáp ứng, kết quả cửa phòng ngủ bọn họ liền bị đẩy ra. Con của bọn y phục mặc xiêu vẹo, lúc này đang nghiêng đầu nhìn hai baba ở trên giường.

Tối hôm qua hai người vừa vào cửa liền hôn đến trời đất quay cuồng, cửa chẳng qua là khép hờ, cho nên Đô Đô vừa đẩy liền mở ra.

-“Cha, baba.”_Đô Đô đi về trước hai bước, cười, vươn đầu ngón tay ở trên mặt che lại__: “Không mặc quần áo, xấu hổ.”

Dương Hạo lúng túng nhìn con trai, ở trong chăn len lén đạp Vương Tuấn một cái, trong mắt quả thực phun ra lửa.

Ai bảo anh háo sắc!!!

Vương Tuấn vội vàng trấn an Dương Hạo đang nổi giận__: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, con nít không biết.”

Sau đó Vương Tuấn liền trấn định, mặt không đổi sắc nói với Đô Đô__: “Bảo bối, quần áo là con tự mình mặc sao?”

Lực chú ý của Đô Đô quả nhiên bị hấp dẫn qua, chỉ chỉ quần áo của mình, dương dương đắc ý__: “Cha, con chính mình mặc, rất lợi hại sao, haha.”

Vương Tuấn giơ ngón cái lên__: “Rất lợi hại, nhưng mà quần áo của con còn chưa có mặc tốt. Con trước trở về phòng mình, cha đến mặc lại cho con.”

Đô Đô mở to hai mắt, sau đó gật đầu__: “Dạ. Baba nhanh lên, ông mặt trời đã nắng đến mông rồi.”

48. Chương 48

Cho đến sau khi hình bóng nhỏ của Đô Đô biến mất, Dương Hạo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn trợn mắt nhìn Vương Tuấn một cái, hai tay chống ra phía sau, muốn ngồi dậy, kết quả mà trận đau nhức.

Vương Tuấn vội vàng lấy gối kê phía sau cho hắn, đỡ hắn nằm lại.

“Em nằm xuống nghỉ ngơi đi, anh đi mặc quần áo cho Đô Đô.”

Dương Hạo bất đắc dĩ thở dài_: “Đi đi, anh đi dỗ con ăn sáng, em nằm một chút.”

Vương Tuấn cũng không e dè ở trước mặt Dương Hạo đem từng cái từng cái quần áo mặc vào, vừa lúc Dương Hạo nằm trên giường có thể quang minh chính đại nhìn lên Vương Tuấn trần truồng.

Vóc người đầy đặn, đường cong cơ bụng tuyệt đẹp, Dương Hạo vừa nhìn len lén nuốt nước miếng.

Thật là quá gợi cảm!

Nhưng mà thời gian thưởng thức sắc đẹp cũng rất ngắn, Vương Tuấn rất nhanh đã mặc quần áo tử tế vào đi đến phòng của con trai bảo bối của y.

Dương Hạo liền nghiêng ngàng nằm ở trên giường lớn của Vương Tuấn.

Hiện tại có nhiều chuyện đều nói ra rồi, tâm tình của Dương Hạo tự nhiên cũng tốt hơn nhiều. Dương Hạo đoán chừng đại khái còn có thể ở nhà Vương Tuấn ngốc thêm một chút, cho nên điện thoại về nhà.

“Mẹ, tối nay con trở về, bên này còn có chút chuyện.”_Dương Hạo nói dối đối với người nhà.

“Ai, được”_Mẹ Dương trả lời một tiếng, con trai lớn rồi, rất nhiều chuyện bà cũng là tùy theo hắn. Nhưng mà mẹ Dương cũng nhận ra được thanh âm của Dương Hạo dường như không đúng lắm, liền quan tâm hỏi_: “Con tối hôm qua có phải là thức khuya không? Thanh âm sao đều có chút khàn, đều đã hai mươi mấy rồi sao còn giống như trẻ con muốn người lớn lo lắng a, chúng ta lúc còn trẻ thật không giống như các con vậy...”

Vừa thấy mẹ Dương lại muốn bắt đầu cảm râm, Dương Hạo vội vàng ngăn cản lão thái thái_: “Con biết rồi mẹ, con không sao, chính là gió thổi không quá thoải mái.”

-“Rồi rồi rồi, mấy đứa luôn có lý do của mình, chính là ghét bỏ bà già đây cảm ràm, nhưng mà mẹ cũng là vì sức khỏe của mấy đứa a.”

Dương Hạo gật đầu cười_: “Ừm, con biết mẹ quan tâm con mà. Được rồi mẹ, con hiện tại còn có việc, cứ như vậy đi. Đại khái chừng buổi tối sẽ trở về.”

-“Này, đứa nhỏ này ông nhìn...”_Mẹ Dương cười lắc đầu, hướng bạn già chỉ chỉ vào điện thoại_: “Ông có phát hiện gần đây số lần Hạo Hạo đi ra ngoài rất nhiều a.”

Ba Dương xem ti vi xoay đầu lại, gật đầu với bà_: “So với trước kia nhiều hơn.”

Ba Dương vừa nói như thế, mẹ Dương lại tỉ mỉ suy nghĩ một chút, giống như bắt đầu khi Vương tổng đến?

Không đúng, là sau lần trước dẫn Đô Đô đi chơi đi, Hạo Hạo nhà bà liền thường xuyên dẫn Đô Đô đi tìm Vương Tuấn.

-“Mình có cảm giác, cảm thấy có nơi nào đó không đúng lắm.”_Mẹ Dương trong lòng có vấn đề nào đó nói không ra lời, nhưng mà cảm thấy có chút không rõ.

Con của bà cùng Vương tổng có phải là quan hệ thật quá tốt hay không?

Cho dù có tốt đi nữa cũng không phải là hai ba ngày liền gặp mặt đi?

Lần trước Vương Tuấn nói để cho cận vệ của y đi theo Dương Hạo đến giải trí nông thôn, Dương Hạo liền nhanh chóng dẫn anh ta đến ở trong thôn.

Giải trí nông thôn hiện tại đã trang hoàng gần như xong, mẹ Dương tìm thầy phong thủy xem ngày tốt, khai trương vào mừng tám tháng sau.

Lúc này ở trong giải trí nông thôn, Trương Hiểu cầm lấy hai cái khăn quỳ trên mặt đất tỉ mỉ đem gạch lau khô sạch sẽ.

Trương Hiểu là người rất tỉ mỉ, việc đầu tư giải trí nông thôn mặc dù cậu đầu tư tiền không nhiều lắm nhưng lại tương đối để ý.

Chính là bởi vì có Trương Hiểu hỗ trợ nên Dương Hạo lúc này mới giảm đi nhiều thứ bận tâm.

Lau qua lau lại, Trương Hiểu trực tiếp ngồi trên đất, trên trán cậu dày đặc mồ hôi, khe gương miệng thở.

Lúc Dương Hạo cùng Hoàng Nghị đi tới liền nhìn thấy bộ dạng thở hổn hển của Trương Hiểu.

-“Làm sao lại tự mình làm a, không phải đã nói ngày mai mẹ tôi sẽ cùng tới chuẩn bị sao. Nhiều nơi như vậy một mình cậu lau hẳn là phải mệt đi, sang một bên nghỉ ngơi đi, để tôi làm.”

Dương Hạo xắn tay áo lên, đem khăn trong tay Trương Hiểu túm lấy, nước trong thùng rõ ràng đang sạch liền nhất thời liền biến thành màu đen.

-“Dù sao sớm hay muộn cũng phải làm, tôi nhàn rồi không có việc gì, nên tới đây lau sơ qua, sớm chuẩn bị một chút cho xong cũng tốt.”_Trương Hiểu lấy tay áo lau mồ hôi trên trán.

Dương Hạo quay đầu cười nhìn_: “Cũng không kém một chút này.”

-“Vậy sao cậu bây giờ lại đi lau hả?”_Trương Hiểu cười đứng dậy, chuẩn bị đi lấy thùng nước đến giúp, vừa lúc nhìn thấy người đang đứng ở cửa kia.

Trương Hiểu vội vàng đem tầm mắt dời đi chỗ khác_: “Hạo Hạo, cậu nói cậu có hồ đồ hay không, liền lo đi lau gạch, cũng không có giới thiệu cho tôi anh chàng đẹp trai này là ai?”

Thật ra thì Hoàng Nghị vừa tiến vào Trương Hiểu liền nhìn thấy anh, nhưng mà lúc đó Dương Hạo đang nói chuyện, cậu cũng không có hỏi.

Người này Trương Hiểu nhìn thấy lạ mắt, trong lòng liền suy đoán anh đại khái không phải là người nơi này, đoán chừng là bạn của Dương Hạo.

Dương Hạo vừa mới tiến đến liền nhìn thấy một mình Trương Hiểu lau chùi. Minh làm ông chủ mà không có để ý như vậy, hẳn cảm thấy có chút ngượng ngùng, cho liền làm việc để cho cậu nghỉ ngơi, kết quả liền quên đem Hoàng Nghị giới thiệu cho cậu. Trương Hiểu nếu không hỏi, đoán chừng hẳn cũng một lát nữa mới nhớ đến. Dương Hạo thầm than trí nhớ của chính mình...

Hắn vỗ vỗ đầu mình, ngượng ngùng cười_: “Mới vừa rồi không phải là bị thằng nhóc cậu chịu khó dọa đến sao, cậu nhìn tôi thiếu chút nữa cũng quên mất. Vị này là Hoàng Nghị, gọi là Tiểu Hoàng là được, bạn của tôi, nghe nói giải trí nông thôn khai trương nên tới đây giúp đỡ.”

Hoàng Nghị là được huấn luyện trong quân đội, nói chuyện làm việc đặc biệt gọn gàng linh hoạt. Dương Hạo vừa giới thiệu xong, anh liền vươn tay ra, cùng Trương Hiểu nắm tay_: “Xin chào, tôi tên là Hoàng Nghị, sau này xin chiếu cố nhiều.”

Động tác nắm tay của Hoàng Nghị làm cho cậu có chút không thích ứng được, bọn họ ở nông thôn lúc giới

thiệt có khi nào nắm tay đâu. Hơn nữa bộ dạng của Hoàng Nghị giống như diễn trong phim?

Trương Hiểu vội vàng đưa tay ra cùng anh nắm tay, nhưng mà bởi vì quá vội nên lộ ra vẻ có chút chật vật.

-“Xin chào xin chào...”_Trương Hiểu đối với anh cười cười.

Khuôn mặt Trương Hiểu kiểu trẻ con, cười lên đặc biệt tỏa nắng, Hoàng Nghị trong lúc thời nhìn có chút ngại ngùng cả người.

Trương Hiểu cũng tựa như không được bình thường, sững sờ đứng tại chỗ không biết nói gì. Hai người liền đứng cùng nhau, ta nhìn người, người nhìn ta, đặc biệt ngu dốt [=))))))))))))))]

Hoàng Nghị dáng người khôi ngô, mười phần hoàn mỹ, từng khối da thịt bên áo T-shirt ngắn tay, Trương Hiểu thanh tú đứng ở bên cạnh anh quả thực càng thêm điểm đáng yêu.

Trương Hiểu cảm thấy cùng Hoàng Nghị đứng bên cạnh nhau, chính mình liền giống như em họ của anh.

Cho nên vì tự ti, cậu vội vàng xoay người đi tìm khăn.

Trương Hiểu đem nước tới, còn không đi đến cửa liền có một đôi tay giành lấy_: “Để tôi làm.”Lời còn chưa dứt, thùng nước trong tay cậu đã bị người đoạt đi.

Trương Hiểu nhìn có chút sững sờ, tiếp theo mới chậm rãi mà đi theo.

Hôm nay xảy ra chuyện gì sao? Đầu làm sao như bị mắc kẹt rồi, không nghĩ ra được gì...

-“Cái kia, có thể cho tôi mượn một cái khăn được không?”_Hoàng Nghị gãi gãi đầu mình, hướng Trương Hiểu.muốn mượn khăn.

Hoàng Nghị ngũ quan đoan chính, bộ dạng cũng đặc biệt dương cương, nhưng hiện tại lại là bộ dạng cúi đầu giống như trẻ con, Trương Hiểu nhìn không được bật cười.

Hoàng Nghị nghi hoặc nhìn Trương Hiểu. Trương Hiểu sau khi phát hiện mình mới vừa rồi thất thần liền vội vàng đưa một cái khăn cho anh.

Lúc Hoàng Nghị nhận lấy, tay của anh không cẩn thận chạm phải tay Trương Hiểu.

Da Hoàng Nghị là màu lúa mạch, mà Trương Hiểu lại do dinh dưỡng không đầy đủ nên tái nhợt. Thời điểm hai người đụng phải đặc biệt đối lập đến rõ ràng, Trương Hiểu trong nháy mắt cũng nhìn thấy rãnh mạch.

Trong nháy mắt giống như là bị điện giật, tim Trương Hiểu nhẹ run lên một cái.

-“Xin lỗi, xin lỗi.”_Hoàng Nghị có chút ngượng ngùng, sau khi cầm lấy cái khăn liền vội vàng nhúng nước ướt nhẹ, ngồi xổm xuống, cúi người nghiêm túc bắt đầu lau gạch.

Trương Hiểu cũng vội che giấu vẻ mặt vừa rồi của chính mình, ngồi xổm xuống làm việc.

-“Đúng rồi, Hạo Hạo, điều hòa làm thế nào? Phải đi mua nợ mấy cái về hay là chờ thêm thời gian nữa rồi hãy mua?”_Đang lau lau, Trương Hiểu nhớ tới chuyện điều hòa còn chưa có giải quyết cho nên hỏi thăm Dương Hạo một chút. Thật ra là cậu muốn làm cho chính mình khỏi nghĩ lại cảm giác kỳ quái lúc này.

-“Tôi sẽ đi hỏi lại thử có thể nợ trước không, nếu thật sự không được liền chờ một thời gian nữa.”

-“Cũng chỉ có thể như vậy. Hiện tại trời cũng không quá nóng, có thể chịu đựng một chút.”

Có được câu mở đầu, hai người liền câu có câu không nói chuyện.

Hoàng Nghị vẫn không có nói, trong lòng buồn bực tự mình lau chùi. Trương Hiểu cũng không như bình thường thích nói chuyện như vậy, cùng cậu nói một câu cậu ta cũng phải hồi lâu mới trả lời lại. Dương Hạo cảm thấy không khí thực có chút quỷ dị.

Xế chiều, hai người vừa mới nói chuyện về điều hòa thì kết quả ngày thứ hai lúc Dương Hạo đang ở thành phố đi điều tra giá thị trường thì liền nhận được điện thoại của Trương Hiểu gọi đến nói có người tặng cho mười cái máy điều hòa.

Trương Hiểu vốn tưởng rằng là do Dương Hạo thỏa thuận với người khác, nhưng mà sau khi nghe tài xế nói mới tựa hồ phát hiện chuyện không phải là như vậy.

Lúc Dương Hạo chạy đến, đám thợ đã đem mấy cái điều hòa lắp đặt xong rồi.

-“Sao lại như thế này?”_Dương Hạo không hiểu ra làm sao cả.

-“Không phải là cậu mua?”_Trương Hiểu cũng mơ hồ.

-“Không phải a... Tôi cũng không biết chuyện này,. Không phải là đưa nhầm đi?”

Dương Hạo kéo một người thợ lại dò hỏi_: “Anh thợ, anh xác nhận không có đưa sai sao?”

-“Không có đâu, nơi này chỉ có mình nhà cậu mới mở giải trí nông thôn sao, sẽ không có sai.”

Dương Hạo dĩ nhiên không có ngây thơ cho rằng chỗ bán thiết bị điện đưa không cho bọn họ càng không có khả năng là ba mẹ hắn mua cho...

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Dương Hạo nghĩ tới một người.

-“Tôi đoán đại khái là Vương Tuấn đi...”_Dương Hạo nói phỏng đoán của hắn cho Trương Hiểu.

Trương Hiểu bình tĩnh ngộ gật đầu, sau đó cười_: “Tôi liền nói người nào lại hào phóng như vậy, thì ra là Vương tổng ha ha...”

Dương Hạo nhìn thấu trêu chọc của Trương Hiểu, cũng cười theo_: “Nhưng mà tôi còn chưa nói với y chuyện này a...”

-“Này còn cần cậu phải nói sao, Vương tổng nhà cậu thời thời khắc khắc đều quan tâm đến cậu mà.”

Dương Hạo bị Trương Hiểu trêu chọc có chút ngượng ngùng, suy nghĩ một chút, chắc là Hoàng Nghị ngày hôm qua nghe được hắn và Trương Hiểu nói nên đem chuyện của mình nói cho Vương Tuấn biết.

Mặc dù là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rất cảm động, nhưng mà không công lại dùng tiền của Vương Tuấn như vậy, Dương Hạo lại có chút không được tự nhiên.

-“Như vậy trực tiếp nhận lấy có phải là không được tốt hay không?”_Nam nhân đều có chút mặt mũi, nếu như dựa vào Vương Tuấn như vậy, đều khiến cho người khác cảm giác mình giống như là dạng ăn cơm chùa.

Trương Hiểu lắc đầu, cậu tiến tới nói nhỏ bên tai Dương Hạo_: “Hai người con trai cũng đều có rồi, không tồn tại những vấn đề như thế này.”

Dương Hạo cũng suy nghĩ lại, nếu như cố ý trả tiền lại cho Vương Tuấn thì ra vẻ già ồm cái lão, nếu như đã vậy thì xem Vương Tuấn cũng là ông chủ không phải sao. Vì thế hắn liền điện thoại cho Vương Tuấn thể hiện một chút lòng biết ơn của mình.

-“Cảm ơn cái gì?”_Vương Tuấn cười hỏi. Tiếng cười trầm thấp từ ống nghe truyền đến, vô cùng gợi cảm.

-“A, không có gì, chính là thu được đại lễ nên điện thoại cảm ơn mà thôi.”

-“Anh cũng là của e rồi, làm sao đều còn tỏ vẻ làm cái gì nữa.”_Vương Tuấn nhân cơ hội đùa giỡn với Dương Hạo.

-“A, anh nói phải làm sao đây?”

-“Em cứ nói thử xem?_Vương Tuấn mập mờ cười nói

Khóe miệng Dương Hạo cũng nhin không được mà cười lên, rõ ràng là lời rất nhảm chán, như thế nào lại đặc biệt trở nên tình cảm như vậy. Chính mình cũng không phải là tiểu cô nương mười mấy tuổi nữa rồi mà.

Vương tổng chỉ viện như vậy, giải trí nông thôn của Dương Hạo coi như là toàn bộ đã được chuẩn bị xong. Người một nhà đem trong ngoài quét dọn sạch sẽ, liền chỉ còn đợi đến khai trương đón khách.

Xế chiều Dương Hạo đi trấn trên mua chút ít thức ăn về nhà. Đô Đô muốn ăn cá. Dương Hạo liền đặc biệt mua về cho bé.

Vừa bước vào cửa nhà, mẹ Dương lập tức ra đón, trên mặt còn đầy ý cười.

-“Mẹ, có chuyện gì mà vui thế?”_Dương Hạo đem cá và món rau trộn mới vừa mua trong tay đưa cho mẹ hắn, vừa nhìn bộ dạng khóe miệng mỉm cười của mẹ hắn liền biết chắc có chuyện gì vu vơ.

Mẹ Dương vội nhận lấy, giọng nói cũng trở nên đặc biệt nhẹ nhàng_: “Hạo Hạo a, con trở lại thật đúng lúc, mẹ có chuyện này muốn nói với con.”

Mẹ Dương thần bí cười một tiếng, tiện tay đem thức ăn ném đến trên bàn, chỉ vào người phụ nữ trung niên đang ngồi bên trong_: “Dì Trương Tam của con đến, bà ấy muốn giới thiệu cho con một người bạn.”

Dương Hạo vừa nghe, trong lòng chợt giật mình...

Thật là sợ điều gì thì gặp điều đó, hắn lo lắng nhất chính là sau khi trở về ba cô sáu dì sẽ giới thiệu bạn gái cho hắn, hiện tại quả nhiên đã đến!

Trước kia lúc hắn còn không có trở về thì còn có thể nói tránh rằng mình đã có bạn gái, không cần trong nhà quan tâm. Nhưng mà hiện tại hắn dẫn theo Đô Đô trở về, còn dùng cái hình thức này để lấy cớ, chỉ cần hắn còn độc thân một ngày thì người nhà của hắn khẳng định sẽ quan tâm đến hôn sự của hắn.

Chỉ là Dương Hạo không nghĩ đến lại nhanh như vậy...

Dương Hạo không không nghĩ tới cùng người nhà xuất quỷ, nhưng mà hiện tại lúc này rõ ràng không phải thích hợp. Giải trí nông thôn của hắn sắp khai trương, sự nghiệp còn chưa đi vào quỹ đạo, nếu như nói ra, ba mẹ tức giận sinh bệnh, tự mình hai bên đều lo lắng không đầy đủ... Hơn nữa hiện tại Vương Tuấn mặc dù cùng trong nhà quan hệ không tệ, nhưng mà ba mẹ đối với y cũng vẫn duy trì một khoảng cách, cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận bọn họ.

Cho nên hiện tại làm thế nào để từ chối cho tốt?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu Dương Hạo hiện lên rất nhiều suy nghĩ, nét mặt cũng lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Dì Trương Tam người này Dương Hạo cũng biết đến, bà đặc biệt thích làm mai. Không ít người đàn ông độc thân ở xung quanh đây cưới vợ lần hai cũng là do bà làm mối. Miệng bà tuy nhỏ, nhưng lại đặc biệt có thể nói, cho nên hôn sự này một cái lại thành một cái.

Dì Trương Tam mấy tháng trước sau khi nghe nói chuyện của Dương Hạo liền tính toán nói vợ cho hắn, nhưng mà Dương tẩu tử người ta lúc đó nói con trai vừa mới trở về, không muốn nói những thế này, cho nên lần đó liền nhã nhặn từ chối rồi.

Cách đây mấy tháng bà lại nghĩ đến chuyện này, vừa lúc trong nhà người bạn của bà còn có một cô gái trong sạch chưa có xuất giá. Lại nghĩ đến Dương Hạo muốn tài có tài, muốn học vấn có trình độ học vấn, lần này về nhà còn làm ông chủ mở giải trí nông thôn. Mặc dù dẫn theo một đứa con trai nhưng điều kiện này nhà gái muốn gả cho hắn tuyệt đối không ít.

Cho nên sau khi bà cùng cha mẹ nhà gái nói thông suốt vội vàng đến nhà Dương Hạo.

Dì Trương Tam cười: “Dương tẩu tử thật phúc khí, chị nhìn Hạo Hạo nhà chỉ không chỉ là một nhân tài, còn đặc biệt có khả năng. Lần này nếu như thành công, lại cưới được một con dâu tốt về, vậy chị lại càng được hưởng phúc.”

—“Nơi nào a, tôi cũng mong nó nhanh tìm chốn thuộc về. Đàn gái không mong điều kiện thật tốt, chỉ cần hòa thuận với nó và thật lòng tốt với cháu của tôi là được rồi. Chị cũng biết tình huống bây giờ rồi đó, rất nhiều cô gái trước hôn nhân thì nó một kiểu, sau khi kết hôn liền đối với con không tốt, tôi cũng không muốn Đô Đô nhà chúng tôi bị ủy khuất.”—Mặc dù vội vã chuyện chung thân đại sự của con trai, nhưng mà cháu trai bảo bối của mình mẹ Dương vẫn rất thích, cho dù giới thiệu vợ cho Dương Hạo, mẹ Dương vẫn lo lắng cho Đô Đô.

Dì Trương Tam vừa nghe liền khoát tay: “Sẽ không có như thế, cô gái nhà người ta kia rất tốt, lớn lên thanh tú, làm người cũng kiên định, người trong nhà cũng chất phác, Tình huống của Hạo Hạo cô ấy cũng biết, cô ấy đảm bảo tuyệt đối đem Đô Đô là con ruột mà nuôi nấng.”

Hai người mỗi người một câu nói đến vui vẻ, Dương Hạo căn bản không có chỗ xen miệng vào.

Mẹ Dương quay đầu lại, phát hiện con trai đối với chuyện này không phải rất để ý, cho nên mới hỏi ý kiến của hắn: “Hạo Hạo, con xem chuyện này như thế nào?”

Dì Trương Tam hăng hái bưng bưng như vậy, Dương Hạo khẳng định không thể trực tiếp mở miệng nói không, cho nên uyển chuyển cự tuyệt.

Dương Hạo lộ ra vẻ khó xử: “Hảo tâm của dì con nhận, nhưng mà bây giờ giải trí nông thôn muốn khai trương có nhiều việc còn chưa làm xong, làm con vô cùng bận rộn nên hiện tại không có tâm tư cũng như

sức lực để nói chuyện bạn bè, đến lúc đó lạnh nhạt với người ta cũng không nên...”

Dì Trương Tam vừa nghe, nụ cười trên mặt cũng cứng.

Mẹ Dương vừa nghe liền biết không xong, bà cũng là dì Trương Tam mới vừa nói nên tạm thời đồng ý, trước đó cũng không có báo cho Dương Hạo biết. Vốn là cảm thấy nhà gái không tệ lắm, cho nên Dương Hạo sẽ đáp ứng trước khi kết hôn gặp mặt, kết quả điệu bộ này của Dương Hạo chính là không đồng ý...

-“Hạo Hạo a, mới vừa rồi dì Tam giới thiệu, nhà gái cũng không tệ, con trước hết ở nơi nào đó gặp mặt rồi hãy nói đi? Cũng không phải là trực tiếp cùng người ta làm bạn.”_Mẹ Dương cố gắng khuyên Dương Hạo.

-“Mẹ, những chuyện này phải nhìn duyên phận. Chờ con bận rộn xong thì lại nói đến cũng không muộn, không cần gấp gáp bây giờ.”

Dương Hạo thật sự không có biện pháp, thái độ so với trước cũng cường liệt hơn một chút, cho mẹ Dương khuyên cũng không chịu.

Dì Trương Tam là một người đặc biệt biết quan sát sắc mặt người khác, vừa nhìn không khí có cái gì đó không đúng, liền đoán chừng chuyện này sẽ không được, cho nên lập tức hòa giải_: “Hạo Hạo nói rất đúng, nam nhân nên lấy sự nghiệp làm trọng. Huống chi sau này Hạo Hạo phát đạt, còn có rất nhiều cô gái phù hợp. Tôi hôm nay cũng là nóng lòng tới nói một chút, Hạo Hạo cũng đừng để trong lòng, Đây tất cả vẫn là tôn trọng ý nghĩ của hắn, chỉ có thể nói nhà gái không có phúc khí này, chị cũng đừng có ép buộc hắn.”

Mẹ Dương gật đầu nhưng không có nói chuyện, hiển nhiên còn đang nổi nóng.

Dương Hạo đã không phải là lần đầu tiên khước từ rồi. Điều này làm cho bà có chút nôn nóng, hơn nữa mấy ngày qua Dương Hạo lại thường xuyên chạy đến nhà Vương Tuấn, sẽ không phải là?

-“Đúng rồi, tôi còn một số việc, nên đi trước, chị bữa sau lại gặp.”_Dì Trương Tam nói dối liền vội vàng rời đi, đi ra khỏi cổng nhà họ Dương, bà bĩu môi, nhỏ giọng thầm nói_: “Hừ, thật đúng là làm như mình là người giàu có rồi, mở có cái giải trí nông thôn liền cho là giỏi sao, sau này nhìn đền tiền chết người! Cũng là mang theo đứa con riêng mà còn như xoài mới như vậy, cẩn thận sau này ngay cả vợ hai cũng tìm không ra.”

Tiến dì Trương Tam đi, mẹ Dương ngồi ở trên ghế không nói lời nào.

Dương Hạo xấu hổ đứng trước mặt mẹ cũng hắn, cũng không biết nên giải thích như thế nào.

-“Mẹ, dì Trương Tam nói mẹ đừng có hoàn toàn tin tưởng, lời của bà ấy tương đối thêm thắt vào.”

Mặc dù Dương Hạo nói đúng là sự thật, lời của dì Trương Tam thường xuyên cũng chỉ có thể nghe một nửa, nhưng cho dù là vậy, mẹ Dương cũng không có đáp lại Dương Hạo, quay mặt sang một bên.

Dương Hạo bất đắc dĩ tiếp tục mở miệng_: “Mẹ, chuyện sau này con sẽ nói với mẹ nhưng mà hiện tại con quả thật không muốn nói đến bạn gái. Hơn nữa Đô Đô còn nhỏ như vậy, con còn phải suy nghĩ đến cảm nhận của nó.”

Mẹ Dương ngẩng đầu nhìn Dương Hạo, vẻ mặt nghiêm túc.

-“Dương Hạo, con cũng đừng có nói đông nói tây nữa, mẹ hỏi con, có phải con có người trong lòng rồi không?”

49. Chương 49

Mẹ Dương vừa nói như thế, Dương Hạo liền căng thẳng trong lòng, chẳng lẽ mẹ của hắn đã nhìn ra cái gì?

-“Mẹ, không có a... Con hiện tại không muốn lập gia đình.”_Dương Hạo tiếp tục pha trò.

Mẹ Dương căn bản không tin Dương Hạo giải thích, nhìn cố ý che giấu như vậy, trong lòng càng cảm thấy khả nghi.

Nghe đến tên Vương Tuấn, Dương Hạo bị làm cho sợ đến nổi sau lưng ra một thân mồ hôi lạnh.

Mẹ của hắn sẽ không phải là biết hắn cùng Vương Tuấn đi chứ?

Là chính mình cùng Vương Tuấn lộ ra sơ hở chỗ nào sao? Vốn chính là bởi vì sợ ba mẹ hắn đoán được, cho nên hắn mới nghe Vương Tuấn đừng đến tìm hắn. Nhưng mà hiện tại bị mẹ của hắn hỏi như thế, chẳng lẽ là Đô Đô nói lộ miệng?

Trong tay Dương Hạo hiện tại tất cả đều là mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trở nên không tốt lắm, trong lòng tính toán đột lát nữa làm như thế nào để giải thích với ba mẹ hắn làm cho họ có khả năng tiếp nhận lớn nhất. Dù sao chuyện con trai mình là một gay như vậy, ba mẹ khẳng định nhất thời chịu không được...

Mẹ Dương len lén đánh giá sắc mặt biến hóa của Dương Hạo, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

Dương Hạo quả nhiên vẫn gạt bà, khó trách vẫn không muốn tìm vợ.

Mẹ Dương thở dài_: “Hạo Hạo a, mẹ liền nói là con lại gạt mẹ nữa đi, trong lòng con hiện tại có phải vẫn còn nghĩ đến mẹ của Đô Đô hay không? Con nói người cũng đã bỏ đi, duyên phận cũng đã hết còn chưa tính sao?”

Dương Hạo nhất thời tròng to hai mắt.... Tiết tấu này cũng biến hóa đến quá nhanh đi, hắn hoàn toàn

phản ứng không kịp.

Làm sao lại kéo đến người mẹ trống rỗng kia của Đô Đô rồi?

-“Mẹ,.. mẹ nói cái gì vậy?”_May mà trong đầu Dương Hạo vẫn còn duy trì thanh tĩnh, theo nguyên tắc nói ít sai ít, Dương Hạo lấp bắp hỏi tiếp.

Mẹ Dương đứng lên, bà tận tình khuyên bảo Dương Hạo_: “Con phản đối mẹ nói thật có đúng không? Mẹ của Đô Đô thật ra chính là em gái của Vương tổng đi. Năm đó con làm thư ký cho Vương tổng, người ta liền coi trọng con. Nhà Vương tổng có tiền như vậy, cũng khó trách người khác trong nhà không có chịu con.”

-“A..”_Dương Hạo lúc này không dám nói lời nào. Hiển nhiên là mẹ của hắn hoàn toàn nói chệch hướng, mới vừa rồi còn sợ bóng sợ gió một hồi...

Mẹ Dương bắt đầu dĩ lắc đầu_: “Con cùng Vương tổng thân thiết như vậy là muốn thông qua y giữ lại cô gái kia sao? Ai, quả nhiên con cùng ba con giống nhau, đều là một thằng ngốc...”

Vừa nghĩ như vậy, những khúc mắc trong lòng mẹ Dương liền cởi bỏ. Bà đã nói rồi mà, Vương tổng là một ông chủ lớn, cho dù đối với thuộc hạ có tốt hơn nữa, cũng sẽ không đối với Dương Hạo chiếu cố đến như vậy a. Hơn nữa Đô Đô thoát nhìn cùng y rất thân quen, thái độ của Vương Tuấn đối với Đô Đô cũng rất tốt giống như đối với con ruột của mình... Có lẽ cũng bởi vì là con của em gái mình đi.

Trong lòng Dương Hạo lặng lẽ chảy một trận mồ hôi... Mặc dù mẹ của hắn không có đoán ra quan hệ giữa hắn và Vương Tuấn, nhưng mà cái hiểu lầm này cũng thật sự quá lớn đi, chính mình phải làm như thế nào gạt bỏ đi đây.

Thật sự là quá phiền não...

-“Mẹ à, chuyện không phải là như vậy... Vương, Vương tổng chỉ có một người anh, không có em gái. Mẹ của Đô Đô cùng Vương tổng không có quan hệ. Gần đây còn thường xuyên chạy đến chỗ Vương tổng chính là giải thích cho y một vài tình huống ở nơi này. Sau này y muốn ở chỗ này một thời gian, hiểu rõ tình huống ở đây hơn mới là...”

Dương Hạo hoàn toàn chẳng quan tâm đến lời giải thích của mình có hợp lý hay không, có thể tạm thời có thể đi qua được liền đi qua.

-“Ôi chào! Phải không?”_Mẹ Dương vẫn vẻ mặt không tin như cũ nhìn Dương Hạo.

-“Chuyện bạn gái sau này hãy nói đến, mẹ lần trước giữ lại hai vạn đồng hiện tại cho con đi. Hiện tại vừa lúc cần tiền mua đồ.”

Một câu nói này của Dương Hạo đem chuyện mới vừa rồi kéo đi, mẹ Dương thấy Dương Hạo thật sự không muốn nói nên cũng không tiếp tục nói nữa, xoay người đi vào phòng ngủ lấy tiền cho Dương Hạo.

Mặc dù Dương Hạo giải thích, nhưng mà trong lòng mẹ Dương vẫn giống như sương mù, mông lung...

Rốt cuộc là không đúng chỗ nào a?

Dương Hạo thật vất vả mới làm cho qua đi, nhưng mà hiện tại trong lòng cũng không nắm chắc, không biết trước được.

Nếu như lần sau ba mẹ hắn lại hỏi đến nữa, hắn nên làm cái gì bây giờ. Còn có thể tiếp tục làm cho nó qua đi không?

Hắn hiểu được, chuyện của mình và Vương Tuấn sớm muộn gì cũng có một ngày phải nói với người trong nhà, chuyện này không thể vẫn kéo dài như vậy được...

Buổi tối, Đô Đô ngủ ở bên cạnh Dương Hạo, khẽ giương cái miệng nhỏ nhắn, vù vù ngủ say.

Trong đêm tối, Dương Hạo ở trên giường nhẹ nhàng xoay người, sợ động tác quá lớn đánh thức đến con trai.

Hắn tròn tròn mắt nhìn bầu trời đêm, như thế nào cũng ngủ không được an ổn.

Dương Hạo hiện tại đặc biệt phiền não...

Chuyện giải trí nông thôn mặc dù có Trương Hiến cùng Hoàng Nghị giúp đỡ xử lý, nhưng mà vẫn bận rộn không dứt ra được. Hiện tại trong lòng mình lại có tâm sự, lo lắng đến ba mẹ sớm muộn gì cũng có một ngày phát hiện ra chân tướng buộc phải xuất quỹ, hơn nữa còn có cái tai họa ngầm Dịch Thiển cùng Lạc Dục...

Dương Hạo cảm giác đau cả người lẫn đầu...

Cuối cùng thật sự là không chịu nổi, Dương Hạo gửi tin nhắn cho Vương Tuấn.

-“Hôm nay ba mẹ hối thúc em đi thân cận...”

Rất nhanh đối phương liền điện thoại lại, cách một khoảng cách thật xa, Dương Hạo tựa hồ cũng cảm nhận được Vương Tuấn lo lắng.

Đúng là sau khi nhận được tin nhắn kia của Dương Hạo, Vương tổng luôn chứng chạc cùng nôn nóng. Y và Dương Hạo mới vừa hòa hảo chưa đến hai ngày, kết quả lại nghe được chuyện người yêu muốn đi thân cận. Mặc dù biết hẳn không thích nữ, nhưng vừa nghĩ đến có người khác để ý đến Dương Hạo, trong lòng liền dấm chua ngắt trời...

Sau khi nhìn thấy tin nhắn, Vương Tuấn lập tức từ trên giường nhảy dựng lên điện thoại cho Dương Hạo.

Chỉ mới có một tiếng chuông, đối phương liền ngắt máy.

Ngay sau đó y nhận được tin nhắn của Dương Hạo.

-“Đô Đô đang ngủ, đừng làm thức nó. Em không có đồng ý, lấy lệ cho qua rồi.”

Quả nhiên, Dương Hạo đặc biệt hiểu rõ Vương Tuấn, câu cuối cùng kia lập tức nói thẳng đến trọng điểm.

Vương Tuấn lúc này mới bình tĩnh lại, đứng tại chỗ nhắn tin lại cho Dương Hạo_: “Làm sao lại đột nhiên nói đến chuyện này?”

-“Có người làm mai, nhưng mà bị em ngăn lại. Cái này em không quá lo lắng, em lo lắng chính là chuyện của hai ta bị ba mẹ phát hiện thì làm sao bây giờ. Hôm nay mẹ em nói em với anh qua lại quá thân thiết.”

Vương Tuấn hiểu Dương Hạo lo lắng cái gì, đây cũng là nỗi lo lắng của y.

Dương Hạo hiểu thuận, không muốn người nhà khổ sở. Nhưng mà hẳn lại không muốn lừa gạt trong nhà, cho nên chuyện của mình cùng hẳn sớm muộn cũng muốn cùng người nhà hẳn thẳng thắn.

Phía bên mình áp lực còn nhỏ hơn chút, dù sao có Đô Đô, hơn nữa y còn có anh trai. Dương Hạo lại là con một, người nơi này tư tưởng cũng không quá cởi mở, chuyện đồng tính luyến ái đại khái sẽ bị xem như là biến thái. Cho dù ba mẹ Dương Hạo đồng ý, như vậy áp lực sau này cũng rất lớn.

Vương Tuấn hơi suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy hết sức phiền toái.

-“Tìm thời gian thích hợp cùng ba mẹ thẳng thắn đi, hiện tại có Đô Đô rồi áp lực cũng tương đối nhẹ hơn một chút. Em đừng nghĩ đến hướng tiêu cực. Em cũng đừng có cái gì cũng tự mình gánh chịu, còn có anh ở đây, đến lúc đó anh cùng người trong nhà nói chuyện.”

Ánh đèn yếu ớt của di động chiếu vào mặt Dương Hạo, ngón tay trên bàn phím điện thoại chậm rãi di chuyển.

-“Ừm... Em không sao. Mấy ngày nữa sẽ tới tìm anh, anh không có chuyện gì thì đừng tới. Nếu nhớ Đô Đô,

buổi tối anh sẽ để cho con điện thoại cho anh.”

Mặc dù không bỏ được nhưng mà hiện tại cũng thật sự không có cách nào.

Cuối cùng Dương Hạo nhớ ra cái gì đó liền gửi một tin nhắn cho Vương Tuấn.

-“Lúc em không có ở đây chờ cùng Dịch Thiển qua lại, em sẽ ghen!”

Thấy tin nhắn cuối cùng này, Vương Tuấn buồn cười.

Dương Hạo quang minh chính đại tự nhận chính mình ghen quả thực rất khó thấy. Vương Tuấn tưởng tượng đến giọng nói của Dương Hạo, cảm thấy hết sức khả ái.

-“Tuân lệnh, vợ!”

Không nhân cơ hội này đùa giỡn một lần quả thực rất xin lỗi câu “em sẽ ghen” kia của Dương Hạo.

Cầm lấy điện thoại Dương Hạo nở nụ cười, tựa hồ những phiền não mới vừa rồi trong nháy mắt không còn nữa.

Hắn bây giờ không phải là một người, ít nhất còn có Vương Tuấn kề bên hắn.

Ngày khai trương từ từ tới gần, Dương Hạo và Trương Hiểu bọn họ liên tục bận rộn tuyên truyền.

Truyền miệng là một cách quảng cáo dễ lan truyền, chuyện này các thân thích bằng hữu đã sớm có chuẩn bị, lúc đi ra ngoài cùng người nói chuyện phiếm đã giúp Dương Hạo tuyên truyền rồi.

Dĩ nhiên những thứ này không đủ, các thân thích bạn bè tuyên truyền chủ yếu nhằm vào xung quanh bọn họ. Cái Dương Hạo cần không chỉ là những thứ này.

Dương Hạo ở gần bên đường quốc lộ làm một biển quảng cáo, phía trên ghi dòng chữ: “Giải trí nghỉ dưỡng nông thôn XX”, lại có đánh dấu chỉ đường, xe cộ qua lại đều có thể thấy.

Thời điểm mừng một Tết có rất nhiều người đến ngọn núi không xa kia đi lấy Bồ Tát, một nhà Dương Hạo cùng Trương Hiểu bọn họ cầm xấp tờ rơi quảng cáo thật dày đi lên trên núi phát tờ rơi cho người ta.

Ngọn núi kia được xem như là một cảnh khu đặc biệt của huyện Gấm Tân, cho nên không đồng ý cho dán tờ rơi quảng cáo bên trong. Dương Hạo phát tờ rơi cũng chỉ có thể để nhân viên của mình đi phát.

Phát tờ rơi cũng không phải là chuyện dễ dàng, trên chân núi một đường đi một đường phát, có người cầm lấy xem thì tốt, nhưng phần lớn mọi người đều lấy tờ rơi xem như không khí, trực tiếp nhìn cũng không nhìn liền ném vào thùng rác.

Dương Hạo nhìn trong thùng rác đầy tờ rơi, tâm tình khi đó miễn bàn có bao nhiêu mất mát.

Dưới sự kiên trì của Dương Hạo bọn họ, cuối cùng vẫn có không ít người cũng nhìn thấy tờ rơi, liền trong lòng bọn họ hơi vui mừng. Kết quả tại lúc xế chiều cảnh khu phái người đến kéo Dương Hạo bọn họ ra, nói nơi này không cho phát tờ rơi.

Một ngày tiếp tục chạy mười mấy lần một không nói, hiệu quả còn không quá tốt.

Dương Hạo về nhà nằm trên giường động cũng không muốn động, trong lòng cũng có chút mất mát.

Lúc Vương Tuấn gọi điện thoại đến Dương Hạo ngay cả tay cũng nhấc không nổi...

-“Alo...”_Dương Hạo hữu khí vô lực hừ hừ

-“Tại sao vậy? Ngã bệnh sao?”

-“Không phải... Hôm nay đi núi XX phát tờ rơi,.. Hiệu quả không tốt, kết quả còn bị nhân viên quản lý đuổi ra ngoài...”_Giọng nói của Dương Hạo mang theo chút ủy khuất.

-“Đi tắm nước nóng, sau đó ngủ một giấc thật ngon. Chuyện tuyên truyền giao cho anh.”

Dương Hạo gần đây cũng không có cùng Vương Tuấn gặp mặt, vừa lúc công viên sinh thái của Vương Tuấn cũng có một số việc bận rộn, cho nên chuyện bọn họ đi phát tờ rơi Vương Tuấn cũng không biết.

Nghe được thanh âm kia của Dương Hạo, Vương Tuấn thật đau lòng.

Sau khi an ủi một phen, y lập tức gọi điện thoại.

Một cuộc điện thoại của Vương Tuấn hiệu quả so với Dương Hạo bọn họ tốt hơn rất nhiều.

Ngày thứ hai cảnh khu đồng ý cho giải trí nông thôn của Dương Hạo bọn họ chuẩn bị bằng quảng cáo tuyên truyền, thuận tiện xung quanh công viên sinh thái cùng trong huyện thành huyện Gấm Tân cũng có

rất nhiều biển quảng cáo về giải trí nông thôn.

Trương Hiểu sau khi thấy không khỏi cảm thán_: “Quả nhiên có tiền có quyền thật là tốt... Làm việc quảng thực so easy a...”

50. Chương 50

Đã làm xong tất cả khâu chuẩn bị, theo thời gian từng ngày trôi qua, giải trí nông thôn của Dương Hạo rốt cuộc cũng khai trương.

Giải trí nông thôn của Dương Hạo xây không ít phòng, hơn nữa lại là ở trong thôn, nhân sự lúc trước mẹ Dương đã nói xong rồi, ngày đó tới giải trí nông thôn của Dương Hạo tặng lồng hoa, đốt pháo ăn mừng.

Mẹ Dương trong lòng đương nhiên đã có tính toán, tính đại khái số người, ngày đó mở tiệc rượu bày hai mươi mấy cái bàn.

Trước kia ở nông thôn, giải trí nông thôn cũng là loại trong nhà có người làm đầu bếp chính, trò nghề được thông qua, có chỗ để xê chiều chơi mặt chược là có thể khai trương.

Còn chưa đi tới cửa, xa xa liền nhìn thấy từng dãy cây hoa quế trồng chỉnh tề, hai bên có chỗ mảnh đất trống, bên trong nở đầy các loại hoa tươi đủ màu sắc.

Không ít người cũng ở trong lòng khẽ kinh ngạc một phen.

Giải trí nông thôn của Dương Hạo xây dựng có chút cao cấp a...

Hôm nay tới cũng là thân bằng hảo hữu cùng bà con hàng xóm xung quanh nhà Dương Hạo. Mẹ Dương sáng sớm liền đứng ở cửa đón khách, đến buổi trưa giọng nói cũng khàn rồi.

Ba Dương cũng không có nhàn rồi, một mực chào đón khách, hỗ trợ rót nước tìm chỗ người...

Hôm nay người đặc biệt nhiều, Dương Hạo tự mình không có thời gian chiếu cố Đô Đô, liền đem Đô Đô dẫn đến bên cạnh bà ngoại.

Bà ngoại cùng người nhà mẹ đẻ mẹ Dương ngồi ở trong một gian phòng trang nhã, người một nhà ngồi quây quần nói chuyện phiếm cắn hạt dưa.

-“Bà ngoại, hôm nay liền phiền ngoại giúp con trông coi Đô Đô, con bên đây không đủ sức lực.”

Đô Đô ngồi ở bên phải Dương Hạo, hai tay ôm lấy cổ Dương Hạo, miệng nhỏ vểnh lên, tinh thần không tốt lắm.

Bà ngoại dĩ nhiên lập tức đáp ứng, nhìn nhìn tiểu tăng tôn. Ánh mắt bà ngoại cong lên thành một đường, đứng dậy vươn tay ra với Đô Đô_: “Đô Đô, tới bà cố ôm một cái.”

Đô Đô do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay ra.

-“Bà cố.”_Đô Đô chu môi ngoan ngoãn gọi bà ngoại một tiếng.

Bà ngoại vừa ngồi xuống, nhìn Đô Đô trong ngực_: “Đô Đô thoát nhìn sao không có tinh thần vậy? Là tâm trạng không vui sao?”

Dương Hạo lắc đầu_: “Một ngày qua bị cảm, thân thể của nó không thoải mái, không có không vui.”

Đô Đô gật đầu, không nói gì.

Đô Đô bình thường sinh long hoạt hổ gặp người liền cười, hiện tại ngã bệnh rồi cũng không thích nói chuyện, trong ánh mắt cũng mệt mỏi.

-“Vậy đợi lát nữa ăn cơm, ngoại làm cái gì nhẹ nhẹ. Tiểu hài tử ngã bệnh cũng không phải chuyện nhỏ, nếu như Đô Đô không khỏe, Hạo Hạo tối nay con nhớ dẫn nó đi khám thử xem.”_Bà ngoại đau lòng tiểu tăng tôn bảo bối nhà mình, nhịn không được dặn dò Dương Hạo.

-“Tối hôm qua đã khám rồi, hôm nay hạ sốt, chính là tinh thần không tốt lắm, lời của ngoại con nhớ rồi. Hiện tại con phải đi ra ngoài chào hỏi khách khứa liền không thể tiếp đón ngoại cùng mấy dì được.”_Dương Hạo nói xong nhìn các dì cùng mấy anh chị em ngồi quanh bàn tròn một chút, nói vài câu khách sáo liền đi.

Lực chú ý của tất cả mọi người lập tức bị hấp dẫn đến trên người Đô Đô, mấy bà dì cười vui vẻ đùa với Đô Đô.

Đại tỷ của Dương Hạo lột một trái bưởi đưa cho Đô Đô_: “Cục cưng, có ăn bưởi không?”

Đô Đô lắc đầu_: “Bà nói không được ăn đồ lạnh.”

Mẹ của đại tỷ lập tức mở miệng_: “Trẻ con cảm mạo thì không thể ăn đồ lạnh, phải uống nhiều nước ấm. Để ta đi lấy cho bé chút nước ấm.”

Dì cả vốn là ngồi ở bên cạnh Lý Tư Tư, bà vừa đi, Lý Tư Tư đang chơi điện thoại liền ngẩng đầu lên.

Nàng bắt mắt nhìn những thân thích này, trong lòng đặc biệt căm ghét.

Một tháng trước, nàng bị người đàn ông bao dưỡng vứt bỏ. Ngày đó vợ của người đó mang theo một nhóm người tới nhà nàng, đem nàng chặn ở trong nhà chửi mắng to một trận. Cuối cùng còn bị người phụ nữ kia kéo ra ngoài đường lớn liền mắng nàng là tiểu tam tiện nhân lại tát nàng. Lúc ấy có rất nhiều người vây xem, Lý Tư Tư lại phản kháng không được.

Ngày thứ hai người đàn ông kia đã cùng nàng chia tay. Mặc dù nhà cửa, xe đều thuộc về nàng, nhưng kinh tế của nàng từ chỗ đó cũng lập tức bị cắt đứt...

Trong lòng Lý Tư Tư đặc biệt không cam lòng. Nếu nói là bởi vì yêu người đàn ông kia, thì cũng không phải, dù sao tính toán cũng là vì tiền của người đó. Nhưng mà bị người phụ nữ kia nhục nhã, trong lòng nàng vẫn rất khó chịu.

Thân thích bên này cũng đều biết chuyện, nhưng cũng không có người nào đến hỏi thăm nàng chuyện này.

Lý Tư Tư cảm thấy, bọn họ có lẽ là ở sau lưng chê cười mình đâu...

Hôm nay thấy đứa nhỏ kia chỉ cảm mạo nho nhỏ, cả đám người liền bộ dạng cứng muốn chết, trong lòng Lý Tư Tư nhất thời bốc lửa lớn. Quả nhiên người một nhà đều thiên vị Dương Hạo, mình bây giờ thành người cả nhà chê cười, mà Dương Hạo tự mình mở cái giải trí nông thôn làm ông chủ nhỏ, miễn bàn tới mọi người có bao nhiêu yêu thích rồi.

Lý Tư Tư từ nhỏ đã không ưa Dương Hạo, hiện tại ngay cả nhìn thấy Đô Đô cũng cảm thấy đứa nhỏ hư hỏng kia cũng không có gì khả ái, bộ dạng có vẻ bệnh muốn chết không sống được nhìn là đủ rồi.

Nàng bĩu môi, liếc Đô Đô một cái, tiếp tục chơi điện thoại của mình.

Trong gian phòng trang nhã, người người đều nhàn rỗi trò chuyện, Dương Hạo là người chủ trì thế nhưng cũng loay hoay đến quay cuồng.

-“Hạo Hạo, tìm chỗ người cho ta với a..”

-“Hạo Hạo, không còn lá trà nữa”

-“Hạo Hạo, nước nóng ở chỗ nào vậy?”

-“Hạo Hạo, khách đến rồi, là Vương tổng, nhanh lại tiếp đón đi.”

Vương Tuấn còn chưa tới cửa đã bị mẹ Dương nhanh mắt nhìn thấy, bà liền vội vàng gọi Dương Hạo đi ra

ngoài.

Ở nơi này của bọn họ có một ông chủ lớn như vậy tới ủng hộ là hết sức có mặt mũi rồi.

Khí chất của Vương Tuấn quả thực rất cường đại. Y vừa đi đến cửa liền hấp dẫn tầm mắt của rất nhiều người, không ít người sau khi thấy Vương Tuấn cũng bắt đầu nhỏ giọng thăm dò, hỏi thăm thân phận của nhân vật có lai lịch không nhỏ này.

Có người trước kia ở trên TV từng gặp qua bản tin thông báo của công viên sinh thái, lập tức nhận ra là vị ông chủ kia. Sau khi biết được sự thật này, rất nhiều người cũng sợ ngây người.

Nhân mạch của Dương Hạo cũng quá rộng đi! Ông chủ lớn như vậy cũng biết!

Vương Tuấn là Lâm Giản đi cùng tới. Lâm Giản đầu tiên đi tới chỗ mẹ Dương, cùng bà chào hỏi, sau đó đem quà của Vương Tuấn đưa cho mẹ Dương.

Chỉ cần có cơ hội có thể tạo niềm vui lấy lòng mẹ vợ, Vương tổng dĩ nhiên sẽ không bỏ qua.

Mà ở trong một đám người xa lạ, Vương Tuấn còn lại đang tìm kiếm bóng dáng Dương Hạo.

Dương Hạo sau khi nghe được mẹ gọi hắn, lập tức liền chạy ra.

Dương Hạo cũng chú ý đến rất nhiều người đang âm thầm đánh giá Vương Tuấn, liền làm giống như đối với những người khác đối đãi như nhau, nhiệt tình tiếp đãi_: “Vương tổng tới rồi, thật là hiếm thấy, đi với tôi vào bên trong ngồi.”

Nhìn Dương Hạo cùng chính mình khách khí, Vương Tuấn nín cười, bình tĩnh gật đầu_: “Ừm, tạm thời có chút chuyện nên tới chậm một chút.”

Vốn là Vương Tuấn cùng những người nơi này cũng không quen thuộc, đến sớm cũng nhàm chán. Y biết Dương Hạo sẽ rất bận rộn, cũng không thể bởi vì bận tâm chính mình mà trì hoãn thời gian của hắn.

Dương Hạo trực tiếp mang theo Vương Tuấn đến gian phòng của bà ngoại bọn họ.

Trên đường nói với y_: “Cùng bà ngoại của em một bàn đi, cùng là người trong nhà không cần quá khách khí, dù sao...”

Dù sao sau này cũng sẽ gặp mặt, còn không bằng sớm trông thấy một chút.

Dĩ nhiên hiểu được ý tứ của Dương Hạo, hiểu rõ cười một tiếng_: “Yên tâm, anh hiểu được mà.”

-“Đúng rồi, Đô Đô cũng ở trong phòng kia, đợi lát nữa ăn cơm anh chăm sóc con.”

-“Con hạ sốt chưa?”

-“Hạ rồi, nhưng mà còn không thể ăn đồ dầu mỡ, cá và trứng cũng đừng cho con ăn.”

-“Ừm.”

Dương Hạo dẫn Vương Tuấn đến trong phòng, giới thiệu một phen cho mấy người_: “Vị này là ông chủ của con Vương tổng, đại tỷ mọi người giúp chào hỏi một chút...”_Sau đó Dương Hạo giới thiệu cho Vương Tuấn từng người một trong nhà.

Vương Tuấn vừa tuần tú lịch sự lại vừa khí độ bất phàm, trên mặt còn mang theo nụ cười khiêm tốn, người một phòng đối với Vương tổng đặc biệt tốt.

Lý Tư Tư gương mặt len lén đánh giá Vương Tuấn, này không nhìn còn đỡ, vừa nhìn liền giống như trúng độc, một chút cũng không dời mắt được.

Vương tổng này diện mạo đặc biệt đẹp trai không nói, thoát nhìn bộ dạng còn đặc biệt có tiền.

Mới vừa mất đi một kim chủ, trong lòng Lý Tư Tư liền có suy nghĩ kia của nàng.

Vương Tuấn sau khi cùng bà ngoại và các dì của Dương Hạo chào hỏi liền lập tức nhìn đến con trai bảo bối của mình.

Đô Đô lúc trước vẫn buồn bã ủ rũ sau khi nhìn thấy cha mình liền lập tức ngồi dậy, ánh mắt trong nháy mắt cũng tựa hồ trở nên sáng lên.

-“Chú Vương!”_Nói xong còn vươn tay ra muốn Vương Tuấn ôm một cái.

Vương Tuấn dĩ nhiên lập tức nghênh đón, đem Đô Đô ôm tới_: “Cảm mạo đã đỡ hơn chưa?”

Tiếp theo Vương Tuấn dùng trán của mình dán vào trán Đô Đô, muốn thử xem Đô Đô hiện tại có phải còn nóng lên hay không.

-“Ngày hôm qua đi bệnh viện chích rồi. Baba nói hôm nay không còn nóng lên nữa.”_Đô Đô nói rõ ràng cho Vương Tuấn biết, sau đó còn làm nũng ở trong lòng Vương Tuấn cọ cọ_: “Ngày hôm qua chích cái

mông đau.”

Vương Tuấn cười bộ dạng giúp bé xoa một cái_: “Xoa xoa liền hết đau.”

Đô Đô mới vừa rồi không làm sao nói chuyện đột nhiên lại sôi nổi lên, còn cùng vị Vương tổng vừa tới này thân thiết như vậy, một đám thân thích cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

-“Đô Đô, bà cố ôm có được không, chú Vương ôm con đợi lát nữa ăn cơm sẽ không tiền.”_Bà ngoại cảm thấy Vương Tuấn là khách, Đô Đô nhà mình lại kề cận y như vậy tóm lại cũng không tốt, cho nên thử thăm dò hỏi Đô Đô.

Kết quả Đô Đô còn chưa mở miệng, Vương Tuấn liền cười nhả nhận từ chối_: “Không có chuyện gì, Đô Đô từ nhỏ liền ở bên cạnh cháu lớn lên. Nhiều năm như vậy, nếu như tiểu bắt điểm này không quán cháu còn không quen đâu.”

Một câu của Vương Tuấn xóa đi băn khoăn của mọi người, trong lòng đại khái cũng hiểu, đoán chừng mối quan hệ của Dương Hạo cùng Vương tổng rất tốt.

Vương Tuấn xử sự cũng rất được lòng, hơn nữa vì sau này có thể được mọi người tiếp nhận, Vương Tuấn cũng tốn đủ tâm tư cùng người nhà của Dương Hạo chung đụng. Rất nhanh bà ngoại bọn họ cũng không có đối với Vương Tuấn xa lạ như lúc trước nữa.

Hơn nữa từ trong miệng bọn họ, Vương Tuấn còn biết không ít chuyện thú vị của Dương Hạo lúc còn bé trước kia.

Lý Tư Tư cũng không có chơi điện thoại nữa, uốn ngực hóp bụng, ngồi đặc biệt đoan trang, trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhẹ nhàng.

Mỗi lần nàng lơ đãng nhìn ra phía bên bà ngoài kia, thật ra là đang quan sát nhất cử nhất động của Vương Tuấn.

Nơi này liền chỉ có một mình nàng là nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, nàng không tin là Vương Tuấn không chú ý tới nàng.

Nhưng mà tựa hồ bởi vì người khác quán lấy Vương Tuấn hỏi han, Vương Tuấn vẫn chưa cùng nàng nói chuyện nhiều.

Lý Tư Tư có chút nóng nảy, liền theo mọi người cùng nhau chủ động cùng Vương Tuấn bắt chuyện.

Đại tỷ chú ý đến động tác của Lý Tư Tư, nàng phỉu Lý Tư Tư một cái, quay đầu cùng mẹ nàng đối mắt, quả nhiên thấy trên mặt mẹ mình cũng là vẻ mặt khinh bỉ.

Lý Tư Tư này chỉ sợ là đối với Vương tống có ý đồ khác a...

51. Chương 51

Lý Tư Tư quanh co lòng vòng hỏi thăm tình huống của Vương Tuấn, nhưng mà thân thích quá nhiều không biết làm sao. Mỗi lần nàng muốn hỏi thăm điều gì, liền bị câu hỏi của những người khác chuyển hướng rồi.

Nàng cũng không nên trực tiếp hỏi thăm số điện thoại của người ta. Nhưng mà cũng may bởi vì kinh nghiệm nhiều năm làm tiểu tam, có thể nhẫn nhịn lắng lắng chờ đợi thời cơ đến.

Lý Tư Tư đối với mình rất có lòng tin. Nàng lúc trước cùng cái vị ngân hàng kia đi theo lâu dài. Người như vậy nàng có thể leo lên được, còn không sợ trèo lên Vương Tuấn được sao.

Lý Tư Tư miệng nhỏ uống từng ngụm nước, ánh nhìn thỉnh thoảng quét mắt một vòng quanh Vương Tuấn.

Vương Tuấn ngồi ở bên cạnh bà ngoại Dương Hạo, vẫn đùa với con của mình, cùng mấy bà dì vừa nói vừa cười, chỉ là không có phản ứng với Lý Tư Tư.

Người như Lý Tư Tư y đã gặp nhiều rồi, mặc dù Lý Tư Tư hôm nay vẫn còn có thể kín đáo hơn, như Vương Tuấn vẫn như cũ một cái liền có thể nhìn ra tâm tư của nàng.

Rất nhanh liền khai tiệc, Đô Đô ngoan ngoãn ngồi vào vị trí của mình, trong miệng cao hứng hô lên_: “Ăn cơm thôi.”

Bà ngoại đem chén đã xới cơm để trước mặt Đô Đô, Vương Tuấn liền đem đồ uống đưa cho mọi người.

Những người khác không biết quan hệ giữa Dương Hạo cùng Vương Tuấn, đều đem Vương Tuấn làm khách nhân tôn quý. Đại tỷ vừa nhìn thấy Vương Tuấn lấy đồ uống cho mọi người, vội vàng đứng dậy_: “Vương tống ngài ngồi xuống, ngài là khách, những thứ này để chúng ta đi.”

Vương Tuấn không có đồng ý, cười_: “Không sao, như vậy mọi người đem tôi là người ngoài rồi.”

Thật ra thì Vương Tuấn muốn nói, thật ra đều là người một nhà cả.

Nhưng mà tạm thời không phải lúc, bây giờ chỉ có thể làm những thứ này, cũng là vì cho người nhà Dương Hạo lưu lại ấn tượng tốt. Lúc ấy còn có thể khuyên nhủ cha mẹ Dương Hạo, không phản đối bọn họ là được.

Hôm nay có cha mình theo bên cạnh, Đô Đô làm tiểu chủ nhân đặc biệt nghe lời, ngoại trừ gấp thức ăn cho cha, còn chủ động xới cơm cho cha.

Sau khi khai tiệc, Dương Hạo còn phải đi mỗi bàn chào mời. Lúc đến bàn của Vương Tuấn bọn họ, thấy Vương Tuấn cùng người nhà ở chung cũng không tệ lắm, trong lòng cũng yên tâm không ít.

-“Bà ngoại, dì cả, dì hai, ... đại tỷ, nhị tỷ, mọi người ăn ngon miệng, hmm..., Vương tổng cũng vậy, đều là người một nhà, đừng khách khí.”

Vương Tuấn thấy Dương Hạo giả bộ dạng cùng mình khách khí, cũng hướng hân gật đầu_: “Ta cũng tùy ý.”

Nói xong thừa dịp mọi người không để ý, hướng vợ y nở nụ cười câu dẫn người.

Dương Hạo liếc y một cái, ý bảo y hảo hảo thể hiện, sau đó liền đi đến những bàn khác.

Sau khi ăn cơm xong, bà ngoại bọn họ muốn dẫn theo Đô Đô. Vương Tuấn muốn cùng con trai ở chung lâu thêm một lát, liền lấy cớ Đô Đô cảm mạo nói muốn dẫn bé đến bệnh viện khám thử.

Bà ngoại có chút do dự_: “Cái này thật quá làm phiền đến cậu.”

Mặc dù Đô Đô cùng Vương Tuấn thoát nhìn rất thân thiết, nhưng dù sao cùng y cũng không có quan hệ máu mủ gì, Đô Đô kề cận Vương Tuấn như thế vốn không tốt lắm.

Vương Tuấn giải thích_: “Bà ngoại yên tâm, chớ xem cháu là người ngoài. Đô Đô là cháu nhìn từ nhỏ đến lớn, thân thể của nó vẫn luôn không được tốt lắm, bị cảm cũng dễ dàng tái phát. Cháu dẫn nó đi khám thử, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Vừa lúc Dương Hạo đi tới, liền mở miệng_: “Vậy thì phiền toái Vương tổng rồi. Tôi hôm nay cũng không rảnh, anh liền dẫn Đô Đô đi khám một cái xem thử ra sao.”

Dương Hạo nói như vậy, bà ngoại mới yên tâm, trong lòng suy nghĩ, Vương tổng này cũng không tệ lắm.

Sau khi Vương Tuấn đi, bà ngoại cùng đám người đại tỷ bọn họ vây quanh nói chuyện phiếm, cũng khen Vương Tuấn làm người thật hào phóng, không có sĩ diện, suy nghĩ cũng chu đáo.

Vương Tuấn dẫn Đô Đô đi bệnh viện để bác sĩ khám, xác định chỉ cần sau khi uống ấy phần thuốc là không thành vấn đề, liền dẫn theo Đô Đô đi công viên trò chơi một vòng.

Lúc đi ngang qua cổng nhà trẻ, gặp nhóm trẻ con đang tan học, Đô Đô sau khi thấy liền chỉ vào cổng lớn

nhà trẻ nói_: “Cha, thật nhiều ca ca, tỷ tỷ.”

-“Đúng vậy, nơi này là nhà trẻ, sau này bảo bối cũng sẽ đi học, có thể cùng rất nhiều bạn nhỏ cùng nhau chơi đùa.”

Đô Đô mong đợi cười lên_: “Có thật không, cha, con muốn đi nhà trẻ.”

Vương Tuấn gật đầu_: “Rất nhanh sẽ được thôi.”

Đô Đô đi học đúng là một vấn đề. Thời điểm đến tháng chín thì phải đưa bé đến trường học rồi.

Nhưng mà vừa nghĩ Dương Hạo nói với y, lúc Đô Đô xảy ra ngoài ý muốn bị bắt cóc vẫn là tại trường học, Vương Tuấn giận tái mặt.

Ăn cơm trưa xong, không ít người liền đi vào trong gian phòng bắt đầu chơi mạt chược. Dương hạo vốn là mở giải trí nông thôn, nên những thứ này căn bản là không thiếu.

Hắn mời một ít công nhân lao động giản đơn, rót nước pha trà... Thật không cần đến hắn quan tâm.

Một mỗi tối trưa Dương Hạo rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một chút.

Dương Hạo đang uống nước giải khát, từ sáng đến trưa nói quá nhiều, nước cũng không kịp uống một ngụm.

-“Hạo Hạo, hôm nay mệt đến chết sao?”

Dương Hạo xoay người lại, nhìn thấy người đến là đại tỷ vội vàng đứng dậy.

-“Tạm ổn, cũng không phải là mệt chết.”

Đại tỷ đưa tay đè xuống, để cho hắn đừng làm việc, sau đó kéo băng ghế ngồi xuống bên cạnh hắn, hỏi một chút chuyện về giải trí nông thôn.

Tiếp theo đại tỷ nhìn bên cạnh xem thử, nhỏ giọng nói với Dương Hạo_: “ Em nói Vương tổng kia để ý một chút, Lý Tư Tư đại khái có ý gì đó đối với y.”

Đột nhiên nghe đến chị họ có ý đồ đối với bạn trai của mình, Dương Hạo nghi hoặc_: “Là sao?”

-“Trước đó không lâu, nàng bị lão nam nhân vứt bỏ, hôm nay lại thấy Vương tổng đại khái là muốn trèo lên. Lúc trước khi ăn cơm có quá nhiều người nên nàng không tiện mở miệng, đại khái muộn tý nữa sẽ tới hỏi thăm em chuyện của Vương tổng.”

Dương Hạo cũng rõ ràng chị họ mình là hạng người gì, đại tỷ vừa nói như thế, hẳn cũng chú ý trong lòng.

-“Được, chuyện này em nhớ kỹ, cảm ơn đại tỷ.”

Đại tỷ cười cười_: “Người này quả nhiên thật không biết xấu hổ...”

Dương Hạo miễn cưỡng cười cười, tâm tình có chút phức tạp.

Mặc dù biết Vương Tuấn diện mạo đẹp trai, nhưng mà chị họ vừa nhìn liền thích, hẳn trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Vừa nghĩ đến mình còn tình địch là Dịch Thiển, Dương Hạo cảm thấy chính mình muốn không ăn giấm cũng thật quá khó khăn a.

Xế chiều rất nhiều thân thích cũng đi trở về, Lý Tư Tư một chút cũng không ngồi yên, không yên lòng nhìn đồng nhìn tây.

Nàng nhìn mẹ Dương hiện tại ở không, liền đi tới.

Lý Tư Tư sửa sang lại tóc của mình, cười mỉm hỏi_: “Dì Tư, hết bận rồi à.”

Mẹ Dương có chút giật mình, Lý Tư Tư người này bình thường sẽ vô cùng kiêu ngạo, làm sao đột nhiên lại trở nên khách khí như vậy?

Mẹ Dương gật đầu_: “Coi như là đã giúp đỡ xong rồi, làm sao vậy Lý Tư Tư, có chuyện gì vậy?”

Mẹ Dương biết Lý Tư Tư như vậy, tuyệt đối là có chuyện muốn cầu cạnh bà.

Quả nhiên là mẹ Dương đoán không có sai, Lý Tư Tư đem mẹ Dương kéo qua một bên, nhỏ giọng hỏi_: “Dì Tư, số điện thoại của Vương tổng dì có không? Hôm nay cùng y nói chuyện có nói đến chuyện rau dưa xanh sạch. Con có một người cũng làm cái này, Vương tổng có hứng thú về nó. Nhưng mà khi đó đang dùng cơm, cũng không có lưu lại số điện thoại. Ai biết sau khi ăn cơm xong, Vương tổng liền dẫn Đồ Đồ đi đến bệnh viện. Bạn của con vừa mới hỏi chuyện này, con lại không liên lạc được với Vương tổng. Vậy thì, nếu dì có số điện thoại cho con được không?”

Mẹ Dương nhìn Lý Tư Tư_: “Như vậy sao... Nhưng mà số điện thoại của Vương tổng, dì không có.”

Mẹ Dương vừa nghe cũng biết Lý Tư Tư đang nói láo, không nói nàng làm gì biết đến chuyện làm rau dưa xanh sạch. Bạn của nàng nếu muốn hợp tác với Vương tổng còn có thể không lưu lại số điện thoại sao.

Lý Tư Tư thấy chỗ dì Tư hỏi cũng không ra, bĩu môi không nói hai lời liền rời đi.

Lý Tư Tư thật ra vô cùng không muốn đi nói chuyện với Dương Hạo, nhưng bây giờ có số điện thoại của Vương tổng chỉ có Dương Hạo.

Cuối cùng nàng vẫn là bất đắc dĩ đi tìm Dương Hạo.

Lý Tư Tư trên mặt tràn đầy nụ cười_: “Hạo Hạo a.”

Bình thường nàng cùng Dương Hạo không có làm sao mà nhẹ nhàng nói chuyện với nhau, cho nên hiện tại nụ cười trên mặt cũng có vẻ đặc biệt cương cứng.

Dương Hạo thấy Lý Tư Tư, lập tức nghĩ đến lời lúc trước của đại tỷ.

Quả nhiên là tìm đến.

-“Làm sao vậy nhị tỷ?”_Dương Hạo giả bộ không hiểu.

-“À, cũng không có gì, chính là số điện thoại của Vương tổng có thể cho ta được không? Một người bạn của ta cũng là làm công viên sinh thái nên muốn tìm y làm quen một chút.”

Dương Hạo nở nụ cười_: “Cái này sao, không thành vấn đề, để ta đi tìm thử xem.”

Lý Tư Tư vừa nghe, âm thầm cười cười, Dương Hạo này không có đại não vẫn là rất dễ dụ dỗ.

Dương Hạo ở trên điện thoại lật đến lật lui, tìm thật lâu. Lý Tư Tư ở một bên chờ rất nóng nảy_: “Tìm được chưa Hạo Hạo?”

Nàng đưa cổ qua, muốn nhìn điện thoại của Dương Hạo.

Dương Hạo lập tức đứng lên_: “Tìm được rồi, là cái này.”

Dương Hạo xích ra một chút, khiến cho Lý Tư Tư suýt tý bị té, bộ ngực của nàng khê phập phồng, hiển

nhiên là có chút khó chịu.

Nhưng mà nàng vẫn nhin không nóng giận, mặt giả vờ cười_: “Đến, đưa ta nhìn xem thử.”

Dương Hạo không có nghe nàng, trực tiếp đọc số cho nàng.

Lý Tư Tư vội vàng nhớ kỹ, số điện thoại có được xong liền xoay người rời đi.

Dương Hạo nhìn bóng lưng Lý Tư Tư cười, sau đó hẩn lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Vương Tuấn.

-“Vương tổng, gần đây số đào hoa rất tốt nha.”

Thấy tin nhắn này Vương Tuấn có chút giải thích không được.

Trong lòng rất nghi ngờ, Dương Hạo là làm sao thế này? Hay là Dịch Thiển lại đi quấy rối hẩn?

52. Chương 52

Lý Tư Tư lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, vẫn như cũ không có tin nhắn trả lời.

Sau khi từ nhà Dương Hạo trở về, nàng liền lập tức nhắn tin cho Vương Tuấn. Ngày hôm đó, Vương Tuấn cũng không có nhắn lại cho nàng.

Lý Tư Tư lúc ấy nghĩ đại khái là Vương Tuấn không có nhìn thấy, nên cách hai ngày sau nàng lại nhắn một tin. Sợ Vương Tuấn nghĩ không ra, nàng còn đặc biệt nói rõ là mình lúc ở tiệc rượu nhà Dương Hạo cùng y quen biết.

Chỉ là đã đợi cả ngày, vẫn không có tin nhắn trả lời như lúc trước.

Lý Tư Tư đứng ở bên cạnh cái gương tại nhà mình, nhìn gương mặt xinh đẹp của chính mình bên trong, đem mái tóc đen toàn bộ vuốt sang bên trái, đắc ý cười với cái gương.

-“Tít... tít...”

Nghe tiếng âm điện thoại, nụ cười trên mặt Lý Tư Tư càng hiện ra rõ ràng, chuẩn bị tùy thời ngọt ngào nói chuyện cùng Vương tổng.

Sau mấy tiếng âm, đối phương nghe máy.

-“Alo, xin chào.”_Một giọng nam trong trẻo từ ống nghe truyền đến.

Mặc dù thời gian cùng Vương Tuấn tiếp xúc chỉ có một canh giờ ngắn như vậy, nhưng Lý Tư Tư một chút liền đã biết cái thanh âm này không phải là của Vương Tuấn.

Nụ cười trên mặt Lý Tư Tư trong nháy mắt cứng đờ, có chút mất tự nhiên hỏi_: “Xin chào.. Tôi, tôi tìm Vương tổng.”

-“Thật xin lỗi, hiện tại Vương tổng không có ở đây. Nếu chị muốn cùng sếp bàn bạc công việc có thể để lại cái hẹn. Nếu như không phải là chuyện gấp, chị cũng có thể trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ báo lại với sếp.”

Lý Tư Tư hoàn toàn ngây ngẩn cả người, lời nói theo công thức này là như thế nào?

Dương Hạo cho số điện thoại của Vương Tuấn vậy tại sao thư ký của y lại nghe máy?

Mặc dù là bị hãm hại, nhưng làm một tiểu tam đủ tư cách, từng có kinh nghiệm nhiều lần lúng túng, Lý Tư Tư vẫn bình tĩnh như cũ bắt đầu bịa chuyện.

-“Tôi vốn là muốn tìm Vương tổng bàn một ít chuyện công viên sinh thái, nếu Vương tổng không có ở đây, tôi hôm nào lại điện đến.”

Đợi sau khi Lâm Giản nói xong chữ “Được” kia, Lý Tư Tư dứt khoát cúp điện thoại.

Hiện tại điện thoại là thư ký nghe máy, như vậy lúc trước nàng gửi tin nhắn là bị người nào thấy được?

Khó trách tin nhắn gửi đi đều không có trả lời, sợ là Vương Tuấn căn bản là không thấy được đi!

Lý Tư Tư hung hăng cắn môi mình, trong mắt sắp toát ra lửa.

Dương Hạo, tên khốn kiếp kia lại hại nàng!! Bảo sao tên khốn kiếp kia sao lại có làm như vậy.

Lúc này ở trong gương, mặt của Lý Tư Tư đã hoàn toàn đen lại, không còn bộ dạng ngọt ngào mới vừa nãy.

Lý Tư Tư nổi trận lôi đình vội vàng điện thoại cho Dương Hạo.

Dương Hạo xây giải trí nông thôn có rất nhiều người đều biết đến. Ngày thứ hai sau khi khai trương, ở

xung quanh liền có không ít người tới ủng hộ.

Lý Tư Tư điện thoại tới đúng lúc tám giờ tối, giải trí nông thôn của Dương Hạo vừa đón một nhóm khách tới dùng cơm.

Nhóm khách này là một đám lãnh đạo ở trên huyện, ngồi ở vị trí cao kia chính là Vương Tuấn mà Lý Tư Tư muốn tìm.

Bởi vì giải trí nông thôn vừa khai trương, tất cả còn thuộc về giai đoạn thăm dò, Dương Hạo mời mấy cái công nhân lao động phổ thông, chỉ mời hai đầu bếp.

Bởi vì một ít món ăn đặc sắc cần phải đầu bếp chuyên nghiệp mới có thể làm được, còn hẳn với ba hẳn, thì tài nấu nướng của hai người cũng tốt liền chuẩn bị một ít món ăn không quá phức tạp.

Lúc này Dương Hạo đang ở trong phòng bếp bận rộn, căn bản không nghe thấy điện thoại của Lý Tư Tư.

Mà Trương Hiểu cùng Hoàng Nghị toàn quyền chịu trách nhiệm phục vụ hậu cần, còn lại là bận rộn rót nước pha trà cho những vị lãnh đạo kia.

Ngồi ở bên phải Vương Tuấn chính là bí thư huyện ủy. Hôm nay công viên sinh thái bắt đầu khởi công xây dựng, trong huyện tất nhiên cũng muốn tới ăn mừng.

Vốn là bọn họ muốn mời Vương Tuấn đi nhà hàng xa hoa nhất ở trong huyện, nào ngờ đến, Vương tổng lại nói muốn đến giải trí nông thôn mới khai trương một lần.

Dĩ nhiên, nơi này Vương Tuấn là lớn nhất, y nói cái gì chính là cái đấy. Một nhóm người liền lái *xe công** đi tới giải trí nông thôn của Dương Hạo ăn cơm tối

** xe công = xe nhà nước = xe biển số xanh ở nước mình đó.*

Nếu như lúc trước tất cả mọi người vẫn còn không rõ chuyện gì xảy ra, thì khi thấy tiểu nhi tử của ông chủ vui mừng nhào tới trên người Vương Tuấn gọi chú, mọi người ở đây liền đại khái hiểu rõ.

Sau khi món ăn đem lên đầy đủ, Dương Hạo là ông chủ dĩ nhiên phải cùng những vị khách nói vài lời khách sáo.

Những vị lãnh đạo thấy ông chủ nhỏ miệng lưỡi lưu loát, nói chuyện cũng dễ nghe, hơn nữa lại có tầng quan hệ kia với Vương Tuấn, nên cả đám đều khen ông chủ Dương Hạo này không tệ, sau này khẳng định sẽ tới ủng hộ sinh ý.

Dương Hạo thật ra không quá giỏi về việc cùng những đại nhân vật này giao tiếp, nhưng mà bây giờ mở giải trí nông thôn, dĩ nhiên liền không thể tránh được phải nói vài lời khách sáo.

Nói đơn giản hai câu Dương Hạo liền đi ra, thời gian còn lại là để cho Vương Tuấn đi xã giao việc của y.

Trương Hiểu chớp mắt với Dương Hạo, cười nói_: “Vương tổng cũng rất chiều cổ việc làm ăn của giải trí nông thôn a.”

Giải trí nông thôn mới khai trương sợ nhất là không có sinh ý. Hơn nữa lúc trước xài nhiều tiền như vậy, Dương Hạo áp lực cũng rất lớn.

Vạn sự khởi đầu nan. Nếu như ban đầu không thuận lợi, vậy đối với sự phát triển sau này cũng đủ kích rất lớn.

Ngày thứ hai sau khai trương, Dương Hạo nhận một bàn tiệc nhỏ năm người. Hai ngày sau cũng có khách, nhưng mà không coi là quá nhiều.

Hôm nay một bàn của Vương Tuấn xem như là nhiều người nhất sau khi khai trương. Mặc dù là dính chút quang của Vương Tuấn, nhưng mà đối với Dương Hạo cũng là một khách lệ không nhỏ. Hơn nữa có nhiều quan chức đến như vậy, ở xung quanh đại khái có không ít người đều biết đến. Mọi người truyền miệng, danh tiếng giải trí nông thôn của hắn cũng chậm chậm cũng được định ra.

Dương Hạo rảnh rồi lấy điện thoại ra xem giờ, lúc này mới phát hiện Lý Tư Tư điện cho hắn rất nhiều lần.

Gọi nhiều lần như vậy mình đều không có nghe máy, Dương Hạo nghĩ thâm, hiện tại Lý Tư Tư đại khái đã tức điên lên.

Dương Hạo đi ra khỏi phòng, đứng ở dưới tàng cây bên cạnh sân hoa quế, gọi lại cho Lý Tư Tư.

Qua thật lâu đối phương mới nghe điện thoại, vừa mở miệng giọng nói cũng rất nặng nề.

-“Gọi nhiều lần như vậy cũng không nghe máy, mày làm gì vậy hả?!”_Lý Tư Tư thật ra cũng thường xuyên mắng người khác, hỏi Dương Hạo không nghe điện thoại có phải hay không đã chết rồi nghe không được. Nhưng mà nhất định còn không dám vạch mặt, nên không có dám nói ra.

Dương Hạo vừa nghe hỏa khí của Lý Tư Tư lớn như vậy, xem ra nàng đại khái đã phát hiện được dây số hắn cho không phải số điện thoại riêng của Vương Tuấn.

Dương Hạo làm như không cảm nhận được Lý Tư Tư tức giận, cười giải thích_: “Mới vừa rồi có khách đến, ta đi xào thức ăn. Ở trong phòng bếp tạp âm lớn nên không nghe được, làm sao vậy nhị tỷ? Có việc gấp sao?”

Đều nói đưa tay ra không có đánh người có khuôn mặt tươi cười, Dương Hạo như vậy giải thích cho Lý Tư Tư. Lý Tư Tư cũng không dám cố tình gây sự, trong bụng nổi giận ghen không phát ra được.

Nàng buồn bực, thanh âm hờn dỗi mở miệng_: “Không phải là có việc gấp gì, chính là muốn hỏi cậu một chút, số điện thoại của Vương tổng lần trước cậu đưa cho ta tại sao lại là số của thư ký? Cậu có phải muốn đùa giỡn nhị tỷ cậu không? Nếu không muốn cho cứ nói thẳng.”

Dương Hạo vừa nghe quả nhiên là giống như hấn nghĩ.

-“Không có a. Nhị tỷ hiểu lầm rồi, cái kia chính là số điện thoại của Vương tổng. Y khi bàn chuyện làm ăn đều là dùng dãy số kia.”

Lý Tư Tư tức giận_: “Ai bảo cậu cho ta cái số đó, số điện thoại làm việc ta không liên lạc được với y!”

Dương Hạo giả bộ không hiểu_: “Nhị tỷ không phải nói bạn của mình muốn cùng y bàn chuyện công viên sinh thái sao? Gọi điện qua thư ký chuyển lại cho Vương tổng. Nhị tỷ không muốn dãy số này, chẳng lẽ muốn cái khác?”

Lý Tư Tư bị Dương Hạo làm ghen nói không nên lời, nàng biết mới vừa rồi mình nói lỡ miệng.

Lúc ấy chính nàng lừa gạt Dương Hạo nói có bạn muốn tìm Vương Tuấn bàn chuyện làm ăn muốn có số điện thoại, theo lý thuyết Dương Hạo cho số điện thoại này của y không sai.

Nhưng mà, nàng cần cái dãy số kia có ích lợi gì!!! Nàng muốn căn bản chính là số điện thoại riêng của Vương Tuấn.

Lý Tư Tư vốn kìm nén bực bội, hiện tại lại bị Dương Hạo làm cho không có mặt mũi tiếp tục hỏi điện thoại. Câu cuối cùng của Dương Hạo kia cũng nghi ngờ cũng hỏi ra rồi, hiển nhiên là biết quyết định trong lòng của nàng rồi.

-“Không có chuyện gì, ta hiện tại có chút việc, tắt máy đây.”_Lý Tư Tư mặt lạnh cúp máy, lồng ngực mãnh liệt phập phồng.

Không nghĩ tới, nàng cứ nhiên bị Dương Hạo bố trí một phen.

Dương Hạo tắt điện thoại của Lý Tư Tư, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Nhị tỷ này bình thường mọi người khuyên bảo nàng không nghe, muốn đi làm tiểu tam thông đồng với đàn ông có tiền. Hiện tại bị vứt bỏ lại không an phận, còn đánh chủ ý đến Vương Tuấn. Bình thường có thể nào cũng nhận nhịn, nhưng hiện tại khẳng định không thể nào tiếp tục nhịn được nữa.

Quan hệ thân thích là mắc xích với nhau, người đối với mình tốt, mình mới có thể toàn tâm toàn ý đối với họ. Cái loại mặt nóng dán mông lạnh này, kết quả còn bị người khác ghét bỏ, Dương Hạo tuyệt đối sẽ không làm.

Nên đến thời điểm phản kích, hắn sẽ không nhẫn nhịn.

Dương Hạo biết mình nói lời kia, Lý Tư Tư đại khái sẽ không dám quẩn lấy Vương Tuấn nữa. Nếu như chuyện này bị người trong nhà biết, nàng sau này không dám gặp người nữa rồi.

Tối nay khí trời rất tốt, có thể thấy trăng rằm treo trên bầu trời đêm trong veo.

Buổi tối ở thung lũng huyện Gấm Tân rất ít khi thấy trăng sáng. Nhìn thấy vàng trăng sáng, tâm tình của Dương Hạo cũng thoải mái không ít.

–“Chú, haha, nâng cao lên một chút nữa.”

Trong vườn trò chơi đặc biệt cho trẻ con truyền đến tiếng cười của Đô Đô.

Dương Hạo theo thanh âm nhìn sang, phát hiện Trương Hiểu đang cùng Đô Đô chơi trò bập bênh, mà Hoàng Nghị lại ở một bên vịn Đô Đô, sợ bé không cẩn thận ngã xuống.

–“Cái gì, chú không có nghe.”__Trương Hiểu một bên để trên tai, làm bộ như không nghe được thanh âm của Đô Đô, cười đùa bé.

Đô Đô tại dùng sức hô to__: “Chú Trương Hiểu, cao thêm chút nữa, cao thêm chút nữa.”

Trương Hiểu lúc này mới hài lòng cười cười, sau đó ngồi xuống thêm một chút nữa, đem Đô Đô nâng cao lên.

Đô Đô cao hứng hô to__: “Cao quá, cao quá..haha..”

Hoàng Nghị ở một bên không nói chuyện nhìn một lớn một nhỏ “đứa trẻ”, bất đắc dĩ lắc đầu, tay ôm Đô Đô cũng không dám buông ra.

Nhưng mà nếu nhìn kỹ, có thể thấy anh giờ phút này đang nhìn Trương Hiểu, trên mặt lộ ra nụ cười sùng nịnh nhàn nhạt.

Dương Hạo nhìn ba người chơi vui vẻ, tâm tình cũng tốt hơn.

Cuộc sống hiện tại càng ngày càng thuận lợi, mở một cái giải trí nông thôn, có thể hiểu thuận cha mẹ, dưỡng con trai khỏe mạnh trưởng thành, hơn nữa còn có Vương Tuấn ở bên cạnh hẳn, còn có Trương Hiểu bọn họ hỗ trợ xử lý công việc. Cuộc sống như thế thật ra rất không tồi.

-“Đang suy nghĩ chuyện gì?”_Đột nhiên có một giọng nam trầm thấp vang lên sau lưng Dương Hạo. Dương Hạo có thể cảm giác được người kia đang đứng cách mình khoảng năm phân.

Dương Hạo cười nhạt, không quay đầu lại_: “Đang suy nghĩ Vương tổng tại sao luôn đào hoa như vậy?”

Vương Tuấn bắt đắc dĩ lôi kéo tay hẳn_: “Anh không phải là vẫn không có để ý đến cái chị họ kia của em à. Tại sao lại ghen tị? Hả?”_Cái âm điệu cuối cùng của Vương Tuấn kia mang theo chút ít ý cười mập mờ.

Dương Hạo nở nụ cười_: “Nói giỡn anh cũng tin. Chị họ của em đại khái sẽ không đến tìm anh nữa, anh nhớ trở về cho Lâm Giản thêm tiền thưởng a.”

Nói xong Dương Hạo bước đi, đến chỗ Đô Đô_: “Bảo bối, đang đùa cái gì vậy?”

Vương Tuấn nhìn bóng lưng Dương Hạo rời đi, nhẹ nhàng nở nụ cười.

53. Chương 53

Có lẽ là vì lúc trước tuyên truyền vô cùng tốt, giải trí nông thôn của Dương Hạo sau khi khai trương sinh ý cũng không tồi. Xế chiều mỗi ngày, buổi tối căn bản đều có khách đến ăn cơm.

Hơn nữa hiện tại chất lượng cuộc sống của mọi người của cao. Mọi người ở xung quanh làm tiệc sinh nhật, tiệc rượu đầy tháng con... Tất cả đều nguyện ý tốn chút tiền đi giải trí nông thôn để làm bàn tiệc.

Dương Hạo nơi này phong cảnh đẹp, có sân lớn, người mỗi tháng đến mở tiệc không ít.

Mất thấy nhà Dương Hạo làm ăn càng ngày càng phát đạt, người đổ mắt cũng càng ngày càng nhiều.

Chú Hai của Dương Hạo kể từ khi bắt đầu mở giải trí nông thôn, chỉ có ở ngày làm tiệc rượu bọn họ mới tới, còn những lúc khác căn bản sẽ không đi tới giải trí nông thôn nhìn một chút.

Dĩ nhiên chú Hai của hẳn có tâm tư gì, Dương Hạo dĩ nhiên rõ ràng. Hơn nữa bản thân Dương Hạo cũng không thích gã, có tới hay không cũng chỉ là một chuyện. Tối thì phải đối phó với gã, không đến càng tốt.

Bởi vì làm ăn không tệ lắm, Dương Hạo lại mời hai vị đầu bếp cùng vài công nhân lao động đơn giản. Hiện

tại hấn cũng không cần tiếp tục tại trong phòng bếp bận rộn nữa, lúc rảnh rỗi liền chào hỏi khách khứa, hỗ trợ làm vài việc khác.

Dĩ nhiên để Dương Hạo quyết tâm hơn nữa mà tuyển những người này, trong đó cũng không thể bỏ qua công lao của Vương tổng.

Dù sao mỗi lần tới đều thấy người yêu tự mình ở trong phòng bếp bận rộn không thể rời ra, Vương tổng tài đại khí thô thấy vợ cực khổ như vậy, đương nhiên là không vui.

Vừa mới bắt đầu Dương Hạo tính toán tiết kiệm sống chết cũng không đồng ý tuyển thêm nhiều người nữa, nhưng sau lại bị Vương Tuấn ở trên giường giằng co mấy lần, Dương cũng không thể không đồng ý. Một ngày đứng đau lưng cảm giác thật sự là không tốt.

Giải trí nông thôn thêm nhiều trợ thủ, Dương Hạo cũng thanh nhàn hơn rất nhiều.

Nửa tháng trước, giải trí nông thôn nhận đặt tiệc mừng sinh nhật, hôm nay là tiệc cả ngày. Nhóm nhân viên nữ của giải trí nông thôn từ xế chiều hôm qua liền bắt đầu làm việc tất bật lên.

Dương Hạo cũng dậy thật sớm, cầm lấy cây chổi, quét sân.

Thiến Thiêu đang quét sân nhìn thấy, đối với Dương Hạo cười_: “Ông chủ, sớm a.”

Dương Hạo làm người rất khách khí, mặc dù là ông chủ, nhưng đối với tất cả nhân viên đều rất tốt, bình thường lúc không có chuyện gì cũng sẽ giúp đỡ làm không ít việc. Trong giải trí nông thôn từ trên xuống dưới, mọi người đều thích ông chủ này.

Dương Hạo hướng nàng cười cười_: “Hôm nay nhiều người, lại phải bận rộn một ngày.”

-“Nhiều người cũng phải a. Nếu như mỗi ngày đều rảnh rỗi, đến lúc đó không có tiền lương để phát, mọi người mới sẽ muốn khóc đó. Giống như chúng ta trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có tiểu hài tử khóc đòi ăn, dĩ nhiên lại càng không thể nhàn rỗi được rồi.”

Thiến Thiến là người rất hoạt bát, thuận miệng liền cười đùa.

Dương Hạo cũng vui vẻ tiếp lời_: “Nếu thật như vậy, tôi dù có bán mình cũng phải trả tiền lương rồi.”

Nói đùa lại nói đùa, Thiến Thiến lập tức nghiêm chỉnh lại, nàng dừng động tác trên tay, nhìn Dương Hạo_: “Tôi trước kia cũng đã từng làm ở giải trí nông thôn khác, vẫn là do ông chủ cậu tốt. Làm việc cẩn thận, hương vị đều ngon, chỗ chơi đùa cũng lớn, giá tiền còn rất hợp lý. Cậu nếu làm ăn không tốt, chúng tôi cũng đều không làm đâu...”

Thiến Thiến có thể nói chỉ là một cô gái trẻ, mặc dù những lời kia vừa nghe giống như *vuốt móng ngựa** (~ *nịnh bợ*), nhưng mà nói cũng thật lòng.

Những lời nói này của Thiến Thiến làm Dương Hạo rất cao hứng. Mở giải trí nông thôn chỉ sợ thanh nhàn không sợ náo nhiệt.

Vừa mới bắt đầu, hần tâm tư chuẩn bị tính toán giải trí nông thôn làm ăn không tốt, nhưng kết quả nào biết được, cho dù là cảnh khu không cho phép tuyên truyền ra ngoài, nơi này của hần vẫn là làm ăn rất tốt.

Vừa nghĩ như vậy, Dương Hạo tâm tình vui vẻ hào phóng ra quyết định __: “Tháng này sinh ý không tệ, đến lúc đó tất cả mọi người đều thêm tiền thưởng biết không?”

Thiến Thiến đang quét sân ở một bên liền cao hứng đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên

-“Ông chủ, cậu thật là quá quá quá quá đẹp trai rồi”

-“Ông chủ Dương không phải vẫn là rất đẹp trai sao.”__Trương Hiểu, hôm nay vào thành mua những thức ăn cần cho món chính ngày hôm nay, vừa vào cửa liền nghe đến tiếng hoan hô vui vẻ của Thiến Thiến, lập tức nói một câu.

Dương Hạo nghe được thanh âm liền nhìn qua Trương Hiểu.

Lúc này Trương Hiểu mới mở cửa xe, chuẩn bị đem đồ ra.

Hoàng Nghị trực tiếp bước tới, vươn cánh tay ngăn cản cậu, mở miệng nói__: “Vật này nặng, để tôi làm.”

Trương Hiểu lui về sau một bước, có chút lúng túng__: “Cái kia.... Anh đi mua đồ cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi, tôi vẫn còn sức.”

Hoàng Nghị mặc dù không giỏi nói chuyện, nhưng mà đối với Trương Hiểu quan tâm vẫn biểu đạt thông qua mấy câu nói vụng về.

Hoàng Nghị đại khái là lần đầu tiên theo đuổi người khác, vẻ mặt rất không được tự nhiên.

Dương Hạo thở dài, Trương Hiểu người này tí mĩ thể còn có thể không biết Hoàng Nghị có ý gì sao, cố ý giả vờ không hiểu chẳng phải là cố ý trêu cợt Hoàng Nghị sao.

Quả nhiên Trương Hiểu ở một bên nhìn bộ dạng Hoàng Nghị rõ ràng là quan tâm cậu nhưng lại không biết làm như thế nào để biểu đạt, trong lòng trực tiếp vui mừng đến nở hoa.

Thấy Trương Hiểu vẫn bất động, Dương Hạo cố ý lớn tiếng gọi cậu_: “Trương Hiểu à, Hoàng Nghị người ta đây quan tâm đến cậu sao, cứ như vậy không hiểu phong tình đâu...”

Bình thường tất cả mọi người đều tùy ý nói giỡn, Thiển Thiển ở một bên cũng hì hì nở nụ cười, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Tiếng hô này của Dương Hạo khiến cho Trương Hiểu ngượng ngùng.

Vốn là muốn trêu chọc Hoàng Nghị, hiện tại lại không có trêu được rồi. Trương Hiểu trừng mắt liếc Dương Hạo, không nói gì, lui về sau một bước, nhường chỗ cho Hoàng Nghị.

Hoàng Nghị đem cái hộp lớn ôm vào trong ngực, trong đầu buồn bực đi vào bên trong.

Trương Hiểu không có chuyện gì làm cũng đi theo bên cạnh Hoàng Nghị.

-“Cậu không ngồi nghỉ một lát sao?”_Hoàng Nghị thật lòng, không hiểu phong tình nói ra một câu như vậy.

Trương Hiểu mặt không thay đổi, hừ một tiếng_: “Tôi chính là muốn đi đó.”

Nói xong, Trương Hiểu liếc Hoàng Nghị một cái, phát hiện tầm mắt của người ta đang nhìn chằm chằm phía trước...

Trương Hiểu cong miệng lên, ở trong lòng yên lặng thở dài một hơi...

Các nhân viên nữ của giải trí nông thôn đi làm chuyện của mình, thời gian dần trôi qua, những vị khách cũng chậm chậm đến.

Người Tứ Xuyên dù đi nơi nào cũng sẽ không quên một chuyện đó chính là chơi mạt chược.

Thiển Thiển bọn họ lần lượt tiếp đón khách nhân chu toàn mười mấy bàn, tiếp theo đi pha trà, dọn đồ ăn vật cho bọn họ.

Người chơi mạt chược đặc biệt mang theo cảm xúc. Dương Hạo đi ngang qua chỗ đó, đã nghe đến một người đàn ông trung niên ở bàn nào đó hô to_: “Đã chờ được ma bính! Ta muốn đánh dấu! *(LỖ chẳng biết gì về cái này đâu, mọi người thông cảm nha ~)*

Dương Hạo cười cười, tiếp tục đi ra ngoài.

Dương Hạo đi ra ngoài thật ra thì cũng không có chuyện gì, chỉ là người nào đó hôm nay cũng muốn đến, hẳn thuận tiện đi ra xem thử một chút thôi.

Ở bên ngoài chờ đợi, trên đường vẫn không thấy xuất hiện chiếc xe quen thuộc kia. Dương Hạo quay đầu nhìn xung quanh một chút, này vừa nhìn, hẳn liền phát hiện ở một cạnh có một bóng người lén lút.

Người nọ cong lưng, đang quay đầu dùng cây nhỏ che mặt gã nhìn lén giải trí nông thôn của Dương Hạo...

54. Chương 54

Nhìn nhân viên của giải trí nông thôn của Dương Hạo sáng sớm liền đã bận đến khí thể ngút trời như vậy, chú Hai chép miệng, trong lòng không rõ tư vị.

Cả ngày ngóng trông giải trí nông thôn của Dương Hạo sớm đóng cửa một chút, kết quả không nghĩ rằng tên oắt con này lại làm ăn tốt như vậy.

Bên này chú Hai rình coi tự cho là đã giấu giếm vô cùng tốt sẽ không bị nhìn thấy, kết quả thật ra là từ khi gã ở chỗ đó đã bị Dương Hạo phát hiện.

Dương Hạo thấy chú Hai nhìn một hồi lâu cái gì cũng không nói liền tức giận rời đi, hẳn trong nháy mắt ở trong lòng nổi lên ý xấu.

-“Ai da, đây không phải là chú Hai sao, làm sao không vào ngồi một chút a.”

Nghe được Dương Hạo gọi như vậy, trong lòng chú Hai bùm một cái, có tật giật mình, gã đi cũng không được lưu lại thì cảm thấy ngại ngùng.

Da mặt chú Hai dù sao cũng dày, chính mình lại đi ngang qua chỗ này, cho nên vội vàng lộ ra nụ cười, xoay người lại.

-“Hạo Hạo à, lão Trương nói muốn bán mấy cây bạch quả, chú đây chuẩn bị muốn đi qua xem thử. Đi ngang qua chỗ cháu thấy cháu bận rộn như vậy, cũng không nên không biết xấu hổ mà đến quấy rầy cháu.”_Chú Hai đi mấy bước tới chỗ Dương Hạo, hướng bên trong giải trí nông thôn nhìn một chút, _: “Làm ăn không tệ a.”

Ở trong thôn, tất cả mọi người đều thích khiêm nhường một chút, cho dù làm ăn rất phát đạt tất cả cũng chỉ nói là hơn bình thường thôi.

Nhưng mà Dương Hạo rất rõ ràng chú Hai nhà mình tâm tình như thế nào, liền cố ý một chút cũng không

khêm tốn nói_: “Đúng vậy a, cũng không tệ lắm, hôm nay đã có người mừng sinh nhật bao hết hai mươi bàn tiệc.”

Chú Hai vừa nghe liền khó chịu, trong lòng một bên thầm mắng con thỏ nhỏ đáng chết kia lại làm ăn tốt như vậy, trong đầu lập tức tính toán lần sinh ý này Dương Hạo kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng trên mặt còn phải chống đỡ nụ cười dối trá chúc mừng nói_: “Không tệ lắm tiểu tử, lần này bao tiệc có thể kiếm được không ít tiền đi.”

Dương Hạo cười cười_: “Cũng còn được đi, hai mươi bàn không tính là đặc biệt tốt.”

Những lời hời hợt này của Dương Hạo quả nhiên để cho chú Hai khó chịu rồi.

Mẹ kiếp, coi lão tử ngu sao, như hôm nay mấy ngàn đồng cũng tùy tiền kiếm được, này không phải coi là đặc biệt tốt, vậy lúc làm ăn tốt thì là như thế nào?

Chú Hai đại khái có khuynh hướng M, càng không thích nghe lại càng muốn hỏi một câu, chua chát không quên kéo theo mấy câu_: “Như vậy còn không được tốt lắm sao, Hạo Hạo của chúng ta hiện tại quả nhiên là ông chủ rồi, có thể kiếm được nhiều tiền rồi...”

Dương Hạo vốn là cũng cố ý chán ghét trả lời chú Hai, thấy mục đích đã đạt được cũng không dây dưa_: “Đâu có, đâu có, cũng chỉ như vậy.”

-“Cháu nhìn chú Hai tương đối bận rộn nên cũng rất ít tới đây, làm ăn tốt là được, phát đạt cũng đừng có quên chú Hai a.”_Chú Hai cười cười xấu hổ, trong lòng ghen tỵ muốn chết.

Vốn là từ nhỏ đến lớn, chú Hai cũng không cùng Dương Hạo nói được mấy câu, hơn nữa giờ phút này nhìn người khác phát tài còn mình thì nghèo rớt mùng tơi nên lòng đố kỵ quá cao. Chú Hai cảm thấy không cần ở chỗ này nữa, nhìn thấy Dương Hạo liền cảm thấy phiền.

-“Hạo Hạo, chú còn phải vội đi xem thử một chút, mấy ngày nữa rảnh rồi, chú để cho thím Hai qua đây xem thử. Sau này có chuyện gì cần dùng đến, nhớ nói cho chú Hai, đừng khách khí. Chú đi trước đây.”

Chú Hai muốn đi, Dương Hạo tự nhiên sẽ không giữ lại, liền nhanh nhẹn tiễn khách đi.

Đi một đoạn đường xa, Dương lão nhị quay đầu lại nhìn thoáng qua giải trí nông thôn của Dương Hạo, đá cỏ đại ở ven đường, nhổ nước miếng_: “Hứ, thứ gì!”

Oa một bụng tức Dương lão nhị sủa khi về đến nhà đặt mông ngồi trên ghế ở trong sân nhà mình.

Tiểu nữ thấy cha trở về, liền cầm lấy kẹp tóc nơ con bướm mới mua chạy tới_: “Cha, kẹp lên cho con.”

Mặc dù Dương lão nhị giờ phút này chính là tâm phiền ý loạn, nhưng vẫn đặc biệt thương đứa con gái bảo bối này cũng vẫn tới cầm lấy kẹp lên cho nàng.

Con gái nhỏ cầm cái gương soi soi, bất mãn ồn ào: “Cha không có làm tốt, cái này phải kẹp sang bên trái một chút.”_Nói xong lấy tay ở trên đầu khua tay múa chân mấy cái.

Dương lão nhị lại đổi lại cho nàng, con gái vẫn không hài lòng lại làm nũng ầm ĩ, Dương lão nhị tâm tình không tốt đột nhiên không có kiên nhẫn nổi giận.

-“Đi tìm mẹ ngươi đi.”

Nữ nhi bình thường chính là bảo bối trong nhà, hòn ngọc quý được thối phồng trên tay, lớn đến như vậy số lần cha nổi giận với nàng cũng ít đến đáng thương, cho nên liền đường ra thói quen bệnh công chúa.

Nhưng mà bây giờ thấy cha mất hứng, tiểu công chúa cũng có chút nhân lực độc đáo nên thu liễm lại một ít, ánh mắt phồng to, từ trên người cha bò xuống sang một bên, nhìn cha không dám nói nữa.

-“Làm sao đột nhiên lớn tiếng như vậy, làm tôi sợ giật mình.”_Thím Hai vừa tỉnh ngủ cầm lược chải đầu, chậm rãi từ trong phòng ngủ đi ra.

Dương lão nhị ngẩng đầu nhìn vợ mình, cũng biết mình vừa rồi nổi giận lên người con gái là không tốt, nhưng mà trong lòng chính là không thoải mái, giống như bị kim châm vào.

-“Mới vừa rồi đi một vòng qua giải trí nông thôn của Dương Hạo, làm ăn cũng rất tốt.”_Trong giọng nói Dương lão nhị chứa đầy sự ganh ghét.

Đang đứng đắn nửa người vào trước gương ở bên ngoài tường chải đầu, thím Hai liếc gã một cái: “Không có chuyện gì tại sao lại chạy đi xem bọn họ. Người ta làm ăn có được hay không có liên quan gì đến chúng ta. Người ta không xem ông làm thân thích, kiếm tiền được cũng không chia cho ông một phân tiền.”

Nói xong, thím Hai dùng sức đem tóc ở trên đầu mắc vào trong lược kéo ra, chân mày bất mãn nhăn lại.

-“Tôi biết, chính là đi ngang qua nơi đó xem thử một chút.”_Chú Hai cũng có chút không nhịn được.

Thấy giọng nói của Dương lão nhị không tốt, trong lòng thím Hai cũng không thoải mái.

Người trong thôn đều thích so sánh. Trước kia tất cả mọi người vẫn là ngang hàng nhau, không có nhà ai đặc biệt có tiền, đều gốc ở trong thôn, trình độ cùng mọi người không khác nhau lắm, đều là hài lòng với hiện trạng này, không cảm thấy có cái gì. Ngược lại, lão công nhà mình có thể kiếm tiền, chính mình việc gì cũng không cần làm liền có ăn có uống còn chơi đùa thật tốt, trong lòng cũng có cảm giác ưu việt không nhỏ.

Kết quả hiện tại tại nhi tử của nhà đại ca trở về, mở ra giải trí nông thôn làm ông chủ có thể kiếm tiền còn đặc biệt có mặt mũi, có tiền đồ. Chính mình thích so sánh liền rơi lại phía sau người ta rất nhiều, cái tâm lý này chênh lệch không phải chỉ một hai điểm có thể đo được.

Thím Hai đổ chậu nước, vắt khô khăn lau mặt xoa xoa mặt_: “Nhìn nam nhân nhà người ta có thể làm ra rất nhiều tiền, nhìn lại của mình...chắc chắc.”

Dương lão nhị vừa nghe chợt xoay người lại_: “Nói cái gì đó!”

Bình thường ở nhà Dương lão nhị nhường cho vợ, bây giờ nhìn gã rỗng chính mình, thím Hai hai tay chống lưng hếch ngực_: “Người nào trả lời chính là người đó, tôi nói ông còn bịa đặt nữa sao? Nói ông sai rồi sao? Có bản lĩnh ông cũng đi mở cái giải trí nông thôn đi.”

Lời của vợ nói không hay, Dương lão nhị nghe càng thêm không thoải mái, trực tiếp nổi giận quát_: “Đầu óc bà có bệnh phải không?”

-“Đầu óc ông mới có bệnh đó! Ly hôn, ly hôn, đi theo cái đồ vô dụng này quả thật là lãng phí tuổi thanh xuân của lão nương. Không có tiền, cuộc sống trải qua càng khó khăn. Không có tiền đã không nói, còn nợ nhiều tiền như vậy.”

Vợ còn đang hùng hùng hổ hổ, Dương lão nhị không muốn cùng bà náo loạn, cố gắng đè lại lửa giận trong lòng, bình tĩnh một chút mới mở miệng khuyên nhủ_: “Tốt lắm, được rồi, chớ nói nữa, lớn tiếng như vậy còn không sợ người khác nghe được chê cười. Bọn họ cũng chỉ là hiện tại tốt, một trận lửa đem cánh rừng của hân đốt đi, nhìn xem còn thể nào mà mở (giải trí nông thôn).”

Thím Hai mắng cũng đã mắng, cũng biết chính mình mượn cơ hội này phát tiết nội tâm ghen tỵ, có bậc thang xuống dưới, cũng không làm khó nữa.

Mụ đem sữa rửa mặt thoa lên trên mặt, ở trên gương mụ chỉ lộ ra đôi mắt, miệng cùng lỗ mũi. Cả khuôn mặt đều là tuyết trắng, nhìn giống như quỷ.”[=)))))) miêu tả thật là ...].

Lúc này ở cửa sân phát ra tiếng hô vui mừng_: “Dương lão nhị ui chao, phát, phát, các người lần này phát đại tài rồi.”

Dương lão nhị vừa nghe, ánh mắt đều nhanh tỏa sáng, trực tiếp đứng dậy đi ra cửa.

Cái to giọng này không phải ai khác, chính là “phi cơ trực thăng” nổi danh trong thôn.

Cái nam tử trung niên “phi cơ trực thăng” chính là một gã gọi là Ngô Thiên ở trong thôn. Bởi vì gã thích bắt quái, to giọng, tính tình thẳng thắn, thường xuyên đi chiếc xe máy mini của mình chạy thật nhanh, cho nên người này như gió. Không biết là người nào dẫn đầu, liền gọi tên gã là “phi cơ trực thăng.”

“Phi cơ trực thăng” dừng chiếc xe gắn máy trước cửa nhà Dương lão nhị, không ngừng lớn tiếng hô to_:
“Dương gia mấy người thật là tích đức mấy đời, lần này thật kiếm được món tiền lớn.”

Nghe “phi cơ trực thăng” ồn ào như vậy hồi lâu, Dương lão nhị vẫn không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mà thấy “phi cơ trực thăng” kích động như thế, Dương lão nhị trong lòng đã sớm hồi hộp. Cho dù không biết nội dung, nhưng gã có thể khẳng định đây là chuyện tốt đi!

-“Ngô ca, đây là xảy ra chuyện gì, tới ngồi một chút.”_Dương lão nhị đem người mời vào, kiểm chế nội tâm kích động cùng tò mò, ngoài mặt vẫn làm bộ dạng bình tĩnh như cũ_: “Sao vậy?”

“Phi cơ trực thăng” thấy Dương lão nhị bộ dạng không biết chuyện gì, nhanh chóng vỗ bắp đùi_: “Ai cha, ông thân của ta, ui chao, chuyện lớn như vậy ông còn không biết, các người lần này có thể được bồi thường không ít tiền đâu!”

-“Tiền gì a?”_Thấy “phi cơ trực thăng” vẫn không nói tới trọng điểm, Dương lão nhị cũng có chút gấp gáp rồi.

-“Chính là muốn xây cái hoa viên gì đó, chỗ các người nếu như bị chiếm, người bên kia nói..., các người lại còn không biết à.”

Thím Hai vừa nghe như vậy liền vui mừng, sữa rửa mặt ở trên mặt còn không kịp rửa liền chạy ra.

-“Hoa viên gì? Ở chỗ nào?”

“Phi cơ trực thăng” chợt nhìn thấy trước mặt mình trên mặt trắng bệch một tầng đặc biệt giống quỷ, giật mình.

-“Là, là....là là là... Chính là bãi đất gần chỗ nhà cũ các người đó.... Bọn họ đều nói muốn bồi thường vài chục vạn kia!”

Nghe “phi cơ trực thăng” nói ra mấy chữ bãi đất này, vốn đang lộ vẻ mặt vui mừng Dương lão nhị cùng vợ gã cả người đều tròn tròn mắt.

-“ Ta thao! Lại là cái chỗ bãi đất kia đã bán mất!”

Hoàn toàn không biết sự thật, Ngô Thiên còn ngây thơ chúc mừng_: “Chỗ kia quả thật ngoài dự tính a, nhưng mà lần này bán đi người nhà các người đều có thể được phân không ít tiền đâu.”

Dương lão nhị lúc này sắc mặt đã trở nên đặc biệt khó coi.

Mẹ kiếp, dù bán cũng là cái đồ chó con Dương Hạo kia nhận được tiền! Chính mình một nhúm lông cũng không được chia tới!

55. Chương 55

Cái này chủ chú Hai và thím Hai đều có thể nói là hối hận đến xanh cả ruột.

“Phi cơ trực thăng” không rõ tình hình vẫn còn đang chúc mừng bọn họ_: “Dương lão nhị a, nghe nói còn có thể phân được một phòng nhỏ đó. Sau này được chia nhiều tiền rồi, đừng có quên anh em ta đó, ha ha...”

Lúc này lời nói chúc mừng mà nói nghe tới quả thực là châm chọc vô cùng.

Thím Hai đây là không nhận được nổi, bà vẫn luôn khỏe mạnh lần đầu tiên cho thấy sự yếu đuối nhu nhược. Thân thể thím Hai cao lớn lui về sau hai bước, tay phải che trái tim, tức đến suýt chút nữa không đứng vững. Phía dưới lớp sữa rửa mặt còn chưa có rửa trôi là khuôn mặt tức giận tái nhợt...

Cái này còn chưa tính là gì, mấu chốt là “phi cơ trực thăng” lớn giọng vẫn còn đang lải nhải nói.

Trên mặt chú Hai không có vẻ vui thích lúc trước, cả người trầm mặc không nói thêm gì nữa.

Thật vất vả mới tiễn được “phi cơ trực thăng” đi, chú Hai và thím Hai nhin thật lâu rồi cuộc cũng có thể phát tiết.

Thím Hai dùng hai ba lần nước rửa mặt, cũng không giống như lúc trước nhìn vào trong gương. Tẩy trang xong, trực tiếp vọt vào phòng khách ngồi trước mặt chú Hai, một đôi tay “bang” một cái vỗ mạnh lên bàn.

-“Đây là xảy ra chuyện gì a!!! Làm sao lại bán đi cái bãi đất không có người ở kia chứ!!!”_Thím Hai lại là hối hận đến khó có thể tin được.

Chú Hai phiền não quay đầu, giọng nói thật không tốt_: “Tôi làm sao biết bán đi chỗ kia chứ.”

Thím Hai tức giận không thể đánh vào nơi nào_: “Ai bảo ông muốn cùng Dương lão đại bọn họ đổi lại chỗ a! Ông nhìn hiện tại thấy chưa, người ta hiện tại kiếm tiền nhiều, còn chúng ta không có gì cả! Đều tại ông! Cũng là ông lúc đầu bị quý ám rồi mới cùng người ta đổi lại chỗ a.”

-“Tôi trước kia cùng bọn họ đổi lại chỗ còn không phải bởi vì khi đó mọi người nói chỗ nhà ở chúng ta bên này muốn di dời bồi thường tiền sao. Kết quả chính sách thay đổi tôi nào đâu có biết a! Tôi không phải là muốn được nhiều tiền bồi thường nhà ở sao, tôi thật là vô cùng ngu đi!

Thấy ông chồng tính tình vẫn luôn tốt với mình lại rộng to, thím Hai làm bị sợ đến nổi trợn to mắt. Trong nháy mắt, không dám tiếp tục nữa, nuốt nước miếng một cái, đổi giọng trấn an nói_: “Tôi cũng không phải là ý này...”

Ban đầu đồng ý đổi lại nơi nhà cũ là chính mình đồng ý, điều này cũng không thể toàn bộ đều trách ông chính mình... Cũng chỉ có thể trách vận khí nhà mình không tốt...

Mặc dù hiểu đạo lý này, nhưng mà lòng ghen tỵ thật sâu nhưng tâm lý lại không thể gặp người khác được tốt làm cho bọn họ không muốn tin tưởng vào sự thật này.

-“Lão công, chúng ta đây cũng là nghe “phi cơ trực thăng” nói, ai biết có phải là sự thật hay không. Ông nhìn lần trước nói chỗ chúng ta muốn di dời, cũng không có đấy sao... Nói không chừng tin tức lần này cũng là giả thì sao.”

Chú Hai vốn đang cúi đầu liền ngẩng đầu lên, sắc mặt so với lúc này khá hơn một chút. Gã nhìn về phía vợ mình, gật đầu_: “Đúng vậy, lần trước nói lợi hại như vậy mà cũng không có dời đi đấy thôi. Lần này ngay cả tiếng gió cũng không có, nói không chừng chính là người người kia bịa đặt.”

Thím Hai vội vàng gật đầu.

Mặc dù là phỏng đoán như vậy, nhưng mà trong lòng cuối cùng cũng muốn đem chuyện này làm cho rõ ràng, cho nên chú Hai đứng dậy, đi tới bên cửa sổ mở miệng_: “Bà chờ tôi đi đến chỗ bí thư hỏi một câu xem sao.”

Thím Hai an ủi mình như vậy, trong lòng so với lúc này đỡ hơn một chút. Sau khi rời đi chú Hai cũng chậm chạp thay đổi quần áo. Nhưng mà cuối cùng trong lòng có chuyện, cứ hai phút lại nhìn ra cửa xem thử ông chồng lúc nào trở về.

Kết quả cũng chờ đến câu trả lời chắc chắn của bí thư.

Nếu như bí thư đã nói khẳng định như vậy rồi, vậy chỗ bãi đất đó đúng thật là bị chiếm dụng. Như vậy nói cách khác, nhà Dương Hạo lần này được phân cho một số tiền lớn rồi...

Nhìn thấy nhà đại ca trôi qua tốt, Dương lão nhị lại thấy trời như muốn sập xuống rồi!

Này chuyện quan hệ đến tiền nông, Dương lão nhị làm sao chịu dễ dàng bỏ qua, đương nhiên là mặt mũi cũng không muốn rồi, chỉ muốn cái nền nhà kia a!

Cho nên hai người hấp tấp chạy đến nhà bà nội Dương Hạo, để cho bà làm chủ cho nhà mình, muốn để cho Dương Hạo bọn họ đem chỗ ban đầu một lần nữa đổi lại.

Trong đầu Dương lão nhị chứa không ít thứ tính toán đồ của người khác.

Biết chuyện này cần phải có ba mẹ mình ra mặt, vốn ba mẹ đã thiên vị bọn họ. Chỉ cần về nhà khóc than nghèo, ba mẹ khẳng định sẽ lập tức mềm lòng để cho một nhà Dương lão đại đổi lại cho bọn họ rồi.

-“Ba mẹ nhìn cuộc sống hiện tại của đại ca bọn họ trôi qua tốt như vậy. Hạo Hạo lại có tiền đồ, có thể kiếm tiền, cuộc sống của bọn họ hoàn toàn không có gánh nặng. Mà chúng ta còn mang theo hai đứa nhỏ, lão đại không có tiền đồ chỉ có thể đi ra ngoài làm công, kiếm tiền chính mình cũng không đủ dùng. Muội muội còn nhỏ như vậy, sau này đi học lại phải tiêu rất nhiều tiền như vậy.” Vừa nói chú Hai vừa cúi đầu giống như đang lau khóe mắt_: “Lần này thật vất vả mới có cơ hội được bồi thường tiền, vốn là để chúng ta giảm bớt gánh nặng, nhưng mà.... Ai, ta biết hiện tại muốn đổi trở về cái nền nhà kia thật không quá phúc hậu, nhưng mà chúng ta không có biện pháp...”

Quả nhiên giống như Dương lão nhị nghĩ, bà nội vừa nhìn thấy tình cảnh con trai khó khăn như vậy, lập tức đau lòng không chịu được, liền bảo đảm chuyện này bà khẳng định sẽ làm chủ.

Cho nên chú Hai có hai lão nhân gia làm chỗ dựa liền vội vàng đi đến giải trí nông thôn chuẩn bị gọi một nhà Dương Hạo trở lại thương lượng.

Dương Hạo biết bà nội gọi về nhà mở cuộc họp vẫn là do ba Dương báo cho hắn, mặc dù là ông chủ chỉ cần quản lý chung là được, nhưng à phần lớn thời gian Dương Hạo vẫn làm việc ở giải trí nông thôn. Lúc này đã gần đến mười một giờ, tiệc chúc mừng sinh nhật của người khác cũng sắp bắt đầu, chính là thời điểm bận rộn.

-“Chuyện gì mà gấp gấp trở về như vậy?”_Dương Hạo cảm thấy rất kỳ quái bắt đầu tra hỏi ba mình.

Ba Dương là một người thành thật, anh em tới nói cũng không hỏi rõ chuyện gì, con trai hỏi cụ thể ông cũng không biết.

-“Chú Hai con cũng không nói rõ ràng, liền nói bà nội con về nhanh đi, có việc gấp.”

Lúc này một nhà Dương Hạo cũng không có nhận được tin tức đất bị chiếm dụng, cho nên Dương Hạo cũng không rõ xảy ra chuyện gì. Nhìn ba nói nghiêm trọng như thế, cũng đuổi theo chạy về nhà.

Kể từ sau khi giải trí nông thôn xây dựng xong, Dương Hạo liền rất ít khi trở về nhà phía bên này, đi qua nhà mình, nhìn thấy một nhà chú Hai cũng đến ở trong sân.

Chú Hai thấy một nhà đại ca trở lại, vội vàng lộ ra khuôn mặt tươi cười chào hỏi_: “Đại ca, đại tẩu, Hạo Hạo đã về rồi.”

Dương Hạo nhìn chú Hai nở nụ cười, vừa thấy sắc mặt bà nội không có gì không tốt, trong lòng lại càng nghi ngờ, cảm giác thấy có chỗ nào là lạ.

Dương Hạo gật đầu tượng trưng, mẹ Dương cũng chỉ nói mấy câu có lệ, nhưng mà vòng tới vòng lui bọn họ thủy chung cũng không nói xảy ra chuyện gì, Dương Hạo càng cảm thấy có vấn đề rồi.

Lúc trước Vương Tuấn đã gọi điện thoại đợi lát nữa phải trở về, hiện tại ở nhà lại kéo dài việc không nói, Dương Hạo đành phải trực tiếp mở miệng.

–“Bà nội, ba con lúc trước nói con trở về một chuyến, nói là có chuyện quan trọng hơn muốn thương lượng. Hiện tại cả nhà chú Hai cũng đến, đây là còn chờ chú Ba về sao? Có muốn điện thoại cho chú Ba hỏi lúc nào thì về nhà không?”

Dương Hạo vừa dứt lời, chú Hai liền khoát tay: “Không cần, không cần, lão tam không về cũng không sao. Lần này chủ yếu là chú Hai muốn thương lượng với mọi người chuyện này.”

Dương Hạo có chút ngoài ý muốn, trong đầu một mực suy nghĩ giữa hai nhà bọn họ có cái gì liên quan.

Nếu đã mở đầu, đề tài liền không tính cũng dẫn đến vấn đề chính rồi. Chú Hai nhìn bà nội, ý bảo lời kế tiếp để cho lão nhân gia bà nói.

Đây cũng là việc lúc trước đã thương lượng xong rồi.

Bà nội nhìn chú Hai một cái, ý chính mình đã biết, cho nên nhìn về phía ba Dương, liền mở miệng.

–_Thật ra thì....Chuyện này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.”

Bà nội dừng lại một chút nhìn phản ứng của mọi người, sau đó lại tiếp tục nói: “Lão đại, trước kia lão nhị không phải là đem nền nhà cùng nhà các người đổi lại sao? Hiện tại nghĩ lại thấy như vậy không đúng, vốn chính là ba anh em chia đều, đổi cũng không đúng. Cho nên lão nhị đến cùng ta thương lượng, nếu như không đổi lại, mọi người ở nơi này mỗi phần giống nhau, tránh cho sau này người khác nói.

Lời này cũng là chú Hai cùng bà nội thương lượng xong, chỗ bãi đất ở biên thôn, cách có chút xa, tin tức lúc này cũng là do “phi cơ trực thăng” ở bên ngoài lắc lư mới biết được. Lúc chú Hai đi hỏi bí thư, bí thư cũng nói chuyện này là chắc chắn, nhưng mà văn bản còn chưa đưa xuống.

Cho nên chú Hai nghĩ đến một nhà đại ca còn ở trên chân núi, có thể còn không biết, cho nên trước hết thử dò xét xem sao. Xem thử trước khi mọi người biết tin có thể đem nền nhà đổi lại không.

Chú Hai đoán không sai, ba Dương và mẹ Dương vẫn luôn giúp con trai xử lý chuyện giải trí nông thôn quả thật còn không biết chuyện này.

Dương Hạo trọng sinh một đời, đã sớm biết chỗ kia sẽ bị khai phá. Ban đầu chú Hai sống chết muốn cùng nhà bọn hắn đổi lại chỗ kia, Dương Hạo không chút suy nghĩ liền đồng ý, không phải là chờ đến ngày hôm

nay sao.

Hiện tại một nhà chú Hai vội vàng tới cùng mình đổi lại, nhất định là nghe được tin tức gì.

Dương Hạo mặc dù không nhớ rõ đời trước chỗ kia lúc nào chiếm dụng, nhưng mà đại khái cũng không chừng mấy năm này đây.

Xem ra là chỗ nhà cũ của bọn hắn bị chiếm dụng, chú Hai bọn họ còn muốn gạt mọi người đem đổi lại.

Ba Dương cảm thấy thật bất ngờ_: “Trước kia không phải là lão nhị đòi đổi sao, hiện tại sao lại muốn đổi trở lại?”

Bà nội vốn muốn nói gì, chú Hai vội vàng tiếp lời, sợ bà nội nói lỡ miệng_: “Trước kia là ta không hiểu chuyện, không có suy nghĩ toàn diện. Lần này ta suy nghĩ một chút, cảm giác mình không đúng. Mọi người là anh em ruột, đồ ba mẹ để lại cho chúng ta cũng nên giống nhau.

Lời của chú hai nghe có thể dọa người. Ba Dương dù sao không có biết đến nhiều như Dương Hạo, mặc dù cảm thấy có nơi nào không ổn, nhưng mà suy nghĩ một vòng cũng không có phát hiện ra cái chỗ bị phá nát kia có cái gì đáng giá mà lão nhị đem đổi lại.

Nhưng mà ba Dương bị vợ quản nghiêm cảm thấy chuyện này vẫn phải cùng vợ mình thương lượng, cho nên thông minh lựa chọn im lặng.

Trong lòng Dương Hạo vô cùng hiểu một nhà chú Hai tính toán điều gì. Hiện tại nhất định là hối hận đem nhà cũ đổi cho bọn họ rồi, hiện tại phân chia không được tiền nên gấp gáp, muốn lừa bọn họ đem chỗ kia lừa trở về.

Hắn hiện tại cũng không phải muốn chọc thủng bọn họ, dù sao chữ ký ban đầu kia là của bọn hắn, nếu chính mình không đồng ý, một nhà chú Hai vô luận như thế nào cũng không có cách nào. Hắn cũng muốn nhìn một nhà chú Hai còn có thể ác tâm đến mức nào.

Chú Hai thấy một nhà đại ca không nói lời nào, cho nên bắt đầu khuyên bọn họ, để cho bọn họ tin tưởng mình không có ý đồ gì.

Nhưng mà những lời này của chú Hai đối với người khác có thể hữu dụng, nhưng đối với mẹ Dương mà nói căn bản không thể thực hiện được.

Mẹ Dương nghĩ thầm, nếu không có ích lợi gì, ban đầu Dương lão nhị đã không muốn sống muốn chết đổi chỗ kia đổi lại, bây giờ lại có thể tâm bình hòa khí cùng mình thương lượng đổi lại sao?

Nếu như không có ý đồ khác, trừ khi mặt trời mọc từ hướng tây!

56. Chương 56

-“Không được!”

Hai chữ hùng hồn của mẹ Dương phủ định hoàn toàn yêu cầu của chú Hai.

Đại khái là mẹ Dương nói quá kiên quyết, tất cả mọi người trong sân yên lặng lại sững sờ, ngẩn người nhìn bà.

Mẹ Dương hào sảng trình bày một phen, đem mấy người kia đều á khẩu không trả lời được.

Dương Hạo âm thầm nhìn về phía mẹ mình, trong lòng nhịn không được mà bội phục.

Chẳng lẽ mẹ mình đây cũng là nghe được tiếng gió? Biết ý định của một nhà chú Hai?

Chú Hai vừa thấy những lời của chị dâu đều nói trúng tâm tư của mình, hơn nữa còn đập đổ tính toán của bọn họ, cái này thật quá gấp rồi.

Nếu như chị dâu cũng biết chuyện di dời, chú Hai dù da mặt dày cũng biết muốn lừa gạt bọn hắn đem đổi lại là không thể nào.

Nhưng mà gã trước đó cũng đã chuẩn bị vài chiêu, một chiêu không được đổi lại một chiêu khác.

Chú Hai thở dài, giọng nói trở nên bất đắc dĩ: “Đại tẩu, thật ra thì nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không vứt bỏ thể diện cùng các người đổi lại. Hạo Hạo nhà các người có tiền đồ có thể tự mình kiếm rất nhiều tiền, nhưng con ta lại là đứa không có tranh đua, không có lo đi học cũng không tìm được việc chính thức. Mắt thấy dần lớn lên, hiện tại các cô gái đều có yêu cầu, không xe không nhà liền cũng không muốn gả. Điều kiện kinh tế nhà chúng ta các người cũng biết, ta tuổi cũng lớn, tiền kiếm được liền miễn cưỡng lấp đầy miệng, tiền giữ lại cũng không có bao nhiêu. Lần này chỗ bãi đất bồi thường mấy vạn đồng, sau này cưới vợ cũng có cơ sở. Tất cả mọi người đều là người một nhà, nếu đại tẩu không muốn, vậy thì chúng ta đổi cũng không đổi lại. Bí thư nói có bồi thường một phòng nhỏ, phòng ốc kia chúng ta không nhận, sẽ đem tiền cho chúng ta, các người thấy thế nào?”

Không ngoài dự tính, chú Hai lại dùng chiêu bài tình cảm.

Dương Hạo đối với lần này đã miễn dịch, này giờ không nói gì, cũng là muốn xem gã diễn như thế nào.

Lúc trước muốn gạt bọn họ đổi trở lại, kết quả bị mẹ Dương đâm thủng, hiện tại lại không hề đề cập đến vấn đề lừa gạt của chính mình, mà lại bắt đầu tỏ khổ chính mình cỡ nào bất đắc dĩ.

Mẹ Dương là một người nói năng chua ngoa tâm đầu hủ, mặc dù anh em một nhà bình thường đối với bọn họ cũng không được tốt, nhưng là những người kia trải qua không tốt tự nhiên cũng không nhẫn tâm.

Bà thông tình đạt lý nhưng nếu đổi lại thành tình huống khác có thể cũng sẽ đồng ý, dù sao bọn họ hiện tại cũng không thiếu tiền, người một nhà có thể trôi qua tốt đẹp cũng không cần gì.

Nhưng mà, có câu gọi là không làm sẽ không chết.

Mẹ Dương lúc trước chẳng qua là hoài nghi động cơ bọn họ đột nhiên vội vàng đem chỗ kia đổi lại là không thuần khiết, cũng không có nghĩ tới chuyện nhà cũ bị chiếm dụng bồi thường tiền. Đúng lúc chú Hai thừa nhận bọn họ biết nơi đó sẽ bị chiếm dụng, mẹ Dương liền hiểu. Bọn họ đây là hợp với hai ông bà già cùng nhau muốn đem chỗ trước kia đổi lại a!

Nếu như mình mới vừa rồi không nói những lời kia để cho bọn họ hiểu lầm chính mình đã biết chân tướng sự việc, bọn họ sẽ không trả mà lên chiếm tiện nghi!

Này! Thật là...! Quả thật xem như hoàn toàn đem mẹ Dương chọc giận. Bọn họ luôn miệng nói là người một nhà, kết quả vẫn là từng bước đều tính toán nhà mình, nơi nào xem bốn người bọn hắn là người một nhà?

Nghe những lời này của chú Hai, ngay cả ba Dương thật thà nhất cũng tỉnh ngộ được ý đồ của bọn họ.

Mẹ Dương cười lạnh một tiếng: “Cho nên các người chính là thấy bây giờ bãi đất kia sẽ bị chiếm dụng bồi thường tiền, hiện tại đang hối hận rồi muốn đổi lại?”

Lời của đại tẩu nói trắng ra như vậy, chú Hai cũng cảm thấy tổn thương mặt mũi, chẳng qua là gật đầu, không có tiếp lời.

—“Lúc trước các người đã ký tên, chuyện đổi lại không thể được.”

Chú Hai nhìn đại tẩu không đồng ý, gấp gấp giải thích: “Chúng ta không đổi lại cũng được, chính là nếu có đền bù tiền, phòng ốc cho các người, số tiền kia chúng ta lấy là được.”

—“Tại sao phải cho các người? Mảnh đất kia lại không phải là của các người, nếu muốn bồi thường cũng là cho người có quyền sở hữu.”_Mẹ Dương vẫn là cắn chết không đồng ý.

Bà nội nhìn mẹ Dương thái độ cứng rắn, xụ mặt xuống: “Chị xem chị chính là một chút cũng không thông tình đạt lý. Lần này tiền đền bù vốn chính là chuyện tất cả mọi người được thơm lây, người một nhà hòa hòa khí khí thương lượng đem tiền phân chia ra thật tốt. Lão nhị vừa rồi không có nói mấy người đem tất cả ra chia đều. Hiện tại phòng ốc đáng giá bao nhiêu các người cũng không phải không biết, liền cho các người đem tiền đền bù cho bọn họ là tốt rồi. Chị còn không đồng ý, lòng người chưa đủ muốn rắn nuốt voi, chị không biết sao!”

Bà nội vẫn luôn thiên vị một nhà chú Hai. Mặc dù từ nhỏ đến lớn rất nhiều chuyện như vậy, Dương Hạo cũng đã không đụng đến, nhưng mà lần này chính là lòng tham của một nhà chú Hai, kết quả vẫn là dạy dỗ lên đầu chính mẹ mình. Trong lòng Dương Hạo quả thực không có cảm giác gì.

Vốn là không có ý định mở miệng, Dương Hạo vẫn là không nhin được__: “Lời của bà nội nói không đúng.”

-“Ban đầu đòi thay đổi chỗ là chú Hai nói ra. Khi đó thế nhưng có rất nhiều người lời thề son sắt nói rằng chỗ chúng ta bên này muốn di dời, các người liều mạng muốn chúng ta phải thay đổi chỗ. Vậy ta muốn hỏi một câu. Chú Hai ban đầu muốn đổi lại không phải là vì đền tiền sao, các người nếu thật cảm thấy người một nhà cùng nhau hưởng phúc, vậy ban đầu tại sao lại muốn đổi, khi đó mọi người cùng nhau được đền tiền không phải tốt hơn sao? Các người khi đó có nghĩ đến chúng ta? Hiện tại các người không nhìn thấy chỗ tốt muốn chiếm dụng rồi, hối hận bỏ chạy tới hỏi chúng ta đòi. Chỗ kia đã là của chúng ta rồi, bất kể sau này bồi thường hay không, cũng là chuyện của chúng ta. Rốt cuộc ai mới là người lòng tham không đủ, chính mình trong lòng rõ ràng.”

Những lời nói của Dương Hạo không lưu lại một phân tình cảm. Dù sao những người này cũng không coi cả nhà bọn hắn là người thân, nói trắng ra ngược lại không có một mối đến như vậy.

Dương Hạo hiện tại quả thật không thiếu ít tiền như vậy, nhưng nếu như thật sự không phải những người thân này làm cho thất vọng cực độ, hắn cũng sẽ không tuyệt tình như vậy.

Có ít người người đối tốt với họ, họ sẽ vô cùng cảm kích. Nhưng có ít người người đối với họ khá hơn nữa, họ đều cảm thấy theo lý phải làm như thế. Còn có một ít người thậm chí cả thấy, người đối với họ thật tốt đúng là người ngu ngốc vô cùng, là người không có tâm cơ.

Đối với mấy cái bạch nhãn lang này, nên nhẫn tâm một chút.

Sau khi Dương Hạo vừa nói xong, chú Hai bọn họ coi như hoàn toàn đóng băng rồi.

Bà nội còn muốn tiếp tục cứu vãn, chợt dạ giải thích__: “ Nhưng mà nơi này không phải không có di dời sao.... Chú Hai của con cũng không có được chỗ tốt.”

Dương Hạo không tiếng động cười một tiếng, không rãnh mà để ý đáp lại.

Trong lòng chú Hai rõ ràng khẳng định có nói nữa cũng không thể hòa hợp rồi, cho nên không không đối trả nói mềm nữa, trực tiếp bắt đầu xé da mặt.

-“Bất kể thế nào, dù sao mảnh đất kia chính là của ta. Sau này chiến đất bồi thường tiền thì ta cũng có một phần, các người đừng có mà nuốt một mình.”

-“Nghĩ đến thật là hay, chữ ký con dấu kia bị ăn rồi sao? Chỗ kia là của chúng ta, chú đừng nghĩ có một phần.”_Mẹ Dương cũng không cam chịu yếu thế trực tiếp rống trở lại.

Thấy hai nhà náo loạn lên, bà nội cũng gia nhập_: “Các người đã có giải trí nông thôn, lại có tiền, lại sao lại không muốn thấy anh em các người khá hơn một chút. Bọn họ cũng khổ như vậy rồi, lương tâm các người sao lại ác độc như vậy a.”

Chú Hai cũng lớn tiếng, phù hợp nói_: “Quả nhiên người càng có tiền tâm lại càng ác. Các người có tiền như vậy rồi, còn muốn ôm số tiền kia không tha, có phải các người muốn nhìn đến chúng ta đi xin cơm trong lòng mới thỏa mái sao!”

-“Giải trí nông thôn của các người kiếm được nhiều tiền như vậy, khoản tiền này cho chúng ta, các người lại không có tổn thất cái gì!”

-“Có người nào có tiền mà không phải tân tân khổ khổ kiếm được? Các người muốn cùng chúng ta đổi lại, trách được người nào sao?”

Bà nội khóc rống, chú Hai bắt đắc dĩ làm cho Dương Hạo nhức đầu.

Bọn họ cái loại logic các người có tiền rồi nhất định phải giúp đỡ người nghèo này làm cho Dương Hạo nghe đến cũng u mê rồi.

Bọn họ càng như vậy, Dương Hạo càng thấy được ác tâm.

Hai bên tranh chấp không có kết quả, hỏa khí cũng rất lớn, không biết nói câu gì, chú Hai trực tiếp xông về phía mẹ Dương làm bộ muốn đánh người.

-“Đúng vậy, bà ở sau lưng chồng giả trò như vậy cho rằng ta không biết sao, khiến cho anh ta cái gì cũng nghe theo bà. Lão tử nhẫn bà đã nhiều năm như vậy, hôm nay đánh chết bà!”

Chú Hai khí thế hung hăng muốn đánh mẹ Dương, Dương Hạo lập tức xông lên, bắt lấy quả đấm của chú Hai, ánh mắt tức đỏ.

Giọng nói Dương Hạo không tốt_: ‘Ông muốn làm gì?’

Chú Hai nhìn chằm chằm Dương Hạo_: “Ta dạy dỗ người, mày cút ngay cho ta.”

-“Ông dám đánh!”_Dương Hạo nổi giận hất tay chú Hai ra.

Những người khác thấy biến thành như vậy, tất cả đều bị sợ hãi, vội vàng đem hai người kéo ra.

Gây sức ép trong chốc lát mới đem hai người đánh nhau kéo ra được.

Chú Hai lần này vì tiền nóng nẩy, ra tay một chút cũng không hề nhẹ, trên người Dương Hạo bầm tím không ít.

Lần này đàm phán khiến cho người cả hai nhà hoàn toàn quyết liệt. Dương Hạo bọn họ không buông miệng, một nhà chú Hai cái gì cũng không chiếm được, chỉ có thể lo lắng sông.

Cả nhà quay về giải trí nông thôn, mẹ Dương thấy con trai bị thương quả thực rất đau lòng, vội vàng chạy đi lấy rượu thuốc.

Mới vừa ra tới đặng phải Vương Tuấn trở về.

Wương Tuấn trong tay ôm Đô Đô, khoe miệng còn mang theo nụ cười, nhìn dáng dấp tâm tình rất tốt.

-“Tiểu Vương cháu tới rồi, mau đi vào trước ngồi một lát. Hạo Hạo đang ở trên phòng nó, bác đi lấy chút thuốc cho nó.”_Mẹ Dương hiện tại trong lòng đều là con trai nhà mình, nói đơn giản hai câu đã đi, cũng không nghe thấy Vương Tuấn sau lại nói cái gì.

Wương Tuấn nghe được mẹ Dương là đi lấy thuốc cho Dương Hạo, trong nháy mắt sốt ruột, ôm con trai bước chạy đến phòng Dương Hạo.

Vội vàng đẩy cửa ra, Vương Tuấn thấy được Dương Hạo cúi đầu nhìn vết thương trên tay mình.

Trong nháy mắt đó, trong lòng Vương Tuấn giống như bị người đâm một dao.

57. Chương 57

Tâm tình Vương Tuấn lúc này rất phức tạp, không chỉ có đau lòng, còn vô cùng khiếp sợ và căm phẫn.

Lúc này mới hồi lâu không thấy, Dương Hạo liền một thân bị thương.

Lúc này nghe được tiếng bước chân, Dương Hạo kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Vương Tuấn.

Động tác của Dương Hạo có nhanh hơn nữa cũng không bằng Vương Tuấn.

Wương Tuấn vọt đến trước mặt Dương Hạo, ngồi xổm xuống, đem Đô Đô đặt ở một bên, cầm lấy cổ tay Dương Hạo, sắc mặt vô cùng khó coi.

-“Ai làm?”

Dương Hạo đem tay lui ra sau, lắc đầu_: “Không có gì, sau này em sẽ cho anh xem. Anh qua bên kia ngồi trước đi.”

Dương Hạo rõ ràng cảm nhận được Vương Tuấn tức giận, sợ sau khi nói ra chân tướng Vương Tuấn sẽ nhất thời xúc động gây ra chuyện. Cũng không phải là hắn suy nghĩ cho nhà chú Hai mà là sợ Vương Tuấn tìm bọn họ gây phiền toái. Dù sao chuyện của hai người bây giờ còn đang gạt mọi người, nếu như hôm nay Vương Tuấn gây ra chuyện gì, sau này không biết nên làm thế nào để giải thích.

Vương Tuấn cùng Dương Hạo dựa vào rất gần, thiếu chút nữa mặt dán mặt, còn có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

-“Anh kêu là nói cho anh biết ai làm!”

Vương Tuấn hiện tại lửa giận rất lớn.

Dương Hạo đi theo y nhiều năm như vậy, không có người nào dám động đến hắn. Vậy mà hôm nay hắn dưới mí mắt mình lại bị người khác khi dễ, thế nhưng y lại hoàn toàn không biết.

Hiện tại Vương Tuấn hoàn toàn bị vây trong trạng thái nổi giận căn bản cái gì cũng nghe không vào. Trong lòng nghĩ tới muốn đem cái người không biết trời cao đất rộng là gì kia đến dạy dỗ một trận.

Dương Hạo không nói chuyện, liền sững sờ, ngăn người sững sờ cùng Vương Tuấn nhìn nhau. Ban đầu, đáy mắt Vương Tuấn còn tràn đầy tức giận, dần dần, thần sắc đáy mắt trở nên nhu hòa.

Vương Tuấn thả cổ tay Dương Hạo ra, tràn đầy yêu thương xoa đầu hắn, bất đắc dĩ mở miệng_: “Ai... Em không muốn vậy coi như xong. Vết thương có phải rất đau không? Anh thoa thuốc cho em.”

Dương Hạo chính là bướng bỉnh như vậy, hắn không muốn nói, chính mình đối với hắn cũng không có biện pháp.

Dương Hạo thấy tâm tình Vương Tuấn bình phục lại, cầm chặt tay y, cười nói_: “Nào có nhu nhược như vậy a.”

Mới vừa nói xong, Dương Hạo gục xuống hít một hơi. Bởi vì khóe miệng hắn cũng bị chú Hai đánh cho một quỳên, lúc cười liền kéo căng đến có hơi đau một chút.

-“Làm sao không đem em đánh thành quốc bảo* luôn?_Vương Tuấn thấy bộ dạng hiện tại của Dương Hạo miễn cưỡng cười lên.

**quốc bảo của Trung Quốc là gấu trúc. Ý là đánh cho hai con mắt bầm đen như gấu trúc đó =))))).*

-“Hắc, thành gấu trúc O.O Vương tổng còn không chê ta sao?”

-“Làm thế nào mà ghét bỏ chứ... Thích còn không kịp nữa là.”

-“Baba, baba làm sao vậy?”_Đô Đô đứng ở một bên trong chốc lát nhìn không được baba cùng cha ngọt ngào, liền mở miệng hỏi thăm.

Vương Tuấn lúc này mới nhớ tới con trai mình còn ở bên cạnh cho nên buông tay Dương Hạo ra_: “Baba của con không nghe lời nên bị đánh.”

Dương Hạo đỏ khóc đỏ cười, trốn mắt nhìn Vương Tuấn một cái_: “Đánh anh vẫn còn không nhiều lắm a.”

Vương Tuấn đem Đô Đô kéo qua_: “Sau này nghe lời, làm bé ngoan đừng giống như baba, lớn như vậy còn làm cho người khác phải quan tâm.”

Đô Đô giống như tiểu đại nhân gật đầu, sau đó tiến tới trước mặt Dương Hạo_: “Baba có đau không, con thổi cho baba một chút, thổi một chút liền hết đau.”

Nói xong chu cái miệng nhỏ nhắn thổi vù vù cho Dương Hạo.

-“Baba, bây giờ có phải đỡ hơn không?”

Dương Hạo ôm lấy con trai hôn một chút_: “Một chút cũng không đau, Đô Đô thật ngoan.”

Vương Tuấn tạm thời cũng không hỏi đã xảy ra chuyện gì, chờ Dương Hạo khá hơn một chút rồi cùng hân hân “tính sổ”. Lúc này mẹ Dương đi ra ngoài lấy thuốc cũng đã trở lại.

Mẹ Dương vừa tiến vào đã bảo Dương Hạo cởi quần áo_: “Nhanh cởi ra để mẹ xem có nghiêm trọng không?”

Vương Tuấn còn ở chỗ này, mẹ còn đem mình giống như là con nít. Mặt Dương Hạo liền đỏ lên.

Dương Hạo ngượng ngùng rồi, nói chuyện cũng không được lưu loát_: “Mẹ, mẹ để con tự làm, con không có sao đâu.”

Mẹ Dương mới không quan tâm, đi tới bên cạnh Dương Hạo_: “Con còn cùng mẹ xấu hổ sao.”

-“Mẹ, mẹ để con tự làm đi.”

Lúc này Vương Tuấn cũng mở miệng_: “Bác gái, để con làm đi.”

Mẹ Dương nhìn Vương Tuấn cũng ở chỗ này, cũng biết giữa hai người bạn chính mình là một người trung niên cũng không tiện ở lại, liền khách khí_: “Vậy thì phiền toái Vương tổng rồi.”

Mẹ Dương hướng Đô Đô đi tới_: “Đô Đô ngoan nào, bà nội ôm con đi chơi.”

Đô Đô có chút không muốn, nhìn về phía Dương Hạo_: “Con muốn thổi thổi hết đau cho baba...”

Dương Hạo vội vàng dỗ con trai_: “Baba không có chuyện gì, cùng bà nội đi ra ngoài đi.”

Mẹ Dương dẫn Đô Đô đi, cũng thuận tiện đóng kỹ cửa lại.

Giằng co một phen, Vương Tuấn cũng bớt giận không ít. Y ngồi xuống bên cạnh Dương Hạo, bắt đắ dĩ lại mang theo vài phần sủng nịch mở miệng_: “Còn không cởi quần áo để anh bôi thuốc cho em?”

Dương Hạo trừng mắt liếc y một cái, vẫn là biết điều mà cởi quần áo.

Vương Tuấn trầm mặc nhìn những vết xanh tím trên làn da tuyết trắng của Dương Hạo, bắt đầu bôi thuốc cho hắn.

-“Đau quá...”_Dương Hạo bắt măn cau mày, quay đầu nhìn về phía Vương Tuấn_: “Nhẹ một chút...”

Động tác trên tay Vương Tuấn không có ngừng lại, cũng không có đáp lại.

-“Thật rất đau...”_Thanh âm Dương Hạo bắt giác mang theo vài phần ý vị làm nũng.

Vẫn là trầm mặc...

Dương Hạo yên lặng thở dài, cuối cùng vẫn thỏa hiệp rồi.

-“Hôm nay cùng chú Hai em gây nhau... Ông ta cùng mẹ ằm ỉ, sau lại muốn động thủ...”

Dương Hạo đem chuyện lúc trước thành thật nói cho Vương Tuấn, cuối cùng dặn dò_: “Trước cứ như vậy đi, dù sao em cũng không chịu nhường, bọn họ cái gì cũng không chiếm được chừng cũng tức đến chết. Chuyện này anh cũng đừng nhúng tay vào...”

-“Ừm.”_Vương Tuấn trả lời đơn giản một chữ.

Dương Hạo đưa lưng về phía Vương Tuấn, cũng không nhìn tới vẻ mặt. Lúc trước Vương Tuấn tức giận như vậy, nhưng bây giờ lại chỉ bình tĩnh đáp ứng. Dương Hạo cảm giác, có chút kỳ quái.

Hắn xoay người lại đối mặt với Vương Tuấn, phát hiện Vương Tuấn đang chuyên chú đổ rượu thuốc.

Dương Hạo không nói chuyện, Vương Tuấn ngẩng đầu lấy rượu thuốc trong tay nhẹ nhàng thoa trên mặt Dương Hạo, ôn nhu mở miệng_: “Em nói gì cũng đều nghe theo.”

Đột nhiên, mặt Dương Hạo trở nên rất nóng.

58. Chương 58

Tính toán này của chú Hai coi như là toàn bộ đều vô ích, bết bát nhất chính là còn cùng một nhà Dương Hạo hoàn toàn trở mặt.

Nếu là lúc trước, chú Hai khẳng định buổi tối sẽ đến xin lỗi đem chuyện lại này bỏ qua.

Sau khi về nhà càng nghĩ càng tức giận.

Chú Hai là một người cực phẩm đã đủ rồi, thế nhưng gã còn có một bà vợ hiếm thấy: hết ăn lại nằm, lại thích ganh đua so sánh. Nhìn thấy ông chồng mình vụng tay đem chuyện làm đến mức không thể vãn hồi nên sau khi về nhà chuyện gì cũng không làm, cùng với gã cãi nhau.

-“Đều tại ông không có bản lĩnh! Trước kia bảo đừng đối ông lại đòi đòi, hiện tại nhìn người khác lấy tiền.”

-“Rõ ràng lúc trước đều bàn bạc xong rồi, bà thế nhưng cũng ra tay, dù thế nào cũng phải nhẫn một chút a.”

Chú Hai hoàn toàn không để ý đến thị.

Thím Hai khóc rống trong chốc lát nhìn chú Hai hoàn toàn không có phản ứng, lửa giận trong lòng càng lớn.

Vừa nói liền đến trước mặt gã đánh gã_: “Nhìn xem trong thôn chúng ta, nhà ai không phải có xe thì cũng có nhà, liền một mình ông..., tiền kiếm không ra, nhìn xem cuộc sống chúng ta bây giờ, so với ăn mày còn thảm hơn. Ba mẹ ông không duy trì ông, anh em ông có tiền rồi cũng không chiếu cố ông... Ông nhìn ông

bây giờ cả ngày đều làm chuyện sỉ nhục không dám nhìn người. Cảnh sát đem ông bắt đi luôn cho vừa!”

Chú Hai cũng từng là một học sinh trung học, nói như thế nào trong lòng cũng có chút ngạo khí, nghe bà vợ nói khó nghe như vậy, lại bạo lực không được, liền trở tay đẩy nàng một cái_: “Nói cái chuyện quý quái gì đó!”

Thím Hai biết mình tâm tình kích động nên nói sai, nhưng mà lại không kéo được mặt mũi xuống nói xin lỗi, liền gục xuống đất lớn tiếng khóc.

-“Đánh người rồi, đánh người rồi.... Ông lại đánh tôi đi... Ông không có lương tâm a... Ly hôn đi, ly hôn đi... Tôi muốn về nhà mẹ đẻ, để ông ở một mình. Tôi đi tìm ông già gả đi, tránh cho phải ở nhà ông bị khinh bỉ.”

Đại khái khóc đến đói bụng không có sức lực, chú Hai lại vẫn không để ý đến thị, cho nên thím Hai chạy đến phòng ngủ, nằm trên giường bắt đầu ngủ.

Trong nhà không còn tiếng khóc, trong nháy mắt liền an tĩnh đáng sợ.

Chú Hai mím chặt đôi môi, không nói một lời, hai mắt lạnh lùng nhìn về phía nhà Dương Hạo, cả người thoát nhìn đặc biệt âm trầm.

Kế tiếp một thời gian ngắn, cũng không có gì phát sinh cả, trừ bà nội đến tìm nhà bọn họ mấy lần thì một nhà chú Hai cũng hết sức yên lặng.

Trực giác nói cho Dương Hạo, chú Hai bọn họ sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

Đúng như Dương Hạo phỏng đoán, trong lòng chú Hai vẫn mang hận ý cùng với ghen tỵ muốn hung hăng chinh Dương Hạo bọn họ một trận.

Trải qua một thời gian ngắn chuẩn bị, chú Hai tìm được đồng bọn của gã, vào một tối trăng thanh gió mát đi đến giải trí nông thôn của Dương Hạo.

Không sai, phương thức trả thù của chú Hai chính là đi giải trí nông thôn của Dương Hạo “mò” một khoảng.

Giải trí nông thôn vì đề phòng ăn trộm nên nuôi mấy con chó.

Nhưng mà chú Hai đối phó với mấy thứ này vẫn vô cùng dễ dàng, dù sao thì cũng chính là thường *ăn chén cơm này** (~ *thường làm những hành động này*).

Chó còn không kịp kêu lên tiếng đã bị chú Hai dùng thuốc đã chuẩn bị làm cho hôn mê bất tỉnh.

Chú Hai hướng bốn phía nhìn thoáng qua, sau đó quay đầu lại cùng đồng bọn gặt đầu, cho nên rón rén đi vào trong.

Bọn họ trước đi tới phòng bếp, đem gà vịt thịt cá đáng giá lấy đi không ít.

Sau khi cầm xong những thứ tốt, chú Hai xé một bao bột mì, đem bột mì toàn bộ đổ vào bên trong nồi dầu bếp đã nấu xong trước đó, sau lại còn ngại chưa đủ hư hỏng, lại đem toàn bộ đồ gia vị trong phòng bếp đổ vào, khiến cho một đồng hỗn loạn.

Chú Hai lau khòe miệng, trong lòng thoải mái__: “Xem tội mày ngày mai còn không bị lăn qua lăn lại đến chết.”

Chú Hai lúc trước đã hỏi thăm được rồi, ngày mai Dương Hạo có một bút sinh ý lớn. Tối nay gã đem tất cả nguyên liệu trong phòng bếp phá hư, ngày mai bọn họ cho tới trưa nhất thiết phải lại phải một lần nữa chuẩn bị cho tốt, đoán chừng cũng rất vất vả.

Xem tội mày để cho tao không được tốt, tốt cũng cho các mày không xong!

Ngày thứ hai Dương Hạo còn chưa rời giường đã bị Trương Hiểu vội vàng gõ cửa.

-“Giải trí nông thôn bị “ghé thăm” rồi...”_Khuôn mặt Trương Hiểu lo âu.

Dương Hạo vừa nghe lập tức biết là bị trộm rồi, nghiêng người đứng dậy chụp lấy bộ quần áo mặc vào liền đi ra ngoài.

Dương Hạo vừa ra tới, mọi người đều báo cáo tình huống cho Dương Hạo, bị tàn phá nghiêm trọng nhất chính là phòng bếp, dường như tất cả các nguyên liệu thức ăn đều bị phá hỏng. Cả phòng bếp hết sức hỗn loạn.

Gà đất nuôi trong vườn sau của giải trí nông thôn đều không cánh mà bay.

Những hoa để trang trí trồng ở cửa cũng bị người giẫm đạp không còn hình dạng.

Thấy giải trí nông thôn bị phá hỏng không còn hình dạng, Dương Hạo tức nói không nên lời.

Tồn thất cũng là những thứ quan trọng, tên trộm này vô cùng ác ý.

Trong các nhân viên của giải trí nông thôn, đám đầu bếp là hết sức tức giận, đều mắng cái tên trộm không biết xấu hổ này.

Tức giận thì tức giận, Dương Hạo vẫn rất nhanh bình tĩnh tâm tình, trấn định lại.

Dương Hạo vỗ tay ý bảo mọi người trước an tĩnh lại, sau đó lớn tiếng tuyên bố: “Được rồi, chuyện tối hôm qua quả thật rất đáng giận. Điều này cũng đã cho tôi một bài học, sau này tôi sẽ tăng cảnh giác, gia tăng đề phòng, cố gắng không để phát sinh chuyện này một lần nữa.”

“Mọi người trước tiên thống kê lại thiếu những thứ gì, đầu bếp Lý nhanh chóng kiểm tra danh sách, tôi cùng tiểu Trương sẽ đi mua về. Giải trí nông thôn hiện tại bộ dạng như thế này, mọi người vất vả sửa sang lại cho tốt. Hôm nay còn có khách muốn đến, chúng ta cố gắng đem tổn thất giảm đến mức nhỏ nhất, đừng để ảnh hưởng đến khách.”

Dương Hạo không có lập tức báo án. Hắn cảm giác chuyện này không phải là đơn giản như vậy.

Dương Hạo cùng Vương Tuấn trao đổi mấy lần chuyện mất trộm lần này. Cuối cùng bọn họ nhất trí hoài nghi chuyện lần này là do chú Hai làm.

Nhưng mà Dương Hạo không có lập tức đi tìm gã. Thứ nhất là không có chứng cứ, twhs hao là bọn hắn còn có kế hoạch khác.

Một tuần đã qua, chú Hai âm thầm quan sát động tĩnh giải trí nông thôn của Dương Hạo, phát hiện bọn họ bị trộm cũng chỉ nên làm cái gì thì làm, liền lặng yên chịu đựng, thậm chí cũng không có cho người thông báo ra ngoài.

Chú Hai hết sức đắc ý, là gã biết Dương Hạo bọn họ không dám báo cảnh sát. Bởi vì ngày thứ hai bọn họ còn sinh ý muốn làm, phòng bếp cần dùng, trước khi cảnh sát đến phải giữ nguyên hiện trường. Nếu là chờ lâu như vậy không có làm cơm, giải trí nông thôn của bọn họ còn muốn kinh doanh nữa không?

Hơn nữa đến lúc đó nhiều khách nhân như vậy, đột nhiên cảnh sát tới, những người khách kia đoán chừng cũng sẽ bị hù đến.

Chú Hai đắc ý cho sự cơ trí của mình cùng vui vẻ cho việc trả thù, cho nên qua một thời gian ngắn nhìn Dương Hạo bọn họ không có phản ứng, liền muốn ghé thăm lần nữa...

59. Chương 59

Dương lão nhị không có chuyện gì làm liền thích âm thầm đến gần giải trí nông thôn của Dương Hạo, quan sát hướng đi gần đây của bọn họ.

Gã biết Dương Hạo bọn họ mới vừa bị cướp sạch, trong khoảng thời gian ngắn sẽ gia tăng đề phòng. Gã cũng không chuẩn bị lập tức ghé thăm lại một lần nữa, dù sao gã cần cũng không phải chỉ là chút tiền này,

càng nhiều hơn là vui sướng vì trả thù được một nhà Dương Hạo.

Dương lão nhị theo thường lệ đi qua giải trí nông thôn, thấy giải trí nông thôn bộ dạng như bình thường, cũng không nói gì, hát điệu dân gian, tay chấp sau lưng, mặt vui vẻ.

Tối nay gã lại chuẩn bị thi thố tài năng, nhìn xem đám người kia ngày mai có còn trấn định như vậy không... Nhưng mà gã còn chuẩn bị phương pháp ác hơn để đối đầu với Dương Hạo bọn họ.

Dương lão nhị nghĩ tới, không khỏi xoay người nhìn mảnh rừng phía sau. Bây giờ đang là mùa đông, trời hanh vật khô đầu...

Vương Tuấn đầu tư công viên sinh thái công việc tiền kỳ đã làm xong, trước mắt đang chuẩn bị bắt đầu chính thức thi công xây dựng. Vì vậy gần đây đều bận tới mày tới mặt, thời gian ở giải trí nông thôn cũng càng ngày càng ít.

Cho dù là như thế, Vương Tuấn nghỉ đêm tại giải trí nông thôn đều lộ ra vẻ quang minh chính đại.

Mọi người đều biết Vương tổng bề bộn nhiều việc, Vương tổng rất chuyên nghiệp, nhưng mà cái này cũng không phải trọng điểm. Trọng điểm chính là dù Vương tổng bề bộn nhiều việc chuyên nghiệp, y rất thích giải trí nông thôn của Dương Hạo.

Mặc dù người dân ở đây đều cảm thấy có chút không hiểu tại sao một đại nhân vật như vậy lại thích ở chỗ địa phương nhỏ như này. Nhưng mà nghĩ lại, ai cũng có đặc thù yêu thích riêng, chứ nói chi là loại người có tiền. Ở trong thành phố lớn lâu như vậy, nơi nào gặp được những thứ nguyên sinh thái này chứ, cho nên mới đến chỗ nhỏ sơn thủy hữu tình này, cũng là tìm chút mới mẻ đi.

Dĩ nhiên, Vương Tuấn vì sao thích chạy đến nhà Dương Hạo như vậy cũng chỉ có vợ chồng son mới biết.

Giải trí nông thôn bị “thăm” vốn là hần không có ý định nói cho Vương Tuấn. Loại chuyện này chính mình có thể xử lý được, y bận rộn như vậy, Dương Hạo lại không muốn tăng thêm phiền não cho y.

Nhưng mà giải trí nông thôn nhiều người như vậy, lúc xế chiều không có việc gì làm tất cả mọi người thường thích tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm. Vương Tuấn sau khi trở về liền từ người khác biết chuyện.

Chuyện trong nhà Dương Hạo y cũng biết một chút, nhưng mà hiện tại chú Hai của hần lại đến nhà cháu mình trộm đồ, còn quậy phá ác ý như vậy, y trăm triệu lần cũng không nghĩ đến.

Cho dù như thế nào, chuyện cũng đã xảy ra rồi, y không có khả năng làm như không thấy.

Cho dù Dương Hạo thương lượng với y để cho hần tự mình chờ hành động tiếp theo của chú Hai.

Giải trí nông thôn hết thấy thoát nhìn đều giống như ngày thường, chú Hai cũng không có phát hiện ra điều gì khác thường, cho là Dương Hạo bọn họ kinh sợ rồi. Vì thế vào một đêm yên tĩnh, gã liền nghênh ngang tiến vào giải trí nông thôn của Dương Hạo.

Chú Hai lần này để cho đồng bọn của gã ở bên ngoài chờ, nghĩ thầm chính mình một người là có thể làm xong.

Một hồi lửa, thế là xong.

Chú Hai rất thuận lợi tiến vào giải trí nông thôn, thuận lợi đến nỗi một tiếng chó sủa cũng không có.

Chú Hai ban đầu còn có chút do dự, núp ở trong bụi cây nhìn hơn mười phút cũng không thấy có những tiếng động khác, trong lòng liền không hề cảnh giác như vậy nữa.

Quả thực là tự mình dọa mình. Trời lạnh như thế này bọn họ không ngủ được chẳng lẽ còn cố ý chờ bắt mình?

Chú Hai cảm thấy quả thực rất khôi hài.

Chú Hai như cũ trước ghé thăm phòng bếp của giải trí nhà nông một trận, dùng túi đựng không ít đồ, xoay người đi về phía rừng trái cây.

Mất thấy việc lớn sắp hoàn thành, khoe miệng chú Hai không khỏi lộ ra vẻ đắc ý cùng nụ cười khinh thường.

Gã đem xăng đã chuẩn bị tốt trước đó thật cẩn thận tưới lên hàng cây, từ trong túi quần lấy ra bật lửa.

Đang vào lúc gã chuẩn bị đốt, đột nhiên có mấy luồng ánh sáng chiếu vào mắt gã. Chú Hai bị chiếu vào liền nhanh chóng dùng tay áo che kín hai mắt mình.

Ngay sau đó toàn bộ đèn của giải trí nhà nông đều bật sáng, mấy con chó săn sủa to chạy tới phía Dương lão nhị.

Chú Hai đáy lòng thầm kêu một tiếng không tốt, lần này đoán chừng muốn chừng bị gán tội rồi. Ngay sau đó liền cái gì cũng không quan tâm, ra sức chạy ra bên ngoài.

Sau chuyện lần trước, Vương Tuấn âm thầm đem mỗi chỗ của giải trí nông thôn cũng trang bị thiết bị theo dõi, hơn nữa mỗi đêm đều phái người ở trong bóng tối giám thị.

Cho nên từ lúc chú Hai nhích đến gần giải trí nông thôn, nhất cử nhất động của gã đều bị Vương Tuấn bọn

họ nhìn thấy.

Bình thường mỗi tối giải trí nông thôn cũng chỉ có mấy người ở, tối nay đột nhiên từ bốn phương tám hướng chạy đến một nhóm người, đều chạy đuổi theo chú Hai.

Chú Hai lúc này mới phát hiện đường mình chạy đều bị người chặn lại rồi. Thiên tính vạn tính chính là không nghĩ đến thì ra Dương Hạo sớm đã chuẩn bị tốt để bắt gã. Chú Hai lúc trước không chút nào phòng bị đứng nguyên tại chỗ sững sốt vài giây, nhưng ngay sau đó chưa từ bỏ ý định chạy một trận như điên.

Nếu như bị bắt được, cái mặt này có để chỗ nào, hơn nữa đây chính là phải vào cục cảnh sát a.

Dựa vào loại tình huống này, chú Hai hoàn toàn cái gì cũng không để ý. Phía trước có hai người chạy đến cản gã, gã cũng trực tiếp vọt đến, khí lực to khỏe, trực tiếp đem hai người kia đụng ngã trên mặt đất.

Chú Hai liếc cái mạng gà chạy ra bên ngoài, trong lòng còn có một tia hy vọng. Chính là đồng bọn của mình còn ở bên ngoài chờ gã, chỉ cần mình lên xe, bọn họ liền bắt không được mình.

Cho nên chú Hai bối rối trong lòng đột nhiên có chút hiểu rõ. Nhanh chân bay qua rào chắn, chạy về phía địa điểm đã định ra từ sớm.

Rất nhanh gã liền thấy được chiếc xe tải quen thuộc kia.

Ban đêm hai người đi ra ngoài trộm đồ, sợ bị người phát hiện, xe đậu ở chỗ này cũng không dám bật đèn. Chú Hai từ xa nhìn đến cũng không có phát hiện có cái gì không đúng.

Chú Hai chạy đến chỗ chiếc xe, quả thực chính là nhào tới cạnh cửa, một phen mở ra cửa xe, bò lên.

Gã nhìn ra người đuổi theo phía bên ngoài còn cách một đoạn, vội vàng đóng cửa xe, thở hổn hển nói với người ngồi ở buồng lái_: “Nhanh nhanh lái xe, nhanh lên, mẹ nó bọn họ đuổi theo.”

Nhưng mà không có người trả lời gã.

Chú Hai lúc này mới cảm giác được có cái gì đó không đúng, chợt xoay đầu lại nhìn về phía một bên của buồng lái.

Không có một bóng người.

-“Mẹ nó!”_Chú Hai tức giận đập lên cửa xe.

Chính gã cũng không biết lái xe, hơn nữa chìa khóa trên xe cũng không thấy nữa.

Chú Hai thấy đám người bên ngoài ngày càng nhích lại gần, nhìn lại chiếc xe vẫn không nhúc nhích, trong lòng biết chắc xong rồi, nhưng lại muốn vùng vẫy giãy chết một phen, liền nhảy xuống xe, trong đầu bực bội chạy về phía trước.

-“Đứng lại, bắt trộm, nhanh bắt gã lại!”

Người ở phía sau càng ngày càng gần, chú Hai ngẩng đầu phát hiện phía trước cũng có người đuổi theo, nghĩ chân lại nhìn, bên phải cũng đều là người.

Mình bị bao vây...

Đại khái là bị buộc khẩn cấp rồi, chú Hai không chút suy nghĩ bay thẳng về phía bên trái không có ai.

Nhưng mà không biết người nào đó ở chỗ này đã đào một cái hố, chú Hai chạy gấp gáp, trực tiếp lọt vào bên trong.

Chú Hai nghĩ bò dậy tiếp tục chạy, nhưng mà chân của gã truyền đến một trận đau nhức...

Chú Hai biết mình xong rồi.

Rất nhanh, một đám thanh niên kéo chú Hai từ trong hố ra, dùng sợi dây trói gã lại, vài chục cái đèn pin cầm tay vẫn chiếu vào mặt gã.

Bị chiếu cho hoa mắt, chú Hai vẫn luôn cúi đầu.

-“Kẻ trộm ở chỗ nào đến! Dám đến đây trộm đồ, lá gan ghê gớm thật!”

Chú Hai chết đến nơi rồi vẫn cứng rắn cãi lại, làm sao cũng không chịu thừa nhận_: “Tôi chỉ là đi ngang qua lạc đường, không phải là trộm.”

-“Ha ha, buổi tối ông đi lạc đường đến trong nhà người khác, còn thuận tay lấy đi đồ đạc, đều là lạc đường vô cùng có tính toán a.”

Nói xong Hoàng Nghị đem cái túi chú Hai để lại lúc bỏ chạy ném xuống bên cạnh gã.

Chú Hai nhìn túi lắc đầu_: “Tôi không biết cậu đang nói cái gì, đây không phải là của tôi.”

Hoàng Nghị cười cười, sau đó phía sau anh xuất hiện một nam nhân bị trói chặt tay giống nhau.

-“Người này ông biết không? Người thân mà.”

Chú Hai nhìn về phía đồng bọn lái xe cho mình kia, thấy tên đó cũng bị bắt, tức giận không có chỗ xả.

Nhưng gã vẫn như cũ cắn chặt răng chính là không thừa nhận__: “Tôi không biết cậu đang nói cái gì.”

Dương Hạo và Vương Tuấn một mực ở trong nhà nhìn camera giám sát lúc này cũng đi ra.

Dương Hạo tận mắt nhìn thấy chú Hai bị bắt trói chặt, còn nghĩ đến gã lúc trước muốn ở trong vườn trái cây đổ xăng dùng một mối lửa đem giải trí nông thôn của nhà mình đốt, trong lòng quả thực không biết như thế nào.

Lúc trước chính mình lần nữa nhẫn nhịn, hy vọng chú Hai thấy tốt liền thu tay lại. Dù thế nào cũng không muốn người một nhà nháo đến mức này, nhưng trong lòng của gã lại độc ác như vậy, cho đến mức độ này, hẳn cũng không muốn nhớ đến thân tình gì nữa.

-“Chú Hai.”__Dương Hạo gọi Dương lão nhị.

Dương lão nhị ngẩng đầu nhìn Dương Hạo, trong đầu chợt lóe lên không phải là áy náy, mà là mưu toan làm sao tiếp tục nói xạo, lừa dối cho qua chuyện.

Gã kích động đi về trước giấy giữa hai cái, sau đó nâng cao giọng__: “Hạo Hạo à, Hạo Hạo, con mau giải thích rõ cho những người này. Ta là chú Hai của con a. Chú Hai buổi tối thấy có người lén lút đi qua đây, nào biết đâu đi tới liên lạc đường. Cũng không biết làm sao, con nhìn những người này đem ta trói lại, nói ta là trộm. Chúng ta là người một nhà, chú Hai làm sao có thể trộm giải trí nông thôn của con đâu!”

Dương Hạo nở nụ cười__: “Không sai, chú đúng là chú Hai của con.”

Chú Hai vừa nghe cho là có hy vọng, gật đầu lia lịa__: “Đúng vậy a, đúng như thế. Cậu nhìn Hạo Hạo nói như vậy, mọi người nhanh thả ta ra, nhất định có cái gì hiểu lầm.”

Dương Hạo gật đầu__: “Nhưng mà, cái người ăn trộm kia đúng là chú Hai...”

-“Mày...mày nói cái gì... Hạo Hạo, cơm có thể ăn bấy, nhưng nói không thể nói bấy.”

Chuyện cho tới bây giờ, Dương Hạo quả thực mặc kệ gã, cũng không muốn cùng gã nói nhảm.

-“Tôi đã báo cảnh sát, đợi lát nữa cảnh sát sẽ đến. Chỗ này của tôi có camera giám sát ông cùng đồng bọn. Có cái gì hiểu lầm ông cùng cảnh sát nói đi. Bọn họ sẽ phán đoán.”

Chú Hai mở to hai mắt nhìn_: “Dương Hạo, tao làm sao cũng là chú của mày, mày sao có thể đối với ta mà báo án như vậy? Sao mày lại ác tâm như vậy!”

-“Ông tới trộm đồ của cháu, lúc chuẩn bị phóng lửa đốt đi tâm huyết của hần, sao ông không nghĩ đến các người là người thân?”_ Thanh âm trầm thấp của Vương Tuấn trong trời đông giá lạnh lại càng lộ ra vẻ lạnh băng_: “Cùng hần nói chuyện thân tình, ông có tư cách gì?”

-“Mắc mớ gì đến mày!”_Chú Hai quả thực chính là *vò đã mẻ lại còn sút**, liều mạng rống to.

**vò đã mẻ lại còn sút: ~ đã không còn gì nữa, quá tồi tệ rồi.*

-“Chuyện của Dương Hạo là chuyện của ta.”_Thanh âm của Vương Tuấn không thay đổi, nhưng những người ở chỗ này nghe không rét mà run.

Wang tổng quả nhiên tức không nhẹ a...

Giải trí nông thôn bên này động tĩnh bất trộm rất lớn, rất nhanh những người gần đó nghe được tiếng động vây quanh tới. Thôn vốn không lớn, có kẻ lớn giọng la lên_: “Bắt trộm, chỗ này có trộm, mau lại xem...”_Rất nhanh tất cả người trong thôn đều vây quanh tới đây.

Chờ đến khi mọi người nhìn thấy được khuôn mặt của kẻ trộm, quả thực đều sợ đến ngất người.

Nhồn nháo khiến trách Dương lão nhị.

-“Thật không nghĩ tới a, thỏ không ăn cỏ gần hang. Làm sao trộm đồ còn trộm của thân thích mình a...”

-“Bình thường thoát nhìn một người nho nhã như vậy, lại làm loại chuyện trộm cắp này...”

-“Ui chao, Dương lão nhị a, quả thực không được là không được, nói ra người ta cười chết...”

Rất nhanh, bà nội cùng thím Hai cũng nghe được chạy tới.

Bà nội lúc ấy quả thực bị chọc giận đến ngất đi.

Này không chỉ có thể dùng mất mặt để hình dung nữa rồi... Con trai mình đây chính mà bị cục cảnh sát giam giữ rồi...

Bà nội đánh một bạt tai vào mặt chú Hai_: “Làm sao con lại thua kém như vậy! Con nói, con có phải muốn tức chết ta không hả!!! Con nhìn...con nhìn...con...”_Bà nội chỉ tay vào mặt chú Hai, tay phát run_: “Con làm cái chuyện tốt gì đây! Ta đây tạo nghiệt gì đây hả ông trời...”

Nói xong bà nội liền hôn mê bất tỉnh.

60. Chương 60

Rất nhanh cảnh sát đã đến hiện trường, người và tang vật đều có, chú Hai muốn chống chế cũng không được.

Bà nội bị tức không nhẹ, ở trong bệnh viện thật lâu. Mỗi lần nhớ tới chuyện này đều cảm thấy trên mặt tối tăm.

Chú Hai vừa vào tù, thím Hai cái gì cũng không biết làm cuộc sống giống như trở lại trước khi giải phóng.

Trong nhà cái gì cũng muốn tốn tiền. Lúc trước bởi vì lười, đất đai cũng không trông trọt rồi đưa cho người khác làm, hiện tại cho dù đi trồng, thị cái loại đã quen thói giở trò với người khác cũng không làm được. Chủ yếu nhất là thị nhiều năm đã quen lười như vậy, vừa không muốn đi làm, cuộc sống hoàn toàn không có chỗ kiếm ra tiền.

Qua không bao lâu liền nghĩ muốn cùng chú Hai ly hôn, ngày ngày cùng bà nội nằm trên giường bệnh nháo đến lợi hại. Nói đúng hơn là không cho thị tiền sinh hoạt, hãy tự mình cùng Dương lão nhị ly hôn.

Bà nội Dương Hạo cũng là [một đầu bị hai cái làm cho đau]... Quả thực là bị hai đứa trẻ mình cưng chiều làm cho tức chết.

Không có chú Hai cùng bà nội bọn họ tìm phiền toái, cuộc sống của Dương Hạo thanh tĩnh rất nhiều.

Chính phủ gần đây vừa phê chuẩn một hạng mục là khai phá mấy cái núi chỗ bọn họ, muốn chế tạo thành cảnh khu mới, chuẩn bị từng bước làm công trình “Lễ hoa đào” hấp dẫn du khách.

Thấy là là một cơ hội buôn bán tốt, Dương Hạo cũng tìm cách mở một giải trí nông thôn khác.

Thấy sự nghiệp của Dương Hạo ngày càng phát triển, quê nhà xa gần ai mà không hâm mộ một nhà Dương lão đại.

Không ít người thấy Dương Hạo mở giải trí nông thôn kiếm được tiền, lại nghĩ đến khu du lịch chính phủ vừa khai phá, liền cũng theo tin đồn mở giải trí nông thôn.

Nhưng mà bởi vì Dương Hạo sớm mở ra trước, danh khí cũng so với bọn họ lớn hơn, cho dù có ở bên trong cạnh tranh, giải trí nông thôn của Dương Hạo cũng đứng đầu.

Hiện tại, sự nghiệp đã thuận lợi rồi, cuộc sống trải qua rất tốt, theo lý thuyết Dương Hạo có thể buông lỏng nhẹ một hơi rồi.

Nhưng mà trong lòng Dương Hạo vẫn không dám...

Đó chính là chuyện của hắn và Vương Tuấn.

Vương Tuấn thường xuyên ở chỗ mình, ba mẹ mặc dù ở nông thôn, lúc bắt đầu còn dễ gạt gẫm nói là bạn tốt. Nhưng mà một thời gian sau, Vương Tuấn còn thường xuyên ở lại buổi tối, có đôi lúc khó kiềm lòng nổi, bị ba mẹ thiếu chút nữa bắt gặp. Dương Hạo rất lo ba mẹ sẽ nghi ngờ...

-“Nếu không, anh lúc nào đó cùng ba mẹ nói thẳng đi.”_Vương Tuấn duỗi ra đầu ngón tay quét lông mày nhú chột của Dương Hạo.

-“Chuyện này phải cùng ba mẹ thẳng thắn. Thay vì bị bọn họ gặp phải còn không bằng chúng ta tìm một cái cơ hội tốt trực tiếp nói cho bọn họ biết.”

Dương Hạo nhìn Vương Tuấn một cái, cũng không nói lời nào.

Giống như cùng cha mẹ thẳng thắn nói ra tựa hồ rất đơn giản, nhưng mà thật sự xuất quỷ rồi,, những điều khó khăn kia quả thực rất khó tưởng tượng.

Cha mẹ quan tâm mình nhiều năm như vậy, kết quả chính mình nói cho bọn họ biết mình là đồng tính luyến ái, thích nam nhân...

Thấy Dương Hạo vẫn mặt mày ủ rũ, Vương Tuấn ôn nhu trấn an.

-“Yên tâm, bất kể gặp phải chuyện gì, anh cũng không lùi bước.”_Vương Tuấn nắm chặt tay Dương Hạo_: “Dương Hạo, đời này cho dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng không muốn lại mất đi em lần nữa.”

-“Có cái gì, em cũng sẽ cùng anh. Cho dù ba mẹ không đồng ý chúng ta ở chung một chỗ, em vẫn sẽ..., tuyệt đối không buông tay anh ra.”

Dương Hạo cầm lại tay Vương Tuấn, gật đầu.

Chuyện xuất quỹ vẫn luôn chiếm lấy đầu óc Dương Hạo. Mỗi lần thấy ba mẹ, tâm đều nhắc đến cổ hòng, tính toán làm sao nói cho ba mẹ biết mới có thể tiếp nhận mình và Vương Tuấn tốt hơn.

-“Hạo Hạo, con có phải có chuyện gì muốn nói không?”

Dù sao cũng là con ruột của mình, trong đầu Dương Hạo có chuyện gì, mẹ Dương cũng có thể nhận ra.

-“À, ...khụ, không có gì. Tối hôm qua gặp ác mộng mất ngủ, hôm nay có chút không tập trung được tinh thần.”_Dương Hạo phục hồi tinh thần lại, nói dối.

Mẹ Dương gấp đùi gà bỏ vào chén Dương Hạo_: “Ăn cơm tối xong đi ngủ một giấc đi, mẹ nói cha xế chiều đi giải trí nông thôn trông coi.”

Dương Hạo gật đầu.

-“Đúng rồi, xế chiều mẹ dẫn Đô Đô đi cặp sách mới. Hiện tại cái cặp sách kéo kia rất thịnh hành, mẹ thấy mấy đứa nhỏ cũng dùng cái này, mẹ mua cho Đô Đô một cái..”

Đô Đô ở một bên ngoan ngoãn ăn cơm nghe bà nội nhắc đến chính mình, lập tức thẳng lưng, cầm lấy muỗng đút vào miệng hai muỗng cơm, ánh mắt cười híp lại, đầu nhỏ gật một cái_: “Đô Đô tự mình ăn cơm. Đô Đô ngoan nhất, bà nội thích Đô Đô nhất. Bà nội mua cho Đô Đô cặp sách mới.”

Đô Đô vừa mở miệng, toàn bộ sự chú ý của mẹ Dương lập tức bị bé thu hút, gấp thức ăn vào trong chén Đô Đô, liền bắt đầu một bên trêu chọc bé, một bên ục bé ăn cơm.

Một bữa cơm ăn xong, Dương Hạo cũng không cảm nhận được mùi vị gì. Cũng may mẹ Dương đều chú ý đến Đô Đô, cơm nước xong liền dẫn theo Đô Đô đi ra ngoài, cũng không có tiếp tục truy hỏi Dương Hạo.

Dương Hạo lúc này một mình nằm ở trên giường mới thở phào một hơi dài nhẹ nhõm.

Khó được lúc thanh nhàn, Dương Hạo lấy di động ra gọi điện thoại cho Vương Tuấn.

Nhưng không giống như lúc trước, điện thoại của Dương Hạo một giây Vương Tuấn liền nghe máy. Lần này vang lên thật lâu, đối phương cũng không có nghe điện thoại.

Chẳng biết tại sao, trong lòng Dương Hạo đột nhiên có dự cảm xấu.

Cảm giác giống như chính mình ngày đó trước khi trọng sinh, không khỏi hoảng hốt cùng tuyệt vọng.

Dương Hạo vỗ vỗ mặt mình, nghĩ thầm đại khái gần đây áp lực quá lớn nên loạn tưởng.

Vậy nên Dương Hạo lại tiếp tục nhấn nút gọi, chờ trong chốc lát đối phương vẫn như cũ không nghe máy.

Dương Hạo cũng không biết tại sao, chưa từ bỏ ý định tiếp tục nhấn gọi lại.

Có lẽ Vương Tuấn có việc gì gấp không đem theo điện thoại...Hoặc là y hiện tại đang bận rộn còn không kịp nghe điện thoại...

Trong đầu Dương Hạo càng tìm các loại lý do như vậy cho việc Vương Tuấn không nghe điện thoại, trong lòng lại càng bối rối. Chính mình nghĩ không thông, chính là cần phải đem cú điện thoại gọi thông mới được...

Trong lúc đầu óc Dương Hạo còn mơ hồ, điện thoại của Vương Tuấn đột nhiên được tiếp nhận.

Ánh mắt Dương Hạo sáng lên, đang chuẩn bị nói chuyện ——

—“Tuấn, tôi biết người cậu yêu là tôi.”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm vừa xa lạ lại quen thuộc.

Dương Hạo không chút suy nghĩ, trong đầu liền theo bản năng đưa ra đáp án, cái thanh âm này là của Dịch Thiển.

Dịch Thiển, Dịch Thiển...

Dương Hạo trong lúc nhất thời phân không rõ mình rốt cuộc là đang ở quá khứ hay hiện tại.

Hoặc là nói hắn không rõ chính mình đã từng chết qua một lần hay chưa.

Đây tất cả đều giống như ngày đó trước khi chết, hắn thấy Vương Tuấn cùng Dịch Thiển ở chung một chỗ...

Khi đó tim hắn hoàn toàn lạnh băng.

Hắn biết tình cảm của Vương Tuấn đối với hắn là cái dạng gì, cũng không có hoài nghi, nhưng mà ngày đó đời trước chính là cơn ác mộng đối với Dương Hạo. Mặc dù hắn có kiên cường đi nữa, có thể đối với Vương

Tuấn kể lại ngày đó xảy ra chuyện gì. Nhưng ngày đó là đả kích đối với hắn, có thể nói cả đời cũng sẽ lưu lại bóng ma trong lòng.

Bình thường không đụng đến hắn cũng không có chuyện gì, nhưng nếu đã có kinh nghiệm một lần, Dương Hạo sẽ nhớ lại thống khổ ngày đó.

Mất đi Vương Tuấn lại mất đi Đô Đô.

Dương Hạo cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, nhắm hai mắt lại, lắng lắng nghe thanh âm trong điện thoại truyền đến, Dương Hạo cách điện thoại, cũng không biết bên kia là cái dạng gì.

Không biết Vương Tuấn tại sao phải cùng trước kia ở chung một chỗ, cũng không biết bọn họ bây giờ đang ở chỗ nào, nói những thứ gì.

Chỉ có thể thông qua đôi ba câu trong điện thoại để phán đoán.

-“Tuấn... Trong lòng tôi vẫn còn có cậu. Trước kia là do tôi, hiện tại tôi đã trở về, chúng ta lại tới với nhau.”_Trong thanh âm Dịch Thiển bày ra hối hận cùng thâm tình, cho dù Dương Hạo không thấy được gì, cũng có thể ra bộ dạng thâm tình và chân thành nhìn Vương Tuấn của gã hiện tại.

-“Dịch Thiển...”_Trong điện thoại truyền đến thanh âm của Vương Tuấn.

-“Ừm.”

-“Chúng ta đã qua đi. Tôi hiện tại đã có người yêu của mình cùng bảo bối. Tôi hy vọng cậu có thể tìm được một người thật lòng yêu cậu.”

Vương Tuấn mặc dù nói khách khí nhưng trong giọng nói cũng rất vô tình.

-“À... thật sao... người yêu? Là cái người mở giải trí nhà nông kia?”

-“Mới vừa rồi điện thoại cậu luôn kêu là do hắn gọi đến?”

-“Vương Tuấn tại sao cậu không dám nhận điện thoại của hắn? Cậu chột dạ cái gì?”

-“Sợ hắn biết cậu đang ở chung một chỗ với ta?”

-“Ha ha ha ha ha... Vương Tuấn, người yêu cậu dường như cũng không phải rất tin tưởng cậu đi?”

-“Hay là cậu có gì gặt hần?”

Đột nhiên trong điện thoại truyền đến âm thanh hỗn loạn, điện thoại cứ như vậy không chút nào báo trước bị dập tắt...

Trong phòng nhất thời an tĩnh, Dương Hạo yên lặng chỉ có nghe được thanh âm hô hấp của chính mình.

Dương Hạo từ từ mở mắt. Tất cả bối rối lúc trước toàn bộ đều biến mất, thay vào đó là bất an.

Mình là người đã chết qua một lần, những chuyện này còn có gì đáng sợ.

Hắn tin Vương Tuấn, bất kể Dịch Thiển gấp sức ép như thế nào, hắn cũng tin tưởng tình cảm của Vương Tuấn đối với hắn. Hắn cũng tin tưởng Vương Tuấn có thể tự mình xử lý tốt chuyện này.

Nghe được đối thoại của Dịch Thiển cùng Vương Tuấn, Dương Hạo hiện tại ngủ không yên rồi.

Hắn đứng dậy đi giải trí nông thôn nhìn thử một chút.

Ở trên đường đi đến giải trí nông thôn, trực giác của Dương Hạo nói cho hắn biết hôm nay còn có chuyện gì đó xảy ra.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Hạo bước chân tăng nhanh một chút, sợ đi trễ bỏ qua cái gì.

Quả nhiên không ngoài suy đoán, Dương Hạo đi tới trước cửa giải trí nông thôn liền phát hiện ba chiếc xe sang trọng bình thường khó nhìn đến đỗ ở đó.

Dương Hạo dừng bước lại, đem biển số xe nhìn một lần lặng yên ghi nhớ ở trong lòng.

Dương Hạo nhìn thoáng qua không nhìn thấy ba, liền đi tới gian phòng trước mặt, vừa lúc gặp phải Tiểu Trương đi ra.

-“Tiểu Trương, ba của tôi đâu?”

Tiểu Trương chỉ gian phòng thứ ba đếm ngược lại, _: “Dương đại thúc ở bên trong, vừa rồi mới tới mấy người khách, bọn họ đi vào nói chuyện.”

Dương Hạo nhịn không được nhăn mày, bước nhanh đến gian phòng kia.

Thanh âm của ba Dương rất lớn, cách gian phòng cũng có thể nghe được tiếng của ông.

Dương Hạo đơn giản nghe được, ba đang khen chính mình.

Người ở bên trong không biết nói những thứ gì, ba Dương liền cười lớn.__: “À, cháu của tôi sao, gọi là Đô Đô, rất ngoan.”

Dương Hạo nghe được nhũ danh của con trai, trong lòng nổi lên cảm giác kỳ quái. Hắn không kịp suy nghĩ cái gì nhiều, tay cầm nắm cửa vặn một cái, mở cửa.

-“À, Đô Đô sao, tên thật dễ thương.”

Dương Hạo vào cửa đồng thời vừa lúc nghe được những lời này.

Người nam nhân kia đưa lưng về phía Dương Hạo, hắn không thấy rõ diện mạo của gã, thậm chí thanh chí thanh âm của gã hắn cũng chưa từng nghe qua.

Nhưng sắc mặt Dương Hạo lập tức thay đổi...

Bởi vì người kia phát âm kẹp chặt hai chữ Đô Đô, hắn đời này không bao giờ quên được...

61. Chương 61

Nghe được thanh âm này, trong nháy mắt Dương Hạo lập tức cảnh giác, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Mặc dù lúc ấy người này đã xử lý thanh âm của mình, nói cũng không nhiều, nhưng Dương Hạo đối với hai chữ Đô Đô gã phát âm có thể nói là khắc sâu trong trí nhớ.

Ban đầu chính mình nghĩ mãi không ra là người tới bắt cóc Đô Đô, đưa mình vào chỗ chết là người nào. Hiện tại rốt cuộc cũng bị chính mình tìm được rồi.

Hôm nay không biết là ngày gì, thật đúng là chuyện gì cũng bị mình bắt gặp.

Dương Hạo đột nhiên đi vào, người ở bên trong đột nhiên bị cắt đứt trò chuyện, đồng loạt quay đầu nhìn Dương Hạo.

Đặc biệt là người đàn ông xa lạ kia, ánh mắt của gã là người ta rất không thoải mái, âm u giống như kiểu

muốn đem Dương Hạo ăn luôn.

Lạc Dực đơn giản đánh giá người thanh niên xuất hiện trong phòng một phen, không cần đoán cũng biết người này chính là người Vương Tuấn vẫn luôn cất giấu kia.

Lạc Dực vẫn luôn đánh chủ ý đến sản nghiệp của Vương Tuấn, dĩ nhiên cũng thời khắc chú ý đến y, Dương Hạo cùng con hấn cũng ở trong phạm vi này.

Dương Hạo thấy Lạc Dực nhìn chằm chằm mình, cũng không chút nào sợ hãi nhìn thẳng gã, trong mắt tràn đầy vẻ cảnh giác.

Người này đời trước liền không có ý tốt, lần này đột nhiên tới đây, khẳng định là cũng có những âm mưu khác.

Dương Hạo nhanh chóng tỉnh táo lại, thần sắc khôi phục như thường.

-“Nói như vậy vị này chính là ông chủ của giải trí nông thôn sao?”_Lạc Dực trước tiên phá vỡ cục diện bế tắc, trên mặt cứng ngắc lộ ra nụ cười quỷ dị.

Dương Hạo đem tầm mắt dời đi chỗ khác_: “Nào dám xưng là ông chủ cái gì, chỉ là tính toán làm ăn nhỏ kiếm cơm thôi.”

Nói xong, Dương Hạo nhìn về phía ba hấn, có chút trách cứ nói_: “Ba cũng thật là, có khách quý đến sao không nói cho con một tiếng.”

Ba Dương cái gì cũng hoàn toàn không rõ, thật thà cười_: “Mẹ con nói con đang ngủ, ba liền không điện thoại cho con. Đây không phải là để cho con nghỉ ngơi nhiều một chút sao.”

Dương Hạo hiện tại không rõ ý đồ đến của Lạc Dực, cũng lo lắng gã sẽ động chân tay với Đô Đô, trong lòng nhanh chóng không yên.

Nhưng mà Đô Đô cùng mẹ đi ra ngoài, hấn hiện tại lại không thể điện thoại. Hơn nữa Lạc Dực ở chỗ này, hấn cũng không biết Lạc Dực có làm chuyện bất cớ mình hay không. Vậy nên hấn hiện tại nghĩ đến trước hết là để cho ba hấn rời đi thôi.

-“Cha, tiểu Trương nói muốn đi mua một ít gà, giống như xé chiều phải đi. Ba đi tìm cậu ấy hỏi thử mua bao nhiêu.”

Ba Dương gật đầu_: “Ba đây đi ra ngoài tìm cậu ấy.”

Dương Hạo đưa mắt nhìn ba Dương đi ra ngoài, trong lòng tạm thời buông lỏng một chút, nhưng lại càng thêm bất an.

Dương Hạo ổn định lại tâm mình, làm cho mình trước hết đừng hoảng hốt. Mặc dù hiện tại hắn thật muốn đem tên hung thủ giết người và bắt cóc này đánh một trận, nhưng mà chỉ có một mình hắn, người kia còn dẫn theo bảy tám thuộc hạ ở chỗ này. Hắn hoàn toàn không phải là đối thủ.

-“Ông chủ này không phải là người địa phương sao?”

Lạc Dực gật đầu_: “Quả thật không phải, ừm... tôi cùng Vương Tuấn là anh em họ.”

Nghe đến đó, Dương Hạo đột nhiên sáng tỏ.

Hắn biết người này là người nào.

Chính là lúc trước Vương Tuấn đã nói, em họ lòng mang ý xấu, muốn thừa kế sản nghiệp của gia tộc Vương Tuấn tên là Lạc Dực.

Lúc trước hắn cùng Vương Tuấn suy đoán vẫn là cảm thấy Lạc Dực rất có động cơ bắt cóc Đô Đô, hiện tại coi như thật sự xác nhận.

Lạc Dực nói xong, lặng yên quan sát nhất cử nhất động của Dương Hạo.

Thấy trên vẻ mặt Dương Hạo hoàn toàn không có biến đổi gì, lại tiếp tục mở miệng_: “Dương tiên sinh... hoặc nói tôi nên gọi cậu là chị dâu? Ha ha ha ha..”

Lạc Dực cười vô cùng không khách khí, một câu nói gọn gàng dứt khoát nói Dương Hạo gã ta đã biết quan hệ giữa hắn và Vương Tuấn.

Nếu đối phương cũng đã nói như vậy, Dương Hạo cũng không nên cái gì cũng không tỏ vẻ.

-“Gọi như vậy thì không cần, tôi nhớ ngài đại khái gọi như vậy cũng không được tự nhiên.”

Quan hệ giữa mình và Vương Tuấn bị đâm thủng làm như bị chê cười, Dương Hạo một chút cũng không có giận dữ hoặc là kinh ngạc, làm giống như người không có chuyện gì nhìn Lạc Dực.

Lạc Dực không có nhìn thấy bối rối như mình dự đoán, cùng Dương Hạo nói cái gì cũng giống như đánh vào bóng. Thái độ không đến nơi đến chốn của Dương Hạo làm cho Lạc Dực rất khó chịu.

Cuối cùng vẫn là Lạc Dực thiếu kiên nhẫn_: “Tôi nghĩ cậu sẽ hỏi tại sao tôi lại đến đây.”

Dương Hạo cười_: “Giải trí nông thôn là chỗ rảnh rỗi tiêu khiển. Ngài là khách dĩ nhiên muốn tới thì tới, nào có cửa tiệm mở cửa lại hỏi khách tại sao lại đến.”

-“Ha ha, phải không. Cậu đúng thật thú vị, cũng khó trách có thể giữ được Vương Tuấn. Ừm, không chỉ thú vị còn rất có bản lĩnh... quan trọng là bụng cũng không chịu thua kém.”

Dương Hạo càng biểu hiện bình tĩnh, Lạc Dực càng dùng lời lẽ khó nghe để kích thích Dương Hạo. Gã tựa như muốn xem thử người này rốt cuộc có thể giả bộ đến lúc nào.

Dương Hạo trong lòng cả kinh, Lạc Dực ngay cả chuyện này cũng biết, xem ra bình thường thật sự theo dõi Vương Tuấn rất chặt chẽ.

Người này thật đáng sợ, Dương Hạo rất lo lắng, không có gã ở trong bóng đối đối phó như thế nào với Vương Tuấn.

-“Nghe nói con trai Đô Đô dễ thương của cậu đi ra ngoài?”_Lạc Dực đột nhiên chuyển đề tài nhắc đến Đô Đô.

Nghe được tên Đô Đô, Dương Hạo chợt ngẩng đầu mạnh lên không có ý tốt nhìn Lạc Dực.

Dương Hạo nghe Lạc Dực nói như vậy, trong lòng có dự cảm xấu.... Đô Đô và mẹ hiện tại có thể...

Thấy sắc mặt hiện tại của Dương Hạo rốt cuộc cũng thay đổi, Lạc Dực rất đắc ý.

-“Đừng khẩn trương như vậy nha, tôi chẳng qua là chỉ nhắc đến con trai bảo bối của cậu thôi. Cậu nhìn tôi như vậy, tôi đây rất cao hứng a. Ha ha ha ha...”

Nhìn thấy bộ mặt chán ghét còn đang càn rỡ cười lớn, Dương Hạo phiền đến không được.

-“Nói đi, mày rốt cuộc có mục đích gì?”

Lạc Dực hừ lạnh một tiếng_: “Cậu trực tiếp như vậy, tôi đột nhiên không có hứng thú nói nữa làm sao bây giờ?”

Đối mặt với kẻ vô lại này... Dương Hạo thật hận đến cắn răng,

Mặc dù rất lo lắng cho an nguy của Đô Đô và mẹ, nhưng Dương Hạo vẫn cố gắng làm cho mình trấn định

một chút.

Thấy Lạc Dực vẫn bộ dạng muốn nói lại thôi, móng tay Dương Hạo đã hằn sâu vào hai tay, nhưng cũng rất lãnh đạm ném ra ba chữ_: “Tùy mày vậy.”

-“Cậu... có tin tôi cho cậu vĩnh viễn không thấy được con của cậu không?”

Lại là một chiêu này!

Dương Hạo thật muốn xông lên đem người này đánh cho một trận!

-“Tin, đương nhiên tin.”_Dương hạo chậm rãi mở miệng_: “Nhưng mà mày hôm nay đến chỗ này của tao rồi, khẳng định là có chuyện muốn nhờ tao giúp mày, nếu không mày cần gì phải làm điều thừa?”

-“Ai u, thật đúng là thông minh... Điểm này cũng bị mày đoán trúng.”

-“Vậy cho nên? Mày cần tao làm cái gì?”

Lạc Dực đi đến bên cạnh Dương Hạo, dùng sức vỗ vỗ vai hắn, vui vẻ thở dài một hơi_: “Ai da, thật ra thì cũng không phải có chuyện gì lớn.”

Dương Hạo không nói gì, đang đợi Lạc Dực đem câu kế tiếp nói ra.

Thật ra Lạc Dực không nói Dương Hạo cũng đoán ra được một chút. Gã khẳng định cho mình làm chuyện bất lợi đối với Vương Tuấn.

-“Cậu bây giờ hẹn Vương Tuấn đến chỗ này...”_Lạc Dực tựa vào bên tai Dương Hạo nhẹ nhàng nói mấy chữ.

62. Chương 62

Dương Hạo đi tới chỗ quán trà lúc trước Lạc Dực đã nói cho hắn biết, ngồi một chỗ mặt đối mặt với Lạc Dực.

Ngón tay Lạc Dực giao nhau, mỉm cười nhìn Dương Hạo_: “Vội vàng gọi điện thoại sao, Vương Tuấn tới là cậu có thể nhìn thấy bạn nhỏ Đô Đô dễ thương rồi.”

Mỗi khi Lạc Dực nói hai chữ Đô Đô, Dương Hạo đều có cảm giác muốn nôn mửa.

Người đàn ông này thật sự là rất ác tâm.

Lạc Dực liếm môi_: “Cậu hỏi trực tiếp như vậy, tôi nên trả lời như thế nào đây?”

-“Ngài cũng có thể không cần trả lời, tôi chỉ là thuận miệng nói một chút thôi, không có ý gì khác.”

Lạc Dực nở nụ cười, lại là cái tiếng cười u ám kia_: “Có đôi khi quá thông minh cũng không tốt.”

Dương Hạo cũng không có trả lời gã, trong lòng rất rối rắm, biết rõ đây chính là một cái bẫy, Lạc Dực cũng đã nói rõ là nhằm vào Vương Tuấn, chẳng lẽ mình thật sự muốn Vương Tuấn đến đây sao? Nhìn bộ dạng này của Lạc Dực, Vương Tuấn đến khẳng định sẽ nguy hiểm vô cùng.

Nhưng mà Đô Đô cùng mẹ bây giờ đang ở trong tay Lạc Dực, nếu như Vương Tuấn không tới, Lạc Dực chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn họ...

Dương Hạo hết sức lo lắng cho an nguy của Vương Tuấn...

Đúng lúc này, người vẫn đi theo bên cạnh Lạc Dực đi tới phía sau Dương Hạo, dùng sức đè hai bờ vai hắn xuống khiến cho hắn không thể động đậy.

-“Tao biết mày đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà tao nói cho mày biết. Nếu mày lại tiếp tục làm trò, vậy thì tao liền không thể bảo đảm con trai bảo bối của mày còn có thể vui vẻ được nữa. Cũng đừng đánh chủ ý muốn trộm mật báo cho Vương Tuấn.”

Lạc Dực vừa dứt lời, hai người bên cạnh Dương Hạo liền bắt buộc hắn tìm dây số của Vương Tuấn, sau đó nhấn nút gọi.

-“Tít....tít....”

Mỗi tiếng trong điện thoại truyền đến làm tâm Dương Hạo cũng đập chậm một chút.

Hắn hoàn toàn không dám nghĩ Vương Tuấn sau khi nhận được cú điện thoại này sẽ là dạng gì.

Dương Hạo lần đầu tiên hy vọng trong điện thoại âm báo chờ có thể lâu hơn một chút, hy vọng điện thoại của Vương Tuấn không thông máy.

Không biết cách bao lâu, Dương Hạo cảm giác phẳng phất như trôi qua một thế kỷ, điện thoại tự động

ngắt máy.

Đối phương không nghe máy.

Dương Hạo thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn trời đất điện thoại của Vương Tuấn không thông máy!

Vừa nhìn tình huống như thế, Lạc Dực đối diện ngồi không yên, trên mặt giống như có một tầng khí lạnh, rống to__: “Gọi tiếp!! Dừng sức gọi tiếp cho ta!! Gọi đến khi nào Vương Tuấn nghe điện thoại mới thôi!!”

Người bên cạnh liền ấn tay Dương Hạo tiếp tục gọi điện thoại cho Vương Tuấn.

Không biết gọi bao lâu, Vương Tuấn đều không có nghe.

Lạc Dực cũng không biết bị cái gì kích thích, hiện tại quả thực là nổi giận lên, ở trong phòng đi qua đi lại, vừa đi vừa chửi.

Đột nhiên, cửa phòng đóng chặt bị mở ra từ bên ngoài.

Dương Hạo theo bản năng quay đầu nhìn lại phía cửa.

Người tới lại là Vương Tuấn!!!

Dương Hạo cả kinh nói không nên lời, lập tức đứng dậy__: “Vương Tuấn!”

Trái tim Dương Hạo thót lên tới cổ họng, lúc trước điện thoại không thông máu còn đang mừng thầm không có liên lạc được với Vương Tuấn, không nghĩ tới bây giờ y thế nhưng lại tự mình đến!

Dương Hạo xoay người, thuộc hạ của Lạc Dực lập tức chế trụ hấn sợ hấn thừa dịp chạy loạn đi.

Đối phương rất không khách khí, Dương Hạo bị bẻ tay ra sau, cánh tay hấn liền đau nhức.

Nhưng mà đau đớn trên thân thể không đáng kể chút nào, hấn hiện tại nôn nóng nhất chính là an nguy của Vương Tuấn.

Vương Tuấn ở cửa chẳng qua là nhìn Dương Hạo một cái, trên mặt cũng không có biểu hiện gì.

Tầm mắt của y rất nhanh dời đến trên người Lạc Dực.

-“Em họ, vội vã tìm ta như vậy, xem ra là có chuyện rất quan trọng muốn cùng ta thương lượng.”

Trên mặt Vương Tuấn mang theo ba phần nụ cười, nói xong liền trực tiếp đi đến chỗ Lạc Dực.

Phương thức xuất hiện của Vương Tuấn hoàn toàn ngoài dự liệu của Lạc Dực, cho nên cho dù hiện tại y chủ động đưa tới cửa, trong lòng Lạc Dực cũng rất không thoải mái.

Gã mơ hồ cảm giác được Vương Tuấn có âm mưu gì đó.

Lạc Dực đón nhận ánh mắt của Vương Tuấn, quay đầu cười nhẹ: “Chẳng qua là thật lâu không thấy anh họ, muốn cùng anh uống chén trà hàn huyên ít ngày thôi.”

Vương Tuấn gật đầu: “Hai anh em chúng ta cũng rất lâu rồi không nói chuyện nhiều với nhau, vừa lúc ta cũng có một số chuyện nói cậu.”

Trong mắt Lạc Dực hiện lên một tia hàn quang: “Đây chẳng phải là vừa lúc sao, anh họ tới ngồi xuống từ từ nói.”

Vương Tuấn ngồi ở chỗ Dương Hạo mới vừa ngồi, lơ đãng nhìn Dương Hạo một cái, sau đó mở miệng: “Hai anh em chúng ta nói chuyện, có những người khác ở chỗ này nghe tựa hồ không tốt lắm.”

Lạc Dực cười lớn, thanh âm khàn giọng lại khó nghe: “Anh họ thật nói đùa, chị dâu sao lại có thể coi là người khác được?”

Lạc Dực nhích lại gần Vương Tuấn, giảm thấp thanh âm xuống hỏi ngược lại: “Hay là mày sợ tao sẽ nói gì đó với Dương tiên sinh?”

Vương Tuấn bình tĩnh cười cười: “Con tao không phải trong tay mày sao? Lợi thế lớn như vậy trong tay mày, mày còn sợ tao sẽ không nói chuyện đàng hoàng với mày sao?”

Lạc Dực lần này không cười, mặt âm trầm nhìn qua lại giữa Dương Hạo và Vương Tuấn.

Sắc mặt Dương Hạo tái nhợt, tràn đầy kinh hoảng cùng lo lắng, cùng bộ dạng mới bình tĩnh vừa rồi như là hai người.

Lạc Dực suy tư chốc lát, cảm thấy chỗ cần Dương Hạo cũng không phải rất lớn, liền đồng ý để Dương Hạo rời đi.

-“Anh họ, anh cũng đừng đùa giỡn chiều trò gì.”

-“Yên tâm, tao cũng không muốn con trai tao có cái gì không hay xảy ra.”

Lạc Dực lúc này mới gật đầu, ra kí hiệu với thuộc hạ_: “ Thả hắn đi đi.”

Hai người chế trụ Dương Hạo đột nhiên bỏ tay ra. Dương Hạo lảo đảo hai bước về trước, dường như đồng thời, Hoàng Nghị cùng một người đàn ông xa lạ đi tới chỗ Dương Hạo.

-“Hạo ca, đi theo tôi đi.”_Hoàng Nghị đỡ lấy Dương Hạo, vội vàng đem hắn đưa ra ngoài.

Dương Hạo không muốn đi, vội vàng nhìn về phía Vương Tuấn_: “Nhưng mà Vương Tuấn làm sao bây giờ?!”

-“Hạo ca, anh ở chỗ này mới làm cho Vương Tuấn càng thêm nguy hiểm.”_Hoàng Nghị giảm thấp thanh âm xuống ở bên tai Dương Hạo nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhưng mà dưới tình huống này, Dương Hạo căn bản nghe không vào bất kỳ lời nào. Hắn rất lo lắng cho Vương Tuấn, cái loại bị thương gặp phải sắp đặt phải sống hoặc là chết khiến cho Dương Hạo sụp đổ.

-“Vương Tuấn!”_Dương Hạo tê tâm liệt phế hô to.

Vương Tuấn ở trong lòng thở dài một hơi.

-“Đừng lo lắng, ngoan ngoãn trở về chờ anh. Nghe lời.”_Vương Tuấn buông nhẹ thanh âm, ôn nhu nhìn Dương Hạo trấn an hắn, sau đó nhanh cho Hoàng Nghị một ánh mắt.

Dường như đồng thời, Dương Hạo liền bị Hoàng Nghị che miệng lại, bị hai người bọn họ mạnh mẽ lôi đi.

Dương Hạo la không lên tiếng, giấy dựa không được, nước mắt trong mắt ngăn không được nữa.

Hoàng Nghị mất khí lực rất lớn mới đưa được Dương Hạo an toàn ra xe đã sớm chuẩn bị tốt. Sau khi đóng cửa xe nói với Dương Hạo_: “Hạo ca yên tâm, cho dù tôi có việc cũng sẽ không để Vương tổng có một chút sơ suất.”

Dương Hạo khí lực toàn thân giống như bị mất đi không còn một chút. Hắn mở cửa xe không ra, gục ở trên cửa sổ_: “Hoàng Nghị... Hoàng Nghị...nhờ cậu cậu.”

Hoàng Nghị gật đầu, vượt qua tài xế thét lên_: “Đi thôi.”

Đợi cho Hoàng Nghị lần nữa trở lại, Vương Tuấn sau khi xác nhận Dương Hạo an toàn rồi đi, mới mở miệng chuẩn bị cùng Lạc Dực vào chủ đề chính.

-“Được rồi em họ, chúng ta cũng không phải loại người thích vòng vèo. Cậu tính toán điều kiện gì, nói ra nghe thử xem sao?”.

63. Chương 63

Lạc Dực vuốt cằm, cười nói_: “Nếu như anh họ đã nói như vậy, ta đây liền không khách khí.”

Vương Tuấn xem thường_: “Giữa anh em còn khách khí cái gì.”

Cuối cùng dưới khí thế cường đại của Vương Tuấn, Lạc Dực đã không còn trấn định như trước nữa rồi. Gã dùng tay phải nhẹ nhàng xoa tay trái mình, thấy Vương Tuấn không nói lời nào, thật sự đoán không ra được trong hồ lô của y bán thứ thuốc gì, không thể làm gì khác hơn là mở miệng uy hiếp nói_: “Vương Tuấn, mày tốt nhất đừng theo tao đùa giỡn.”

Lạc Dực động tác mờ ám cùng uy hiếp đã bán đứng nội tâm khẩn trương cùng bất an lúc này của gã.

Nếu như không phải lúc này trên người Vương Tuấn tỏ ra tự tin thì Lạc Dực đã nắm quyền chủ động cũng sẽ không lộ ra vẻ chật vật như vậy.

Vương Tuấn chẳng qua là cười cười, tựa hồ như cái gì cũng không biết, hỏi ngược lại_: “Sao? Như thế nào lại nói như vậy?”

-“Em họ cứ như vậy không tín nhiệm ta? Cảm thấy ta sẽ đối với cậu dùng thủ đoạn bất cớ hạ lưu kia sao?”

Âm mưu quỷ kế của Lạc Dực bị Vương Tuấn không chút khách khí đâm thủ, lửa giận vẫn luôn bị đè nén rốt cuộc cũng bộc phát.

Lạc Dực dứt khoát trực tiếp xé rách da mặt, cười to nói_: “Vương Tuấn ít chỉ cây dâu mắng câu hờ đi, tôi vốn cũng không phải là chính nhân quân tử gì. Hôm nay hai người chúng ta ngồi ở chỗ này, vốn cũng không có ý giả dối tạo nên cảnh thái bình. Tôi cứ việc nói thẳng, con trai của Dương Hạo...”_Lạc Dực nói tới đây ngừng một chút, hèn mọn nở nụ cười_: “Ha ha, hình như nói không đúng a, là con của anh họ thể nhưng lại nằm ở trong tay ta đâu.”

Lạc Dực dương dương đắc ý đứng dậy, đi tới bên cạnh Vương Tuấn, giữ một khoảng cách_: “Anh họ, anh nói xem anh chơi đàn ông như thế nào mà lại còn làm ra một đứa con trai vậy? Chị dâu này sẽ không phải là nhân yêu đi?”

Vốn tưởng rằng những lời khó nghe này có thể chọc giận Vương Tuấn, kết quả đối phương vẫn bình tĩnh thản nhiên.

Vương Tuấn giương mắt nhìn Lạc Dực_:”Những thứ này cậu không cần biết. Cậu sau khi trả lời xong vấn đề của tôi thì có thể nói ra điều kiện được rồi.”

Lại một lần nữa bị những lời nói hoa mỹ coi thường làm cho Lạc Dực tức đến sắp nổ tung. Gã nắm chặt tay đấm, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi_: “Anh nói nhưng xem thử tôi có tâm trạng để trả lời lại hay không.”

Lạc Dực nói Vương Tuấn từ đầu đến cuối đều là bộ dạng không thèm để ý, cũng phối hợp mở miệng_: “Cậu muốn cổ phần công ty?”

Lạc Dực thật bất ngờ, Vương Tuấn mở miệng ra hỏi lại không phải là chuyện của con y, thế nhưng lại nhìn Vương Tuấn sững sờ, ngẩn người hai mắt ngẩn ngẩn nhìn, không tự giác được liền gật đầu.

Nhưng ngay sau đó kịp phản ứng chính mình vừa mới làm việc ngu xuẩn, liền cười lớn_: “Anh họ thông minh như vậy dĩ nhiên một chút liền đoán được. Tôi cũng không muốn nhiều, đem 30% trên tay anh đưa cho tôi là được.”

Vương Tuấn đem 30% cho Lạc Dực, cộng thêm của gã, cùng mẹ gã và gã những năm gần đây thu mua được 10%, n vậy cổ đông lớn nhất chính là gã.

Lạc Dực vẫn luôn muốn thôn tóm tài sản của Vương gia, trước kia chỉ dám lén lén lút lút, hiện tại rốt cuộc cũng lộ ra bộ mặt thật của mình rồi.

Nói xong Lạc Dực nhin không được cười đắc ý.

-“À~ thì ra là muốn cổ phần.”_Vương Tuấn ra vẻ ngạc nhiên nở nụ cười, khẽ gật đầu một cái.

Y đứng dậy đi tới trước mặt Lạc Dực_: “Tôi đây làm sao tin tưởng được lời cậu nói... Đô Đô nếu không phải ở trên tay cậu, tôi phải làm sao đây?”

Lạc Dực tự tin nở nụ cười_: “Loại chuyện này tôi làm sao sẽ nói giỡn, mới vừa rồi anh cũng thấy đấy. Dương Hạo, à không, chị dâu đã cũng ở trong tay tôi. Anh nếu như không yên lòng, tôi sẽ cho anh điện thoại nghe tiếng của đứa nhỏ, như thế nào?”

Vương Tuấn không nói gì, gật đầu.

Lạc Dực vội vàng để cho thuộc hạ bấm một số điện thoại, rất nhanh trong điện thoại truyền đến thanh âm.

-“Bạn nhỏ đến cùng cha nói vài câu nào, rất nhanh ông ấy sẽ đến đón mày đi chơi.”

Đô Đô đều không nói lời nào.

Vương Tuấn nhìn về phía Lạc Dực.

Lạc Dực tức giận hét lớn tiếng__: “Để cho đứa bé kia nói chuyện!”

Đối phương có chút nôn nóng, vội vàng dụ dỗ__: “Bạn nhỏ ngoan, nhanh gọi cha nào”

Nhưng Đô Đô chính là không chịu mở miệng.

Lúc này, Vương Tuấn đột nhiên nói chuyện, thanh âm trở nên trầm thấp lại ôn nhu__: “Đô Đô có ở đây không?”

-“Có! Cha!”__Nghe được thanh âm của Vương Tuấn, Đô Đô lập tức trả lời lại.

-“Đô Đô ngoan, cha lập tức sẽ đến, chờ cha một lát.”

Lạc Dực sau khi nghe được thanh âm của Đô Đô giống như uống một viên thuốc an thần, không đợi Vương Tuấn cùng Đô Đô nói nhiều lời liền dương dương đắc ý cắt đứt điện thoại.

-“Anh họ nhìn xem, tôi không có lừa anh đi.”

Vương Tuấn đứng dậy, chậm rãi đi vài bước, sau đó gật đầu__: “Xem ra cậu thật sự là đã chuẩn bị xong a.”

Lạc Dực cười cười__: “Không dám, không dám.”

-“Nhưng mà em họ, tôi còn có một vấn đề muốn hỏi, cái vấn đề này vẫn tò mò thật lâu rồi.”

Lạc Dực tâm tình thật tốt không chút do dự gật đầu__: “Anh họ nói đi, tôi nhất định sẽ biết gì nói nấy.”

Vương Tuấn cười__: “Cũng không cần phải trả lời, tôi chính là tò mò, nghe nói em họ cái kia không được, là không còn được phải không? Hả?”

Một câu nói của Vương Tuấn đâm trúng chỗ đau của Lạc Dực. Gã lập tức như muốn nhảy dựng lên, vung quyền đánh tới Vương Tuấn, kết quả bị mấy người Vương Tuấn mang theo ngăn cản.

-“Em họ đừng kích động, nói cậu có thể không cần trả lời mà.”

Vương Tuấn nhìn Lạc Dực nổi thịnh nộ, nụ cười trên mặt cũng biến mất, giọng nói vô cùng giễu cợt.

-“Nhưng mà Lạc Dực à, cậu làm sao lại chắc chắn tôi sẽ vì một đứa bé mà đem cổ phần tặng cho cậu? Cậu không sợ nó không phải là máu mủ của tôi sao? Một người lớn như vậy, cậu làm sao lại ngây thơ như thế chứ?”

Lạc Dực giận quá hóa cười__” Vương Tuấn ơi Vương Tuấn, tôi đúng là không bằng anh a, anh đều là vì cổ phần mà ngay cả con ruột mình cũng không nhận.”

-“Ha ha, tôi có nhận hay không kết quả cũng giống nhau. Hôm nay cho dù tôi trực tiếp đồng ý chuyển nhượng cổ phần, cậu cũng sẽ không thả Đô Đô ra đúng không. Di chúc của lão gia tử đã thảo luận xong rồi, sản nghiệp của Vương gia là cho đời sau của tôi, cho nên cậu muốn đoạt gia sản, làm sao lại có thể bỏ qua cho Đô Đô chứ?”

-“ Ý của anh chính là, anh bắt kể con mình sống hay chết?”__Lạc Dực hiện tại không cười được, gã không nghĩ tới Vương Tuấn so với gã còn ngoan tâm hơn.

Vương Tuấn không sao cả, cười cười__: “Cậu nói Đô Đô sao? Tùy cậu.”

...

Dương Hạo có một giấc mộng, mơ thấy Đô Đô bị người cướp đi, hắn đuổi theo nhưng không kịp. Mắt nhìn thấy người kia ôm hài tử chạy càng lúc càng xa, chính mình lại không thể dùng sức... Đột nhiên hắn thấy Vương Tuấn cả người đầy máu nằm trên mặt đất. Dương Hạo quỳ trước mặt y, khóc gọi tên Vương Tuấn, nhưng hắn phát hiện mình dù gọi như thế nào đi nữa Vương Tuấn cũng không tỉnh.

Nước mắt chảy xuống mặt Dương Hạo, Vương Tuấn cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau khô.

Vương Tuấn lặng lẽng ngồi ở bên cạnh Dương Hạo, nắm lấy tay hắn.

-“Baba lúc nào mới tỉnh ngủ lại?”__Đô Đô nghiêng đầu hỏi Vương Tuấn.

Vương Tuấn đem ngón trỏ đặt trên môi, ý bảo Đô Đô nhỏ giọng, đừng làm ồn đến Dương Hạo.

Tiếp theo y dùng tay phải sờ đầu Đô Đô, nhẹ giọng nói__: “Baba lúc trước mệt mỏi nên thời gian ngủ hơi dài một chút. Đô Đô con có muốn bà nội dẫn con ra ngoài chơi một lát không, sau khi về baba sẽ tỉnh lại.”

Đô Đô vội vàng lắc đầu, ngoan ngoãn đem thanh âm giảm thấp xuống rất nhiều, rụt cổ lặng lẽ nói_: “Con muốn chờ baba tỉnh ngủ.”

Dương Hạo mơ màng tỉnh lại liền nghe được hai cha con nói chuyện.

Dương Hạo vội vàng mở mắt, chợt ngồi dậy, nhìn về phía Vương Tuấn và Đô Đô đang ngồi trên giường, hoàn toàn sợ ngây người.

Nháy mắt, nháy mắt, lại nháy mắt nữa.

-“Vương Tuấn? Đô Đô!”_Trí nhớ của Dương Hạo còn dừng lại lúc Lạc Dực dùng chính mình uy hiếp Vương Tuấn. Bây giờ nhìn thấy Vương Tuấn và Đô Đô hoàn chỉnh ở bên cạnh mình, hoàn toàn không biết thực hay là mơ...

Lòng bàn tay truyền đến sự ấm áp, Dương Hạo cúi đầu thấy Vương Tuấn đang nắm tay mình.

-“Ta rốt cuộc là đang nằm mơ hay là...”

Vương Tuấn cầm lấy tay Dương Hạo, để cho hắn sờ khuôn mặt mình, sau đó thuận tay捏 một cái, cười nói_: “ Nằm mơ hay là thật, tự em cảm nhận đi.”

Nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến khiến cho Dương Hạo hiểu đây là thật. Vương Tuấn cùng Đô Đô đều không có chuyện gì, bây giờ đều an toàn ngồi trước mặt mình.

Dương Hạo còn chưa định hồn lại, bị niềm vui sướng đột nhiên tới này làm cho nhện không được mà khóc.

Hắn cúi đầu ổn định tâm tình của mình, khóe miệng khẽ lộ ra nụ cười.

-“Không có chuyện gì là tốt rồi.”_Thanh âm có mấy phần ghen ngào.

Vương Tuấn đem Dương Hạo ôm vào trong ngực mình_: “Ngốc, đừng khóc. Chúng ta không có chuyện gì. Chuyện này anh đã sớm sắp xếp xong rồi, nhưng lại không thể nói cho em biết, ủy khuất em... Em đừng trách anh.”

Vương Tuấn mượn cơ hội này thăng thẩn với Dương Hạo, tránh cho Dương Hạo sau này làm mình quỳ ván giặt đồ.

-“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”_Dương Hạo hiện tại vẫn lọt vào sương mù như cũ, cảm giác tất cả đều giống như nằm mơ.

Vương Tuấn nhanh chóng đem toàn bộ chuyện ra nói cho Dương Hạo_: “Từ lúc Lạc Dực và mẹ của gã lặn lẽ lén động đến cổ phần của Vương gia thì anh đã biết rồi. Lúc trước Dịch Thiển đột nhiên trở về, hai người bọn họ liên hợp với nhau giở trò, anh cũng mở một con mắt một con mắt không có động đến bọn họ. Bọn họ liền cho là mình không có kẻ hở nào.

-“Nhưng mà anh chính là cố ý để cho gã buông lỏng cảnh giác. Gần đây công ty của gã bị thiệt hại nghiêm trọng, gã bị bức không có cách nào khác, cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng Đô Đô uy hiếp anh.”

- Đây tất cả anh đều tính toán xong, bên cạnh gã có không ít người của anh, cho nên ngày đó khi bác gái dẫn Đô Đô đi ra ngoài, anh liền để cho người của mình đem bọn họ đến chỗ an toàn...”

Nói tới đây, Vương Tuấn áy náy nhìn Dương Hạo_: “Thật xin lỗi, những điều này anh không có cách nào nói cho em biết trước, cũng không ngờ rằng gã sẽ bắt cóc em... Lúc nghe được em gặp nguy hiểm kia, anh thật sự sợ có cái gì không may xảy ra. Nếu như em xảy ra chuyện, anh thật không dám tưởng tượng sẽ như thế nào”

Dương Hạo lắc đầu, cũng không có trách cứ Vương Tuấn.

- Mọi người không có việc gì là tốt rồi. Em cũng không hy vọng anh gặp chuyện không may.”

Đột nhiên Dương Hạo nhớ ra cái gì đó_: “Vây cuối cùng Lạc Dực đâu? Gã biết anh lừa gã như vậy có làm gì với anh không?”

Vương Tuấn cau mày, lộ ra vẻ thống khổ, tay trái che ngực của mình.

-“Sao vậy?”_Dương Hạo bị dọa mở to mắt, vội vàng đi xem chỗ trái tim ở ngực trái của y.

Đột nhiên tay Dương Hạo bị Vương Tuấn cầm lấy, vững vàng dán trần chỗ trái tim mình.

Nghe được bên tai truyền đến tiếng cười Dương Hạo biết mình đã bị lừa.

Nhưng mà lại có loại cảm giác hạnh phúc nói không nên lời.

Kinh nghiệm nhiều năm như vậy, tình cảm giữa hai người tin tưởng không cần phải nói cái gì cũng hiểu nhau.

Hạnh phúc cũng không có gì hơn thế.

Dương Hạo cười, nhích đến gần môi Vương Tuấn, nhẹ nhàng hôn lên.

Đô Đô ở một bên không nói gì, giơ hai tay lên che kín mắt mình, thì thầm nói__: “Xấu hổ, xấu hổ.”

—o0o HOÀN o0o—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kết thúc rồi tung hoa! *, °*:. () \$:*. °*.

Rất xin lỗi mọi người, chỉ có chương một mà kéo dài lâu như vậy. Lần trước nghĩ liền kết thúc, kết quả lúc đi họp ta đem Computer để phòng làm việc, lúc tan giờ học đã không có __ (:3)__ tâm đầu thật lâu.

Hiện tại vừa được nghỉ liền vội vàng trở lại đem phần cuối thả ra, khi đó viết xong cũng bị mất, không thể làm gì khác hơn là một lần nữa viết __ (:3)__

Kéodài thật lâu, ta cũng không có gì thể diện nói những thứ khác rồi, rất xin lỗi mọi người, cũng cảm tạ có thể vẫn đuổi theo đến bây giờ, hôn.

Vừa hoàn thành một chuyện xưa, cảm giác mình cũng hạnh phúc dâng bọt khí, không có viết truyện trong cuộc sống nằm mơ cũng nghĩ đến vội vàng viết truyện a. Hiện tại kết thúc rồi, lại cảm thấy có chút không nỡ.

Phiên ngoại còn có thể viết một chút, sẽ đặt tại phía trước 45 chương và chương kết thúc, mọi người đến lúc đó nhìn cũng đừng có mà đòi thêm nữa.

Cám ơn sự ủng hộ của mọi người, yêu các người =3=

Nếu như còn có hôn hoàn nguyện ý tiếp tục xem Mimi đồng, Mimi vạn phần cảm tạ. Hay là hậu trữ kiểm bì nói một chút sao __ (:3)__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-dien-duong-nhi>